

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEAR
grumpy
BOSS

THE HARDER THEY FALL

JULIA WOLF

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEAR GRUMPY BOSS

THE HARDER THEY FALL

TemmuzI bir Kurt

Telif Hakkı © 2023 Julia Wolf Minik

Kuş Yayınları

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Y'all That Grafik.

Kapak Fotoğrafı: Daniel Jaems, Paperback Models

Düzenleme: Monica Black, Word Nerd Düzenleme

Düzeltilme: Kardeşimin Editörü

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. On İkinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

- [14. Bölüm On Dört](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On Altıncı Bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On Sekizinci Bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Bölüm Yirmiİki](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi DördüncüBölüm](#)
- [25. Yirmi BeşinciBölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuzbirinci Bölüm](#)
- [32. Bölüm Otuz İki](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Bölüm Otuz Dört](#)
- [35. Bölüm Otuz Beş](#)

[36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
[38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[39. Bölüm Otuz Dokuz](#)
[40. Kırkıncı Bölüm](#)
[41. Kırkbirinci Bölüm](#)
[Sonsöz](#)
[NSFW](#)
[Çalma Listesi](#)
[İletişimde](#)
[Kalın](#)
[Teşekkürler...](#)
[Julia Hakkında](#)
[Julia'nın](#)
[Kitapları](#)

Bu, dolgun kalçalı ve yuvarlak karınlı, birçok kez başka bir şey olması gerektiği söylenen kadınlar için. Siktir et o gürültüyü. Sen tam olarak olduğun kişisin.
olması gerektiği gibi.
Mükemmellik.

Birinci Bölüm

Elise

Konferans salonu tıklım tıklımdı.

Omuz omuza.

Parfüm bulutları, yeterli deodorant yok, dirsekler çarpıyor.

Odanın ortasındaki uzun masanın etrafında değil, bir köşede, arka tarafa yakın bir koltuk buldum, iş arkadaşlarım Lani ve Brandon iki yanımdaydı.

Brandon, "Bazı duvarları yıkmak zorunda kalacaklar," dedi.

Georgia-met-Chicago aksanı.

"Burada sıkışıp kalmamız hoşlarına gidiyor," diye fısıldadı Lani, etrafımızdaki insanlara şüpheyle bakarak. "Bu bize ne kadar önemsiz olduğumuzu hatırlatıyor." Richthink Pazarlama çalışmak için iyi bir yer değildi. İş arkadaşları arasında güven yoktu. Hatta birbirimize karşı rekabet etmemiz teşvik edilirdi. Patronumuz bizi öne geçmek için jöle güreşi yapmaya ikna edebilseydi

muhtemelen olurdu.

"Sardalyadan başka bir şey yok." Kalabalığı tararken alt dudağımı ısırdım. Yüzlerin yarısı yeniydi. Sokaktan geçen bir yabancı için iki farklı insan grubu olduğumuz aşikârdı: sert, boncuk gözlü gaziler

Richthink'in ve bizimkiyle yeni birleşen pazarlama şirketinden gelen iyimser, hala bir işi olduğu için minnettar yeni gelenlerin.

Söylemeye gerek yok, yeni bir iş aramanın sancıları içindeydim. Kolay değildi. Giriş seviyesinin ötesindeydim ve Richthink'te olduğu gibi yetinemezdim. Bir sonraki işimin şu anda olduğu gibi günleri geçirmek yerine dört gözle beklediğim bir iş olmasını istiyordum.

"Bu gece içki var mı?" Brandon sordu.

Başımı salladım. "Patrick Cuma gününe kadar şehir dışında."

Lani dirseğime çarparak dikkatimi çekti. Bilerek ya da bilmeyerek, fark etmedi.

"Bir daha ona dert yanmayacağına yemin etmemiş miydin?" "Evet. Bu yüzden siz varsınız."

Patrick sabırlıydı. Patrick iyi bir adamdı. Patrick söylemiyordu ama sözel olmayan işaretleri, işimden ne kadar nefret ettiğimi duymaktan bıktığını belli ediyordu. Ve son bir yıldır ilişkimizin işimden çok yerleşmek gibi hissettirmemesi için cesurca çaba sarf ettiğimden, evde içimi dökmeyi minimumda tuttum.

Brandon diğer taraftan bana çarptı. "Terapistinizi oynamaktan mutluluk duyarım. Gecenin sonunda faturanı alacaksın."

Ona kaşlarımı çattım. "Bar hesabını ödemeyeceğim."

Saçını savuruyormuş gibi yaptı. "Denediği için bir kızı suçlayamazsın, değil mi?"

Toplantı başladı ve uzadıkça uzadı. Can sıkıntısı içinde bakışlarımın yeni işe alınanların üzerinde gezinmesine izin verdim ve odanın karşısındaki genç bir esmerde durdum. Bana kaşlarını çatmıştı. Kızgın bir şekilde değil. Sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi. Beni mi anlamaya çalışıyordu?

Kaşlarımı kaldırdım ve gözleri kısıldı.

Onu tanıyor muydum?

Ben öyle düşünmemiştim.

Telefonuna baktı, ben de etrafındaki insanlara doğru ilerledim.

Bir iki dakika sonra Lani beni dürttü. Ona baktım ve o da çenesini esmer kıza doğru salladı. Başımı geriye doğru çevirdim ve eminim ki yine bakıyordu.

Garip.

Lani not defterine bir şeyler karaladı: *Onu tanıyor musun?*

Telefonuma bir mesaj yazdım ve ekranı ona doğru eğdim.

Hayır, ama beni tanıyormuş gibi bakıyor. Bu da ne demek oluyor?

Sence rekabeti seziyor mu?

Lani tekrar karaladı.

Muhtemelen göğüslerini inceliyordur. Bugün ne kadar seksi göründüklerinden bahsetmiş miydim?

Telefonuma dokundum.

Yaptın. Bunun için teşekkür ederim. Göğüslerimi ve bakma sorunu olan esmeri daha sonra tartışırız.

Toplantı bitmek bilmeyen bir saatin ardından sona erdi. Bizden kaynaşmamız istendi ki bu gülünçtü. Hepimizin son teslim tarihleri vardı, zaman çizelgemize karışmak dahil edilmemişti.

Odama geri döndüm, aklım bugün yapmam gereken işlerdeydi. Masama oturana kadar beni takip eden kişiyi fark etmedim ve o orada, kübümün açıklığında duruyordu.

İrkilerek bir eli göğsüme gitti. Yanakları kızardı.

"Özür dilerim. Sana gizlice yaklaşmak istememişim."

"Sorun değil. Dikkat etmemiştim." Elimi masama bırakarak bir şey söylemesini bekledim. Orada durmaya devam etti, ayaklarının arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında"-telefonuna baktı-"Patrick Lincoln'ün kız arkadaşı mısınız?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Evet. Neden sordun?"

"Henüz tanışmadık ama benim adım Kara. Steve'le çıkıyorum" -Patrick'in üniversitedeki oda arkadaşı ve en iyi arkadaşı- "ve bir süre önce beni grup mesajına eklediler."

"Grup metni mi?"

Başını salladı, bir adım daha yaklaştı, telefonu elindeydi. "Üniversitedeki tüm erkeklerle olan."

"Sarhoş Tankı mı?" Patrick'in bu özel grup mesajına verdiği özel isim, bildiğim kadarıyla *sadece* üniversiteye birlikte gittiği erkeklerden oluşuyordu - önemli bir başkası yoktu.

"Evet. İşte o. Onlarla sadece birkaç kez görüştüğüm için beni neden eklediklerini bilmiyorum."

Karnım guruldadı. "Patrick'le tanıştın mı?"

Başını yavaşça salladı ve birkaç saniye içinde benim de bunu bilmediğimi fark etmiş gibiydi.

"Evet, öyle. Steve beni bara getirdi. Karışık bir şeydi. Diğer erkeklerin bazılarının yanında kızları vardı. Patrick senin işle meşgul olduğunu söyledi."

Söylediklerini tam olarak algılayamıyordum. Sanki biri benimle gerçekliğin geri kalanı arasına bir kumaş örtmüştü, aramızda görünmez puslu bir tül vardı. Neler olup bittiğini tam olarak anlayamıyordum.

"Beni nasıl tanıdın?" diye sorduğumu duydum.

Bu kadın bir yabancıydı ama erkek arkadaşım hakkında benim bilmediğim şeyleri biliyordu. Onun grup mesajlarında yer alıyordu - sözde hepsi "içeriden şakalar" ve "üniversite referansları" olan - Patrick'in her zaman

Birlikteyken, ona güvendiğim için hiç endişelenmediğim biriydi.

"Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Bilmediğini varsayıyordum ve seninle çalışıp da bunu sana söylememeye vicdanım el vermedi."

Telefonunu bana uzattı, ben de odaklanabilmek için birkaç kez göz kırparak telefonu aldım.

Bir GIF vardı. Patrick tarafından değil, okul kardeşi Chance tarafından gönderilmişti. Bu normaldi, sorun yoktu, GIF'in konusu dışında.

Bikinili, dizlerimin üzerinde zıplayan bendim.

Chance göndermişti.

Patrick değil.

"Nedir bu?" Boğazım kurumuştı, sorum bir törpü gibi çıkıyordu.

"Nasıl başladığını ya da *kimin* başlattığını bilmiyorum ama tüm erkekler bu GIF'i kullanıyor. Geri kaydırırsanız görebilirsiniz-"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Dinle, bana söylediğin için minnettarım ama bunu işte yapamam." Gözlerimde oluşmaya başlayan yaşlar buharlaştı. "Bana haber vermen çok sağlam bir davranıştı."

"Tabii ki." Telefonunu benden geri aldı. "Lütfen, yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Dönmeye başladı ve ben de ona seslendim. Durdu, soru soran bir kaş kaldırdı.

"Burası çalışmak için berbat bir yer," dedim ona. "Eğer çıkabiliyorsan, çıkmalısın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Tanrım, umuyordum ki-"

"Hayır." Titremelerini engellemek için ellerimi masamın üzerine koydum. "Umut etme. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın. Orası kötü, çok kötü bir yer."

Küpümün açıklığına doğru yığıldı. "Lanet olsun. Bana söylediğin için teşekkürler. Kadın kadına ve tüm bunlar."

Gözlerimi klavyeme indirdim. "Birbirimize göz kulak olmalıyız. Bana bir iyilik yapıp Steve'e bundan bahsetmez misin? Patrick'le konuşmadan önce ne yapacağıma karar vermek için fırsatım olsun istiyorum."

Bana dokunmak ister gibi elini uzattı ama kendini durdurdu. "Tabii ki. Umarım iyisindir."

Nefesimi içime çekerek bakışlarımı Patrick'le üç yıl önce bir düğünde çektiğimiz fotoğrafa kaydırdım. Bana sarılmış, ben gülerken boynuma sokulmuştu. O zamanlar onun sihirli olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise bir illüzyonistten başka bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

"Olacağım."

Bu ihanetin ne kadar derin olduğunu öğrendiğimde.

Lani ve Brandon benim evimde etrafımda toplandılar. Patrick Boston'da bir iş gezisindeydi ve iPad'ini rahatlıkla geride bırakmıştı. Brandon onu hacklemeye hazırды ama kilitli değildi. Bunu benden saklamaya bile çalışmıyordu.

Brandon iPad'i aldı ve mesajlar arasında gezinmeye başladı. Kalp ağrısından ve iki kadeh sek votkadan başım dönmüştü ve mesajlara göz atmaktan sorumlu değildim.

"Ona o videoyu gönderdiğimde, bana onun küçük seksi hazinesi olduğumu söyledi." Boş bardağımı dudaklarıma götürdüm, ileri geri yuvarladım. "Ve eve geldiğimde, ellerini üzerimden çekemedi."

Patrick Lincoln ve ben dört yıldır birlikteydik. Denver'da üniversite sonrası ilk işimde tanışmıştık. Bir kasırğa. İlk görüşte aşk.

Hiç sahip olmadığım bir şey.

Büyüdüğü yer olan Chicago'ya tayin edildiğinde, kardeşime ve üniversite arkadaşlarıma veda ederek onu takip edeceğime hiç şüphe yoktu.

İki yıl sonra, kıvılcım söndü. O meşguldü. İş yerinde perişan haldeydim. Ama onu seviyordum ve bizi eski günlere döndürmeye kararlıyım.

Kıvılcımların sönmesi
gerekmiyordu, değil mi? Ben öyle
düşünmüyorum.

İç çamaşırı, pozisyonlar, spontanlık, oyuncaklar, hepsini yaptım. Ben
harika bir

Kız arkadaş.

Bir yıl önce üniversite arkadaşlarımla Aruba'ya bir kız gezisine gitmiştim. İçlerinden biri sahilde bikinimin içinde, dizlerimin üzerinde, Patrick için ateşli ve seksi bir video çekmişti. Bana böyle hissettiriyordu. Her zaman hissettirdi. Şişman bir kız olarak büyüdükten sonra, her bir kıvrımımı takdir eden bir erkeğe sahip olmak bana güven verdi. Aruba sahilinde bikiniyle dolaşp kendimi tanrıça gibi hissetmemi sağladı.

"Onu buldum." Brandon'ın bakışı acımasızdı. "Videoyu ilk kez paylaştığında."

Sertçe yutkundum. "Ne
zaman?" "Bir yıl sonra."

Aman Tanrım.

Önce tarihi okuyarak iPad'i aldım. Ben Aruba'dayken paylaşmıştı.

Ona neden JT dediğini anlıyorum.

Chance: Gerçekten isminin hakkını
veriyor. **Steve-o:** Bunu senin
gönderdiğini biliyor mu?

Bunu giyerek halkın içindeydi. Ona kim söyleyecek ki?

Sen değil.

Gözlerim Brandon'a kaydı. "JT ne anlama geliyor?"

Yüzünü buruşturdu.

Lani onun dizine vurdu. "Sadece söyle ona. Nasıl olsa öğrenecek."

Brandon elini benimkine doladı. "Bu gerçekten aptalca, Lise. En iyi haliyle kardeş çocuk mizahı."

Lani onu tekrar tokatladı. "Söyle ona!" Ofladı. "Jiggle tits'in açılımı."

Kendimi göz kırpmaya bile zorlayamıyordum. Bedenim, cinselliğim, her şeyim konusunda güvendiğim erkek arkadaşım beni bir şakaya dönüştürmüştü. Tüm güvensizliklerimi almış ve arkadaşlarını eğlendirmek için GIF'lemişti.

iPad'i Brandon'ın elinden aldım. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim.

Chance videodan bir klip aldı, yavaşlattı ve bir GIF'e dönüştürdü. Ben zıplıyordum, göğüslerim, kalçalarım, karnım ağır çekimde sallanıyordu. Seksi görüldüğünü düşündüğüm şey şimdi tamamen gülünç görünüyordu.

Çocuklar GIF'i borsanın düşmesi, bir uçak kazası haberi, Chance'in kötü randevusu, Tyler'ın arabasının yandan çarpması gibi şeyler için, bir şakanın ne kadar komik olduğunu vurgulamak için kullandılar.

Bunu her zaman kullanırlardı.

Beni hiç adımla çağırmadılar. Ya JT ya da hiçbir şeydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sanki tekrar liseye dönmüş gibiydim. Yıllar boyunca inşa ettiğim tüm özsaygı, vücuduma duyduğum sevgi, kazandığım özgüven, üzgün küçük bir balon gibi sönmüştü.

İlk görüşte aşk mı?

Kendi kendime homurdandım.

Beni görmek onun için bir şakaydı.

"Onu arayacak mısın?" Lani dikkatle sordu. "Hayır."

Gözlerimi açtım. "Ona bakmak istemiyorum."

Lani iPad'i yavaşça ellerimden aldı ve sehpanın üzerine koydu. "Seni suçlamıyorum. Eğer onu şu anda görseydim, taşaklarını paslı bir kaşıkla oyardım."

"Güzel," diye alay etti Brandon. "Bu çok yardımcı oldu."

"Öfkemi ifade ediyorum," dedi Lani kibarca. "İçine atmak iyi bir şey değil." Brandon dizimi okşadı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Sanırım..." Nefesimi içime çektim, "Bu gece gerçekten ama gerçekten sarhoş olmak istiyorum. Yarın anlarız."

Lani, sevgili tatlı dostum, votkayı kaldırdı. "Bu kesinlikle ayarlanabilir."

On iki saat sonra, uğraşıyordum.

Hiçbir zaman oturup kendim için üzülen biri olmadım. En azından uzun süre.

Kardeşimi aradım.

"Elliot."

"Sorun nedir?" Denver'da saat sabahın yedisiydi ama Elliot hemen uyandı. Arka plandaki seslerden -sesler, kısık müzik, metal üstüne metal- ağabeyimi tanıyordum, spor salonundaydı.

"Yarına kadar Chicago'dan ayrılmam gerekiyor."

Bir duraklama. Bir şey çarptı. "O ne yaptı?" Çenesi sıkılmıştı.

"Beni küçük düşürdü. Onu görmek istemiyorum. O Boston'dan dönmeden gitmeliyim."

Bir duraklama daha. Ağırklıkları andıran çingirak sesleri. "Geliyorum. Bu gece orada olacağım. Bu arada, nakliyecileri ayarlayacağım ve asistanım yarın akşam için bize bir uçuş ayarlayacak. İstifa ettiniz mi?"

Elliot'ı bu yüzden aramıştım. Sıcak bakıcılığı için değil. Elliot saçma sapan biriydi, her şeyi yapardı. İhtiyacım olan da buydu. Hareket. Hareket. Kendimi bu acınası durumdan olabildiğince çabuk kurtarmak.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Hayır. Bir sonraki planım bu. Telaşlanmayın diye söylüyorum, görünmez olacağım."

Boğazını temizledi. Tamamen iş. "Telefon numaralarını mı değiştiriyorsun?"

"Evet. Yapmak zorundayım." Patrick'i engellemek yeterli olmazdı. Benim için yeterli değildi. Kendimi onun hayatından tamamen çıkarmam gerekiyordu.

"Pekâlâ. Sorun değil. Bu öğleden sonra size yeni bir telefon göndereceğim. Yeterince yakın mı?"

"Evet, zaten bana daha erken gelebileceğinizi düşünemiyorum."

Alay etti. "Bunun yolları var." Buna inandım. Elliot meydan okumaya kalktı.

Arka planda bir erkek sesi vardı. Tanıdık biri. Duymamaya çalıştım. Düşünecek yeterince şeyim vardı. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Kardeşim ona anlattı.

"Bu Elise," diye mırıldandı Elliott. "Eve geliyor."

Diğer adamın cevabını duyamadım ama duymamaya da çalışıyordum.

Birkaç dakika daha konuştuk, ki bu nadiren olurdu. Elliot daha çok kısa mesajlar atardı. Haftada birkaç kez kontrol eder, hayatta ve iyi olduğumdan emin olurdu. Birbirimizi önemsiyorduk ama hava durumu hakkında sohbet eden kardeşler değildik. Şey...olabilirdim. Elliot'ın tarzı değildi.

Ama bugün telefonu aceleyle kapatmadı. Normalde sakladığı merhametini kullandı ve konuşmama izin verdi. Bana iyi bakılacağına dair güvence verdi. Benim için uygun bir daire bulana kadar onunla kalacaktım. Sonra bana artık endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Ben onları tekrar üstlenmeye hazır olana kadar yüklerimi omuzlayabilirdi.

Kardeşim.

Tanrım.

Bazen onun kim olduğunu unutuyordum ama o bana her zaman hatırlatıyordu. "Elise."

"Öyle mi?"

"Bana doğruyu söyle. Anlatmazsan çok kızarım. Seni fiziksel olarak incitti mi?" Arka planda yüksek sesli bir homurtu. Bir çınlama daha. Aynı adamın sesi,

acımasızca fısıldıyordu. Kulaklarımı kapatamadım, onun yerine gözlerimi kapattım. "Hayır. Fiziksel olarak değil. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Sana göndereceğim ekran görüntüleri."

Nefes alış verişi keskindi. "Onu dışarı çıkarmak için birini tutmam gerekecek mi?"

"Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Elise." Bir uyarı. Sanki sorduğum için aptalmışım gibi. Elbette Elliot bunu nasıl yapacağını biliyordu. Her şeyin nasıl yapılacağını biliyordu. Eğer bilmeseydi, öğrenirdi.

"Elliot, kiralık katil tutmuyorsun."

"Bu bir kaza gibi görünür."

Arka planda dizkapaklarının çıkarılmasından bahsediliyordu. Kendi kendime sesin *ondan* değil televizyondan geldiğini söyledim.

"Onun ne yaptığını bile bilmiyorsun," diye karşı çıktım.

"Kötü olduğunu biliyorum. Seni incittiğini biliyorum. Önemli olan tek şey bu."

Bununla birlikte, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Kara odama girdiğinden beri izin verdiğim ilk gözyaşıydı. Bu Patrick için değildi. O benim gözyaşlarımı hak etmiyordu ve hak etmeyecekti de.

Bir damla gözyaşı daha düştü.

Kardeşimin beni sevme şekli için.

Elliot üşümüş olabilir. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyor olabilirdi. Ama iş zora girdiğinde ağabeylikte çok başarılıydı.

"Yakında orada olacağım,

Elise." "Teşekkür ederim,

Elliot."

Telefonumu yere bıraktım ve ayağa kalktım. Bugün yapmam gereken çok şey vardı ve oturup kendime acımak listede yoktu.

Hayalet olma zamanı gelmişti.

İkinci Bölüm

Weston

EVİME ADIM ATTIĞIM AN, hafta sonundan kalan son huzur zerresi de içimden çekilip alındı.

Ot kokusu, ses sistemimden yükselen müzik kadar sert çarptı beni. Çatı katında olduğum için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa komşularım ayaklanırdı. Roller tersine dönseydi, ben de öyle olurdum.

Ağır sırt çantamı girişte yere attım. Tarzım değildi ama müzikle ilgilendikten sonra onu da kaldırırdım. Sonra Miles'la ilgilenecektim.

Müziği kapatarak oturma odamı taradım. Sehpanın üzerinde iki kadeh şarap, birinin kenarında ruj izi vardı. Yarısı eriyen buzla dolu bir Baccarat bardağın içinde bir esrarın ucu. Halının üzerinde pembe ve dantelli bir şey. Koridoru ok gibi gösteren bir kravat.

Bu taraftan pisliğe.

Hafta sonu için yola çıkmıştım, asistanım dışında kimseye ulaşamayacağımı söylememiştim. Tek başıma kamp yapmak, çocukluğumdan beri yaptığım bir şeydi. Kafamı olacıklara hazırlamak için sessizliğe ihtiyacım vardı ve yıldızların altında yalnız olmak gibisi yoktu, ben dahil diğer her şeyi küçük hissettiriyordu.

Rolümün büyük olduğu dünyamda -patron, yaratıcı, CEO- büyük şemada bir toz parçasından başka bir şey olmadığımı hatırlatmak beni toprakladı. Bana huzur verdi.

Miles bir barış katiliydi. Radarı vardı, boş dairemi bir mil öteden hissediyordu. Burası ilişkilerini sürdürmek için ailemizin banliyödeki yatak odasından çok daha etkileyici bir yerdi. Ya da belki artık bir dairesi vardı. Kardeşimi ve yaşam koşullarını takip etmek zordu. İşe geldiği ve işini yaptığı sürece ben de ona karışmıyordum.

Evimi işgal etmesi kabul edilemezdi. Umursadığından değil. Doğduğundan beri serseri mayın gibiydi. Annemiz onun maskaralıkları karşısında yanaklarını sıkardı. Babamız onu hizada tutmam için bana güvenirdi. Hizada tutulması gereken 26 yaşında bir adam.

Sinirlendirdi.

"Miles!" Kükredim. "Pisliğini dairemnden çıkar."

Bir anlık sessizliğin ardından kadınsı bir kıkırdama duyuldu. Koridorun sonunda, yatak odalarının olduğu yerde bir kapı açıldı. Misafir odası olsa iyi olurdu. Eğer yine benim yatağında birini becerseydi, dünyada öfkemi yatıştırmaya yetecek kadar kamp gezisi olmazdı.

Miles'ın oturma odasına girmesi tam beş dakika sürdü, hâlâ Henley'sini başına çekiyordu. Saçları her yöne doğru uzanıyordu ve boynunda bir morluk vardı.

Bir hickey.

Yirmi altı yaşında. Yüce

İsa.

Sırıttı. "Hey, dostum. Bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim."

Bakışlarım evimde bıraktığı dağınıklığı taradı. Kaşlarım çatıldı ve
o f l a d ı m . "Açıkça. Çık dışarı."

"Sakin olun. Misafirim giyiniyor. Temizlememi istemiyor musun?"

"Gitmeni istiyorum. arşafıları da yanında götür. öp fırınına gidecek ne zamanım ne de hevesim var."

Bir şarap kadehi aldı ve içindekileri yudumladı. Atıcı olarak şarap. Güzelmiş. Sadece kardeşim.

"Sen çevreci değil misin? Mükemmel arşafıları yakmak oldukça savurgan görünüyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin çıplak kığın onlara dokunana kadar gayet iyiydiler. Artık onları evimde istemiyorum."

Bana el salladı. "Dramatik. arşafılar güzel. Muhtemelen onlara çok para vermişsindir. Organik pamuk, değil mi? Westie için en iyisinden başka bir şey değil."

Orada bir kızgınlık vardı ve nedenini asla bilemedim. Miles ve ben aynı ayrıcalıklarla, aynı fırsatlarla büyümüştük. İkimiz de Ivy League üniversitelerine gitmiştik. Hiç mücadele etmek zorunda kalmamıştık. Ben daha üniversitedeyken işimi kurmuştum. Miles henüz kendi işini bile kurmamıştı.

Benimle alay etti. Başarılarıma güldü. Colorado eyaletindeki en zor durumdaki adam gibi davrandı. Yine de teklif ettiğim işi kabul etmişti. Bir Aldrich olmanın avantajlarını kabul etmişti -ki bunların birçoğu vardı.

Sırf soyadından dolayı kendisine saygı gösteriliyordu.

Yine de kızgınlığı azalmadı.

"arşafıların neyden yapıldığını merak ediyorsanız, neden çıkarken onları ve misafirinizi almıyorsunuz? Gitmeden önce anahtarı bana ver."

Gözlerini devirdi. "Bu kadar çarşaf yeter. Erken gelmeseydin burada olduğumu bile bilemeyecektin. Bu senin suçun."

Şok olmuş bir kahkaha patladı içimden. "Bu benden mi? Nereden çıkardın?"

İşte o zaman misafiri ortaya çıktı. Yirmi yaşından büyük olamazdı. On sekiz yaşından büyük olmasını umuyordum. Miles uygunsuzluk sınırında dans ediyordu, ama eğer yerel lisede kız arkadaş arıyorsa, polisi kendim arardım.

"Kaç yaşında?"

Miles kıza döndü. Ufak tefek ve sarışındı, makyajı dağılmıştı ve mini elbisesi ters dönmüştü. Giyinip kuşanan ve her şeyi yanlış yapan küçük bir kız.

"Kaç yaşındasın tatlım?" diye mırıldandı ona.

"Yirmi bir yaşındayım." Üst dudağı kıvrıldı. "Buranın senin evin olduğunu söylemiştin.

Ne yani, babanla falan mı yaşıyorsun?"

Bu Miles'ın kıs kıs gülmesine neden oldu. "Benim babam. Vay anasını, harikası." Bana döndü, alnı eğlenceyle kırıışmıştı. "Bunu duydun mu? Kışındaki o sopa seni yaşılandırıyor, kardeşim. Benim sevgili yaşlı babam olacak kadar yaşlı görünüyorsun."

Burun deliklerim alevlendi. Kıyafetlerini bile doğru düzgün giyemeyen genç bir kız tarafından aşağılandığım için değil, hayır, ikisi de hâlâ evimin içinde olduğu için.

"Çık dışarı." Çenem çok gergindi. Dişçim bir azı dişimi kıracağım konusunda beni uyarmıştı. "Anahtarı bırak."

Miles ondan çok şey istiyormuşum gibi iç geçirdi ve kızı dışarı çıkardı. O kızla ilgilenirken ben de kanepeye oturdum ve ihmal ettiğim mesajlarıma göz attım. Elliott'inkine tıkladım.

Elliott: *Elise taşındı.*

Kısa ve öz. Bu Elliott Levy'ydi, çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım. Küçük kız kardeşi Elise'in Denver'da kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve ben de kendi apartmanımda bir daire tutmuştum. Onu henüz görmemiş olmama rağmen

Birkaç haftalığına şehre dönmüş ve ben kamptayken bu hafta sonu taşınmış.

Güzel. Beğendi mi?

Memnun. Bina güvenli ve en önemlisi, eski sevgilisi nerede olduğunu bilmiyor.

Ona numaramı verdin mi? Bir şeye ihtiyacı olursa diye.

Elliott: *Eminim ondadır.*

O kadar emin değildim. Eğer varsa bile, yıllardır kullanmamıştı.

Miles kanepenin diğer ucuna oturdu. Misafiriyle birlikte gitmemişti. Ona aşağıya kadar eşlik bile etmemişti.

Tam bir centilmen.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hâlâ buradasın."

"Evet." Ellerini başının arkasında birleştirerek minderin üzerine kayd.

"Sanırım bir süre daha kalacağım. Kamp nasıldı?"

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun?"

"Bağlam ipuçları, Westie. Girişteki büyük sırt çantası. Bütün hafta sonu yoktun. Oh, ve asistanın baklayı ağzından çıkardı."

"Yapmadı," diye homurdandım.

Renata ilk günden beri benimleydi; ona zar zor para ödeyebildiğim zamanlarda. İliklerine kadar sadıktı ve çalışanlarımın çoğunun aksine Miles'ın cazibesine kapılmamıştı. Eğer ona güvenemezsem, güvenebileceğim kimse yoktu.

Elini kaldırdı. "Whoa, whoa, whoa. Öfkelenmeye gerek yok. Renata masum. Ona ailevi bir acil durum olduğunu söylemiş olabilirim. Büyükannesinin kalp tellerini çekmiş olabilirim. Sonunda bana nerede olduğunu söyledi. Bunu telafi etmek için ona çiçek göndereceğim."

"Kardeşime katlanmak zorunda kaldığı için özür olarak ona çiçek göndereceğim."

Parmaklarını bana doğru salladı. "Peki, peki. Nasıl seçersen seç, daha iyi olacağına eminim. Sadece imzayı at." Eli tekrar başının arkasına gitti. "Her neyse, hiç cevap vermedin. Kamp nasıldı?"

İçimi çektim. Miles'ı ikna etmenin bir yolu yoktu. Yıllarca denemiştim ama bu tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi.

"Güzel. Clary Geçidi'nin yakınına yerleştim."

"Orayı seviyorum. Gelmemi istemeliydin." "Amaç biraz huzur ve sessizlikti."

Başını bana doğru çevirdi. "Sessiz olabilirim. Belki benim de biraz huzura ihtiyacım vardır."

"Bir dahaki sefere."

Kıkırdadı. "Bu doğru değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Beni en son ne zaman yanına aldın?"

"Bilmiyorum." Pütürlü yüzümü ovaladım. Öğleden sonra arabama kadar dört saatlik bir yürüyüşten sonra bir duşa ihtiyacım vardı. Ama Miles anahtarımı bırakıp gidene kadar bu gerçekleşmeyecekti. "Muhtemelen üniversiteye gitmeden önce."

"Annem beni götürmeni istediğinde."

"İssız bir yerde LSD almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, seni çıplak ve Beatles'ı avazın çıktığı kadar söyleyerek arabama kadar taşımak zorunda kalmıştım. Bu son seferdi."

Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. "Oh evet. Çok eğlenceliydi. Bunu tekrar yapmalıyız. Bu sefer senin ayık arkadaşın olacağım ve koca kışını bir sırt çantası gibi taşıyacağım." Kolunu kaldırdı ve esnetti. "Egzersiz yapıyorum Westie. Yapabilirim."

Yüzümü buruşturdum. Kendimi kardeşimin bakımına bırakma fikri kesinlikle dehşet vericiydi.

"Hayır, teşekkürler."

Uzun bir nefes verdi ve sırtışı kayboldu. "Eh, denemeye değirdi." Parmaklarını şıklattı. "Sana söylemek istiyordum, bu hafta ofiste olmayacağım."

Dik oturdum, kısılmış gözlerim talihsiz kardeşime odaklanmıştı. "Nedenmiş o?"

Omuz silkti. "Annem onunla Fransa'ya uçmamı istedi. Hayır diyemezdim, değil mi? Renata'ya haber verdim bile. İşim halloldu. İK'ya bir e-posta bile gönderdim." Omuzlarını silkti. "Hadi ama, söyleyebilirsin. Sorumluluk sahibi olduğum için benimle gurur duyuyorsun."

Midemdeki düğüm gevşedi. Ona kızmak istedim. Sınırları nasıl zorlayacağını kesinlikle biliyordu. Ama tüm doğru adımları atmıştı ve gerçekten de kızacak bir şey yoktu.

"Peki. Bir dahaki sefere beni daha fazla uyar."

Yüzünde yine aptalca bir sırıtma vardı. "Eğer kıskanıyorsan bunu söyle. Annemin altın çocuğu olmamanın zor olduğunu biliyorum."

Dürtmelerinden etkilenmedim. Bunu birçok kez duymuştum.

"Gitmiyor musun?"

"Hayır." Koltuğa daha da gömüldü. "Sanırım bir süre takılacağım. Beni bir hafta boyunca görmeyeceksin, bu yüzden sana bir dahaki sefere kadar karnını doyurma fırsatı vereceğim."

Sinirle koltuktan kalktım ve yatak odama doğru yöneldim. "Ben dış alacağım. Şimdi gidebilirsin. Çıkarken anahtarı tezgâhın üzerine bırak."

Miles bana seslendi. "Rüyanda görürsün!"

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Üçüncü Bölüm

Elise

HAYALET SONRASI, TAŞINMA SONRASI, YENİ HAYAT SONRASI
ÜÇ HAFTA, bugün o gündü:

Yeni işimdeki ilk günüm.

Bazı açılardan işler daha kolaydı. Yeni dairem muhteşemdi. Elbette, Elliot Levy'nin küçük kız kardeşi için en iyisinden başka bir şey yoktu. Emlak müdürü bana böyle söylemişti.

Şehir
merkezinde

.

Görüşler.

Geniş iki yatak odası.

Kontrol, kontrol,
kontrol.

Saoirse kapıyı çalmadan yatak odama dans ederek girdi. Ama o zamanlar açık kapı politikamız vardı: kapılarımız açık olduğu sürece ikimiz de dans ederek içeri girebilirdik. Üniversite günlerimize geri dönüş. Oda arkadaşı olarak kaldığımız yerden devam ediyorduk.

Üç yıl önce Chicago'ya taşındığımda buraya geri dönüp Saoirse ile birlikte yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Geri dönmekle ilgili duygularım hâlâ karışıkta ama Saoirse ile yaşamak? Hiçbir şekilde kararsız değildim. O

benim

en sevdiğim insan. Bir kez daha oda arkadaşım olmak istediği için kendimi şanslı sayıyordum.

"Oh, iyi görünüyorsun." Parmağını havada daire çizdirdi. "Benim için bir dönüş yap, güzelim."

Başka bir gelenek. Dışarı çıkmadan önce birbirimizi hep gaza getirirdik.

Aynı şey iş görüşmeleri, randevular, ilk günler için de geçerlidir.

Onun için döndüm, heyecana her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve o da kurt ısılgı çaldı.

"Güzel, tatlım. Dışarı çıkıp bankaya para yatırmaya hazır görünüyorsun. Memelerin güzel görünüyor."

Bir kahkaha attım ve göğüslerimi avuçladım. İlk günüm için biraz muhafazakâr davranmıştım. Siyah sigara pantolonu, göğüs dekoltesini zar zor gösteren ama geniş göğsümün etrafını saran beyaz bir V yaka ve büyük boy, erkek tarzı tüvit bir blazer ceket.

"Ofiste memelerimin görünmesini istiyor muyum?"

Kaşlarını kaldırdı. "Hadi ama Lisie. İkimiz de göğüslerinin sürekli fazla mesai yaptığını biliyoruz. Vurmaktan başka çareleri yok."

Doğruyu söyledi. Göğüslerim bir odaya benden önce girerdi. Ne kadar küçümsemeye çalışsam da vücudumun yuvarlaklığını gizlemenin gerçek bir yolu yoktu. Gerçi bunu yapmak zorunda değildim ama GIF'ten önceki halime dönmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Boy aynamdaki yansımama kaşlarımı çatarak baktığımda Saoirse arkamdan yaklaştı, uzun kollarını omuzlarıma doladı ve yüzünü yanıma bastırdı.

Saoirse Kelly çok güzeldi. Uzun boylu ve zayıftı, sarı saçları güneş tarafından sürekli aydınlatılıyor gibiydi. Kaliforniya eyaleti senatörü ile Wyoming'li bir çiftlik sahibinin kızıydı. Her ikisinin de uzun ve zengin mirasları vardı.

ama onunla tanıştığınızda bunu asla bilemezsiniz. Saoirse neşeli ve kibardı, rahatsız edici olmaktan çok bulaşıcı olan gün ışığı gibi bir kişiliği vardı. On sekiz yaşındayken CU-Boulder'ın yurtlarında tanışmış ve hemen kaynaşmıştık. Elliot'ın yanı sıra, Chicago'da yaşadığım süre boyunca en çok özlediğim kişi oydu.

Onu tam zamanlı olarak hayatıma geri döndürmek düşündüğümünden daha büyük bir rahatlama oldu.

"Her şey harika olacak, Lise. Eve döndüğünde şarap ve pizza ile burada olacağım. Herkesin senden ne kadar etkilendiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Yanağımı onunkine yapıştırdım. "Bunu sadece beni sevdiğin için söylüyorsun."

"Bu doğru. Ama aynı zamanda seni herkesten daha iyi tanıyorum, bu yüzden benim fikrim daha önemli olmalı."

Öyle olmalıydı, haklıydı. Ama işler böyle yürümüyordu. Bir milyon iltifat bir hakaretle yok olabilirdi.

GIF beni hala oldukça yıpratmıştı. Her ne kadar istemesem de. Ama bunun bugünle hiçbir ilgisi yoktu. Bugün Richthink'in angarya işlerini ve yanlışlıkla girdiğim kariyer yolunu geride bırakıp kendimi profesyonel bir yazar olarak kurmakla ilgiliydi.

Elise Levy Metin

Yazarı Andes,

Inc.

Yeni unvanım yeni yaptırdığım kartvizitlerimin üzerine işlenmişti. Onlara ihtiyacım olduğundan emin değildim ama Elliot bana içinde beş yüz tane olan bir kutu uzattığında içimde kelekler uçuşmuştu.

"Tamam, sana inanıyorum." Aynada onun gözleriyle karşılaştım. "Sanırım gitmeye hazırım."

Gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

İşte başlıyoruz.

Andes, Inc. genel merkezi çevresindeki yüksek binaların arasından sıyrılıyordu. Sekiz katlı bina bir çevrecinin rüyası olarak inşa edilmişti. Yeşil alan ve çatıdaki güneş panelleri, ışık rafları ve enerji tasarruflu pencere kaplaması sayesinde karbon ayak izi eyaletteki kendi büyüklüğündeki tüm binalardan daha düşüktü.

Bunu ilk görüşmemden önce web sitesinde okumuştum.

Kendimi hep aşırı hazırlardım. Bu Levy'nin bir özelliği idi. Elliot hakkında bir dosya hazırlamadan kimseyle tanışmazdı. Elbette o milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'suydu, bense basit bir metin yazarıydım -yeni unvanımı düşündükçe bile içimde kelebekler uçuşuyordu- bu yüzden hazırlık ölçülerimiz biraz farklıydı ama mesele aynıydı.

Lobiye doğru yürüdüm. Parlak ışık, pencerelerle çevrili dört katlı açık fuayeyi dolduruyordu. Erken geldiğim için kalabalık değildi ama boş da değildi. Camla çevrili asansörlere doğru yürürken kalbim gırtlığımı dayanmıştı. Sinir ve heyecan birbirine karışmıştı. Başladığımda iyi olacaktım. Beni tedirgin eden şey bilinmezlikti.

Asansörün kapıları açıldı ve diğer iki kadınla birlikte içeri girdim. Kibarca gülümsedikten sonra sonbahar tasarımları üzerine konuşmaya başladılar.

"Asansörü bekletin." Sürgülü kapıların hemen dışında sert bir komut.

Elim fırladı ve açık düğmeye çarptı. Başımı kaldırdım, takım elbiseli, beyaz gömlekli, kravatsız adama bakarken nefesim kesildi.

Weston Aldrich asansöre adımını attı, başı eğikti ve telefonuna dokunuyordu.

Onu görmeyeli yıllar olmuştu.

Ön tarafa dönerek, "Sekiz," diye mırıldandı.

Kadınlar konuşmayı kesmiş, beklentiyle bana bakıyorlardı ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Benden ne bekliyor olabilirlerdi ki?

Asansör hareket etmeye başladı ve Weston ona benim olduğum yerden daha yakın olan, sağ omzunun biraz gerisindeki sayı paneline baktı. Onun yerine kendi katına çıkmamı mı istemişti?

Yukarı çıktık ve Weston'ın sırtını inceledim. Ne kadar çok yer kapladığını unutmuşum. Sadece muazzam boyu ve omuzlarının genişliği değil, varlığı da. Etrafındaki havayı geriyor gibiydi.

Üçte durduk ve iki kadın aceleyle uzaklaştı. Weston ileri uzandı ve sekize bastı. Kapılar kapandı ve bizi yalnız bıraktı. Önüme geçmek yerine neredeyse yanıma geçti ve aramızda bolca boşluk bıraktı. Her zaman böyle düşünceli.

Ayakkabılarıma baktım. Beni fark ettiyse, tanıdıysa bile tek kelime etmedi. İstedğim de buydu. En azından bugün için.

Weston'dan sonsuza dek kaçmam mümkün değildi. Ne de olsa burası onun şirketiydi ve Elliot'ın en iyi arkadaşıydı. Kardeşimle birlikte onunla sosyalleşmekten kurtulmayı başarsam bile, her gün onunla aynı binada olacaktım.

Birinci gün, zaten aynı asansörü paylaşıyorduk.

Sonunda yedinci kata vardık ve çevremde Weston başını kaldırdı. Ben bir adım öne çıkınca bana baktı. Nefesimi tuttum, kendimi hazırladım ama tek kelime etmedi.

Açıklık sığabileceğim kadar genişler genişlemez kapıdan içeri girdim ve nereye gittiğimi çok iyi biliyormuşum gibi ileri atıldım. Neyse ki, Weston'ı arkamda bırakarak resepsiyon masasına ulaştım.

Çalıştığım yaratıcı kadın resepsiyon görevlisi bana masamı gösterdi. Andes'te hiç küp yoktu. Tüm alan açıktı, bazı bireysel masalar, bazı işbirliği için tasarlanmış uzun masalar.

Günümün ilk kısmını çalışan kılavuzlarını okuyarak geçirdim, birkaç dakikada bir durup yeni iş arkadaşlarımla tanıştım. Birkaçının ismini ezberlemiştim ama o kadar çok yeni yüz vardı ki, hepsi genç, taze, açık havacı, birbirlerine karışmışlardı.

Kitap okumadığım zamanlarda göz ucuyla ofisin iç işleyişini izliyordum. Richthink sessizdi, insanlar günün büyük bir bölümünde küplerine tıklıp kalıyordu. Burada insanlar özgürce gülüyordu. Birbirlerinin masalarına uğruyor, konuşuyor, bilgisayar ekranlarını paylaşıyorlardı. Henüz erkendi ama çarpıcı farklılıklar beni buradaki geleceğim konusunda iyimser kılıyordu.

Günün yarısında, tam da karnım guruldamaya başlamışken, iki kişi masama yaklaştı. Kafamı kaldırdım ve göz kırptım. Uzun boylu, sırık gibi bir adam, daha önceki resepsiyon görevlisi olarak tanıdığım kısa boylu, düğme burunlu bir kadının yanında duruyordu. Birlikte, Lani ve Brandon'a çarpıcı bir şekilde benziyorlardı.

"Hey, çaylak. Öğle yemeği için kafeteryaya gidiyoruz. Katılmak ister misin?" Adamın aksanı yarı İngiliz, yarı Colorado aksanıydı.

Kadın başını salladı, bukleleri zıplıyordu. "Lütfen bizimle gelin. Eğer sizi teşvik edecekse, tüm iş arkadaşlarımız hakkında dedikodu yapmaya hazırım."

Gülümseyerek çantamı masama koyduğum yerden aldım. Öğle yemeğini tek başıma yemeye hazırdım ama bu çok daha iyi bir teklifti. "Bu kesinlikle teşvik edici."

Birinci kata inen asansörde Lani ve Brandon benzerlerine döndüm. "Gerçekten üzgünüm ama isimlerinizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece... O kadar çok insanla tanıştım ki-"

Adam kıs kıs güldüğünü gizlemeye çalışarak arka duvara doğru döndü. Lani İki elini uzattı. Tokalaştık.

"Ben Rebecca. Şu serseri de Simon. Yedi yaşından beri Amerika'da yaşıyor ve hâlâ o aksana sıkı sıkıya tutunuyor."

Andes kazağı ve haki pantolon giyen Simon bir elini göğsünde gezdirdi. "Bütün sırlarımı dökme, cırcır böceği. Acemiye etkilemeye çalışıyoruz, böylece her gün öğle yemeğinde sadece birbirimize takılıp kalmayız."

Aynı takımda olduğumuzu anlamamı sağlayacak şekilde bana göz kırptı. Onun ve Rebecca'nın gerçekten Colorado'lu Lani ve Brandon olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

"Bu arada herkes bana Lise der. *E* harfini lisede bırakmıştım."

Rebecca başını salladı. "Etkili. Bunu sevdim."

Kafeterya, Andes genel merkezinin geri kalanı gibi, yerden tavana kadar pencereleriyle açık ve aydınlıktı. Bir sebzeli burger ve tatlı patates kızartması aldım, ardından Rebecca ve Simon'la birlikte oturdum.

Rebecca hemen konuya girdi. "Tamam, temel bilgiler. Sam ile evliyim, lise aşkım. Simon bekâr ve erkeklerle kaynaşmaya hazır... Merak ediyorsan söyleyeyim. En iyi banyo üçüncü katta. En iyi atıştırma yerleri beşinci kattaki ortak alanda. Sadece beşinci katın resepsiyonisti Matilda'dan uzak durmalısınız. Eğer sizi görürse, bir saat boyunca onunla konuşmak zorunda kalırsınız. Ummm...başka?"

Parmaklarını şakağına vurdu. "Andes kıyafetlerini şirket mağazasından uygun fiyata alabilirsiniz." Üstüne oturan kapüşonluyu işaret etti

ve etek. "Burada çalışmadan önce böyle giyinmem mümkün değildi ama dürüst olmak gerekirse inanılmaz rahat."

Simon ekmeğini parçaladı ve bir parçasını çorbasına batırdı. "Evet. Burada herkes Andes giyer. Hepimizin Lemmings'e benzediğini biliyorum ama yemin ederim, bir süre burada kaldıktan sonra Açık hava Barbie'si gibi görünmek *isteyeceksin*."

Rebecca da aynı fikirdeydi. "Havada bir şey var."

Weston Andes'i üniversitede kurmuştu. Montlar için ince, kuş tüyü veya pamuktan daha çevreci, ancak ısıyı içeride tutan ve soğuğu piyasadaki her şeyden daha iyi dışarıda tutan bir dolgu maddesi icat etmişti. Son on yılda Andes, monttan dünyanın dört bir yanında bağımsız mağazaları olan bir açık hava yaşam tarzı markasına dönüştü. ABD kış olimpiyat takımı bile Andes giyiyordu. Weston yirmi yaşındayken aklına gelen bir fikirle devasa bir şey yaratmıştı.

Henüz lisedeyken bana verdiği paltoyu saymazsak -ki onu da hiç giymemiştim- hiçbir Andes giysisine sahip olmamıştım. Şimdi de başlamayı düşünmüyordum.

Ceketimin yakasını çekiştirdim. "İş kıyafetlerinden vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Bu benim içime çok işlemiş."

Rebecca kombucha'sını bana doğru eğdi. "İşe ilk kez şişme yelekle geldiğinde 'Ben sana söylemiştim' diyerek bekliyor olacağım."

Burnum kırıştı. "Hayır. Kendime kesinlikle puf eklemem mümkün değil. Böyle bir şey olmayacak. Zaten yeterince şey yaşıyorum."

Bu ikisini de güldürdü ama doğrudu. Yetişkinlik yıllarımı tarzımı geliştirmek için harcamıştım. Günlük kıyafetler giyebilirdim ama kapüşonlular ve eşofmanlar beni bütün günümü kanepede geçirmiş ve kendimi umursamıyormuşum gibi gösteriyordu.

Yine de Andes kapüşonlular geçmişte sahip olduklarımdan çok daha şıktı...

Düşünce trenimi durdurdum. Havalandırma deliklerinden içeri pompalanan beyin yıkayıcı hava bana çoktan bulaşmış mıydı?

"Tamam, tamam. Bu kadar kıyafet yeter." Simon peçetesiyle ağzını sıvazladı. "Asıl çay konusunu konuşalım. Nerelisin? Neden bu kadar tatlısın? Bize katılmadan önce ne yapıyordun?"

Rebecca onun koluna vurdu. "Andes hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu.

sonra da Lise'nin özel hayatına burnunu sokuyorsun. Düzenin dışına çıkıyorsun."

Gözlerini devirdi. "Pekâlâ, tamam. İşte temel bilgiler: Çoğu insan takım oyuncusudur. Eğer değillerse, Weston Aldrich'in bu oyunu oynamadığını çok çabuk öğrenirler. Geçen yıl yaratıcı ekibe katılan bir adam vardı, Kanadalı Dave-"

Rebecca inledi. "Ah, Kanadalı Dave, neden memleketinin adını kötüye çıkardın?"

"Değil mi? Kanadalıların dost canlısı olması gerekir, bir de Dave vardı. Sincap gibi bir adamdı ama biz And Dağları'nın suyunu içen saf kuzular olduğumuz için elbette ona güvendik. Görsel ekiple bir beyin fırtınası seansından sonra Dave, Weston'ın ofisine gitti ve ekibin fikirlerini kendi fikirleri olarak sundu."

Nefesimi içime çektim. "Kalleş."

Simon bıçağını aldı ve bir *Psycho* taklidi yaptı. "Tam bir *reh-reh-reh* "Korku içinde çılgılık atma anı."

"Weston ne yaptı?" Ben sordum.

Rebecca çilli yanaklarına bastırdı. "Muhteşemdi."

Simon başıyla onayladı. "Dave'i yaratıcı kata geri getirdi, parlak fikirlerini herkese anlatmaya zorladı, sonra da onu aşağıladı.

Bir  m r boyu. Keşke kaydetseydim. Dave Kanadalı yüzünü bir daha ofiste göstermedi."

Rebecca'nın gözleri yana kaydı. " eytandan bahset."

Döndüm ve hareketimde hiçbir incelik yoktu. Weston Aldrich kafeteryada yürüyordu, bir yanında ya lı bir kadın, diğer yanında da onun ya larında bir adam vardı. G rd   m kadarıyla, Weston ve adam binada takım elbise giyen tek kişilerdi.

Sohbet ediyorlardı ama Weston her selamlandığında duraksıyor, ba ını sallıyor ya da birkaç kelime ediyordu.

"İnsanlar onu seviyor mu?" diye sordum, gözlerim hâlâ küçük bir kızken tanıştığım adamı görüyordu.

" ok saygı duyulan biri," diye yanıtladı Rebecca.

"Bu kadar... dokunulmaz bir adamı gerçekten sevmek zor, sanırım kelime bu," diye ekledi Simon. "Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Şirketin her kademesinde yer alıyor ve ulaşılabilir biri. Sadece kimse onu gerçekten tanımıyor. Asistanı Renata dışında."

Weston aniden ba ını çevirdi, sanki sessiz konu mamızı duyamayacak kadar uzakta olmasına rağmen onun hakkında konu tu umuzu hissetmiş gibiydi. Arayan bakışları benimkileri kolayca buldu. Gözleri ba ımın üstünden ellerimin kenetlendi i masaya kadar taradı, sonra tekrar gözlerime döndü.

Kalbim bo azımda sıkı ıp kalmıştı. İstesem de başka tarafa bakamazdım. Weston Aldrich büyüyüp güzel bir adam olmuştu, buna hiç şüphe yoktu. Yine de, ben on, o on dört yaşındayken ve babamın Shiva'sı sırasında saklandığım ailemin çalışma odasında benimle otururken de onun güzel olduğunu d   nm  t m.

A zı hareket etti ve içimi isyan ettiren bir kelime oluşturdu.

"Ellie."

Bana taktığı lakap. Biri yakalamıştı

Hayır. Şimdi bunu düşünmeyecektim. Yeni hayatımdaki yeni iş arkadaşlarımla değil. Bunu geçmişte bırakmıştım.

Weston'la göz temasını keserek koltuğumda doğruldum. Rebecca ve Simon gözlerini kocaman açmış bana bakıyorlardı.

"Neydi o?" Rebecca nazik ve şakacı bir şekilde sordu.

"Yani"-saçımı bir kulağımın arkasına sıkıştırdım- "kardeşim ve Weston... şey, iyi arkadaşlardı."

"Lanet olsun." Simon ağzını ovuşturdu. "Kötü bir şey mi söyledim? Söylediğimi sanmıyorum ama-"

Elini okşamak için masanın öbür ucuna uzandım. "Dur lütfen. Weston'ı çok az tanıyorum. Söz veriyorum, onun hakkında söylediklerini rapor etmeyeceğim. Ve hayır, kötü bir şey söylemedin."

Simon ve Rebecca neye inanacaklarını bilememiş gibi birbirlerine baktılar.

Sonra Simon, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanmaya başladı, sonra da neşeli bir gülümsemeye büründü. "Bay Aldrich."

Rebecca sol omzumun hemen arkasında duran ve eliyle sandalyemin arkasını kavrayan adama el salladı.

"Merhaba, Bay Aldrich."

"Rebecca, Simon. Öğle yemeğiniz iyi geçti mi?" Onun sesi. Yüz yüze nasıl bir ses olduğunu unutmuştum. Kardeşimle yaptığım telefon görüşmelerinde onu arka planda duyduğumda, mesafe etkinin bir kısmını azaltıyordu. Yüz yüze ise, en iyi bitter çikolata lokması gibi zengin ve pürüzsüzdü.

Simon şiddetle başını sallarken yüzü kızardı. "Evet, öyle. Rebecca ve ben en yeni çalışanımızı tanımaya çalışıyoruz."

"Kombucha çok lezzetli," diye ekledi Rebecca, yanakları Simon'ın kollarıyla aynı tonda pembeye dönmüştü.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Döndü ve yanıma geçerek öğle yemeği arkadaşlarımı görmemi engelledi. Onu görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Vurdumduymaz bir ifadeyle bana bakıyordu. "İlk günün nasıl geçiyor?"

Bunlar üç yıldır benimle konuştuğu ilk kelimelerdi. Son söylediklerini hatırladım. "*Hata yapıyorsun.*" Elbette haklıydı ama bunu ona asla itiraf etmeyecektim.

En iyi profesyonel gülümsememi takınarak geçmiş zihnimden sildim. Bu adam benim patronumdu, Elliot'ın arkadaşıydı, başka bir şey değildi.

"Günüm şu ana kadar gerçekten harikaydı. Simon ve Rebecca gelmiş geçmiş en iyi karşılama komitesi." Solmuş bir tatlı patates kızartmasını elime aldım. "Ve bunlar çok lezzetli. Kombucha'yı yarın denemem gerekecek."

Weston'ın arkasından Rebecca küçük bir homurtu çıkardı.

Weston etkilenmedi. Ama o böyleydi işte, sakın ve soğukkanlı. "Geri dönmeliyiz," dedim. "Hâlâ yetişmem gereken çok şey var."

Weston'ın ağır bakışları sıkıştı. O kadar yüksekteydi ki, ona bakmaya devam etmek için boynumu zorladım. Çenemi indirerek telefonumu masanın üzerinden aldım. Bir an için kimse kıpırdamadı, sonra Weston'ın parmak eklemlerinin kürek kemiğime doğru hafifçe sürüklendiğini hissettim. Şaşırtıcı temas karşısında kaskatı kesildim ve eli bir anda uzaklaştı.

"Gününüzün geri kalanında iyi eğlenceler," dedi dönüp uzaklaşmadan önce.

Simon ve Rebecca'ya kocaman bir gülümseme yapıştırdım. "Gitmeye hazır mısınız?"

İkisi de Weston hakkında başka soru sormadıkları için yeni favorilerim oldular. Belki de kısa etkileşimimizden gerçekten herhangi bir ilişkimiz olmadığı belliydi.

Artık onu düşünmek istemiyordum. Bu benim yeni işim, yeni hayatımdı.

Weston Aldrich bunun çok ama *çok* uzak bir parçası olacaktı.

Dördüncü Bölüm

Weston

HAFTADA BEŞ GÜN, sabah altıda, özel spor salonumuzda Elliot Levy ve Luca Rossi ile buluştum.

Eğer doğru olmak isteseydim, ki istedim, Elliot'la o sırada tanıştığımı söylemem gerekirdi. Luca'nın gitmesi gereken yere gitmesi tam bir saçmalıktı. Bugün, saat altı on beşte geldi.

"Merhaba beyler." Luca bacak presleri yapan Elliot'ın yanında durdu ve alnına bir tokat attı. "Şimdiden terlemeye başladın. Çok güzel."

Elliot homurdandı. Çok konuşan biri değildi, özellikle de sabahın bu erken saatinde. Luca sessizliğini, dışarıda geçirdiği sefahat dolu gecelerin hikâyelerini anlatarak telafi etti. Stanford'dan beri pek değişmemişti. Daha yaşlı, biraz daha bilge ama hâlâ yavaşlamaya niyeti yok.

"Elise nasıl yerleşti?" diye sordu Elliot'a.

Kullandığım dambılı bıraktım ve Elliot'ın cevabını merak ederek havlumuyla yüzümü sildim. Üç yıl önceki veda yemeğinden bu yana Elise Levy'yi ilk kez gördüğümde durumu hakkında pek bir şey söyleyememiştim.

"İyi. Yeni evini seviyor." Başını çevirip önce Luca'ya, sonra da bana baktı. "Patrick beni aramaya devam ediyor. Onu engellerdim ama

Onun acısını duymak bana ayrılamayacağım bir neşe veriyor."

Kuru bir kahkaha attım. "Hala nerede olduğu hakkında bir fikri yok mu?"

"Şey..." Elliot'ın ağzı bir karış açık kaldı, "Sanırım Colorado'ya geri döndüğünden şüpheleniyor, ama ben Elise'in nerede olduğunu bir yana bırakın, varlığından bile haberdar olmadığım için ne yapacağını şaşırmış durumda."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, ikiyüzlülüğünün derinliği karşısında hayrete düşmüştüm. "Onun varlığını inkâr mı ediyorsun?"

Elliot başını salladı. "Kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yokken nerede olduğunu nasıl bilebilirim?"

Elliot'ın kurnazlığına -bir adamı dört yıllık kız arkadaşının kendi hayal ürünü olduğuna inandırmasına- şaşırdığımı söyleyebilirdim ama onu hayatım boyunca tanımıştım. Elise'den daha fazla önemseydiği hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Luca kıkırdadı. "Kız kardeşinle ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilir miyim? O pisliği ortadan kaldırmak gerçekten de en büyük intikamdı. Keşke kameralar yerleştirseydin de eve geldiğinde kızın eşyalarının gittiğini gördüğünde verdiği tepkiyi izleyebilseydik; bu durumu daha iyi hale getirecek tek şey bu olurdu."

Elliot gülmedi. "Bana ekran görüntülerini gösterdi. Hissettiği acının her zerresini hak ediyor."

Elliot, Patrick'in Elise'i uzaklaştırmak için tam olarak ne yaptığını paylaşmayı reddetti ve bu sorun değildi. Bugünlerde onunla yakın olmasam da, o benim en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi, bu yüzden doğal olarak koruyucuydum. Ve yatırımcılarım hak etmiş olsa bile bir adamı öldürmemi hoş karşılamayacağı için bilmemem daha iyiydi.

"Eğer ortaya çıkarsa, bana haber ver." Luca parmaklarını çıtlattı. "Uzun zamandır kimseyle kavga etmedim. Kana susamış hissediyorum."

Elliot bacak presinden kalktı ve havlusuyla makineyi sildi. "Gelmeyecek. Ona sahipken onun için çalışmıyordu, şimdi o gittiğine göre ülkenin öbür ucuna uçmanın çok fazla çaba gerektirdiğinden eminim."

Koşu bandına tırmandım. Luca yanımdakine atladı. Elliot egzersiz sırasında çoğunlukla sessiz kalırken, Luca meşgul olmayı severdi. Ben ortada bir yerdeydim, en azından onlarla. Başka kimseyle havadan sudan konuşmak gibi bir isteğim ya da ihtiyacım yoktu. Neyse ki aynı anda burada bulunan diğer birkaç kişi de kendi halindeydi.

"Dün Elise'in ilk günüydü, değil mi?" Luca sordu.

Gözlerimi ona diktim. Koşu bandının ekranındaki düğmelere bastı.

"Neden onun hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?"

Döndü, kaşları çatılmıştı. "Neden yapmayayım? O Elliot'ın kız kardeşi. Onu önemsiyorum, dolayısıyla onu da önemsiyorum. Sen önemsemiyor musun?"

"Tabii ki."

Başını öne eğdi. "O zaman bana ilk gününün nasıl geçtiğini anlat West. Bu hileli bir soru değil, size bunun sözünü verebilirim."

Koşu bandımın hızını arttırdım. "Onu bir kez gördüm. Yerleşiyor gibi görünüyordu."

"Öyle mi görünüyordu? Sordunuz mu?"

"Onu kafeteryada gördüğümde gününün nasıl geçtiğini sordum."

"Hmmm."

Gözlerim yana kaydı. "Bu ses ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Ayaklarını makinenin kayışına vurdu. "Eğer benim için çalışıyor olsaydı, onu karşılamak için daha fazla özen göstereceğimi, buluşmamızı öğle yemeğinde tesadüfe bırakmayacağımı düşünmek isterdim."

"İlginç bir bilgi. Neyse ki Elise sizin için çalışmıyor."

Luca'nın ailesinin motosikletleri vardı. Bundan kastım, ABD'de en çok satan motosiklet markasını üreten şirketin sahibi olmalarıydı. Bir gün babası görevi bıraktığında, işi o devralacaktı. O güne çok üzülmüyordu, çünkü bu büyümesi, sorumluluk sahibi olması ve her gün ofise gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kaosun vücut bulmuş hali olan bir adam için geleceği bir kabustu, bu yüzden onun için çalışmaya çalışmanın bile aynı derecede cehennem olacağını hayal ettim.

"Şüphesiz. Ama ona ulaşman gerektiğini düşünmüyor musun? Belki onu seninle öğle yemeğine davet edersin? Eğer bir kız kardeşin olsaydı, Elliot bunu yapardı."

İkimiz de bacak kıvrırma hareketine geçmiş olan Elliot'a baktık ve güldük. Elliot Levy'nin bizden ya da Elise'den başkası için elinden geleni yapması düşünülemezdi. Bir kardeşim olduğunu zar zor kabul etmişti. Miles'ı öğle yemeğine götüreceğini hiç sanmıyordum.

"Elise... benden hoşlanmıyor."

Bana baktığını hissettim ama koşarken gözlerimi önümden ayırmadım.

"Elise Levy? Elliot'ın tatlı küçük kız kardeşi, sağında büyük gamzesi olan.

yanak?"

"Sola." Boğazımı temizledim.

"Evet, sol yanak." Elini uzatıp pazuma ters vurdu. "Senden hoşlanmamasına imkân yok. Son derece sevimli olduğundan değil. Arada bir hafiflesen iyi olur."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Sorun değil." Beni tekrar tokatladı. "Demek istediğim, Elise zor günler geçirmiş iyi bir kız. Eğer dün fazla arkadaş canlısı olmadıysa, bu muhtemelen senin hatandır, onun değil. Belki de büyük, kötü,

ve onu çocukluğundan beri tanıyan bir adam gibi öğle yemeğine davet edin."

Kontrol paneline vurarak eğimimi yükselttim. "Bunu düşüneceğim."

"B u n u düşünün ve yapın. Elliot onun başka bir büyük kardeşine göz kulak oluyor."

Yapardı. Bu doğruydı. Kız kardeşinin etrafını saran korumalarla paçayı kurtarabileceğini düşünseydi, onları yıllar önce işe alırdı. Bu benim oynamak istediğim bir rol değildi. Ona küçük kız kardeşim gibi baktığım ve onun da bana hiçbir yanlış yapamazmışım gibi baktığı günler çok ama çok geride kalmıştı.

Ama o benim çalışanımdı.

Herhangi birine yaptığım gibi ona da şirkete hoş geldin diyecektim. En azından bunu yapabilirdim.

Gün kötü başlamıştı ve daha da kötüye gitti. Kaliforniya'daki tedarikçilerimizden biriyle yaptığım görüşmeyi kapattıktan sonra şakaklarımı ovuşturdum. Bu normalde el attığım bir konu değildi ama en başından beri bu fabrikayla çalışıyordum ve sırf şirketim öngördüğümün ötesinde büyüdü diye kişisel ilişkilerimden vazgeçmeyi reddediyordum.

Ancak bu kişisel ilişkiler zarar verici olabilir. Tedarikçim, iş arkadaşlığımızın, basit bir özür ve birkaç kekeme mazeretle teslimatımızı geciktirebileceği anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi.

Hayır.

Ona bunun kabul edilemez olduğunu söyledim. Biz arkadaş değildik.

Bu bir daha olsa yeni bir tedarikçi bulurdum.

Şimdi şakaklarımı ovuşturuyor, bazı insanlar için işlerini yapmanın neden zor olduğunu anlamıyordum. Doğru yapılmayacaksa neden zahmet edilsin ki? Milyonlarca doların söz konusu olduğu herhangi bir alanda kalitesiz işçiliği aklım almıyordu.

Renata açık kapımı çaldı. "Batı." "Evet?"

"Programında yarım saatin var. Öğle yemeği yemelisin." Nefes vererek bilgisayar ekranıma baktım, sonra tekrar asistanıma döndüm.

Renata asla köşeleri kesmeyi hayal etmezdi. Bu yüzden hâlâ bir işi vardı.

Alnıma vurarak birkaç gün önce verdiğim sözü hatırladım. "Bana bir iyilik yap ve Ellie'yi ara. Öğle yemeğinde bana katılmasını iste."

Renata'nın kaşları çatıldı. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bağlantılarınız arasında mı?"

İsim bilmemek onun yapacağı bir şey değildi. Yeni bir isim bile olsa.

"O bizim en yeni çalışanımız. Pazartesi günü başladı. Bütün hafta boyunca öğle yemeğinde bana katılmasını isteyecektim ama... bilirsiniz işte..."

Gözlerini devirdi. Renata benim yanımda bundan kurtulabilecek tek kişiydi ve bunu biliyordu.

"Kendi iyiliğin için çok meşgulsün. Evet, biliyorum. Bilmediğim şey Ellie'nin kim olduğu. Bu hafta işe başlayan tek yeni çalışan Lise. Yaratıcı katta metin yazarlığı yapıyor."

Başım öne eğildi. "Lise?" "Lise

Levy. Onu mu kastediyorsun?"

Lise. Hmmm. "Evet. Elliot'ın kız kardeşi. Benim için her zaman Ellie'ydi. Sanırım zaman değişti."

Renata hareket etmedi. Bana baktı. Ben de ona göz kırptım. "Evet?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bay Levy'nin kız kardeşinin burada çalıştığından bahsetmemiştiniz. Neden acaba?"

Ona ters ters baktım. Hiç irkilmedi. "Sana her şeyi anlatmıyorum, Renata." "Evet biliyorsun," diye alay ederek beni başından savdı. "Senin için Bayan Levy'yi arayacağım, Gerçi bunu kendiniz yapsanız daha iyi olurdu."

Altmışlı yaşlarında olan Renata'nın saçları kısaydı, gümüş rengindeydi ve otoriteme karşı küstahça bir saygısı vardı. On yıl önce benimle ve işlerimi nasıl yaptığımla ilgili açık sözlü değerlendirmeleriyle beni şok etmişti. Şimdi, egoma darbe vuracak olsa bile bana mutlak doğruyu söyleyeceğine güveniyordum.

Onun bir anne gibi olduğunu söyleyemem. Bunun için yeterince sıcak ve samimi değildi... ve bunu ima edersem muhtemelen öfkelenirdi. Renata, üç ayda bir ziyarete gelen, her bir kusurunuzu işaret eden, sonra size kendinizi daha iyi hale getirmeniz için yapı taşları veren, tüm bunları yaparken de pisliğinizi temizleyen teyzeydi.

Söylemeye gerek yok, onsuz kaybolurdum. Kafasını ofisime geri attı. "Hayır dedi." "Hayır mı?"

Renata'nın çelik gibi gözlerinin ardında bir ateş vardı. "Lise Levy teşekkür etmedi, öğle yemeği için duramayacak kadar meşgul olduğunu söyledi. Daha uygun bir zaman olup olmadığını sordum, o da bütün gün meşgul olacağını söyledi."

Kaşlarım gözlerimin üzerine düştü. "Ne?"

Renata'nın ince dudakları, büyük olasılıkla neşesini gizlemek için büzüldü. "Bayan Levy'nin sizinle öğle yemeği yemek istediğini sanmıyorum."

Ne oluyor lan?

Benimle ilgili bir şey var: Bir söz verdiğimde, sözümün arkasında dururum. Elise çalışmayı bırakamayacak kadar meşgul olabilirdi ama yemek yemesi gerekiyordu, benim de öyle.

On dakika sonra, elimde kafeteryanın benim için özel olarak hazırladığı bir kese kâğıdı sandviçle yaratıcı kata vardım. Katlarda dolaşmak benim için alışılmadık bir şey değildi, bu yüzden insanlar masalarından başlarını kaldırıp beni selamlarken, kimse saklanmak için eğilmedi ya da telaşlanmış görünmedi.

Ben böyle sevdim.

Bunu asla kaybetmek istemedim.

Elise masasında oturmuş, kulaklıklarını takmış, klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Önünde durduğumda başını kaldırıp bakması birkaç dakikasını aldı. Orada kimin durduğunu fark ettiğinde pembe dudakları aralandı.

Kulaklıklarını geri itti. "Weston."

Çantayı kaldırdım. "Öğle yemeği getirdim. Benimle yemek yemek için yirmi dakikanızı ayırın." "Um..." Alt dudağını çiğnedi. "Tamam. Yapabilirim-"

"Bu doğru. Yapabilirsin."

Beni takip etmekten başka çaresi olmadığını bildiğimden, kadın karşı tarafındaki mola alanına doğru ilerlemeye başladım. Bu katta her şey açıktı. Dört masayı, büfeyi ve buzdolabını çevreleyen duvarlar yoktu. Bir masa doluydu, diğerleri boştu. Diğer gruptan uzakta, pencerelere en yakın masaya oturdum.

Başımı çevirdiğimde Elise'in masaların arasından geçerek iş arkadaşlarına gülümsemesini izledim. Onu şahsen görmeyeli uzun zaman olmuştu ve sosyal medya sadece bu kadarını gösteriyordu. O aynıydı ama tamamen farklıydı. Kelimeler değişiklikleri tam olarak yansıtamıyordu.

Karşımdaki koltuğa kaydı ve ben de onu hızlıca, üstünkörü bir şekilde süzdüm. Ofisteki çoğu insanın aksine Andes kıyafetleri giymiyordu. Onun yerine siyah bir pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, boynuna da küçük siyah bir kravat bağlamıştı.

Profesyonel.

Her şeyi öyleydi. Şık, siyah saçları bile.

"Saçını kestirmişsin."

Dudakları tekrar aralandı ve bir eliyle uçlarını düzeltti. "Evet. Birkaç ay önce."

"Oh." Kese kâğıdını masanın onun tarafına doğru ittim. "Seçimini yap."

"Um..." Çantayı açtı ve sandviçleri teker teker çıkardı.

"Bu çok fazla."

"Ne sevdiğinden emin değildim. Kafeteryada vejetaryen yediğini fark ettim, bu yüzden etsiz ve etli olanlardan sipariş ettim."

Bir sandviç seçti ve diğerlerini masanın benim tarafıma doğru itti. "Ben vejetaryen değilim. Bu kadar düşünceli olduğunuz için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Önemli bir şey değil."

Elise her zamanki gibi başka bir şey yapmadan önce turşu mızrağını yedi. Son ısırığında, ağzı kaşlarını çatacak şekilde aşağı doğru çekildi.

Benimkini bir peçeteye koydum ve ona uzattım.

Kaşları çatıldı. Omuz silktim. Turşuyu aldı, tıpkı bu dansı yaptığımız diğer yüzlerce seferde olduğu gibi.

"Nasıl yerleşiyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten iyi." Sandviçinden bir ısırık aldı ve cevabının bu kadar olduğunu belirtti.

"Seni çok meşgul etmiyor muyuz?"

Yutkunarak peçetesiyle ağzını sildi. "Hayır, yaptığım işi seviyorum. Çok fazla iş olmasına rağmen ilginç."

"Güzel. Öğle yemeği için duracak vaktiniz olmadığından endişelenmiştim." "Oh." Omuzları çöktü. "Elliot senden bunu yapmanı mı istedi?"

"Ne yapmak?"

Dudaklarını birbirine sürttü, gözleri yana kaydı. "Bana bakıcılık mı yapacaksın?"

Raydan çıkmadığımdan emin olmak için kontrol eder misin? Bu tür şeyler."

"Aslında, hayır, yapmadı. Ama senin burada çalıştığını ve onun da benim

İyi bir dost olarak, iyi olmanı sağlamaktan kendimi sorumlu hissediyorum."

Elise çenesini kaldırdı. Her zaman sevimli bir çenesi vardı, tam ortasında bir yarık vardı, sanki biri başparmağını oraya bastırmış ve arkasında bir iz bırakmış gibi. Şimdi ise zarif bir yanı vardı. Zarif ve inatçı.

"İyi durumdayım, bunu kardeşime defalarca söyledim. İki kez kontrol etmen için seni göndermesine gerek yoktu."

"Beni onun göndermediğini söylemiştim. Bu kendi isteğimle oldu." Suyumdan bir yudum aldım. "Burada çalışmayı sevdiğini bilmek beni rahatlatmıştı."

"İstiyorum."

Çok yapmacıktık. Her zaman böyle değildi. Ben dört yaş büyüktüm, yani en iyi arkadaş falan değildik ama üniversiteye gidene kadar Elise benim için küçük bir kız kardeşe yakın bir şeydi. Şükran Günü tatili için döndüğümde benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Onu önemsemeye devam etmeme rağmen bana sırtını dönmüştü.

"Peki... diğer her şey nasıl?" Dikkatlice sordum.

Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemişti. Tırnakları kısaydı ve bebek mavisine boyanmıştı. Onları her zaman boyalı tutardı, genellikle

mavinin bir tonuna. Çok şey değişmişti ama bazı şeyler hiç değişmemiştii.

Dudakları içe doğru kıvrıldı, göz kapaklarını indirdiğinde uzun kirpikleri yanaklarına değdi. "Buraya geri dönmek, geri dönme nedenlerimden dolayı... alışmak zaman alıyor."

Bana verdiği tek şey buydu.

Kapa eneni.

Bana Elliot'ı hatırlatıyordu.

Levy'ler ihtiyaç duyduklarında duygularını bastırma konusunda uzmandılar.

"Mutsuzsun."

Gözlerini benimkilere dikti. Çoğunlukla kahverengi olan gözlerinde bol miktarda yeşil ve altın rengi vardı. Güneş ışığında parlıyorlardı. Büyüleyici renklerini ilk kez fark etmiyordum. Sadece onları gerçekten takdir edecek kadar yakınlaşmayalı yıllar olmuştu.

"Dört yıllık bir ilişkiden sonra bekarlığa alışmaya çalışıyorum. Bu yüzden bazen mutsuz oluyorum ama her zaman değil. Yakında daha iyi olacağımı biliyorum."

Bu cevap hoşuma gitmedi. "Elliot bunu biliyor mu?" Sesim sert çıkmıştı ama öyle hissediyordum.

İçinden çınlayan bir kahkaha patladı. "Bazen mutsuz olduğumu mu?" Başımı salladım.

Başını eğdi ve güneş saçlarına vurarak onları yansıtıcı hale getirdi. Neredeyse camdan başka bir şey olamayacak kadar parlak.

"Kardeşime her zaman mutlu olmadığımı açıkça söylemedim ama taşınmama yardım eden kişi o olduğu ve ilişkimi bitiren şeyi bildiği için, günün her dakikasının güneş ışığı ve papatyalar gibi olmadığını tahmin edebileceğini düşünüyorum."

Peetemi kare şeklinde katladım ve masanın üzerine attım. "Bu konuda bir şeyler yapmalı."

Bir kahkaha daha. "Bu zaman alacak. Elliot'ın inandığının aksine, aslında evrenin her unsurunu kontrol etmiyor. Bu kendi kendine çözülmesi gereken bir şey."

Bu cevap kabul edilemezdi ama Elise gülüyordu, bu yüzden onunla tartışmayacaktım. Kahkaha atmak, bana verdiği düz hiçbir şeyden çok daha iyiydi.

"Renata bana artık Lise adını kullandığını söyledi."

Yine pembe dudakları aralandı. O kadar şok edici miydim?

"Evet. Çoğu insan bana öyle der. Elliot değişmeyi reddediyor, onu tanıdığım için bu şaşırtıcı değil. Elise ya da Lise de olur."

"Ellie yok mu?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Orada, yüzeyin altında bir şey vardı, ama gözlerini kırıştırdı ve ben yakalayamadan kayboldu.

"Hayır. Bana öyle diyen tek kişi sendin, biliyorsun. Liseden beri böyle hitap etmedim."

Sandalyesini geriye itti ve sandviçinden arta kalanları topladı. "Beni kontrol etmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Elliot'a görevini yaptığını ve benim iyi olduğumu söyleyebilirsin."

Ben de öğle yemeğimizin aniden sona ermesi karşısında şaşkın bir şekilde durdum. Kabul ediyorum, hayatımın en rahat zamanı değildi ama bitmesine de hazır değildim.

"Sana söyledim Elise, bu benim görevim değildi. Seninle öğle yemeği yemek *istedim*." Gür saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok naziksin,

Weston. Teşekkür ederim. Bugün yapmam gereken çok şey var, o yüzden sadece-"

Kolumu uzattım. "Elbette." Beni geçti ve ben de onu mola alanından çıkarken takip ettim. Omzunun üzerinden bana baktı.

"Benimle mi geliyorsun?"

"Size masanıza kadar eşlik edeceğim."

"Ah." Arkasını dönerek, çizmeli ayaklarının üzerinde yalpaladı, kendini düzeltti ve masasına kadar olan yolun geri kalanını yürüdü. Sonra döndü, yanakları kızarmıştı. "İşte geldik."

"Evet." Pembe kulaklıklarını aldım. "Bunlar çok şirin."

Onları benden aldı, ortasına doğru tuttu. Omzu kalktı. "Onları sevdim."

"Pembe hala en sevdiğin renk mi?"

Nefesini içine çekerken göğsü kabardı. "Sürekli pembe şeyler aldığım için sanırım öyle. Bunu hatırlamana şaşırdım."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım Elli-Elise."

Masasına bir göz attı. "Yemek için teşekkür ederim. İşimin başına dönmeliyim."

Ellerimi ceplerime soktum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Ben de öyle yapmalıyım. Renata'nın bir arama ekibi göndermesine muhtemelen saniyeler kalmıştır."

Bir toplantıya on dakika geç kaldığım ve Renata'nın telefonlarına cevap vermediğim düşünülürse, bu abartı sayılmazdı.

"Görüşürüz Weston." Elise masasına oturdu, eli bilgisayarını açmak için faresine gitti. "Tekrar teşekkürler."

Dağılabilirsiniz.

İşte böyle, Elise karşılaşmamızı sonlandırdı.

Gece eve gitmeden önce yapmam gereken binlerce şey vardı. Öğle yemeğimiz kısa sürdüğü ve verdiğim söz yerine getirildiği için rahatlamış olmalıydım. Ama asansörle kendi katıma çıkarken Elise'in mutsuzluğunu itiraf etmesi aklımdan çıkmıyordu.

Problemler benim için bulmaca gibiydi. Rahatlamadan önce onları çözmek zorundaydım.

Eğer Elise Levy mutlu olmasaydı, onu mutlu etmenin bir yolunu bulurdum.

Bölüm Fl ve

Elise

"MS. LEVY!"

Oturduğum apartmanın resepsiyon görevlisi Terrence bana el salladı.

"Bir teslimatınız var."

"Oh! Tamam." Terrence arkasındaki kapıdan çıkıp gözden kaybolurken masasının önünde durdum.

İşteki ilk haftamın sonuydu. Tek istediğim yukarı çıkmak, yoga pantolonumu giymek, bir kadeh şarap doldurmak ve Saoirse ile bir bilgilendirme seansı yapmaktı. Ama bir teslimat için yavaşlayabilirdim, özellikle de ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Sürprizler benim favorimdi.

Terrence elinde küçük, tatlı bir buket pembe çiçekle yeniden ortaya çıktı. Onları önümdeki masanın üzerine koydu.

"Buyurun, Bayan Levy."

"Vay canına, bunlar çok güzel."

Sırıttı. "Öyle. Tadını çıkarın."

Çiçeklerimi aldım ve ona iyi bir hafta sonu geçirmesini söyledim. Daireme vardığımda, kart için bulabildiğim her yere bakmıştım. Önceki üç haftada olduğu gibi, bir tane bile yoktu.

İçeri girdiğimde Saoirse çiçekleri hemen fark etti. "Oooh, gizli hayranından bir buket daha mı?"

Onları mutfak adasının üzerine koydum ve güldüm. "Eminim Elliot bunları bana asistanına göndertmiş, sonra da ona söylediğini unutmuştur. Bu bir 'Colorado'ya hoş geldin, lütfen dağdan atlama' jesti."

Yemek yapmak için kullandığı spatulayı önünde havada salladı. "Bunların Elliot'tan başka birinden geldiğini hayal etmek daha eğlenceli değil mi?"

Başımı salladım. "Hayatımı yeniden romantikleştirmeye pek hazır değilim. Ayaklarım yere sağlam basıyor."

Ayrıca gizli ya da değil, herhangi bir hayran edinecek kadar uzun süredir bu eyalette bulunmadığım gerçeği de vardı. Ve eğer bir tane edinmiş olsaydım, onunla ne yapacağımı bilemezdim. Her gün yarı normal bir insan gibi davranmamın tek nedeni zorunluluk ve inattı. Kırık kalbimin geri kalanımı kırmasına izin veremezdim. Bir gün kalbimi yeniden kullanmaya hazır olduğumda, kendimi yeniden bir araya getirebilmem için geri kalanımın da bütün olması gerekiyordu.

Bir nefes üfledi. "Peki. Pratik ol."

Mutfaktan çıkarken güldüm ve yatak odama çekildim. Yoga pantolonumu ve mor kapüşonlu tişörtümü giyerken kendi kendime Andes şirketinin mağazasına uğramam gerektiğini, böylece gardırobumda en azından bir parça bulundurabileceğimi düşündüm.

Yürüyüş yapabilirdim. Eskiden yürüyüşe çıkmayı severdim. Chicago'daki hayatım büyüdüğümünden çok farklıydı. Patrick pek açık havacı değildi, bu yüzden ben de pek açık havacı olamadım. Ama kendime dönüyordum.

Ve yürüyüş kıyafetlerine ihtiyacım vardı.

Gelecek hafta, dükkândan güzel bir yürüyüş kıyafeti alır ve kendimi yürüyüşe çıkarırdım.

Bunu düşünmeden önce içmem gereken en az bir şişe şarap vardı.

Saoirse'nin hazırladığı akşam yemeğini yiyorduk -tavuk fajita, taze guac, ev yapımı tortillalar- ve ben yemekten önce içtiğim yenilebilir şeylere ek olarak ikinci kadeh şarabımı içiyordum.

"Weston bugün bana onunla öğle yemeği yedirdi."

Gözleri büyüdü ve öksürmeye başladı, elleri ağzını kapatmak için havaya kalktı.

"Aman Tanrım, ben çiğnerken öyle ağzından bir şeyler kaçırma," diye uyardı. "Bir kıza yutkunması için bir şans ver."

Gözlerimiz buluştu ve ikimizin de içinde on iki yaşında bir çocuk olduğu için kıs kıs güldük.

Saoirse ağzını sildi. "Tamam, bana her şeyi anlat."

Omuz silktim. "Asistanı öğle yemeği için ona katılmamı istedi, kibarca reddettim, o da bana öğle yemeği getirdi."

Keskin bir nefes çekti. "Kibarca reddettiniz."

"Evet. Garip olacağını biliyordum ve sadece mecburiyetten soruyordu, bu yüzden ikimizi de kurtarmak için pas geçmeye çalıştım. Ama tabii ki o da tıpkı Elliot gibi inatçı ve egoist, bu yüzden kendi bildiğini okumak zorunda kaldı."

"Ya da belki seninle öğle yemeği yemek istemiştir."

Şarap kadehimi elime aldım ve kehribar rengi sıvıyı çevirdim. "Bundan şüpheliyim. Her neyse, garip ve rahatsız ediciydi. Onun da aynı şekilde hissettiğinden neredeyse eminim. Umarım bu kendimizi son kez bu duruma sokuşumuz olur."

Dolu tortillasını yere bıraktı. "Nasıl görünüyordu?"

Gözlerimi devirdim.

Saoirse kıkırdadı. "*O kadar* iyi, ha?"

Yenilgiyi kabul ederek başımı salladım. "Her zamankinden daha güzel. Bu iğrenç."

Weston tertemiz giyinmiş, ustalıkla dağınık saçlara sahip biriydi. Güçlü CEO ve seksi açık hava adamı çizgisinde yürüyordu. Her zaman yakışıklı olmuştu. Çarpıcı bir şekilde. Ama yaşlandıkça çekiciliği, doğrudan bakılması zor bir hale gelmişti.

Saoirse kekeledi. "Hasta mı? Sen delisin, Lise. Eğer gözünün önünde olmakta ısrar ediyorsa, manzaranın tadını çıkar."

"Sana söyledim, buralarda olmayacak. İyi bir iş yaptı, kabul ediyorum ki çok iyi bir davranıştı ama eminim artık onu pek göremeyeceğim."

Saoirse ve ben hafta sonunu en iyi şekilde değerlendirdik. Bir çiftçi pazarına gittik, bir kafede birkaç saat oyalandık ve Cumartesi gecesi birkaç üniversite arkadaşımızla bir bara gittik. Pazar günü, kolay bir yürüyüş yaptık ve tembellik ettik. Mükemmeldi.

Pazartesi iyimserlikle başladı - ta ki asansör bankosuna varana ve orada tanıdık bir yüz bekleyene kadar.

Weston
değil.

Daha da
kötüsü.

Miles.

Asansör geldi. Hareket etmedim. Asansöre bindi ve dönüp kapılara baktığında gözleri bana dikildi. Tanıyarak mı? Bunu söylemek zordu.

Kıpırdamamıştım ve etrafta başka kimse olmadığı için onunla birlikte asansöre binmemek için direndiğim daha da açıktı.

Sırıttı ve eliyle beni işaret etti. "Gel hadi. Ben ısırمام." Oh Tanrım.

Kapana kısıldım, bindim.

Yedi çoktan yanmıştı.

Olamaz.

"Kaçınıcı kat?" diye

sordu. "Um. Yedi."

Etrafında döndü, beni içine aldı. Parmaklarını şıklattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ellie Levy?"

Zorla gülümsedim. "Merhaba Miles."

Bana sıkıca sarılmadan önce adını zar zor söyleyebildim. Kollarım yanlarımda gevşek duruyordu ama o sarılmaya devam ediyordu. Yanılmıyorsam saçlarımı da kokluyordu. Burnu kesinlikle kulağımın arkasında bir yere gömülmüştü.

Sonunda geri çekildi ve kollarımın üst kısmını kavradı.

"Bu asansörde benimle ne işin var Ellie Levy?"

Miles, Weston'ın daha az rafine bir versiyonuydu. Hâlâ şeytan kadar yakışıklıydı ama Weston'ın yontulmuş olduğu yerde Miles daha kabaydı. On sekiz yüzlü yıllarda doğmuş olsaydı, bandanası, süslü şapkası ve her şeyiyle kolayca bir kovboy rolüne bürünebilirdi. Bugünlerde bana aşırı büyümüş bir öğrenci birliğini hatırlatıyordu, ki muhtemelen öyleydi de.

Gözlerim tırmanan numaralara kaydı. "Elise ya da Lise, lütfen. Ve artık burada çalışıyorum. Yedide."

Elleri kollarımı sıktı. "Ne oluyor lan? Westie'nin bundan haberi var mı?"

Bir kahkaha attım. "Tabii ki öyle."

Miles alnına bir şaplak atmak için kollarımdan birini bıraktı ama hemen geri dönüp bana tekrar sarıldı. "Ben ne diyorum ki? Westie her şeyi biliyor. Sadece en iyi kızlarımdan birinin benimle aynı katta çalışacağını söylemeyi unuttu. Şu baş belası. Muhtemelen Paris'ten döndüğümde bir sürprizle karşılaşmamı istemiştir."

Asansörün kapıları açıldı. Miles kolunu omuzlarıma dolayarak beni de kendisiyle birlikte dışarı çekti. Eğer yapmasaydı muhtemelen bütün gün orada kalır, amaçsızca katlar arasında bir aşağı bir yukarı gidip gelirdim.

"Seni Colorado'ya geri getiren nedir, Ellie?"

"Elise ya da Lise," diye ezbere cevap verdim.

"Ah, doğru ya. Özür dilerim. Bunu kalın kafama sokmam biraz zaman alacak."

Ağzım titredi. "Lütfen dene."

"Yapacağım. Scout'un onuru. Şimdi soruya cevap ver. Liseden beri başına gelen her şeyi anlat."

Masama yaklaştığımızda, kolunun altına girmeyi başardım ve masayı aramıza alarak ondan uzaklaştım. Çenesi düştü. Sanırım hızlı hareket etmiştim.

"Bu benim." Parmaklarımı masanın kenarına doladım. "Yapacak çok işim var, o yüzden..."

Koyu sarı kaşları kanatlandı. "Ne yazık ki ikimiz için de, benim masam alanın tam karşısında." Bana bir parmak salladı. "Sorularımdan kaçtığını fark etmediğimi sanma, Elise."

Gözlerini ismimin üzerinde gezdirdi, bu sefer doğru söylediğini fark ettiğimden emin olmak istiyordu.

Nefesimi tutarak, bu konuşmayı daha sonra tekrar yapmaktansa ona şimdi cevap vermeye karar verdim. Umarım daha ilginç birine geçerdi.

"Elliot'a daha yakın olmak için geri taşındım. Ayrıca Chicago'daki işim yapmak istediğim şey değildi. İşte buradayım. Açıkçası lise sonrası yıllarım hakkında anlatacak pek bir şey yok. Üniversite, iş, bu tür şeyler. Muhtemelen seninle aynı."

Bana göz kırptı. "İçimde benden bir şeyler sakladığına dair bir his var. Hadi öğle yemeği yiyelim ve arayı kapatalım."

Bu Aldrich adamlarının benimle yemek yemek için ısrar etmelerinin sebebi neydi? Tanrım.

"Aslında planlarım var. Başka zaman görüşürüz."

Parmaklarını uzamış saçlarının arasından geçirdi. "Seni bu konuda tutuyorum, Lisie." Başını eğdi. "Aslında Lisie'yi Ellie'den daha çok seviyorum. Tutacak. Bunu hissediyorum."

Miles veda etmeden uzaklaştı ve ben de sandalyeme yığıldım. Pazartesi sabahı iyimserliğim buraya kadarmış. Bir Aldrich kardeşle çalışmak zordu. İki mi? Bunun mümkün olacağından emin değildim.

Bölüm S xI

Elise

Andes'te geçirdiğim bir haftanın ardından, Rebecca ve Simon'la öğle yemeği randevularım söze dökülmeyen bir veriye dönüşmüştü. Onlarla kolayca kaynaşmışım. Dedikoducuydular ama kötü niyetli değillerdi, bu da onları etrafta olmayı eğlenceli kılıyordu.

İşimizi bitirirken telefonum titredi. Kontrol ettim ve Lani'den bir mesaj buldum.

Patrick beni bu sabah binaya girerken yakaladı. Berbat görünüyordu. Yüzüne güldüm ve Elise'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını, onu hiç duymadığımı ve muhtemelen yardım alması gerektiğini söyledim. İyi yapmış mıyım?

Gözlerim yaşardı ve onları hızla geri kııptım. Ne hakkında olduklarını bile bilmiyordum. Belli ki ilişkimin bitiş şeklini henüz atlatamamışım. Patrick'in berbat görünmesi umurumda mıydı? Birazcık. Ama görünüşe göre içimde yaşayan kindar canavar, kardeşimin ve arkadaşlarıımın onu bu kadar engellemesinden hoşlanıyordu.

Ben de ona mesaj attım.

Harikaydın, dostum. Her zamanki gibi arkamı kolladığın için teşekkür ederim.

Asansörle yedinci kata çıkarken Chicago'yla ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. Simon ve ben Rebecca'dan ayrıldık ve onu resepsiyonda

bıraktık. Yaklaşırken

Masamda, Weston Aldrich'in yakındaki uzun ortak çalışma masasında çalıştığını görünce neredeyse ayaklarım takılıyordu.

"Evet, bütün katlarda çalışmayı seviyor," diye mırıldandı Simon. "O bir halk adamı, biliyor musun?"

Homurdandım. Simon iğneleyiciydi ama alaycı değildi. Geçen hafta boyunca öğrendiğim kadarıyla Weston genelde sevilen biriydi, ama bundan da öte saygı duyulan biriydi. Simon'ın ona biraz aşık olduğundan şüpheleniyordum ama bu anlaşılabilir bir şeydi.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım.

"Sanırım onun istediği de bu. Bizi diken üstünde tuttuğu kesin."

Weston gözlerini ekrandan kaldırdı ve beni bakarken yakaladı. Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve başını salladı. Ben de zar zor başımı sallayabildim ama masama doğru yürümemi izlemeye devam etti.

Oturduğumda etrafımdaydı. Midem bulandı. O oradayken işimi nasıl yapacaktım?

Bir daha ona doğru baktığımda, dikkati tekrar bilgisayarındaydı.

Çalışma masamdaki birkaç kâğıdın yerini değiştirdim ve sarı bir şey gözüme çarptı. İki çıktının arasına bir Post-it yapıştırılmıştı. Kaşlarımı çattığımda düzgünce basılmış kelimeleri okudum:

*Filler stresli olduklarında ya da zor zamanlar geçirdiklerinde,
hortumlarını birbirlerinin ağzına sokarak birbirlerine sarılır ve
teselli ederler.*

Miles.

Bu Miles'tan olmalı.

Belli ki espri anlayışı liseden beri olgunlaşmamıştı.

Midemdeki bulantı girdabını ve göğsümdeki acı düğümünü görmezden gelerek post-it'i çekmecelerimden birine sıkıştırdım. Miles'ın geçirdiği dört yıl

Okuldayken bana sataşp zorbalık yaptığında, onu görmezden gelirsem yoluna devam edeceğini öğrenmiştim. En azından bir süreliğine. İsteddiği tam olarak bir tepkiydi ve bunu benden alamayacaktı.

Salı günü masama geldiğimde gardım düşmüştü.

Aptal.

Miles işin içindeyken daha iyi bilmeliydim.

Bebek filler hortumlarını bebek insanların başparmaklarını emdiği gibi emerler. Sinirlendiklerinde öfke nöbetleri geçirirler.

Bunu diğerinin üstüne koydum. Dalgalar bana göre değildi ama dalga yapmanın altında boğulmak anlamına geldiği bir ofisten geliyordum. Bu post-it'leri güvenli bir şekilde İnsan Kaynakları'na götürebilirdim, elbette, ama sonra ne olacaktı? Miles Weston'ın kardeşıydi. Kovulmayacaktı, muhtemelen kınanmayacaktı bile. Kovulmasını istediğimden değil. Sadece varlığımı unutmasını istiyordum.

Öfkemi içime attım. Bugün yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve Miles Aldrich ve onun çocukça maskaralıklarını düşünerek zaman harcamak için yapılacak çok fazla iş vardı.

Öğle yemeğinden sonra ilk yaratıcı departman toplantıma gittim. Weston da katıldı ama liderlik etmedi. Odanın kenarına oturmuş, tableti kucağında, her ekibin başkanı konuşurken not alıyor gibi görünüyordu.

Andes, daha çok bir dergiye benzeyen üç aylık bir katalog yayınlıyordu. Çoğu şeyin dijitalleştiği bir çağda, Andes kataloğu tüketicilerin düzenli olarak kendilerine postayla gönderilmesini talep ettikleri bir şeydi. Sadece fotoğraflar güzel olmakla kalmıyor, kısa makaleler de her zaman ilgi çekici oluyordu.

İlginç. Kitabı baştan sona okuyan yüz binlerce insandan biri olduğum için suçluyum.

Editörüm Salma, bir sonraki baskı için planlanan makalelerin konularından bahsettiğinde, Weston elini sallayarak onun sözünü kesti.

"Birkaç hafta içinde Kaliforniya'daki bazı fabrikalarımızı ziyaret edeceğim. Bununla ilgili bir yazı yazalım. Açıyı sen seç." Sanki artık konuşmuş ve anlaşılmış gibi tabletine bir şeyler karaladı.

Salma'nın kaşları düştü. "Bu harika bir fikir Weston. Mesele şu ki, aylardır yaşam tarzına odaklanmaya karar verdik."

Başını eğdi. "Anlıyorum. Dediğim gibi, açığı siz seçersiniz."

Cümlesinin sonuna neredeyse duyulacak kadar sert bir nokta koydu. Kırklı yaşlarında, her şeyi yoluna koymuş bir kadın havası taşıyan Salma, Weston'ın ani talebi karşısında telaşlanmış görünüyordu. Bu konuda acımasız değildi ama bu konuyu tartışmaya da açık bırakmıyordu.

Salma'nın parmakları tabletinin ekranında bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Bir fabrika hakkında bir hikayeyi nasıl sığdırabiliriz anlamıyorum-"

Boğazımı temizledim, araya girmemin takdir edileceğini umuyordum. "Boş günlerinde Andes giyen fabrika işçileriyle röportaj yapsak nasıl olur? İzleyiciler, montlarını ve yürüyüş kıyafetlerini üreten insanların bu ürünleri günlük yaşamlarında nasıl kullandıklarıyla ilgilenebilir."

Weston'ın yüz ifadesi Salma'nın suskunluğuna sinirlenerek başladı ama ben konuştukça yavaş yavaş yarım bir gülümsemeye dönüştü. Salma, Dick'in yapacağı gibi bana ölüm bakışları atmıyordu. Başını sallıyor, bir Weston'a bir bana bakıyordu.

"Aslında, bu taze olurdu." Kalemimi çenesine vurdu. "Neden sen almıyorsun, Elise?"

Odanın öbür ucundan Miles yavaşça alkışlamaya başladı. Etrafına bakındı ama kimse ona katılmadı, bu onu hiçbir şekilde etkilememiş gibi görünüyordu.

"İyi iş, Lisie."

Weston kardeşine sert bir bakış attı. Miles ona sıırttı, etkilenmemişti ama en azından alkışlamayı bıraktı.

Weston bana, "Benimle Kaliforniya'ya geleceksin," diye çıkıştı. "Renata sana detayları gönderecek."

Ciğerlerim göğsümde sıkıştı. Konuştuğumda, bu görevin bana verileceğini hayal etmemiştim. Buraya daha yeni başlamıştım ve şimdi seyahat mi edecektim?

Bu...

Beklediğimden daha iyi.

Post-it'leri görmezden gelmek için bir neden daha.

Ama görmezden gelmek o kadar kolay değildi. Çarşamba ve Perşembe günleri de aynısı oldu. Sarı post-it'lere karalanmış filler hakkında görünüşte zararsız gerçekler.

On beş yıl önce bu küçük notlar beni gülümsetirdi. Şimdi ise, gerçekten berbat anıları geri getirdiler.

Cuma günü öğle yemeğinde Simon ve Rebecca'ya her şeyi anlattım. "Size bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

Yemek yemeyi bıraktılar, dikkatleri hemen dağıldı.

Simon bileğini döndürdü. "Lütfen yap."

Nefesimi içime çektim. "Yine de aramızda kalmalı."

Rebecca dudaklarını kıvrırır gibi yaptı. "Sam'e söyleyebildiğim sürece ben bir kasayım." Bu beni biraz güldürdü. "Eş ayrıcalığı. Bunu kabul ediyorum."

Simon omuzlarını kaldırdı ve ellerini uzattı. "Dedikodusunu yaptığım tek kişi siz ikinizsiniz. Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin, Lise."

Bu ikisine güvenebilmek istiyordum. Arkadaşım olarak gördüğüm Patrick ve arkadaşları güvenimi sarsmıştı ama onların yaptıklarının beni başka insanlarla bağ kurmaktan alıkoymasına izin veremezdim. Simon ve Rebecca bana açık sözlü ve saçmalamayan insanlar olarak göründüler. Onlar Andes'teki müttefiklerimdi ve şu anda onlara ihtiyacım vardı.

"Miles Aldrich ve ben aynı okula gittik. Arkadaş değildik ama aynı sınıftaydık, yani onu çok eskiden beri tanıyorum. O hep oradaydı. Ona hiç dikkat etmezdim. Ama sonra liseye başladık ve her şey değişti. Benimle dalga geçti, alay etti ve diğer çocukları da bana katılmaları için kışkırttı."

Rebecca ve Simon'ın yüz ifadeleri ilgiden dehşete dönüşmüştü. "O küçük ahmak," diye mırıldandı Rebecca. "Sana zorbalık mı etti?"

Bir omzumu kaldırdım. "Öyle diyebilir miyim bilmiyorum. O bir şey başlattı ve bir orman yangını gibi büyüdü." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak boğazımdaki yumruyu yuttum. "Küçükken fillere karşı bir tür takıntım vardı. O kadar ki Weston bana Ellie derdi. O zamanlar bunu çok severdim çünkü aramızda özel bir bağ vardı, anlıyor musun? Ama sanırım Miles'a bundan bahsetmiş ve lisede bana Fil Ellie demeye başladığında... şey, o kadar da sevimli değildi."

O zamanlar kalın kalçalar ve büyük popolar moda değildi; okuldan dalga geçilmeden kaçma şansım yoktu. Weston'ın erkek kardeşinin benim için özel ismini kullanması, beni dizlerimin üzerine çökerten eşsiz bir ihanetti.

Simon'ın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Ne salak ama. Okulda acımasızca zorbalığa uğramış biri olarak, bunu gerçekten kişisel olarak alıyorum, Lise. Bu adamlardan herhangi biriyle çalışmak zorunda kalsaydım cinnet geçirirdim. Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum."

"İşi kabul ettiğimde burada çalıştığını bilmiyordum."

Rebecca yüzünü buruşturdu. "Evet, bunun kararınızı nasıl etkilemiş olabileceğini anlayabiliyorum."

"Ben olsam almazdım." Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Bunca yıldır onu düşünmüyordum, biliyor musun? Pazartesi günü aynı asansörü paylaştığımızda iş arkadaşı olacağımızı fark ettiğimde, bunu sineye çekmeye hazırdım. Liseden bu yana sekiz yıl geçti. Olgunlaştım ve yoluma devam ettim. Ben de öyle olmasını umuyordum. Ama..."

Simon öne doğru eğildi, gözleri yarık şeklinde kısılmıştı. "O ne yaptı?"

Yavaş bir nefes aldım. Bundan kesinlikle nefret ediyordum. "Bütün hafta boyunca biri masama üzerinde fillerle ilgili bilgiler olan post-it'ler bıraktı. İsimsizler ama Miles olmalı. Başka biri olamaz."

Rebecca ve Simon birbirlerine kızgın bakışlarla baktılar. Simon bıçağını yumrukladı. Rebecca'nın sevimli yüzü kıpkırmızı parlıyordu.

"O pislik. Weston'a söylemelisin," dedi Rebecca.

Simon başıyla onayladı. "O küçük pisliği patlatın. Hiç kimse iş yerinde tacize uğramayı hak etmez ve bu da öyle bir şey."

Alnımı kavradım ve kirpiklerimin altından onlara baktım. "Kovulmasını istemiyorum, sadece beni rahat bırakmasını istiyorum. Ve ben tepki vermezsem, belki o verir. Sonunda lisede bıraktı, yani belki..."

"Anlıyorum." Rebecca masanın öbür ucuna uzanıp kolumu sıktı. "Durumu karmaşık hale getiren her türlü katman var. En altta

İş yerinde güvende ve rahat olmalısın. Eğer Miles size bunu sağlayamıyorsa, o aptal kıcının tekmelenmesi gerekir."

Simon başıyla onayladı. "Ne yapmaya karar verirsen ver seni destekleyeceğim. İK ile konuşmak için seninle gelmemi istersen, ben oradayım."

"Ben de," diye yanıtladı Rebecca.

Kendimi on kat daha hafiflemiş hissederek, haftaya başladığım iyimserliğin bir kısmını yakaladım. Ancak masama geri döndüğümde çekmecemin önüne yapıştırılmış küçük sarı kareyi gördüğüm anda tüm iyimserliğim uçup gitti.

Tamamdır.

İşim bitmişti.

Profesyoneller böyle davranmaz.

Miles'ı ispiyonlamayacaktım. Gecikmiş bir konuşma yapacaktık.

Çekmeceyi çekip açarak diğer post-it'leri çıkardım ve elimde tuttuğum yığınla Miles'ın masasına doğru yürüdüm. Yaklaştığımda kaşları kalktı.

"Hey, Lisie." Yüz ifadem karşısında sırtışı bozuldu. "N'aber?"

Post-it'leri salladım. "Özel olarak konuşabilir miyiz lütfen?"

Okulda bu davranışının yanına kâr kalmasına izin vermiştim. Açıklanamaz ateşine körükle gitmekten korktuğum için onunla bir kez bile yüzleşmemiştim. Ama ben bir yetişkindim. Böyle şeyleri görmezden gelmek yapabileceğim bir şey değildi.

"Uh"-masasından kalkıp ayağa kalktı-"elbette. Buralarda özel olan pek fazla yer yok."

Merdiven boşluğuna doğru başımı salladım. "Orası da olur. Uzun sürmez." "Oh. Tamam." Şaşkın görünüyordu ama öyle olmamalıydı. O bir

bana karşı kasıtlı bir pislik olmak. Kendisiyle yüzleşilmesini beklemeliydi.

İkimiz de merdiven sahanlığındayken, kapı arkamızdan sıkıca kapandığında, Post-it yığınınını elime aldım.

"Bu iş hemen bitmezse HR'ye gideceğim."

Miles'in ifadesindeki mizahtan eser kalmamıştı. Ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Vay, vay. Neler oluyor?"

"Yapma Miles. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz. Aptalı oynamak senin için aşağılayıcı."

Başının yan tarafını kaşıdı. "Aptal rolü yapmıyorum, Elise. Bu durumda, aslında aptalım. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona sertçe baktım. "Fil Ellie." Sonra elini kaldırdım ve avucundaki notları tokatladım.

Kaşlarını çattı, benden post-it'lere baktı ve fillerle ilgili bilgileri t e k tek okudu. Bitirdiğinde onları bana geri verdi.

"Bunların neden benden geldiğini düşündüğünüzü anlayabiliyorum, ama değiller."

Parmaklarım kâğıt parçalarının etrafında kıvrıldı. "Sana inanmıyorum Miles, ama bunu kabul edip etmemen önemli değil. Senden durmanı istiyorum, böylece bunu tırmandırmak zorunda kalmayacağım. Burası lise değil. Bu muameleye katlanmayacağım."

Bana doğru uzandı, sonra son anda daha iyi düşünmüş gibi göründü ve elini bıraktı.

"Elise, hadi ama. Çocukluğumuzdaki fil olayını bile zar zor hatırlıyorum. Gerçekten fillerle ilgili gerçekleri araştıracağımı mı düşünüyorsun... ne? Sana eziyet etmek için mi? Burada olduğun için mutluyum. Sana eziyet etmek için bir nedenim yok."

Ona göz kırptım, hayatımın en kötü yıllarından bazılarını kasvetli bir şekilde hatırlamasından dolayı içim burkuldu. Tam olarak omuzlarını silkmiyordu ama öyle hissettiriyordu. "Bana ne yaptığını hatırlamıyor musun?"

Başını eğdi ve yüzümü inceledi. "O zamanlar bir aptal olduğumu inkâr etmeyeceğim. Gülmek için her şeyi yaptım ve muhtemelen duygularını incittim. Bunun için özür dilerim."

Muhtemelen mi? Gençken hayalini kurduğum yüzleşme bu değildi. Ama o Miles'tı. Yere düşüp af dilemeyeceğini tahmin etmeliydim.

"Miles, hadi ama. Duygularımı incitmekten çok daha fazlasını yaptın. En azından dört yılını çok özel bir gündemle geçirdiğini kabul edebilirsin. Beni mümkün olduğunca rahatsız etmek istedin. Ve başardın."

Kaşları çatıldı ve gerçekten endişeli görünerek ensesini kavradı. "Sana üzgün olduğumu söyledim. Bunu geri alamam. Başka ne yapabilirim?"

"Masama not bırakmayı kes!"

Kollarını iki yana açtı. "Ben değilim! Sikimin üzerine yemin ederim, onlar benden değil. Parmak izimi mi almak istiyorsunuz? El yazısı analizi mi yapacaksın? Oyun devam ediyor, Lisie. Ben masumum."

Tükürdüm. "Sen masum değilsin."

Kolları ağır bir şekilde iki yanına düştü. Pişmanlık yüz hatlarını ağırlaştırıyordu. "Hayır, uzun zaman önce sana karşı kötü bir adamdım ve şimdi görüyorum ki kabul etmek istediğimden çok daha fazla zarar vermişim. Lisie, bunun için yemin ederim, tüm kalbimle özür dilerim ama o notları ben bırakmadım."

"Şey..."

Şaşkına dönmüştüm. Bana yaptıklarını, bunca yıl pişmanlığın ağırlığından uzak tutmak için kilitlediğine inanıyordum.

Yani bir seçim yapmam gerekiyordu. Miles'tan özrümü almıştım. O zamanlar istediğim gibi derin bir pişmanlık ve af dilemeden oluşan güzel bir paket değildi ama yine de bir şeydi. Muhtemelen Miles'tan alabileceğim kadar iyiydi.

"Bak, bunu duymanın çok kötü olduğunu biliyorum ama sen konuyu açana kadar fil meselesini tamamen unutmuştum. Seni gördüğümde, şimdi birlikte çalıştığım güzel bir kadına dönüşen eski sınıf arkadaşım Elise'i görüyorum. Seni incitmek için hiçbir nedenim ya da arzum yok. Tüm bunları uzun zaman önce unuttuğumu söylemek benim için kolay, ama bu doğru."

Yalvaran gözlerinin ardında hiçbir kurnazlık yoktu. Miles geçmişimizi güzelleştirmeye ya da yıllarca pişmanlık içinde yaşadığım yalanını bana yutturmaya çalışmıyordu. Bana kötü bir şey yapmış ve bunu geride bırakmıştı.

Acıdı.

Ama inandırıcıydı.

Miles Aldrich'e olan kinim o kadar uzun süredir devam ediyordu ki, bundan vazgeçmek zor olacaktı. Ama belki bırakabilirim.

"Lisie." Miles bana doğru geldi, ağır çekimde hareket ediyordu, böylece istersem ondan kaçabilirdim, ama uzaklaşmadım. Beni sarıp sarmaladı ve bir süre sonra ben de ona sarıldım. "Seni incittiğim için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı.

Zihnimde, tepiniyor ve bağıırıyordum, bana neden böyle davrandığını bilmek istiyordum, tırmalıyor ve pençeliyordum, böylece bana verdiği acının aynısını o da hissedecekti.

Ama bu bizi nereye götürür?

Miles Aldrich burada durmuş, bana sarılmış, içtenlikle özür diliyordu ve ben onun samimi olduğuna inanıyordum.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım ve bunu söylemek beni rahatlatmıştı.

Başını kaldırdı ve hafifçe geri çekti. "Öyle mi?" Yeşil gözleri muziplikle parlıyordu. "Gerçekten mi? Az önce en iyi arkadaş mı olduk?"

Nefes nefese bir kakhaha atarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Zorlama."

"Tamam, tamam. Bir gün sen ve ben, Lisie, kanka olacağız." Göğsünü sıvazladı. "Ama bunu hak edeceğim."

Merdiven boşluğunun kapısını benim için açtı, önünden yürümeme izin verdi, sonra bileğimden tutarak beni durdurdu.

"Notları kimin bıraktığını bulmamı ister misin?" diye sordu sessizce.

"Um..." Etrafa bakındım ama kimse bizimle ilgilenmiyordu. Weston dışında kimse. Odanın diğer tarafındaki işbirliği masasının yanında durmuş, kısık gözlerle bizi izliyordu. "Hayır. Sanırım sen bırakmadığına göre onları kimin bıraktığını biliyorum. Nedenini bilmiyorum ama-"

Yüzünü buruşturdu. "Westie, ha?"

Başımı salladım. "O olmak zorunda."

İki parmağıyla kirli çenesini ovuşturdu. "Westie duygularını incitecek hiçbir şey yapmaz. Seni neden fil gibi gerçeklerle baş başa bıraktığını bilmiyorum ama niyetinin kötü olmadığını garanti ederim."

"Bilmiyorum." Omuz silktim, aniden günün bitmiş olmasını diledim. Daha saatler vardı. "Bak, yapacak çok işim var-" "Evet.

Ben de öyle. Yine de aramızdaki buzları erittiğimize sevindim."

Çenemi eğdim. "Ben de öyleyim."

Weston yerine oturmuştu ama ben masama dönerken hâlâ beni izliyordu. Oturup e-postalarımı açtım ve yeni bir tane oluşturdum.

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com Sayın

Bay Aldrich,

Lütfen bundan sonra masama fillerle ilgili bilgi bırakmaktan kaçının.

Saygıları

mla, Elise

Levy

Yedinci Bölüm

Weston

PARMAKLARIM klavyenin üzerinde gezindi.

Yedide olmamalıydım.

O gün yapılacaklar listem kolumdan daha uzundu.

Bir görüşmeyi yeniden planlamıştım.

Renata yakında beni öldürecekti.

Tepkisini görmek istemiştim. Not onu gülümsetmiş miydi? Bunun yerine, Miles ile aralarında geçen özel bir ana tanık oldum ve *ardından* kısa bir e-posta aldım.

Ben de cevap yazdım.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sayın Bayan Levy,

Lütfen bana Bay Aldrich demeyin. O benim babam. Şimdi de fillerden mi nefret ediyorsun?

Tuhaf bir şekilde,

Weston

Cevap almam uzun sürmedi.

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden: eliselevy@andesinc.com

Sayın Bay Aldrich,

Fillerden nefret etmiyorum. Sadece bir sosyopat onlardan nefret eder. Artık üzerinde gerçekler yazan post-it'ler almamayı tercih ederim. Bu şirket kaynaklarının israfı değil mi?

Kayıtsızca, Elise

Kendi kendime homurdandım. Elise benden on beş metre uzaktaydı ve ben odada yokmuşum gibi bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Yıllarını uzaktan varlığımı görmezden gelerek geçirmişti ama yakından başa çıkmak daha zordu.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sayın Bayan Levy,

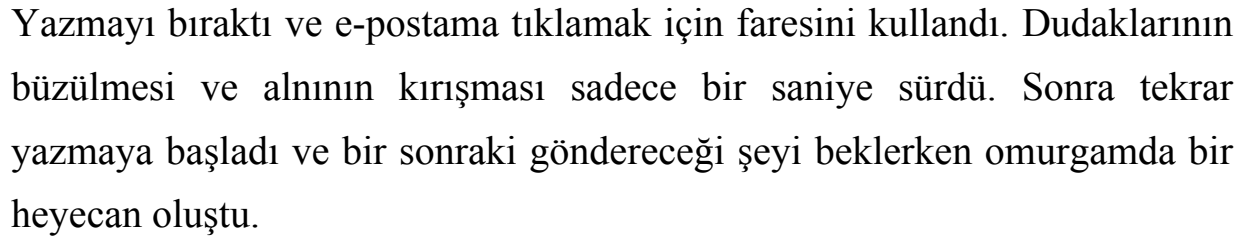
Sizi rahatsız eden post-it'ler mi yoksa fil gerçekleri mi?

Lütfen bana Bay Aldrich diye hitap etmemenizi rica ettiğimi unutmayın.

Ne bir yabancıyım ne de bunu gerektirecek kadar yaşlıyım.

Düşünceli,

Weston

Kimden:

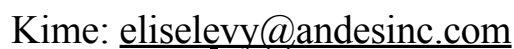
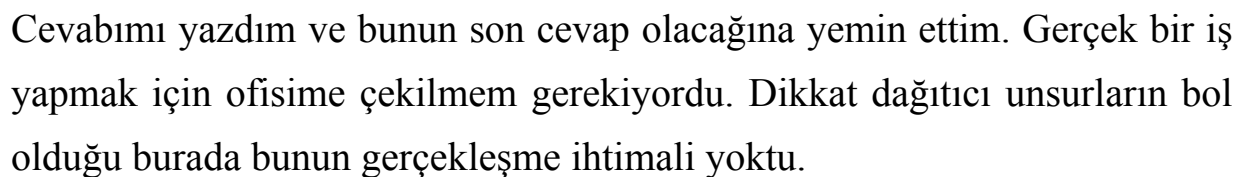
Patron,

Rahatsız olduğum tek şey, ziyan ettiğiniz Post-it'leri yapmak için kesilen ağaçlar.

Yatırımcılarınız filleri Google'da aramak için harcadığınız zamanı biliyor mu? Bitirmem gereken bir sürü iş var. Eğer hepsi buysa.

Busily,

Elise

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Lütfen sadece "Patron" olarak hitap edilmesine itiraz ettiğimi unutmayın.
Bana özel olmadığı için herhangi birine hitap ediyor olabilirsiniz.

Andes, Inc. şirketinde kullanılan tüm kağıtların %100 geri dönüştürülmüş olduğunu bilmek sizi memnun edecektir. Söz konusu Post-it'ler yazılırken hiçbir ağaç zarar görmemiştir.

Çevresel olarak,

Weston

Elise birkaç dakika boyunca yazmaya devam etti. Tüm bu süre boyunca gözlerim ondan ekranıma kaydı. E-posta bildiririm yandığında neredeyse pes edip ofisime çekiliyordum.

Mesajına tıkladım.

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com Sayın

Huysuz Patron,

Bu daha mı iyi? Bunu okuyan herkes size hitap ettiğimi anlayacaktır.

Ağaçlar için son derece rahatladım. Yine de post-it'lere gerek yok. 10-13 yaşlarımı filleri inceleyerek geçirdim ve öğrendiğim her şeyi aklımda tuttum.

Uсталıkla

, Elise

Gülmemek için dudağımı ısırdım. *Huysuz Patron*. Sadece o. Bir keresinde bana Elliot'ın en huysuz arkadaşı olduğumu söylemişti. Bu bir hakaret gibi

görunmemişti, sadece

Gözlem.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden:

westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

İnsan kaynaklarını ismimdeki değişiklikten haberdar edeceğim. Biraz kafa karışıklığına neden olabilir ama sonuçta kısa kesmek çok daha verimli olacaktır.

Başka bir *not* olarak, merdiven boşluğunda kardeşimle ne konuştunuz?

Özellikl

e,

Weston

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Ayrıca İK'ya patronumun işimi yapmamı engellediğini de bildirebilir misiniz? İsim değişikliğinizi ve şikayetimi tek bir e-postada gönderirseniz, verimlilik düzeyiniz katlanarak artacaktır.

Bu Miles, merdiven boşluğu ve benim aramda.

İyi günler dilerim.

Sonuç olarak,

Elise

Elise bu etkileşimi bitirmiş olsa da ben yine de bir cevap istiyordum. Renata dahili sistem üzerinden bana bir mesaj gönderdiğinde bir cevap formüle etmeye başladım.

Beş dakika içinde bir çağrınız var. Eğer burada olmazsan, resmi olarak senin görevini devralıyorum. Andes'in daha fazla polyester kullanmaya başlaması gerektiğini düşünmüşümdür hep. Takım elbise gibi. CEO olarak ilk kararım bu olacak. Disko kıyafetleri.

Tehdidi karşısında yüzümü buruşturdum ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Yeterince oyalanmıştım. Yedinci katta aylak aylak dolaşıp beni tanımaya tenezzül etmeyen bir kızın bir anlık gülümsemesini bekleyemeyecek kadar çok geçim kaynağından sorumluydum.

Cuma günü saat altıdaydı. Çalışanların çoğu hafta sonu için ayrılmıştı. Masamda oturmuş, son iki haftadır ihmal ettiğim işlerimi yetiştirmeye çalışıyordum.

Dikkatim dağıldı.

Bu pek sık olmazdı.

Aslında, tek fikirliliğim, neredeyse nişanlanmak üzere olduğum bir kadın da dahil olmak üzere birkaç ilişkiyi sona erdirmişti. Kadınlar bana onlarla birlikteyken bile işte olduğumu söylüyorlardı. Dikkatim dağılıyordu. İşin aslı, Andes benim için her zaman daha önemliydi. Beni terk etmekte haklıydılar.

Yine de burada oturmuş, yığınla sorumluluk üstlenmişim ve bunların hiçbirini üstlenmeye çalışmıyordum bile. Telefonlara cevap vermem ve bir maliyet analizi raporunun üzerinden geçmem gerekirken, yedinci kat merdiven boşluğunun güvenlik kaydını izliyordum.

Ses yok.

Elise ve Miles'in birbirlerine ne söylediklerini ancak hayal edebilirdim. Yoğun. Duygusal. Miles hayatında ilk kez ciddi görünüyordu. Elise tutkulu.

Birkaç kez izlemiştim ve hep aynı şekilde bitiyordu: adam kadına sarılıyor, kadın da adamın içinde eriyor ve ona sarılıyordu.

Çift olmalarına imkan yoktu.

Ama neden olmasın? Aynı yaşıydılar. Elise güzeldi. Miles... şey, onun da kendisine bir sürü kadın kazandıran cazibesi vardı. Neden birbirlerine ilgi duymasınlardı ki?

Kendimden iğrenerek klavyeye vurdum. Kayıt yeniden başladı.

Tekrar izledim.

Bölüm E ghtI

Elise

ELLIOT beni öldürecekti. Birinin geç kalmasından nefret ederdi. Neyse ki kardeşim beni seviyordu ve içimi boşalttıktan sonra beni affedecekti. İçimi boşaltma kısmını atlamak istiyordum.

Brunch stresli olmamalıydı.

Ama restorana vardığımda Elliot yalnız değildi ve kızgın da görünmüyordu. Arkadaşı Luca Rossi'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Masaya yaklaştım, belli belirsiz gülümsedim ve ikisi de ayağa kalktı. Elliot bana hızlıca sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Luca beni kollarının arasına aldı, tamamen dramatik bir şekilde arkama daldırdı ve sonra alnımdan öpmek için beni yukarı çekti.

"*Bellissima!*" Avucunu başımın tepesinde yumuşattı ve bana gülümsedi. "Çok uzun zaman oldu. Denver'a döneli haftalar oldu ve seni ilk kez görüyorum. Bugün gelmeme izin vermesi için Elliot'a yalvarmak zorunda kaldım."

Luca Rossi yüzde yüz saçmalıyordu. Ama çekiciydi ve beni güldürüyordu, bu yüzden yanına kâr kalmasına izin verdim.

Bu onun için bir şeydi: kadınlar onun huysuz davranışlarını görmezden geliyordu. Cazibesinin yanı sıra, İtalyan kökleri şık, abanoz saçlarında, altın rengi teninde ve yoğun kahverengi gözlerinde ortaya çıkan yıkıcı bir yakışıklılığa sahipti. Buna bir de boyu ve spor salonunda geliştirilmiş vücudu eklenince Luca gittiği her yerde iç çamaşırlarının düşmesine neden oluyordu.

Onunla flört etmemek imkansızdı. Stanford'a ara verip Elliot'la birlikte eve geldiği andan itibaren aramızda alaycı bir arkadaşlık başlamıştı. İkimiz de bunun zararsız olduğunu biliyorduk ama Elliot'ı çıldırtıyordu.

Bunu yapmak için bir sebep daha.

"Ve haftalardır döndüğüm halde beni aramadığın için kırgınım," diye karşılık verdim yerime otururken.

Luca elimi tuttu, başparmağını parmak eklemlerime sürttü ve bana köpek yavrusu gibi baktı.

"Eğer bencil kardeşin bana yeni telefon numaranı vermiş olsaydı, verirdim, benim tatlı Elise'im. Aslında bana, eğer istersem numarayı kendim bulmam gerektiğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Elliot gözlerini devirdi. "Çek ellerini kız kardeşimin üzerinden."

Luca sırtıarak elimi ağzına götürdü ve aşırı gürültülü bir öpücük kondurdu.

Luca, "Elise, Elliot'a ilişkimize müdahale etmeyi bırakmasını söyle," diye yalvardı. Luca'nın elini ağzıma götürdüm ve ona da aynı şekilde bir öpücük verdim.

"Elliot, karışmayı bırak. Luca'yı kayınbiraderin olarak istemiyor musun?"

Elliot'ın üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Neden bu konuda şaka yapıyorsun ki? Şimdi iştahım kaçtı."

Masadaki dördüncü sandalye aniden çekildi ve Weston Aldrich kendini koltuğa bıraktı.

"Özür dilerim." Telefonunu yüz üstü masaya bıraktı ve beni selamlamak için başını çevirdi. "Merhaba, Elise."

"Oh. Selam. Burada olacağını bilmiyordum."

Tanrım, yanaklarım yanıyordu. Saçlarımın öne düşmesine izin verdim, utancımın bir kısmını örteceğini umuyordum. Dün çok küstahça davranmış, ona her türlü iğneleyici yorumu e-posta ile göndermiştim. Bir ekranın arkasından kolay olmuştu. Onunla tekrar yüzleşmek ise bambaşka bir oyundu. Bilseydim, yürüyüş kıyafetlerimi değiştirebilirdim. Tayt ve uzun kollu tişört pek de iyi görünmüyordu.

Elliot boğazını temizledi. "İkisi de davet edilmedi. Bu sabah spor salonunda kız kardeşimle sakın bir brunch yapacağımı söyledim ve onlar da hemen katıldılar."

Luca bardağını kaldırdı. "Dipsiz mimozaları asla geri çevirmem."

Weston ellerini açtı. "Dışarıda kalamazdım, değil mi? Son derece huysuz olurdum."

Canım benim. Lanet

olsun. Tanrım.

Neden?

Kendimi suya batırıp Batı'nın Kötü Cadısı gibi bir su birikintisinin içinde erimem mümkün olsaydı, bunu yapardım. Weston, Elliot ve Luca sandalyemdeki giysi yığınınına ve jelatinimsi yapışkan maddeye aval aval bakmak zorunda kalırlardı ama ben bu korkunç andan çok uzaklara gitmiş olurdum.

Luca kahkahalarla güldü. "Sanki her zaman huysuz değilmişsin gibi." Tekrar elimi tuttu. "Her neyse, konuşmamızı böldün. Elliot beni kayınbirader olarak kabul etmeye karşı çıkıyor. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Kırıldım."

Weston başını eğdi. "Önce Elise'i kazanman gerekmez miydi? Aslında, duyguları olan her kadınla yatmaktan vazgeçmek isteyebilirsin.

Bunu yapmadan önce. CYBE testi iyi bir sonraki adım olacaktır. Bilmiyorum, arabayı atın önüne koyuyormuşsunuz gibi görünüyor."

Weston'ın ses tonunda sert ve sırıtışında alaycı bir şeyler vardı. Onu tanıdığım ya da uzaktan izlediğim onca yıl boyunca hiç böyle bir ifade takındığını görmemiştim, hele de yakın arkadaşına karşı. Luca elimi elinin içinde tuttu ama mizah anlayışı kayboldu. "Bu belden aşağı bir vuruş, West. Kıçına ne girdi?"

Weston'a ters ters baktım. Sırıtışı dümdüz olmuştu. "Bu gereksizdi," diye uyardım.

Gözleri üzerime dikildi. "Luca'nın, Elliot'ı rahatsız ettiği apaçık ortadayken seninle utanmadan flört etmesi gereksiz."

Elliot kahvesini ağzına götürdü. "Kendi adına konuş West. Her ne kadar kız kardeşimin Luca'nın çirkin girişimlerine boyun eğmesi fikri itici olsa da, benim de bir mizah anlayışım var. Yıllardır aynı şakayı yapıyorlar. Arkadaşlarımın kız kardeşimin peşine düşmesinden endişelenmiyorum. Hepimiz onun yasak bölge olduğunu biliyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Bir bölge olduğumu fark etmemiştim. Kendi kararlarını verebilen bir kadın olduğuma dair aptalca bir izlenime kapılmışım."

Elliot fincanını yere bıraktı, hareketleri rahat ve kolaydı. "Yapabilirsin. Luca'ya boyun eğme fikrini benim kadar itici bulduğuna inanıyorum."

Onu biraz daha kışkırtarak homurdandım. "Bilmiyorum..." Luca'nın elini yanağıma götürüp bastırdım, "Luca bugün çok iyi görünüyor ve ben artık bekârim. Bizim zamanımız gelmiş olabilir."

Luca bana göz kırptı. "Öyle mi? Tanrım, Elise. Bir erkeği biraz uyar. Daha tüm vücuduma ağda yaptırma fırsatım olmadı." Tişörtünü ve kot pantolonunu işaret etti. "Kıyafetlerimin altında bir insan kazağı gibiyim."

Alt dudağımı ısırđım ve kirpiklerimin dalgalanmasına izin verdim. "Oh, konuşmaya devam et, seni pis, tüylü ayı."

Garsonumuz masamızda durup siparişlerimizi aldı ve ben de Luca'yla birlikte dipsiz mimoza trenine bindim. Weston'ın sürekli kaşlarını çatmasına bakılırsa, bu brunch'ı onu terslemeden atlatmak için içkiye ihtiyacım olacaktı.

Huysuz patrona bir pislik olduğunu söylememeliyim.

Elliot öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Geç kaldığını fark etmediğimi sanma. Bu sabah ne yapıyordun?"

"Saoirse ve ben bu sabah gün doğumu yürüyüşüne çıkacaktık ama o yataktan çıkamayacak kadar akşamdan kalmaydı."

Weston alçak bir hırıltı çıkardı. "Gün doğmadan önce tek başına dışarı mı çıktın?"

"Hayır." Başımı salladım. "Geç kaldım çünkü yürüyüşe çıkmak için gün ışıyana kadar bekledim ve buraya gelmenin ne kadar süreceğini yanlış değerlendirdim. Ve dürüst olmak gerekirse Elliot, on dakika geç kaldım. Bu gerçekten bir suç mu?"

Eğer onlara Uber sürücümün uzun yolu seçtiğini ve hız sınırının on beş mil altında sürdüğünü, tüm bunları yaparken benimle konuşmak için koltuğunda döndüğünü söyleseydim, muhtemelen hesabımı bloke etmenin bir yolunu bulurdu, böylece bir daha asla yolculuk siparişi veremezdim.

Bu yüzden bundan bahsetmeyecektim.

Dipsiz mimozalar içmeye devam etmek ve çakırkeyif halimle eve dönerken endişelenmemek istiyordum.

Elliot çenesini kaldırdı. "Ne yazık ki bu cezalandırılabilir bir suç değil. Taahhütlerime öncelik verme konusunda ne hissettiğimi biliyorsun." Parmakları dikleştirdi. "West yine de iyi bir noktaya değindi. Yürüyüşe yalnız mı çıktın?"

"Gün ışığında," diye cevap verdim.

Weston vücudunu benimkine doğru eğdi. "Tek başına."

"Evet." Bakışlarının ağırlığı beni sandalyeme çökertti. "Yine de kalabalık bir patika. Birkaç dakikada bir insanların yanından geçtim. Ayrıca telefonum ve ayı spreyim vardı. Aptalca davranmıyordum."

"Sen genç ve güzel bir kadınsın. Tek başına yürüyüşe çıkamazsın," dedi Elliot kesin bir ifadeyle.

"Güzel olduğumu söylediğiniz için teşekkür ederim. Ancak, üç yıl Chicago'da yaşadım. Kendimi kesime götüren saf bir kuzu değilim. Güvenli bir yolda olduğumdan ve Saoirse'nin nerede olduğumu bildiğinden emin oldum."

Weston, "Bu gereksiz bir risk," diye ekledi. "Yürüyüşe yalnız mı çıkıyorsun?"

Ben meydan okudum.

"Elbette. Ama saf olmadığın için bunun farklı olduğunu biliyorsun, her ne kadar çıldırtıcı olsa da. Tek başına تنها bir yerde olmamalısın."

Weston'a kaşlarımı çatarak baktım, dünyanın durumu hakkında haklı olmasından nefret ediyordum ama önlemimi almış ve aklımı başımda tutmuştum. İnatçı olmak için tartışmıyordum. Sadece yanılıyorlardı.

"Sanırım aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek."

Luca yatıştırıcı bir sesle, "Ben sevmiyorum, *güzelim*," diye ekledi. Ona bir kaşımı kaldırdım. "*Et tu, Brute?*" "Elise'imizin güvende olmasını istiyoruz."

Gözlerimi devirdim ama ona gülümsemekten de kendimi alamadım. Arkadaşları ondan hastaya yaklaşım konusunda gerçekten ders alabilirlerdi.

Neyse ki yemeğimiz geldi de bana saldırmalarına bir ara verdiler. Ve şüphesiz bu sabah spor salonunda sıkı bir çalışma yapmış üç iri adam oldukları için, konunun dağılmasına izin vererek yemeklerine daldılar.

Kazınarak temizlenmiş tabaklarından çıktıklarında sohbet, Elliot'ın yakında Dubai'ye yapacağı bir mülk ziyaretine odaklandı.

yatırım yapmayı düşünüyordu. Geri döndüğümünden beri bir aydır seyahat etmemişti ve bunun kasıtlı olduğundan şüphelenmiştim. Beni gözlüyordu ve sanırım bir haftalığına ayrılabilir kadar istikrarlı olduğuma karar vermişti.

Adamlar çeki kimin alacağı konusunda tartıştılar, Weston en kararlı olanıydı. Denemeye zahmet etmedim. Gerçi gizlice girip hepsini yenemezdim ama üçü de paralarını ben ödeseydim sonsuza kadar kin tutarlardı. Bu zahmete değmezdi.

Ayrılmaya hazır olduğumuzda yağmur yağıyordu. Restoranın tentesinin altında oyalanarak vedalaştık.

Uber çağırmak için telefonumu çıkardım. Weston omzumun üzerinden beni izliyordu. "Araç çağırmanıza gerek yok." Benim ekranıma bastı ve uygulaması. "Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkür ederim. Yolunuzdan çıkmanızı istemiyorum."

Luca bir kahkaha attı. "Onun yolunun dışında değil." Gözleri Weston'ınkilere kaydı. "Bilmiyor mu?"

Weston'ın kafa sallaması inceydi. Elliot inledi.

"Oh, Tanrı aşkına. West'le aynı binada yaşıyorsun." Elliot az önce söylediklerine daha anlam veremedi beni kucakladı. "Ben yokken uslu dur. İhtiyacın olursa West ve Luca burada. Sana penis resimleri göndermemesi şartıyla Luca'nın telefon numaranı almasına izin veriyorum."

Luca'nın kaşları çatıldı. "Dokuzda seks mi?"

Luca'nın tişörtünü yumruklamak için Elliot'ı bıraktım. "Hadi ama büyükbaba. Gece yarısından önce kimse seks yapamaz."

Elliot kıkırdayan Luca'yı benden uzaklaştırdı. "Seks yapmak yok. Bu konuda şaka bile yapma yoksa kahvaltımı en ön sıradan izlersin.

yere sıçradı."

Weston'ın avuç içi sırtımın ortasına hafifçe bastırdı. "Burada bekle. Ben gidip arabamı getireyim, böylece yağmurda yürümek zorunda kalmazsın."

"Şoförün yok mu?" Sadece hafifçe takılıyordum.

Eli enseme doğru kaydı ve hızlıca sıktı. "Bilmiyorum. Koca bir benzin bidonuyla dolaşıyordum nasıl bir çevreci olurum?"

Weston yağmurda kayboldu ve böyle zamanlarda onun çok başarılı bir şirketin CEO'su olduğunu unutmak kolaydı.

Büyük siyah bir SUV kaldırıma yanaştı. Elliot'ın yüzünde alaycı bir ifade vardı. Kardeşim çevre konusunda Weston kadar duyarlı değildi ve benzin tüketen büyük bir araçla gezdirilmekten hiç rahatsızlık duymuyordu. O ve Luca cipin arkasına binmeden önce bana tekrar sarıldılar.

Bir dakika sonra Weston geldi. Sırılsıklam olmamak için ona doğru koşmaya hazırlandım ama Tesla'dan atladı ve elinde büyük bir şemsiyeyle kaldırımda ilerlemeye başladı. Sırılsıklamdı ama iyi görünüyordu. Tüylü saçları sırılsıklamdı, sanki bir şeyler yaparken fazladan terlemiş gibiydi. Büyük ihtimalle seksi şeyler. Gömleğinin göğsüne yapışmış hali de müstehcendi. Her kare, gergin kas sergileniyordu, küçük, sıkı meme uçları kumaşa saplanıyordu.

Bana ulaştığında beni kolunun altına aldı, her yerimin şemsiyenin altında olduğundan emin oldu ve beni arabasına kadar götürdü. Üzerime bir damla bile yağmur düşmeden arabaya binmeyi başardım.

Ne centilmen ama.

Weston trafiğe çıkarken koltuğumda iki büküm oldum. "Aynı binada mı oturuyoruz?"

"Mmmhmm. Çatı katındayım."

"Doğal olarak."

Ağzı buruştu. "Binayı Elliot'a ben önerdim."

"İyi öneri. Kirayı da sihirli bir şekilde düşürdünüz mü?"

Saoirse ve ben piyasa değerinin çok altında ödeme yapıyoruz."

Omuz silkti ve soruyu tamamen geçiştirdi. "Miles'la dün neden merdiven boşluğundaydınız?"

İç çekerek koltuğuma geri oturdum. "Postaneden ayrılanın o olduğunu sanıyordum, o yüzden onunla bu konuyu konuşuyordum."

Başı sarsıldı. Elleri direksiyonda hafifçe sıkıştı. "Neden o olduğunu düşündün?"

Lisede yaşadığım travmayı anlatmak istemiyordum. Miles'ın bana nasıl davrandığını bilmiyorsa, bunu ona açıklayacak kişi ben olmayacaktım. Umursayacağından değil. Olan olmuştu.

"Şaka gibi görünüyordu. Miles bu tür şeyler yapmasıyla tanınır." Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bana taktığın lakabı nereden biliyordu?"

"Hmmm?" Kaşları düştü. "Ellie mi? Bilmiyorum. O zamanlar Elliot ve sen benim okul dışındaki tüm hayatım gibiydiniz. Ben senin hakkında gevezelik ederken bunu anlamış olması beni şaşırtmazdı."

"Ah." Yere yığıldım, söyleyecek söz bulamadım. Elbette gözleri olan herkes için Weston ve Elliot'ın ilkokuldan beri birbirlerine bağlı oldukları aşikârdı ama beni *tüm hayatının* bir parçası haline getireceğini asla tahmin edemezdim.

"Neden sana sarılıyordu?"

Ona doğru sertçe döndüm. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Başparmağıyla direksiyona vurarak homurdandı. Bana cevap vermeye hevesli görünmüyordu, bu da benim de ona cevap vermediğim anlamına geliyordu.

"Gerçekten bana cevap vermeyecek misin?"

O sessiz kalmayı tercih ettiği için ben de öyle yaptım. Ama sessiz kaldığım süre boyunca olasılıklar üzerinde düşündüm. Gerçekten mantıklı olan tek bir olasılık vardı ama Weston'ın neden güvenlik kayıtlarını izlemek için bu kadar uğraştığını anlayamıyordum.

Arabasını binamızın altındaki yeraltı otoparkına çekti. Kapıyı tam olarak çözememiştim ama sorun değildi çünkü konsoldaki ekrana basarak kapıyı benim için açtı.

Weston arabayı şarja taktı, sonra asansöre yöneldik. "Çatı katı mı?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Başka neresi olabilir?" Gözleri üzerimde dans etti. "Daireni seviyor musun?" Başımı salladım. "Seviyorum ama kira konusunda şüphelerim var."

"Sadece şansını kabullen. Sorgulama."

"Her hafta aldığım çiçekler hakkında bir şey biliyor musun?"

Cuma günü işten eve geldiğimde bir buket daha beni bekliyordu. Tıpkı bir önceki hafta gibi tatlı ve güzeldi. Terrence bunların kimden geldiğine dair hiçbir ipucu bulamamıştı ve tabii ki kart da yoktu.

"Hayır." Ellerini ceplerine soktu. "Daireme gelmek ister misin?"

"Hayır." Burnum seğirdi. "Bana gelmek ister misin?"

"Evet."

Anında verdiği yanıt karşısında midem bulandı.

Asansörden çıkarken beni takip etti, ben kapıyı açarken arkamda durdu. Sessizdi, yani Saoirse muhtemelen hâlâ uyuyordu. Alkol onu çok etkilemişti. Pazar gününü yatakta geçirecekti ve onu tanıdığım kadarıyla bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmeyecekti.

Elimi mutfak barının üzerinde duran çiçeklere doğru uzattım. "Bunlar sana tanıdık gelmiyor mu?"

Yavaşça başını salladı. "Onları daha önce hiç görmedim. Yine de bir komodinin için mükemmel boyuttalar. Onları neden oraya koymadığınızı merak ediyorum."

Koridorda beni takip etmesi için ona işaret ettim. "Sessiz olmalıyız. Saoirse Cumartesi gecesini uyuyarak geçiriyor." "Hâlâ mı?"

Omzumun üzerinden ona baktım. "Kulağa yargılayıcı geliyor." "Öyleydi."

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Onu komik bulduğumu bilmeye hakkı yoktu.

Yatak odamın kapısının hemen önünde, komodinin üzerindeki çiçekleri gösterdim.

"Bunlar geçen haftanın. Hâlâ çok tazeler. Saoirse ve ben ikimiz de tadını çıkarabilelim diye onları dönüşümlü olarak kullanıyorum."

Ona baktım. Yakındaydı. Nemli giysilerine rağmen vücut ısısı dışarıya yayılıyordu. Yatak odamda yalnız olduğumuzu fark ettim. Onu neden buraya davet etmişim? Düşünce sürecimi hatırlayamıyordum. Ayrıca taytımın içinde ne kadar açıkta olduğumu da fark ettim. Yürüyüş için iyiydi ama Weston Aldrich'in ve tüm mükemmelliğinin önünde giymek için değil.

"Oda arkadaşın tembel olsa bile paylaştığın için iyi bir arkadaşsın."

Homurdanarak göğsünü ittim. "O tembel değil. Saoirse tanıdığım en meşgul insan. Bazen bu onu yakalıyor."

Odamın derinliklerine doğru ilerledi ve şifonyerimden bir resim aldı. Elliot, annem ve ben onun lise mezuniyetinde. Birkaç yıl sonra annem gitmişti ve ailemiz iki kişiye düşmüştü.

"Mutluymuş gibi bile davranamadı," dedim.

"Hayır." Başparmağını resmin üzerinde gezdirdi. "Elliot gidiyordu. Muhtemelen onun için zor bir gündü."

"Her gün onun için zor bir gündü."

Onu yere bıraktı ve bana döndü, elleri tekrar cebindeydi. "Ona hiç benzemiyorsun."

"Güzel. İnsanların tıpkı babam gibi olduğumu söylemeleri hoşuma gidiyor. Beni annemle kıyasladıklarında, bu bir hakaret gibi geliyor."

"Muhtemelen değil, ama neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum." Ağzı sert bir çizgiye oturdu. "Koşullar ideal değil ama Denver'a dönmene sevindim. Elliot eve döndüğün için rahatladı."

Onun odamda olması garipti ve eşyalarımın arasında tamamen rahatmış gibi duruyordu. Aramızda o kadar mesafe vardı ki - benim koyduğum ve onun eklediği mesafe - şimdi bu kadar yakın olmak kuşkusuz sarsıcıydı.

"Teşekkür ederim. Koşullar gerçekten boktan ama burada olmak öyle değil. Havalı kazılar kesinlikle acıyı hafifletiyor."

Kıkırdadı, mükemmel pembe dudakları güzel bir gülümsemeye dönüştü ve içim düğümlendi. Neden böyle görünmek ve onunla aklımı yitirirken yatak odasında duymayı hayal edebileceğim bir kahkaha atmak zorundaydı?

"Bunu bildiğim iyi oldu." Kapının yanında durduğum yere doğru yürüdü. "Gitsem iyi olacak. Muhtemelen yerleri ıslatıyorum."

Geçmesine izin vermek için kenara çekildim. "Benim için arabayı getirmen son derece centilmence bir davranıştı, biliyorsun."

Elini ön tarafına sürttü, hâlâ usulca gülümsüyordu, ikimiz de kapı aralığındaydık.

"Yılda bir kez pratik yapmazsam, nasıl yapıldığını unutacağım."

Nefesim kesildi, ellerim yanaklarımda. "Ve benim üzerimde mi çalıştın? Vay canına, bu onuru hak etmek için ne yaptım ben?"

Uzandı ve saçımın ucunu çekiştirerek bana uzun uzun baktı. "Geri döndün."

"Bu kadar basit mi?"

Ağzının köşesi kasıldı. "Evet. Bu kadar basit." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Gerçekten gitmem gerekiyor. Önümde birkaç saatlik iş var ve yine kıyafetlerim sıırılsıklam."

Weston gittikten ve kafamda konuştuklarımızı gözden geçirecek zamanım olduktan sonra, neden Post- its'ten ayrıldığını hiç açıklamadığını fark ettim.

İşteyken ona sormak için aklıma bir not aldım.

Ve bir kez olsun onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Bölüm Nİ ne

Elise

CEO'LAR MEŞGULDÜ. Bunu biliyordum.

Ancak Andes'teki ilk iki haftamda Weston'ı sık sık etrafta gördükten sonra, sanırım yanlış beklentiler geliştirmiştim. Bu hafta farklı bir hikâyeydi. Asansörde onu bir an bile görememiştim.

Perşembe günü masama geldiğimde beni bir Post-it beklediğinde bu yüzden kocaman gülümsedim.

Alfred Hitchcock yumurtadan korkardı.

Bir kahkaha attım. Artık bunların Weston'dan geldiğini biliyordum, her ne kadar açıkça itiraf etmemiş olsa da, onları almayı dört gözle bekliyordum. Bu hafta bana her gün bir tane bırakmıştı, her birinde fillerle ilgisi olmayan rastgele bir gerçek vardı.

Miles usulca ısıklık çalarak yanımdan geçti. Önümde durdu ve parmaklarını masama vurdu. "Bu küçük gülümseme de neyin nesi?"

Burnumu kırıştırdım. Onu affetmişim elbette ama arkadaş değildik. Onunla arkadaş olmak istediğimden bile emin değildim.

"Yok bir şey." Post-it'i ellerimin altına saklamaya çalıştım ama o fark etti. Kaşları kalktı. "Onu ben bırakmadım."

"Senin yapmadığını
biliyorum." "Kim
yaptı?"

Omuz silktim. İnsanlara güvenme yeteneğimi yeniden kazanmaya çalışıyordum ama Miles Aldrich'e güvenebileceğimden gerçekten şüpheliydim. Eğer güvenirsem, bunun gerçekleşmesi kesinlikle birkaç günden fazla sürerdi.

Kalbini sıkıca kavradı. "Benden sır saklaman beni yaraladı, Lisie."

"Belki de onları kimin bıraktığını bilmiyorum. İsimsizler."

Tiyatro kralı olduğu için sendeleyerek geri çekildi. "Beni burada öldürüyorsun. Beni alıkoymanın acısını iliklerime kadar hissediyorum."

"Umarım özür dilemek için etrafta dolanmıyorsundur."

"Değilim." Kravatını düzeltti. On dokuz altmışlı yıllardan kalma ince bir kravattı. "Nasıl yerleşiyorsun?"

"Andes'i çok seviyorum."

Gözlerini bana dikerek sııttı. "Kardeşim merdiven boşluğunda konuştuğumuz şey hakkında bana üçüncü dereceden fırça attı. Ona bu binada merdiven olduğunu bile fark etmediğimi söyledim."

Kendime rağmen bir kahkaha attım. "Bunu iyi karşıladı mı?" "Almadı, bu da işi daha eğlenceli hale getirdi."

Ben de kendimi sırtırken buldum. "Bana deli diyebilirsin ama bence güvenlik kayıtlarını izledi. O *kadar* meraklıdır."

"O bir kontrol manyağı. Bu yüzden her zaman farklı katlarda çalışıyor, herkesi izliyor. Elliot çalışanlarıyla takılır mı?"

Bu saçma fikir karşısında gözlerim büyüdü. "Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu onun da Weston kadar kontrol manyağı olmadığı anlamına gelmez. Çalışanlarının özel hayatları umurunda değil. Onlar

Merdiven boşluğuna vuruyorlardı ve Elliot işlerini yaptıkları sürece gözünü kırpmıyordu."

Miles başını salladı ve "Merdiven boşluğuna vuruyorlar..." diye mırıldandı. Sonra poposunu masamın kenarına tünedi. "Sanırım Westie, Elliot'ın tam bir karbon kopyası değil. Şok oldum."

Kollarımı kavuşturdum ve sandalyemde arkama yaslandım. "Öyle olduklarını mı düşünüyordun?"

Gözlerini devirdi. "Weston, Elliot'la tanıştığı andan beri Levy ailesine kafayı takmış durumda. Hep onun gibi olmak istedi. Birlikte iş yapmadıklarına gerçekten hayret ettim."

"Yoksa sizce her zaman birbirlerine benziyorlardı ve bu yüzden mi bu kadar iyi arkadaş oldular?"

"Elbette, her şey mümkün." Kirli çenesini ovuşturdu. "Weston sana merdiven boşluğunu sordu mu?"

Başımı salladım. "O yaptı. Hafta sonu Elliot'la brunch'a gittiğimizde onu gördüm. Ona açık bir cevap vermedim çünkü bu onun işi değildi."

Parmaklarını şıklattı. "Bu yüzden Pazartesi sabahı ilk iş olarak bana saldırdı. Meraklı piç."

Bilgisayar ekranımı açmak için faremi hareket ettirdim. Miles ve ben konuşurken, diğer çalışanlar da çevredeki masaları doldurmuş, iş günlerine başlamışlardı. Miles'in ayrılmak için acelesi yok gibiydi ama benim elimde bir kilometre uzunluğunda bir görev listesi vardı.

"Yapacak işin yok mu senin?" Elimden geldiğince tatlı bir şekilde sordum.

Bana sırtıttı ve sorumu duymazdan geldi. "Eskiden arkadaş olmalıydık. Senden hep hoşlandım. Beni sevmen için daha çok çabalamalıyım." Omuz silkerek ayağa fırladı. "İyi ki seni ömür boyu sürececek bir arkadaşlığa çekmek için ikinci bir şansım var. Şimdiye kadar nasıldım?"

"Vasatın altında."

"Siktir," diye tısladı nefesinin altından. "Merak etme Lisie. Uzun vadede bu işin içindeyim."

Sonra ıslık çalarak uzaklaştı.

Karnım guruldamaya başlayana kadar ara vermeden çalıştım. Gözüm hâlâ masamda duran sarı yapışkan nota takıldı, sonra düşüncelerim Weston'ın ilk haftamdaki öğle yemeği davetine kaydı.

Eğer o beni yemeğe davet edebilseydi, ben de onu davet edebilirdim.

Telefonu elime aldım ve asistanını aradım. Direkt telefon numarası bende yoktu ve birbirimize mesaj atacak durumda da değildik. En azından ben öyle düşünmüyordum.

"Weston Aldrich'in ofisi. Ben Renata, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğazımı temizledim. "Merhaba Renata. Ben Elise Levy. Yedide çalışıyorum. Her neyse, Weston bugün öğle yemeğinde bana katılmak ister mi diye sormak için aramıştım."

Uzun bir duraklama.

Çok uzun, kapattığını sanmıştım.

Sonunda konuştu. "Bu hafta inanılmaz meşgul."

"Yemek yemesi gerekmiyor mu?"

"Şey..."

"Ona sorabilir misin? Daha kolay olacaksa onun için bir şeyler alıp yukarı getirebilirim."

İç çekti. "Bekle, Elise. Kontrol edeceğim." Sesi pek iyimser gelmiyordu.

Beklerken bilgisayarımda bir şeyler karıştırdım. Geri gelmesi uzun sürmedi.

"Elise?"

"Evet. Buradayım."

"Üzgünüm ama Weston bu hafta öğle yemeği için açık değil."

"Oh." Hayal kırıklığıyla midem bulandı. "Ona ben olduğumu söyledin mi?"

"Ben yaptım. Cevap aynı. Bay Aldrich normalde resmi bir öğle yemeği molası vermez. Eğer onunla konuşmak istediğiniz bir konu varsa, e-posta göndermenizi öneririm."

Reddedilmenin acısı sızlıyordu. "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

CEO'yu arayıp onu öğle yemeğine davet edebileceğimi düşündüğüm için utanarak telefonu kapattım. Weston belli ki beni bir çalışan ve arkadaşının kız kardeşinden başka bir şey olarak görmüyordu. Neden bir şeylerin değiştiğini düşündüğümü bilmiyordum.

Hiç bitmeyen iş haftası sonunda bitti. Simon, Rebecca ve ben, ofisi yakınlarda olan Saoirse ile bir şeyler içmek için dışarıdaydık. En azından bu hafta öyleydi. Şimdilik geçici olarak çalışıyordu, yerleşmeye ve tek bir iş seçmeye hazır değildi.

Rebecca, haftalarına bir nokta koymak isteyen ofis çalışanlarıyla dolup taşan bara göz gezdirdi.

"Bu gece burada çok lezzetli erkekler var," dedi.

Saoirse kıkırdadı. "Özür dilerim ama siz evli değil misiniz?"

Rebecca kaşlarını kaldırdı. "Evli, ölü değil. Sam düzenli olarak göğüslere ve popolara bakmıyor değil. Bakmasaydı endişelenirdim. Ben etraftayken bunu çaktırmadan yapmakta iyidir, tıpkı benim yakınımıdaki tüm takım elbise pornolarına baktığım gibi."

"Ne yazık ki hepsi kronik olarak heteroseksüel." Simon, grubumuzun ortasındaki küçük yuvarlak masadan içkisini almak için kulüp koltuğunda öne doğru eğildi.

Rebecca ona dirsek attı. "Bu gece kanat kadınları olabiliriz. Saoirse ve Lise için erkek bulalım."

Ellerimi kaldırdım. "Erkek çocuk istemiyorum. Sonuncusundan dolayı hâlâ ezik durumdayım."

Rebecca sanki aptalca şeyler söylüyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Açıkkçası, bir sonraki sen zavallı kalbini çözerken tamamen fiziksel olacak. İyileşirken pillerini tüketmeye gerek yok."

Saoirse başıyla onayladı. "Odanızdan her saat çok fazla uğultu geliyor. Bilmen gerekiyorsa dikkat dağıtıcı."

İçimden şaşkın bir kahkaha patladı. "Oh, kapa çeneni. Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun."

Omuz silkti, gözleri yana kaydı. "Yargılamıyorum. Sadece gerçek olanın silikondan daha tatmin edici olabileceğini söylüyorum."

Üçü bana bu işi yapacak gerçek bir adam bulma planları yaparken, bara giren bir grup takım elbiseli adam dikkatimi dağıttı. Weston'ın etrafı bu hafta Andes merkezini ziyaret eden bazı takım elbiselilerle çevriliydi. Yerine otururken gözleri yukarı kaydı, arıyordu. Gözleri bana takıldı ve parladı.

Başımı salladım. O da başını salladı, dolgun dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. İçkimden uzun bir yudum aldım, dikkatimi Weston Aldrich'e değil arkadaşlarıma vermeye çalıştım. Zaten artık bana bakmıyordu. Adamlar onu sohbetin içine çekmişti.

Rebecca bana doğru eğildi ve içkisini barda birlikte duran bir grup erkeğe doğru uzattı. "Peki ya şu? Bakıp duruyor

burada."

O tarafa baktım. "Hangisi?"

"En uzun olan, sakallı olan. Çok tatlı."

Saoirse adamlara bakmak için etrafında döndü, bu konuda ince olmaya bile çalışmadı. "Oooh, evet. O biraz kızıl, Lisie. Daha önce bir kızıyla birlikte oldun mu?" Oturduğu yerde geri döndü, güzel yüzü heyecanla parlıyordu.

"Birlikte olduğum her erkeği tanıyorsun," diye hatırlattım ona. Başını salladı. "Doğru. Aralarında hiç kızıl yok."

Simon ona doğru eğildi. "Burada ne kadar büyük bir gruptan bahsediyoruz?"

Saoirse'yi işaret ettim. "Eğer ona numaramı söylersen, uykunda saçını keserim."

Sarı atkuyruğunun ucunu korumacı bir şekilde tuttu. "Vay canına, Chicago'da yaşamak seni acımasız yapmış. Ona yattığın on yedi erkekten bahsetmeyecektim."

Simon'ın çenesi gevşedi. "On yedi mi? Ve bunların hepsi sen Douchelord'la birlikte olmadan önceydi. Yirmi iki yaşına kadar on yedi tane mi yaptın? Seni küçük şıfıntı!"

Gözlerimi devirdim. "Seninle kafa buluyor. Benim numaram o civarda bile değil. Bir erkeğin önünde soyunacak kadar rahat olmam, o kadar çok çentiğe sahip olmak için çok uzun zaman alıyor."

"Kahretsin," diye küfretti Rebecca. "Ben de sana beşlik çakmak üzereydim."

Saoirse onlara el salladı. "Bardaki sevimli kızıyla geri dönelim. Bu tarafa mı bakıyor?"

Gözlerimi kaldırdığımda dostça bir bakış ve yumuşak bir gülümsemeyle karşılaştım. Kızıl iş adamı beni izliyordu. Kendimi sebepsiz yere küstah hissederek içkimi ona doğru kaldırdım ve gülümsemesi genişledi.

Sonra ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını ve hiçbir oyunum olmadığını fark ettim.

"Aman Tanrım, sana sert sert bakıyor," diye mırıldandı Simon. "Anla artık, kızım."

"Nasıl elde edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Çok uzun zamandır flört oyununun dışındayım." Gözlerimi yere indirdim, böylece yanlışlıkla kızıyla tekrar çarpışmamış olacaktım.

Rebecca içkimi elimden aldı, geri devirdi ve boş bardağımı bana uzatmadan önce yuttu.

"Ah canım, yeni bir içkiye ihtiyacın var. Garsonumuz son derece yavaş. Çok susamadan bara gidip bir tane sipariş etseniz iyi olur."

Gözlerimi yavaşça kırıştıtararak ona baktım. "Sen manyaksın."

"Sam de öyle diyor." Saçlarını omuzlarının arkasına savurdu. "Beni bu yüzden çok seviyor. Şimdi bara git ve bırak Ginger hamlesini yapsın."

Sinirlerim midemdekileri vahşi dalgalar halinde etrafa savuruyordu. Ama kendime tek yaptığımın bara doğru yürümek olduğunu söyledim. Eğer bu adam gerçekten benden etkileniyor ve beni tanımak istiyorsa, gelip benimle konuşabilirdi. Aksi takdirde, sadece kendime yeni bir içki alıyordum. Zarar yok, faul yok.

Tabii ki oraya giderken neredeyse tökezliyordum. Kendimi toparladığımda Weston'ın tekrar bana baktığını gördüm. Alt dudağımı ısırarak görevime devam ettim ve barda boş bir yer buldum.

Barmen siparişimi aldı ve midemde şiddet uygulayan kelebeklerle beklemeye başladım. İçeride kabadayılık yapıyor olmalıydılar. Başka bir açıklaması yoktu.

"Merhaba."

Yanıma yaklaşan adama baktım. Uzun boylu olması ilk düşüncemdi. Güzel sakalı ikinci düşüncemdi.

"Merhaba. Sakalın çok güzel." Oh Tanrım. Konuşmama kim izin verdi? Sırıttı. "Teşekkür ederim. Genel olarak çok hoşsun."

Gülümsememi engelleyemedim. "Teşekkür ederim." Elimi uzattım, kendime güvenim artmıştı. "Ben Elise."

"Thomas. İçkini ısmarlayabilir miyim?" "Almak zorunda değilsin."

"İsterim. Böylece numaranı istediğimde bana bir kemik atmak zorunda hissedersin."

Beni hazırlıksız yakaladı ve güldürdü. "Bu oldukça iyi bir plan. Ve madem bu kadar dürüst davranıyorsun, sana vermek zorunda hissedebilirim."

Birkaç dakika daha sohbet ettik, her z a m a n k i tanışma faslı. Telefonunu çıkardığında ona memnuniyetle numaramı verdim. Boyu dışında Thomas'ın göz korkutucu hiçbir yanı yoktu. Hoş görünüyordu ve aşırı yakışıklı ya da kaslı değildi, ki bu benim için bir artıydı. Aslında, orta kısmı biraz yumuşaktı, bu da onda çekici bulduğum bir özellikti.

Hiçbir şekilde ciddi bir şeye hazır değildim ama Thomas benimle iletişime geçerse onunla çıkabilirdim. Gerçekten harika bir sakalı ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Daha derin niteliklere gerek yoktu.

Ayrıldık ve ben grubuma geri dönmeye başlamıştım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Başımı çevirdiğimde Weston'ı çenesi sıkılmış bir halde adamlara bakarken buldum. Zavallı adam. Dışarıda rahatlatıcı bir akşam bile geçirememişti. Gerçi gerçekten rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyordum.

Muhtemelen hayır.

Arkadaşlarımın yanına tekrar oturduğumda soğukkanlı davrandılar ama benim için sevinçten havalara uçtukları belliydi. Rebecca birkaç itfaiye şakası yaptı ve Simon bize çıktığı bir kızıl saçlıdan bahsetti. Saoirse elimi tuttu ve sertçe sıktı. Hayatıma devam etme ihtimaline kendimi açmanın benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu herkesten çok o biliyordu.

Bardan çıktığımızda hepimiz biraz çakırkeyiftik. Rebecca'nın eve gidip Sam'i baştan çıkarmak gibi büyük planları vardı. Simon'ın gecesi daha yeni başlıyordu. Gerçek hayattaki arkadaşlarıyla buluşacaktı. İş gerçek hayat değildi ve ben biraz bile aşağılanmamıştım. Saoirse ve ben kaldırımda Uber'imizi bekliyorduk.

Arkamızda, birileri çıkarken barın gürültüsü daha da arttı. Gürültülü sesler gece boyunca yüksek sesle taşındı. Saoirse ve ben birbirimize sokulduk.

"Elise." Öyle emredici bir havlamaydı ki, hem Saoirse hem de ben kaynağını görmek için hemen arkamızı döndük. Weston grubundan ayrılmış ve bize doğru geliyordu. "Seni eve bırakacağım."

Saoirse'nin eli belimde sıkılaştı. Tam önümüze bir araba çıkarken başımı salladım.

"Hayır, teşekkür ederim. Uberimiz burada." Bakışlarım onunkilere takıldı. Kızgın görünüyordu. Onun haftası muhtemelen benimkinden çok çok daha uzun gelmişti. "İyi hafta sonları, Weston."

Başını eğdi ve biz arabamızın arkasına tırmanırken o kaldırımda dikili kaldı. Arabayla uzaklaşırken el salladım.

Saoirse bir nefes verdi. "Bu adam çok ateşli." Kıkırdadım.

"Biliyorum, değil mi? O hep böyleydi." "Yine de ateşli."

"Evet." Sırık gibi bir gençken bile hep böyleydi.

"Thomas hakkında konuşalım." Elimi tuttu ve iki elini de elime doladı. "Yakışıklı bir adam tarafından asılmak nasıl bir duyguydu?"

"Sanki... Patrick'in benim hakkımdaki düşünceleri her şeyin sonu değilmiş gibi hissettim."

Yüzü yumuşadı. Elimi yanağına bastırdı. "Öyle değil. Aruba'da ne kadar seksi hissettiğini hatırlıyor musun? Önemli olan buydu. Patrick kendini böyle hissetmeni kaldıramazdı. O küçük bir adamdı, küçük bir akıllı ve küçük bir aleti vardı."

Bir kahkaha attım. "Ne yazık ki aleti küçük değil."

Parmaklarını şıklattı. "Kahretsin. Umarım o ve koca siki, sağ eliyle geçirdikleri zamanın tadını ıkarıyorlardır. Senden daha seksi, daha komik ya da daha harika bir kadın asla bulamayacak. Ve yüzde yüz eminim ki bunu biliyor ve bu onu öldürüyor."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama dürüst olmak gerekirse? Artık onu düşünmek bile istemiyorum."

"Haklısın."

Telefonum kucağımda parladı. Yeni bir mesaj almıştım. Saoirse ve ben ikimiz de ekranı okuduk.

"Thomas," diye fısıldadı.

Merhaba, Elise. Sakin davranmadığım için üzgünüm ama seninle tanıştığıma çok memnun oldum ve yarın akşam seni yemeğe götürmeyi çok isterim. Müsait misin?

Nefesim kesildi. Saoirse ciyaktadı.

Bir randevuya gidiyordum. Bir erkekle. Lanet olsun.

Onuncu Bölüm

Weston

LUCA onunla takıldığım için bana kötü kötü bakıyordu ama siktirip gidebilirdi. Sanki Elliot'la gittiğimiz her yere kendini davet etmemiş gibi.

Dağ manzaralı bir verandaya oturduğumuzda "Ya bu bir randevu olsaydı?" diye homurdandı.

Menümü açtım ve üzerinden ona baktım. "Elise'le çıkmıyorsun."

"Aramıza girdiğin sürece çıkmayacağım kesin."

Ona alaycı bir bakış attım. "Sen kimseyle çıkmıyorsun. Eğer Elise'e Luca Rossi muamelesi yapsaydın, Elliot senin kelleni uçururdu."

Kokladı. "O çok güzel. Sence de güzel değil mi?" "Elbette güzel. Her zaman öyleydi."

Menüsünü bir çırpıda açtı. "Daha önce hiç fark etmemiştim. Yazık oldu. Sen ve Elliot yerine ona bakıyor olabilirdim. Beni zorladığınız tüm o sıkıcı akşam yemeklerini çok daha eğlenceli hale getirebilirdi."

Menümü kullanarak onun aklını çelemeden önce Elise restorana doğru koşarak geldi. Tanrıya şükür o müstehcen taytları giymiyordu. Onlar

ikinci bir deri gibiydi, tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Dairesine kadar arkasından yürümekten zor kurtulmuştum.

Luca benden önce kalkıp onun sandalyesine oturmasına yardım etti ve yanağını öperek büyük bir gösteri yaptı, dudakları onun üzerindeyken bana göz kırptı. Oturduğunda, bu haftaki brunch kıyafetinin daha iyi olmadığını fark ettim.

"Weston," diye nefes aldı, yanakları kızarmıştı. "Luca burada olacağını söylememişti."

Gözlerimi ondan alamıyordum. "Ne giyiyorsun böyle?"

Geriye doğru çekildi, eli göğsüne gitti. Çok fazla çıplak ten vardı. Göğüsleri neredeyse bir servis tabağının üzerindeydi, açık bir pazen bluzun altındaki bir korse mekanizması tarafından yukarı ve dışarı itilmişti. Beynimi allak bullak eden şaşırtıcı bir kombinasyondur bu.

"Giysilerim var, Weston." Fanilasını çekip kapatmaya başladı ama Luca elini yakaladı.

Alay ettim. "Zar zor."

"Mükemmel görünüyorsun. Bu ahmağın seni aşağı çekmesine izin verme," diye mırıldandı nazikçe.

İç geçirdi ve elini çevirerek parmaklarını onunkilere doladı. "Teşekkür ederim. Saoirse ve ben bu sabah çiftçi pazarına gittik ve o benim stilistim olmak istedi. Hiç giyme fırsatı bulamadığım güzel iç çamaşırlarım var ve bunun bir suç olduğunu iddia ediyor, bu yüzden ikimiz de dantel ve flanel giydik. Kendimi iyi hissettim. Ancak *patronumun* burada olacağını bilseydim, üzerimi değiştirirdim."

Luca sevimli çocuk gözlerini devirdi. "West seni rahatsız ediyorsa kalkıp gidebilir. Seni yemeğe *ben* davet ettim. *O* kendini davet etti."

Ona el salladı. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, böyle koştururken ne düşünüyordum bilmiyorum. Eminim gülünç görünüyordumdur." Düğmelerini iliklemeye başladı.

ve elini yakalamak için uzandım. Teninin ne kadar inanılmaz derecede yumuşak olduğuna takılıp kalmamak için tüm irademi kullandım.

"Gülünç görünmüyorsun. Sana öyle hissettirdiğim için özür dilerim." Kendimi ona sarılmaktan vazgeçmeye zorladım.

Hâlâ gömleğini tutuyordu. "Neden *yaptın*?"

"I-" Çenemi ovuşturdum, bir ahmak gibi davranmak için uygun bir bahane arıyordum. "Seni böyle giyinmiş görmeye alışık değilim. Beni hazırlıksız yakaladı ve kötü tepki verdim. Luca haklı. Sen mükemmelsin. Çok güzelsin. Hiçbir şeyi değiştirme."

Gülümsemesini gizlemeye çalışarak elini indirdi. "O zaman sanırım seni affediyorum. Bu da iyi bir şey, çünkü Elliot'a göğüslerimin seni hazırlıksız yakaladığını söylemek istemezdim."

Luca gürültülü bir kahkaha attı. "Oh, lanet olsun. Lütfen yap ama patladığında atom bombasına şahit olmak için orada olduğumdan emin ol."

Kadın da onunla birlikte güldü. "Hâlâ çocuk olduğumu düşünüyor."

"Korumacı biri," diye düzelttim. "İçinde bulunduğunuz koşullar göz önüne alındığında bunun anlaşılabilir olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Öyle," diye itiraf etti. "Ben de aynı sebeplerden dolayı onu koruyorum. Ama ne çıktığı kadınlar hakkında bir kez olsun bir şey söyledim ne de ben şehir dışındayken yalnız kalmasın diye arkadaşlarımı onun üzerine saldırdım."

Luca ellerini havaya kaldırdı. "Sizi yemeğe kendi isteğimle davet ettim. Arkadaşlığınızdaki hoşlanıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi tatlı bir sesle. "Ben de senin arkadaşlığından keyif alıyorum." Sevgi gösterisini yarıda kestim.

"Yine de rolleriniz farklı." Elimdeki menüyü masaya bıraktım ve dikkatimi Elise'e yönelttim. "O dört yaş büyük, evet, ama Elliot

koruyucunuz. Bu sorumluluğun onun için hiç bittiğini sanmıyorum."

Elise ve Elliot yetimdi. Babaları, o on yaşındayken ve Elliot on dört yaşındayken beyin tümörü nedeniyle ölmüştü. Tümör, teşhis konulduktan birkaç ay sonra onu almıştı. Hiç kimse hazırlıklı değildi. En azından anneleri. Kocasını kaybettikten sonra Elaine Levy dağılmıştı. Levy'lerin evinin sürekli ziyaretçisi olarak, onun istikrarlı ve hızlı düşüşüne tanık olmuştum. Elliot neredeyse Stanford'u reddedecekti ama Elise buna izin vermedi.

İki yıl sonra zaten okulu bırakmıştı. Elaine arabasını bir ağaca dolamıştı ve Elise'in ona ihtiyacı vardı. Eve taşınıp taşınmayacağı hiçbir zaman bir soru olmamıştı. Diğer yandan benim takip etmeme izin vermemişti.

"Ve bunun için onu seviyorum," dedi. "Ama bu sorumluluk sizi kapsamıyor, biliyorsunuz. Ağabeylik yapmadan sadece arkadaş olamaz mıyız?"

Luca kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ağabeylik yapmayı bırakabilirim, tatlım. West'i bilmem. O bu işi benden çok daha uzun süredir yapıyor ve şimdi senin patronun."

"Arkadaş olabiliriz," diye tersledim, Luca'nın benim adıma konuşmasına sinirlenmiştim.

Garson siparişlerimizi almak için geldi ve Elise'in göğüs dekoltesine baktı. Bakışları sürekli geri dönüyordu, incelik sanatı bu danganlıkta tamamen kaybolmuştu. Neyse ki Elise'in bundan haberi yoktu.

Luca ve Elise çiftçi pazarı ve yaklaşan hafta sonu etkinlikleri hakkında rahat bir sohbete daldılar. İkisini de dinledim ama sessiz kalmayı tercih ettim. Birincisi, bu öğleden sonra ayağımı çoktan ağzıma sokmuştum. Bir diğeri ise Elise'in gülmesini ve eğlenmesini izlemek güzeldi.

Onun mutluluğu çözebildiğim bir bulmaca değildi ve bu da beni rahatsız ediyordu. Bütün hafta toplantılara tıklıp kalmamış olsaydım, bunun için daha çok çalışırdım. Günlük post-it'lerim muhtemelen her şeyden daha sinir bozucuydu.

"Oh, Luca." Elise sanki bir şey hatırlamış gibi canlandı. "Evimin yakınında bir şeyler içmek için iyi bir yer önerebilir misin? Birbirimizle konuşabileceğimiz, çok kalabalık olmayan bir yer?"

"Elbette yapabilirim, *güzelim*." Sandalyesine yaslandı ve kolunu arkaya doğru sarkıttı. "Bana olayı anlat. Bu bana önereceğim yerler hakkında daha iyi bir fikir verecektir."

Yanaklarını avuçladı, yükselen kızarıklığını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Bu akşam bir randevum var. Beni akşam yemeğine davet etti ama ben garip bir durum olur da kaçmak istersem diye içki içelim dedim."

Kaşları havaya kalktı. "Randevu mu? Başlığı gömmek için iyi bir yol. Bence en baştan başlamalısın."

Dik oturdum, cevabını merak ediyordum.

"Önemli bir şey değil. Dün gece iş arkadaşlarımla dışarıdaydım ve bir adam bana yaklaştı. İyi birine benziyordu, çok açık sözlü ve istekliydi, bu da hoşuma gitti. Her neyse, adı Thomas, finans sektöründe çalışıyor ve bu sabah ilk iş olarak randevumuzu onayladı. Saoirse'ye göre bu ona tam puan kazandırmış." Bana doğru işaret etti. "Weston oradaydı. Beni onunla konuşurken gördü. Ona ne düşündüğünü sorabilirsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dur bir dakika. Şu kızıl saçlı, üzerine oturmayan takım elbiseli oduncuyla mı çıkıyorsun?"

Luca içtiği suda boğuldu ve yumruğuna tükürdü. Bu arada Elise hiç eğlenmiş görünmüyordu. Dün gece iri yarı bir adamın onunla sohbet ettiğini fark etmiştim ama bir numara alışverişi olduğunu kaçırmıştım.

"Adı Thomas, Weston ve onu çok yakışıklı buldum. Herkes bir dergiden fırlamış gibi görünmeyebilir ama bu saygıya layık olmadıkları anlamına gelmez."

Şaşırdım. "Ben öyle bir şey demedim, o yüzden lafı ağzıma tıkma. Ben sadece dün gece seni birlikte gördüğüm adamdan bahsediyorum. Çok daha iyisini yapabilirsin ve yapmalısın da."

Gözleri kısıldı. "Onun hakkında görünüşünden başka bir şey bilmiyorsun. Bu kadar sığ olduğunu kim bilebilirdi?"

"Evet," dedi Luca. "Kim bilebilirdi ki? Senden utanıyorum West."

Luca'yı görmezden gelerek bardağımı kaldırdım. "Sadece ilk teklif eden erkekle aceleyle çıkmaman gerektiğini söylüyorum."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve neredeyse dilimi yutacaktım. O kadar yuvarlak ve tam oradaydılar ki. Kıyafetlerinin altında hep böyle orada mıydılar?

Ne düşünüyordum ki? Tabii ki öyleydi. Her gün o yuvarlak memeleriyle dolaşıyordu. Benim binamda oturuyor, bilgisayarında yazı yazıyor, şirketim için iş yapıyordu, o büyük, güzel göğüsleri cılız bir kıyafetin altındaydı.

"Neden Thomas'ın bana çıkma teklif eden ilk erkek olduğunu varsayıyorsun? Bildiğiniz gibi, geçtiğimiz ay Denver'da uyuyarak geçirmiş olabilirim."

Luca kıkırdadı. "Tanrım, Elise. Elliot olmadan daha sık takılmalıyız. Topun ve zincirin seni aşağı çekmeden daha da eğlenceli oluyorsun."

Bu onu güldürdü. "Şehre girip çıkmamdan kesinlikle hoşlanmayacaktır ve eğer bunu söylediğimi ona söylersen kafanı kazıtırım."

"Seni zalim metres. Dudaklarım mühürlü." Luca kilitli dudaklarının anahtarını ona fırlatır gibi yaptı. Elise onu yakaladı ve göğüs dekoltesinin içine soktu. Bu eziyeti hak etmek için hayatımda ne halt ettiğimi merak ediyordum.

Bana geri döndü. "Dürüst olmak gerekirse, Thomas benim ilk randevum olacak. Çok yüksek beklentilerim yok ve kesinlikle yeni bir erkek arkadaş aramıyorum. Ama dediğim gibi, iyi ve tehditkâr görünmüyor, bu yüzden tüm bu flört olayına bir şans vereceğim. Eğlenceli olabilir."

Garsonumuz döndü, ben onun sözlerini düşünürken tabaklarımızı yerleştirdi. O gider gitmez, "Tehdit etmemek ne demek?" diye sordum.

Turşusunu aldı. Her zaman önce turşu.

"Yani beni düğüm düğüm edecek ve işi bittiğinde beni karmakarışık bir şekilde dışarı atacak bir tip olduğunu düşünmüyorum. Tehditkâr değil."

"O zaman flört becerilerini geliştirmek için iyi bir adama benziyor," diye kabul etti Luca. "Bu gece için sana birkaç tavsiye mesajı atarım. Sade olsun, çok romantik olmasın. Bizim Thomas'ın komik fikirlere kapılmasına gerek yok."

Elise'in turşusu bittiğinde, kendi turşumu onun tabağına koydum. Birlikte yediğimiz hiçbir yemekte ona turşumu vermemiştım. Bunu yaptığım için bana gülümsemediği bir zaman da olmamıştı.

"Teşekkür ederim Weston. Birlikte sandviç yemeyi en sevdiğim kişisin. Her zaman iki kat turşu alırım."

Peçetemle ağzımı sildim. "Turşunun seni bu kadar mutlu etmesini seviyorum."

Yanakları kızardı. "Küçük şeyler, biliyor musun?"

Luca başını eğdi, gözleri benden ona doğru kaydı. Aklından geçenleri duyar gibiydim ama her ne düşünüyorsa yüksek sesle söylememeyi tercih ediyordu.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

En yeni çalışanlarımdan biri olarak, nasıl olduğunuzu görmek için kontrol ediyorum.

Güzel bir hafta sonu geçirdiniz mi?

Bu sabah asansörde gençleşmiş görünüyordunuz. İşe döndüğün için bu kadar heyecanlı mısın?

Sorgulayan

Weston

Kime: westonaldrich@andes.com

Kimden: .

eliselevy@andesinc.com Sevgili

Huysuz Patron,

Tüm yeni çalışanlarınıza bu tür bir e-posta gönderiyor musunuz?

Çok güzel bir hafta sonu geçirdim. Belirli bir anı mı soruyorsunuz?

Gençleşmiş görünümümle ilgili sorunuza gelince, bu ne güzel bir hafta sonu geçirmemden ne de işe dönmenin heyecanından kaynaklanıyor. Benim sırrım haftada bir kez bakirelerin kanıyla yıkanmak. Eğer nazik olursanız, kaynağımı paylaşırım.

Sanguinely,

Elise

Başımı arkaya eğdim ve inledim. İşleri kolaylaştıramazdı, değil mi? Elise kendi e-postalarını okumak için yüzlerce e-postayı görmezden geldiğimi fark etseydi, belki de bana karşı daha yumuşak davranırdı.

Oduncu Thomas'la randevusunun nasıl geçtiğini öğrenmek istedim.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden:

westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Kan gölünüz kulağa büyüleyici gelse de ve açıkça işe yarıyor olsa da, ritüele katılacağımı sanmıyorum.

Hafta sonunuzun hangi bölümlerinden bahsettiğime gelince, dürüst olacağım ve kızıl saçlı Thomas'ı ortadan kaldırması için birini işe alıp almamam gerektiğini bilmeyi çok istediğimi söyleyeceğim.

Homicidally,

Weston

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Şirket zamanımı flört hayatımı tartışmak için kullanmalı mıyım bilmiyorum. Muhtemelen cinayet planlarınızı da şirket e-postasına koymayı yeniden düşünmelisiniz.

Bugün çok meşgulüm. Sen meşgul değil misin? Geçen hafta beni öğle yemeğine davet edememişken bu kadar zaman ayırıp bana e-posta göndermen çok garip.

Hmmm...

Endişeyle, Elise

Öğle yemeği mi? O neden bahsediyordu? Eğer benimle öğle yemeği yemek isteseydi, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdum.

"Renata," diye seslendim.

Asistanım ofisime girmek için acele etmedi. "Evet, Weston?"

"Elise Levy geçen hafta beni öğle yemeğine davet etmek için aradı mı?" Başını salladı. "Mmmhmm."

"Ne?" Masamdan kalktım, sandalyem geriye doğru yuvarlandı. "Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Başını eğdi. "Aslında sana söylemiştim. Hatırlayacağınız gibi geçen hafta Sava Grubu ile toplantıdaydınız."

Kaşlarım çatıldı. Renata'nın ses tonu hiç hoşuma gitmemişti. "Evet. Farkındayım. Hatırlamadığım şey, Elise Levy'nin beni aradığını söylemiş olmanız."

"Söyledim Weston ve yalancı olduğumu ima etmen hoşuma gitmiyor." Elleri kalęalarına gitti. "Sen kendi balonunun içindeydin ve onun dışında hiçbir şey yoktu. Konuyu zorlamadım çünkü dünyanın geri kalanından uzaklaştığında nasıl olduğunu biliyorum. Ayrıca Elise Levy'nin telefonlarının bağlanması gerektiğini de bilmiyordum, çünkü bunu bana hiç söylememiştin."

Nefes vererek asistanıma baktım. O haklıydı. Geçen hafta toplantı üstüne toplantı yapmıştım. Toplantılarda olmadığım zamanlarda e-postalara yanıt veriyor ve bütęe kararları alıyordum. Bütün haftalarım telaşlıydı, ama geçen hafta

Bu hafta özellikle öyleydi. Çalışmak ve uyumak dışında hiçbir şey yapmamıştım. Diğer her şey bir kenara bırakılmıştı.

"Elise, Elliot'ın kız kardeşi."

"Farkındayım." Renata'nın ağzı seğirdi. Benden memnun değildi.

"Sana aksini söylemediğim sürece, Elise aradığında onu bağla."

"Lütfen," diye ekledi Renata kuru bir sesle.

Kaşlarımı kaldırarak, benim konumumda olan başka birine asistanı tarafından görgü kurallarının hatırlatılıp hatırlatılmadığını merak ettim.

Muhtemelen değil.

"Lütfen, Renata."

Sırıttı. "Elbette, Weston."

Başımı salladım. "Bugün öğle yemeği saatinde bana biraz zaman ayır." Bana ters ters baktı. "Lütfen," diye ekledim.

"P e k â l â ." Sonra omzunun üzerinden kaygısız bir el sallayarak dışarı çıktı.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden:

westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Bugün öğle yemeğinde bana katılır mısın?

Geçen hafta sizi ihmal ettiğim için özür dilemek istiyorum ve teknik olarak şirket saatinde olmayacağımız için kızıl saçlı Thomas'ın öldürülmesi konusunu tartışabiliriz.

Profesyonel

olarak,

Weston

—•—

Bir dakika sonra e-postası gelen kutuma düştü ve yüzüme aptalca bir sırıtma yayıldı.

—•—

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Davetinizi iki şartla kabul edeceğim:

1. Bana ters ters bakamaz, kaşlarını çatamaz ya da kaşlarını çatamazsın.
2. Sevgililerimi öldürmek ya da sakatlamaktan hiç söz edilmiyor.

Bu koşulları yerine getirebileceğinizden şüphelendiğim için, adınızı takvimime kurşun kalemle yazacağım, böylece sizi her an silebilirim.

Şüpheyle,

Elise

Muhtemelen bu ofiste ilk kez başımı arkaya attım ve güldüm. Elise Levy az önce bir meydan okuma ortaya koymuştu ve ben bunu kabul etmeye fazlasıyla istekliydim.

—•—

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Beni kalemle işaretle.

Kendinden emin bir

şekilde,

Weston

On Birinci Bölüm

Elise

WESTON BENİ Andes'in merkezinden birkaç blok ötedeki bir suşi restoranına götürdü. Siparişlerimizi yeni vermiştik ve şu ana kadar yüz ifadelerini dengede tutmayı başarmıştı.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Geçen hafta için tekrar özür dilerim."

Her zaman güzel elleri vardı. Uzun parmaklar. Düzgün kesilmiş tırnaklar. Ama şimdi, aslında el pornosu gibiydiler. Damarlar, güneşin altın sarısı yaptığı derisinin altından akan vahşi nehirler gibi göze çarpıyordu. Avuç içlerindeki ve parmaklarındaki nasırlar CEO'luk pozisyonunu yalanlıyordu. Weston dışarıda vakit geçirmeyi hâlâ seviyor olmalıydı.

"Sorun değil. Bana zaman ayıracağını düşünmekle küstahlık ettim." Reddedilmeyi tamamen atlatmışım. Üzerinde düşünecek zamanım olduğunda, aradığım için kendimi biraz aptal gibi hissettim. Muhtemelen programında hiç esneklik yoktu.

"Hayır, hiç de küstahça değildi. Elimden geldiğince sana her zaman zaman ayıracağım Elise." Sıcak çayını aldı ve masaya koymadan önce yavaşça bir yudum aldı. "Benim bir sorunum var. Aslında, her zaman işime yaramış olsa da bana bir sorun olduğu söylendi demeliyim."

"Bunun bir sorun olduğunu sana kim söyledi?"

Ağzı seğirdi. Tanrım, dudakları çok seksiydi. Alttakinin ne kadar dolgun olduğunu unutmuşum. Dolgun ve pembe. Bu anatomisi ve mükemmeliyetçiliğiyle muhtemelen harika öpüşüyordu.

"Eski kız arkadaşlarım," diye cevap verdi ve beni gerçekliğe geri çekti. Weston'ın bir sürü eski kız arkadaşı vardı.

"Tamam, şimdi meraklandım. Sorununun ne olduğunu söyle."

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Bana pek çok kez tek fikirli olabileceğim söylendi. Bir projeye konsantre olduğumda ya da işime daldığımda, onun dışındaki hiçbir şeyin farkında olmuyorum. Geçmişte, aşırı odaklanmam yüzünden rezervasyonları kaçırdığım ve planları günlerce unuttuğum oldu."

"Ahhh..." Çubuklarımın ucundaki ambalajı aldım ve küçük bir kare şeklinde katlamaya başladım. "Evet, bunun çok sayıdaki kız arkadaşın için neden bir sorun olduğunu anlayabiliyorum."

Ondan derin, dolu dolu bir kahkaha patladı. "Plethora mı? Gerçekten mi?"

"Evet, Weston. Üniversiteye gittikten sonra seni her gördüğümde yanında farklı bir kadın vardı. Sanırım bu bir bolluk olarak nitelendirilebilir."

Esprisi kayboldu. "O kadınların hepsi kız arkadaş değildi. Aslında çoğu değildi."

"Yine de onları aile yemeklerimize getirmek zorunda hissettiniz."

Hayatımın bir döneminde Weston Aldrich'i arkadaşım olarak görmüştüm. O zamanlar beni önemseydiğini hiç sorgulamamıştım.

O üniversiteye gittiğinde ve ben liseye başladığımda işler değişmişti. Perişan haldeydim ve içten içe, adil olmasa da, Miles'ın bana yaşattıkları için Weston'ı suçluyordum. Bu yüzden onunla konuşmayı bırakmıştım ve ben aramızı açtıktan sonra Weston da buna bir yenisini eklemişti

nadiren yalnız ziyarete gelirdi. Chicago'ya taşınmadan önceki veda yemeğimde bile neredeyse her zaman yanında bir kız vardı.

"Benimle neredeyse tek kelime konuşmadığın için fark ettiğini duyduğuma şaşırdım," diye mırıldandı.

"Seninle konuşmuyor olmam seni görmediğim anlamına gelmez."

Dikkati çay fincanının üzerindeydi. Onu tatmin edecek bir pozisyona gelene kadar çevirdi ve başını kaldırıp baktı. "*Neden* benimle konuşmuyordun?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bilmiyorum Weston. Gerçekten bir önemi var mı? Artık burada birlikteyiz. Ben seninle konuşuyorum ve sen de artık yanında o çokluğundan birini getirme ihtiyacı hissetmiyorsun, bırakalım öyle kalsın."

Kaşlarını indirmeye başladı ama parmağımı ona doğru salladım. "Eğer bana kaşlarını çatacaksan, bir daha düşün. Bana söz verdin. Kaşlarını çatmak yok."

Yüz ifadesi yumuşadı, ağzının kenarları kasıldı. "Yani benim küçük dostumken nasıl bir anda taş gibi bir kaltağa dönüştüğünü hiç konuşmayacak mıyız?"

Gülmek zorunda kaldım. "On dört yaşındaki bana taş gibi kaltak mı diyorsun?"

Bu yasadışı değil mi?"

Gülme konusunda bana katılmadı. "Sanırım bu hayır demek."

Gözlerim doldu. "Ben bir sürtük değildim West. Öz imajımla ilgili zor zamanlar geçiriyordum, annem raydan çıkıyordu, lise çoğu zaman berbattı ve sen her yıl daha yakışıklı olmaya devam ediyordun."

Başını eğdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki o zamanlar kendimi sevmiyordum, bu yüzden herkesi kendimden uzaklaştırdım."

Seni. Seni kendimden uzaklaştırdım.

Kıpırdamadan durdu, bakışları ağır ve yakıcıydı. "Ama seni ikimiz için de

yeterince sevdim."

İç çektim. Buna gerçekten inanıyordu. "İnandığını biliyorum." "Benim için bir kız kardeş gibiydin."

Genç halime acıdım. "Ben de sana fena halde vurulmuştum, seni gafil adam. Felaket için gerekli malzemeler oradaydı. Benim düşük özgüvenim, senin seksiliğin, aramızdaki yaş farkı, senin muhteşem kız arkadaşlarının geçit töreni. Sen gittiğinde, artık benim değilsin diye geri döndün. Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda aptalca geliyor ama o zamanlar çok büyük hissettirmişti."

Sanki neyin gerçek olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Bu aptalca değil, Elise. Senin duyguların benim için hiçbir zaman aptalca olmadı. Keşke o zamanlar bilseydim."

"Bunların hiçbirini sana asla anlatmazdım. Ayrıca, sana neden bu kadar kızgın olduğumu gerçekten anlamam yetişkinliğimi aldı. O zaman bana bu konuda baskı yapsaydın, ya hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kaçarsaydın ya da sana küfredirdim."

Başını iki yana salladı. "Sen bana asla küfretmezdin. Böyle bir şey için fazla tatlısın."

Bu beni güldürdü ve kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Taş gibi bir kaltak olduğumu sanıyordum?"

"Bu kararı verdim çünkü tüm bilgilere sahip değildim. Artık beni ne kadar seksi bulduğunu bildiğime göre-"

"Aman Tanrım!" Katlanmış yemek çubuğu ambalajımı ona fırlattım. "O zamanlar çocuk sayılırdım Weston. Açıkçası artık öyle düşünmüyorum."

Ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. "Şimdi de iğrenç mi oldum, Elise?"

Bu tam bir balık avlama seferiydi. Weston Aldrich pek çok şey olabilirdi ama çirkinlik bunlardan biri değildi ve bunun farkında olmayacak kadar da zekiydi.

Yemi yutmuyordum.

"Oh, evet. İnsan içine çıkmaya bile şaşıyorum."

Derin bir nefes aldı ve göğsünü ovuşturdu. "Zor ve çok cesaret istiyor ama ayda birkaç kez mağaramdan çıkmayı başarıyorum."

Ellerimi çırttım. "Çok cesurca."

Garsonumuz yemeğimizi getirdi ve ikimiz de sessizleştik. Onunla konuşmayı beklediğim konu bu değildi, ama sanırım havayı biraz yumuşatmanın zamanı gelmişti ve bunu yaptığımıza sevindim. Umarım geçmişini geride bırakabiliriz.

Weston, ağızma bir Kaliforniya dürümü attıktan sonra bana bir soru sormaya karar verdi.

"Randevun nasıldı?"

Bir parmağımı kaldırdım, çiğnedim ve sonra yuttum. Ben biraz su içerken onu birkaç saniye daha beklettim.

"Patrick'ten başka biriyle birlikte olmak tuhaftı." Burnumu kırıttım. "Thomas'la randevum sırasında gerçekten ama gerçekten bekâr olduğumu fark ettim."

"Sadece o zaman mı aklına geldi?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalı olmayın. Kendini bekâr ilan etmek başka bir şey, buna göre hareket etmek başka bir şey. Bir ilişkide o kadar uzun zaman geçirdim ki, başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyi düşünmek bile garip."

"Ve yaptı mı?"

Bir ton balıklı ekmek aldım, gözlerim Weston'ınkilerle kaydı. "Ne yaptı?" Yemek çubuklarını masaya vurdu. "Sana dokundu mu?"

"Hayır. Beni öptü ama-"

Vücudunun üst kısmı öne doğru fırladı. "Seni *öptü* mü? Bu çok dokunaklı." "Gagaladı. Ve sarıldı," diye açıkladım.

Üst dudağı kıvrıldı. "Sana kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum."

Güldüm. "Neden bana kaşlarını çatıyorsun ki? Hayatıma devam ettiğim için mutlu olmalısın."

"Rastgele oduncularla öpüşmek için çok erken değil mi?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Rastgele kızıl saçlı oduncularla öpüşmek için doğru zaman. Ayrıca, Thomas o kadar da rastgele biri değil. O da CU-Boulder'a gitti ama benden iki yıl öndeydi. Ortak arkadaşlarımız var."

Weston çubuklarını wasabi yığınınına sapladı ve çatık kaşlarının altından bana baktı. Yüz ifadesi tehlikeli bir şekilde ters ters bakmaya yakındı.

"Beğendin mi?"

"Onu öpmek mi?"

Çenesini indirdi.

"Daha önce hiç sakallı bir adamla öpüşmemiştim. Bu... farklıydı." Kayıtsızca güldü. "Kulağa felaket gibi geliyor."

Homurdandım. "Hiç de öyle değildi. Aslında yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeyi bekliyordum ki bu çok saçma. Kendimi hiç de suçlu hissetmediğimi görünce çok şaşırdım."

"Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok."

"Hayır, bilmediğimi biliyorum." Başımı salladım. "Her neyse, onu tekrar görebilirim. Bazı arkadaşları Cuma akşamı bir grubun konserini izlemeye gidecekler. Benden onlarla çıkmamı istedi."

Bana attığı alaycı bakış hiç etkilenmediğini gösteriyordu. "Seni rezervasyonun gerekli olduğu güzel bir yere yemeğe götürmeli. Onun serseri arkadaşlarıyla 'takılmak' için henüz çok erken."

Bir kahkaha patlattım. "Sesin çok yaşlı geliyor, buna inanamıyorum bile. Otuz yaşına gelince böyle mi oluyorsun? Sinirli birine dönüşüyorsun."

elitist?"

"Ben hiç değişmedim, Elise."

Eğlenerek dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yani, her zaman gergin olduğunu kabul ediyorsun?"

Yemek çubuklarını bana sapladı. "Taş gibi bir kaltak olduğun zamanların daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yolumda hakaretler uçuşmuyordu."

Öne doğru eğildim ve elini tuttum. "Hadi ama Westie. Ciddi olamazsın."

Ellerimizi ters çevirdi, böylece kendi elleri üstte kaldı. "Hayır, hiç de öyle demek istemedim." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Tanrım, bakire kanı sana iyi gelmiş. Cildin paketten yeni çıkmış gibi. Çok yumuşak."

"Annemin bana öğrettiği iyi şeylerden biri her zaman nemlendirmektir." İşaret parmağımı başparmağının yan tarafında gezdirdim. "Ellerin çok sert. Kesilmiş olsalar ve iki eyalet ötede bir çukurda bulunsalar, kimse sana ait olduklarına inanmaz. Bunlar bütün gün bilgisayar başında çalışan bir adamın elleri değil."

Seksi dudakları ayrılmıştı ve muhtemelen arzudan değildi. "Bu ürkütücüydü. Ellerimin güvenliği için endişelenmeli miyim?"

Dişlerim alt dudağıma saplandı. Weston'la dalga geçmek her zaman çok eğlenceli olmuştu. Çok ciddiydi ama benimle oynamaktan da asla geri durmazdı.

"Oh, yani bencilsin?"

Gözleri parladı. "Nasıl yani?"

"Sana bakirelerden bahsettiğimde gözünü bile kırpmadın. Ama ellerinin kesilmesinden bahsedince polisi arıyorsun."

"Ellerime ihtiyacım var, Elise." Elleri hakkında neredeyse bağırarak kendisiyken bana sanki *ben* deliymişim gibi ters ters baktı.

"Bakirelerin kana ihtiyacı var, Westie!"

Dilini gıdıkladı. "Miles'la çok fazla vakit geçiriyorsun. Bana böyle hitap eden tek kişi o."

"Neden bilmiyorum. Akılda kalıcı."

Bana uzun ve düşünceli bir bakış daha attı. "Onu ofisin dışında görüyor musun?"

"Kim? Miles mı?"

Kısa bir baş sallama. Hâlâ elimi bırakmamıştı.

"Hayır. Onu sadece işte görüyorum. Ama okuldayken arkadaş olmamız gerektiğine karar verdi ve bu fırsatı kaçırdı, bu yüzden her gün kışını masama dayayarak kaybettiği zamanı telafi ediyor."

Ağzı aşağı çekildi. "Ona durmasını söyleyeceğim."

"Neden? Sinir bozucu biri ama ben söylediğimde genelde gider." Beşinci ya da altıncı seferden sonra.

"Sana sarılıyor muydu?"

İlk kuralı çiğneyerek bana tamamen çatık kaşlarla bakıyordu. Ama beni o kadar iyi bir ruh haline sokmuştu ki ona bunu söylememeye karar verdim.

"Her zaman. Biz onlara sarılma molaları diyoruz. Günümüzden beş dakika ayırıp kucaklaşıyoruz. Güvenlik kameralarında bizi fark etmemenize şaşırdım."

Homurdanarak elini geri çekti ve peçetesiyle ağzını sildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette."

Gözleri kısıldı. "Kardeşime sarılma."

"Sarılmamaya çalışacağım."

Tekrar homurdandı. "Beni nasıl kızdıracağını biliyorsun, Elise."

Hâlâ ne kadar kolay sinirlendiğini görünce kıkırdadım. Tanrım, bu adamı özlemiştim. "Eski günlerdeki gibi."

Ve tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi, Weston bana tüm dikkatini verdiğinde, içimde bir şey çiçek açtı, daha fazla ilgi, daha uzun bakışlar, daha fazla Weston için bir özlem uyandırdı. Neyse ki daha yaşlı ve akıllıydım.

Bu adama aşık olmak eziklerin oyunuydu.

Babamın Shiva'sı sırasında fil belgeselleri izlerken bana sarıldığı zamanki çocuklar değildik. Weston yüzünden değil ama benim yüzümden asla o kolay masumiyete ya da sıradan yakınlığa geri dönemezdik. Kalbim bu adama tapmaya ayarlanmıştı. Eğer kendime izin verirsem, kolayca ona olan özlemime geri dönebilirdim.

Şöyle yapardık: Ara sıra öğle yemekleri, aptalca e-postalar, daha fazlası değil.

Ofise dönüş yolu sessizdi ve bu da benim hatamdı. Weston bana sorgulayan bakışlar atarken ben de zihnimde sınırlarımı belirlemekle meşguldüm.

Lobide, şirket mağazasının yanında durdum. Weston bana döndü, alnı kırmıştı.

"Yukarı çıkmadan önce dükkânı kontrol edeceğim. Bu hafta sonu yapacağım yürüyüş için And Dağları malzemelerine ihtiyacım var." Başparmağımı omzumun üzerinden salladım.

"Pekala. Ben de seninle geleceğim."

"Sorun değil. Tek başıma daha hızlı olurum."

Bana açıkça kaşlarını çatıyordu ama sanırım öğle yemeğini bitirmiştik, bu yüzden artık kurallarına uymasına gerek yoktu.

"Tamam... Bu yürüyüşe kiminle çıkıyorsun? Oduncuyla değil."

"Hayır, oduncu değil." Bir omzumu kaldırdım. "Muhtemelen Saoirse." "Yalnız da değilsin, Elise."

Keskin. Ciddiydi.

Başımı salladım. "Yalnız değilsin."

Muhteme

len.

Belki.

Patikalarda kesinlikle başka insanlar da olacaktı.

Uzun bir süre beni inceledi. Yanaklarım kızardı. Bakışları yüzümde geziniyor, en ateşli yerlerimde duruyordu.

"Pekâlâ. Öğle yemeğinde bana katıldığınız için teşekkür ederim." Bir adım öne çıktı ama bana dokunmak için elini uzatmadı. Onun yerine eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Döndüğüne gerçekten çok sevindim."

Başımı çevirdim ve yanaklarımız birbirine değdi. İkimiz de hareketsiz kaldık. Nefesimi içime çektim. Sıcak havayı tenime üfledi.

"Ben de, Westie."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Lanet olası Miles."

"İşinizin başına Bay Aldrich."

"Bana öyle deme, Elise."

Geri çekildi, ama sadece ateşli ela gözlerini görmeme yetecek kadar.

Dudaklarım uçukladı.

Bakışları ağzıma düştü.

Midem düğümlendi. Oh Tanrım.

"İyi günler, huysuz patron," diye fısıldadım.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Harika bir gündü, tatlı Elise."

Bu adam istese de adil davranamazdı.

On İkinci Bölüm

Elise

Colorado'ya geri döndüğümünden beri hafta sonu yürüyüşlerimin bağımlısı olmuştum. Saoirse geçen hafta bir kafede tanıştığı yeni bir arkadaşıyla paraşütle atladığı için tek başımaydım ama aldırmadım.

Son birkaç saatimi çayırarda ve ardından bir kanyonda yürüyerek geçirmiştım. Güneş burada daha parlaktı, bu yüzden dört mil sonra sık bir ağaç kümesine geldiğimde rahat bir nefes aldım.

Tamam, nefes nefese kaldım.

Kendimi savunmam gerekirse, hava daha inceydi ve patika eğimliydi.

Kendimi kime karşı savunuyordum? Burada nefes nefeseydim, terliyordum ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum. Kendimi her zorladığımda, vücuduma sahip çıkıyordum.

Patrick bende bir sorun olduğuna beni inandırmadan önce kalın kalçalarımı ve yumuşak karnımı neden sevdiğimi hatırladım.

Bu kalçalar beni kayaların ve tepelerin
üzerinden taşırdı. Karnım yuvarlaktı ama
göbeğim sağlamdı. *Ben sağlamdım.*

Vücudum herkesin ideali olmayabilirdi ama bana aitti. Ben sevmezsem kim sevecekti?

Sevgide nefretten daha fazlası vardı.

Kimse bana kendim hakkında nasıl hissetmem gerektiğini söyleyemez.

Bunlar kendime sürekli olarak söylediğim şeylerdi ve ilk geldiğim zamankinden çok daha iyiydim. Ama bazen bocalıyordum. GIF ve Patrick'in takma adıyla ilgili anılar geri dönüp iyi günlerde kaydettiğim ilerlemeyi düzleştirmeyi seviyordum.

Önemli olan oraya varmak üzereydim. Zaman alacaktı ama zamanım vardı.

Yakındaki derenin sesini takip ederek patikadan yürüdüm. Orayı bulduğumda yassılaşmış bir kayanın üzerine oturdum ve huşu içinde manzaraya baktım. Tüm bunları geride bıraktığıma inanamıyordum.

Chicago'da yaşamayı seviyordum

ama burası... Burası gibisi yoktu.

Olmam gereken yerdeydim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir an derenin kenarında dinleniyordum, sonra bir de baktım ki gözlerimi açmışım, kafam karışmış. Uyuyakaldığımı tahmin ettim.

Telefonumu çıkarıp saate baktım ve bir saat geçtiğini görünce şaşırdım.

Saoirse bana paraşütle atlarken çekilmiş bir fotoğrafını mesajla göndermişti: "Hayatta kaldım!" Cesur ve çılgın arkadaşşıma sıırttım. Hiçbir meydan okumaya hayır demez ve korkunun onu yeni deneyimler yaşamaktan alıkoymasına izin vermezdi. Onu sevmemin bir nedeni de buydu.

Thomas'tan bir mesaj daha geldi. Oh, tatlı, kıvıl saçlı Thomas.

Hey! Bu hafta sonu seni tekrar görmek isterim. Bana uyabilersen mesaj at.

İçimi
çektim.

Tanrım.

Dün gece dışarı çıkmıştık. Müzik, içkiler, onun arkadaşları. Birbirimizi gerçekten duyamadığımız için konuşmak için büyük bir fırsatımız olmamıştı. Yine de eğlenmişim. Grup çok iyiydi ve ortam oldukça rahattı.

Elimi tutana kadar. Onun elinin ne kadar yumuşak olduğunu fark etmeden duramıyordum.

Sıcak tereyağına batmak gibi.

Beni eve götürdüğünde öpmesine izin vermişim ve bu çok hoştu. Sarılması daha da güzeldi. Yine de kendimi onunla yatakta hayal edebileceğimden emin değildim.

Yine de iyi bir adamdı. İyi bir adam. Ona bir şans daha verirdim. Eğer hala hissetmiyorsam, onu kolayca bırakırdım. Hayatımda biri olsun diye işleri uzatacak bir kız asla olmayacaktım.

Oturdum ve su şişemden derin bir nefes çektim. Geri dönme vakti gelmişti. Önümde uzun bir yürüyüş vardı.

Ayağa kalkarak kollarımı başımın üzerine uzattım. O şekerleme tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sırt çantamı almak için eğildim, ama alamadan bir demir şerit beni yakaladı. Hayır, demir değil. Güçlü, inatçı kollar omuzlarımı arkadan sardı ve beni geriye doğru sert bir şeye doğru çekti. Kulaklarımda alarm zilleri çaldı ama çılgılık atamadan büyük bir el ağzımı kapattı.

"Elise," diye kısık bir ses kulağımı tırmaladı. "Dur. Önüne bak. Saat bir yönünde."

Beynim yetişmek için yarıştı. Beni tutan Weston'dı, çılgın bir tecavüzcü ya da tepelerden gelen bir yamyam değil. Uzun boylu, zayıf vücudu benimkine bastırıyor, kıcımlı ona doğru eziyordu.

"Beni takip mi ediyorsun?" Elinin arkasından mırıldandım. "Bırak beni!"

Beni salladı. "Önüne bak bebeğim. Sakin ol."

Başımı hafifçe sağa çevirdi ve içimdeki her şey onun emirlerini görmezden gelmek istese de o noktaya odaklandım.

Ve neredeyse altıma işiyordum.

En fazla yirmi adım ötede bir dağ aslanı duruyordu. Kıpırdamadan ikimizi de izliyor, Weston beni durdurmasaydı tam da benim izleyeceğim yolda duruyordu.

Durumu anladığım anda kaslarım kilitlendi. Dağ aslanları normalde günün bu saatinde ortaya çıkmazdı. Eğer çıkarlarsa ve bir insan görürlerse, genellikle kaçıp saklanırlardı.

Bu saklanmıyordu.

Weston sesini yükselterek kararlı bir şekilde, "Başka tarafa bakma," dedi. "Gözlerini o kediden ayırma bebeğim. İyi olacaksın. İri olacağız, biraz gürültü yapacağız ve o yavru kediyi korkutup kaçıracağız."

Eline karşı inledim. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Neler oluyordu? Bu nasıl gerçek olabilirdi?

"Hadi Elise." Ellerimden birini tuttu ve yukarı kaldırdı, böylece kollarımız yana doğru uzandı. "Kendini büyük ve korkutucu göster. Gürültü yapalım."

Çok gürültülü olabiliyordu. Bir avuç oksijen emmekten ve bayılmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ben çaresizce titrerken Weston kollarımızı hareket ettirdi ve dağ aslanıyla konuştu.

"Defol git buradan kedi, yoksa senden bir halı yaparım," diye gürledi. "Ön kapımda güzel görüneceksin. Her lanet gün çizmelerimi üzerine sileceğim."

Dağ aslanı dudaklarını yaladı.

"Evet, bu fikri beğenmedin mi? O zaman şimdi git, kedicik. Büyük ve kötü olduğunu biliyoruz, anladık. Ama biz daha büyük ve daha kötüyüz, seni sikik."

Başını eğ.

Bu da ne demek

oluyor? Aman

Tanrım.

"Sen gerçek bir aslan bile değilsin. Kimse senden korkmuyor. Sen sadece aşırı büyümüş bir ev kedisisin. İplik yumağını mı kaybettin? Git diğer kediciklere ağla ve bizi rahat bırak!"

Weston tehlikeli hayvanı tehdit etmeye devam ederken, hayvan sakın bir şekilde ona baktı, ormanındaki çılgın adamdan etkilenmemiştı.

Ter alnımı deldi. Kalbim katil kediden daha vahşi bir şekilde çarpıyordu. Dizlerim o kadar güçsüzdü ki ayakta zor duruyordum. Ama Weston beni ayakta tuttu. Kolu beni göğsüne yaslayarak güvende hissetmemi sağladı.

Weston yanağımı akıl almaz bir nezaketle okşarken dağ aslanı için yaptığı vahşi planlar hakkında bağırmaya devam etti.

Korkunç, acı dolu bir ölümle ölecektik. Geçen her saniye ve dağ aslanının kayıtsız kalması, sona daha da yaklaşmamızı sağladı.

Dağ aslanı bir adım attı. Nefesim

kesildi.

Weston'ın kolu gerildi.

Bir adım daha.

Sonra bir tane daha.

Ama bize karşı değil.

Yavaşça, tembelce yolumuzun üzerinden geçti, bizi dinlerken kulakları seğiriyordu. Ağağların arasında kayboldu ama ben rahatlamadım.

"Gitmemiz gerek," diye emretti Weston. "Yürümeye başla, bebeğim." "Dışarıda olabilir," diye fısıldadım.

"Olabilir. Ama burada kalamayız. Yürümeye başlamalıyız."

Haklıydı. Burada kalmak iyi bir fikir değildi. Muhtemelen dağ aslanlarının bölgesindeydik.

Bir şekilde ayaklarımı çalıştırdım. Tetikte, başımı ileri geri sallayarak, dağ aslanını arayarak ilerledim. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Bu gerçek olamazdı.

Weston arkamda kaldı, omuzlarımı tuttu. Benimle konuşmaya, gürültü yapmaya devam etti. Yardım etmem, sesimizi yükseltmem gerektiğini biliyordum ama bu olmuyordu. Korku boğazımı tıkamıştı.

Omuzlarımı sıktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Elise. Benimle güvendesin. Tek yapman gereken yürümeye devam etmek. Sadece yürümeye devam et. Ben yanıdayım."

Zihnimin derinliklerinde, dağ aslanlarının arkadan saldırmayı sevdiklerini okuduğumu hatırladım. Genellikle avlarının ensesine saldırırlarmış. Bu yüzden Weston arkamda kalıyor ve beni dışarı çıkarmıyordu. Beni koruyor, kendini benimle potansiyel tehlike arasına koyuyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Bana şimdi teşekkür etme. Buradan çıktığımızda başın büyük belada olacak.

Ve buradan çıkacağız, Elise."

Birden dağ aslanının yeniden ortaya çıkmasını diledim. Güzel, derin bir yara, Weston'dan buraya tek başıma gelmekle ne kadar aptallık ettiğime dair bir ders almaya tercih edilirdi.

Ağaçların arasından çıkıp kanyona girdiğimizde kendimi daha güvende hissetmeliydim ama kendimi sakinleştiremedim. Vücudum yüksek alarmdaydı, savaş ya da kaç aktifti.

Weston kilometrelerce bana tutundu. Benimle sadece dağ aslanı hakkında değil, manzara, kamp yapmak için en sevdiği yerler, And Dağları hakkında rastgele bilgiler, her şey ve her şey hakkında konuştu.

Çayırlara ulaştığımızda su içmem için beni durdurdu ve şapkamı başımdan aşağı çekti. Güneş gökyüzünde ilerliyor, yavaşça ufka doğru alçalıyordu. Yakında hava kararacaktı. Buradan gitmemiz gerekiyordu.

"Devam etmeliyiz."

Weston bir adım öne çıktı ve yüzümü büyük, sert elleriyle kavradı. "Yapacağız. Nefes almanı istiyorum. Sakin ol, bebeğim. Her şey yolunda."

Yüzümü yana çevirdim ve tutuşunu kırdım. "Otoparka gittiğimizde sakinleşeceğim."

Başımın tepesini avuçlayarak terli ve aşırı sıcak yüzümü inceledi. Hayatımda ilk kez ona nasıl görüldüğüm umurumda değildi.

"O zaman gidelim." Elim tuttu, sıkıca kavradı ve beni de peşinden sürükleyerek tekrar patikadan aşağı inmeye başladı.

Sonunda amaç kontrolü ele aldı ve bacaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Onun yanında kaldım ve hızımızı artırmayı başardık. Alacakaranlık yaklaşıyordu ama onu yenecektik. Buradan kurtulacaktık.

Park yeri ilerideydi. Weston'ınki de dahil olmak üzere birkaç araba benim cipimin hemen yanında kalmıştı.

"Neredeyse geldik, bebeğim. Neredeyse geldik."

O zaman elindeki titremeyi fark ettim. Gözlerim yüzünün yan tarafına kaydı. Çenesi sıkıca kenetlenmişti, kasları tekrar tekrar esniyordu.

"Weston-"

"Şimdi olmaz," diye homurdandı.

Ayaklarımız çakıllı park yerine değer değmez Weston beni aracıma doğru çekti.

"Anahtarlar, Elise."

"Sırt çantamdalar."

Onları çıkarmak için sırt çantamı sallamaya niyetlenmişim ama Weston daha hızlıydı, ben hareket edemeden ön cebin fermuarını açtı. Metaller şingirdadı, sonra onları avucunun içine aldı ve uzaktan kumandayı kullanarak kapılarımın kilidini açtı. Arka koltuğu açtı, sırt çantamı içeri attı ve anahtarlarımı cebine soktu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Konuşmadan bana baktı ve sırtım sürücü tarafındaki kapıya çarpana kadar bana doğru ilerledi.

Öne doğru eğilerek bir elini başımın yanındaki cama dayadı. "Aklından ne geçiyordu? Eğer orada olmasaydım-" Sözüünü kesti, gözlerini kapattı.

"Biliyorum, biliyorum. Ne olurdu bilmiyorum." Titreyen ellerimi göğsüne doğru kaldırdım. "Orada olduğun için teşekkür ederim."

Gözleri parlayarak açıldı ve bana odaklandı. "Sana hiç bu kadar kızgın olmamıştım."

"Keşke olmasaydın." Parmaklarım tişörtünü sıkıca kavradı. "Lütfen Weston, bana kızma."

Eğildi, burnu neredeyse benimkine değecekti. "Çok kızgıyım, Elise. Şu anda seninle ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

İçime çektim. Sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Aramızdaki dar alanda vahşi, çılgın bir akım akıyordu. Adrenalin kan dolaşıma karıştı. Zihnim karmakarışıktı.

Sonra o benim üzerimdeydi ya da ben onun üzerindeydim. Kimin önce hareket ettiği belli değildi. arpıştık, dudaklarımız birbirine yapıştı, dili ağzımın içine girdi. Parmakları saçlarımin arasından geçerek başımı geriye doğru çekti. Beni sert ve şiddetli bir şekilde öptü, ben de onu peneledim.

Gömleğinin arkasını iterek parmaklarımı çıplak tenine soktum. Omurgasının yanındaki kaslar gergin ve belirgindi ve teni terden kayganlaşmıştı. Ağzımın içine doğru homurdandı ve beni kapıya doğru daha sert itti.

Alt dudağını koparıp benimkini ısırana kadar emdim. Dizlerim bükölmek üzereydi ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Weston beni sıkıca tutmuştu. Düşmeme izin vermiyordu.

Ağzımı tahrip ederken eli saçlarımdan boğazıma doğru ilerledi. Dilini emdim ve pelvisimi onunkine doğru eğerek ereksiyonunu karnıma hapsettim.

Bir iniltiyle göğsümü kavradı, sert ve hırçın bir şekilde yoğurdu, sonra gömleğimin V kısmına ve spor sütyenimin altına girmesine izin verdi. Meme ucumu parmaklarının arasına aldı, imdikledi ve yuvarladı. Dokunuşunda nazik olan hiçbir şey yoktu. Açgözlü ve öfkeliydi ve hıncını benden çıkarıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni öne doğru çekti, yan tarafa götördü ve açık arka koltuğa itti. Sırt üstü yatar yatmaz üzerime düştü, kalçalarını ayrılmış kalçalarımın arasına sıkıştırdı, katı ağırlığı üzerime yerleşti.

Gömleğim parçalanmıştı, sırada spor sütyeni vardı ve ağzı göğüslerimdeydi, meme ucumu dudaklarının arasına alıp emiyordu.

Islak sıcaklık meme uçlarımı evreledi. Ağzım açık kaldı. Parmaklarımı terden nemlenmiş saçlarının arasından geçirirken kirpiklerim dalgalandı. Sertçe emdi

ama yumuşak yaladı. Etime karşı inledi, sanki sadece tadım bile onu azdırıyordu.

Sırtım kavislendi ve kalçalarım yükseldi, sikini bana daha da sıkıştırdı. Emerken sallandı, tozluklarımın ve iç çamaşırımın ince kumaşından klitorisime vurdu.

Birbirimizle boğuşuyor, yasak olan tenimizi keşfediyorduk. Serbest bırakılmıştık ve artık hiçbir yer yasak değildi. Çekirdeklerimiz birbirine kilitlenmişti, öğütüyor ve ısı, sürtünme, *daha fazlasını* arıyordu.

Elim pantolonunun arkasına doğru gitti ve esneyen kıcını kavrayarak onu içime doğru bastırdım. Kalın ve çelik gibi sertti, içimde kayarken nasıl hissedeceğini bilmek için can atıyordum. Acır mıydı?

Çok iyi acıyor.

Weston tüm göğüslerimi ve göğsümü emdi. Arkasında kesinlikle iz bırakacak kadar sertti. Ve ben bunu *istedim*.

Kalbim hızla çarpıyordu. Çılgına dönmüştüm, vızıldıyordum, onun için çıldırıyordum. O da aynı şekilde çılgına dönmüştü, bana dokunuyor, bana sürtünüyor, beni her yerimden öpüyordu.

"Weston," diye mırıldandım. "Lütfen, West."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin," diye bağırdı. "Sana içimde ihtiyacım var."

Yüzünü boğazıma dayadı ve dilini köprücük kemiğimden kulak mememe doğru sürükledi. "Pantolonunu çıkar bebeğim, ama nazik olmamı bekleme."

"Nazik olmak istemiyorum."

Kalçalarımı kaldırmam için yeterince geri çekti. Başparmaklarım taytımın kemerine takıldı, ellerim onu ilk kez içime alma beklentisiyle titriyordu. Kabaran nefesinin sesi beni teşvik etti.

Sonra gözlerimiz

buluştu. Ve ben

donup kaldım.

O da yaptı.

Gerçeklik aramıza girdi.

Ne yapıyorduk biz? Bu *Weston*'dı. Onunla otoparkta seks yapamazdım. Aman Tanrım. Dehşet içinde ona baktım. Tokat yemiş gibi irkildi.

Arkasında bir yerlerden gelen sesler akşamın erken saatlerinde havaya karışıyordu. Bu çok gerçek hatırlatma ile halka açık bir yerdeydik ve hiç de yalnız değildik,

ikimiz de harekete geçtik. Weston üzerimden uçarak arka koltuktan dışarı çıktı. Ayağa kalktım, tişörtümü göğüslerimin üzerine çektim ve elimle ağzımı kapattım. Ne yapmıştım ben?

Bu ben değildim. Acele kararlar vermedim ya da kontrolümü kaybetmedim. Harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünürdüm. Kardeşimin en yakın arkadaşı olan patronumla öpüşmenin sonuçlarını bir saniye bile düşünseydim, dudaklarım asla onunkilere değmezdi.

Sonunda arka koltuktan indiğimde, Weston cipimin arkasında volta atıyordu, ellerini başının üstünde kavuşturmuştu.

Keşke hiçbir şey söylemeden çekip gidebilseydim ama arabamın arkasında olduğu ve anahtarlarım hâlâ onda olduğu için başka seçeneğim yoktu.

"Ben gidiyorum."

Bana doğru döndü. Bakışlarımız çarpıştı ve ben ondan kaçmak istedim.

"Bir daha böyle bir şey yapamazsın." Elleri kalçalarının üzerindeydi. "Beni ne kadar delirttiğin hakkında bir fikrin var mı? Burada tek başına olamazsın. *Uyuyordun*. Başına her şey gelebilirdi."

Kollarını yana savurdu, tekrar ileri geri volta atmaya başladı. O bana kızgındı ama ben de her şeye kızgındım. Tek istediğim arabayla uzaklaşmaktı, böylece sağlıklı düşünmeye başlayabilir ve belki de son on beş dakika hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim. Weston'ın öpücükten şişmiş dudakları ve parmaklarımdan dökülen saçları tam suratımdayken bu imkânsızdı. Benden bir metre uzakta durdu. "Umarım bugün ne demek istediğimi anlamışsındır. Bir daha böyle bir yürüyüşü tek başına yapmayacağına söz ver." Göğüslerim hala onları ne kadar sert emdiğinden dolayı ağrıyordu ve o bana ders veriyordu. Bu adam bir makineydi, duygularını

Göz kırıyor.

"Demek istediğin anlaşıldı, söz veriyorum." Terli ellerimi gerilmiş gömleğime sildim. "Artık gitmek istiyorum."

Gözlerini bana dikti ve uzun bir süre kıpırdamadı. Sonra elini uzattı, anahtarlarım avucunun içindeydi. Parmak uçlarım tenini sıyırarak anahtarları ondan aldım. Nefesim kesildi ve bana ters ters baktı.

"Ölmeme izin vermediğin için teşekkürler."

Bakışları derin bir kaş çatmaya dönüştü. "Evine git, Elise." Yapacağım şey tam olarak buydu.

Saoirse bana göz kırptı. "Hayır."

Başımı salladım ve ikinci kadeh şarabımı aldım. "Evet."

İki şişe şarap ve bir yığın atıştırmalıkla binamızın çatısındaydık. Bugünkü yürüyüşümde başıma gelen her şeyi anlatmıştım.

Başını iki yana salladı. "Bir dağ aslanı tarafından takip edilmenin bugün başınıza gelen en çirkin ikinci şey olacağı kimin aklına gelirdi?"

Bir kahkaha attım. "Weston'la öpüştüğüme inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

Arkasında bıraktığı morluklar olmasa rüya gördüğümü sanacaktım. Göğüslerim onun izleriyle benek benek olmuştu. Neden bu kadar ateşliydi?

"Değildin. 'Aman Tanrım, neredeyse ölüyordum, şu adamın üzerine atlayıp hâlâ hayatta olduğumu teyit edeyim' türünden bir şeydi. Bunun bir anlamı olması gerekmiyor."

Biraz daha şarap içtim. Bu özet çok şey gerektiriyordu. "Ama o *Weston*."

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Evet. Anlıyorum. Weston'ın olduğu her şey her zaman daha anlamlıdır." Bir krakerin üzerine iki parça peynir koydu. "Peki, iyi miydi?"

Gözlerimi devirdim ve şezlonguma uzandım. "Çılgıncaydı. Öpmezse ölecekmiş gibi öptü."

İç çekerek yanıma çöktü. "Vay anasını, nasıl bir şey bu?" "Sanki... Bilmiyorum, beni ele geçirdi. Ben Elise değildim. Ben bu şehvetli Benim kilolarımı ya da çatlaklarımı görüp görmeyeceğini düşünmeyen biriydi. Ben ve o vardık ve aramızdaki bağ dışında başka hiçbir şeyin önemi yoktu." Alnımı tokatladım. "Neden onu öpmek zorundaydım ki? Şimdi hayatımın geri kalanını böyle bir öpüşmenin var olduğunu bilerek yaşamak zorundayım."

Bir kaşını kaldırdı. "Patrick'le hiç böyle bir şey yaşamadın mı?"

Suçluluk duygusuna kapıldım. Cevabı vermek kolaydı. Patrick'i sevmiştim. İlişkimiz için çok çalışmış, her şeyimi vermiştim. Seks hayatımız ateşliydi ve her seferinde ihtiyaçlarımı karşılamıştı. Ama hayır, cipimin arkasındaki o kontrolden çıkmış anlar Patrick'le geçirdiğim dört yılın toplamından daha ateşliydi.

"Asla. Bir kere bile."

Omuzları çöktü. "Lanet olsun. Weston'a gitmek yasak, ha?"

Ağzım burkuldu ve lanet olsun ki gözlerim biraz yanmadı. "O ve ben imkansız olmasak bile, gerçekten o ana kapıldığını düşünüyorum. Çıktığı kadınları gördüm. Bana hiç benzemiyorlar."

Krakerini bana doğru salladı. "Git kendini becer, Lise. Senin gibi ateşli bir kadına sahip olduğu için şanslı."

"On kat daha seksi kadınlarla birlikte oldu. Sana söz veriyorum, güzel bir arkadaştan yoksun değil. Onu gördünüz mü?"

Bana inanmaz bir bakış attı. "*Kendini* gördün mü? Weston seksi, ama dürüst olmak gerekirse tatlım, sen daha seksi olabilirsin. Her yere yayılan göğüslerin, o kalçan, büyüleyici kahverengi gözlerin, kabarık dudakların... hadi ama."

"Ben gerçekçiyim, bebeğim. Çekici olduğumu biliyorum." Saoirse'nin gözleri parladı. Belli ki çekici olmak onun için yeterince iyi değildi. "Tamam, güzelim. Ama herkesin benimki gibi vücudu olan kadınlardan hoşlanmadığını da ilk elden biliyorum. Patrick'e bakın."

"Patrick senin için ateşliydi. Aynı zamanda bir pislikti." İçimi çektim. "Evet, ikisi de öyleydi." "Weston'ın kaya gibi sert olduğunu söylemiştin."

Şarabımdan uzun bir yudum daha aldım. "Çok sert," diye fısıldadım, bana karşı sallandığı hissine geri döndüm.

Parmaklarını şıklattı. "O yüzden 'herkes benimki gibi vücutlara sahip değil' diyerek siktir git. Bildiğim kadarıyla 'herkesle' grup seks yapmayı planlamıyorsun. Weston Aldrich'in senin vücudundan hoşlandığı çok açık tatlım. Kendini gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışma."

Kaşlarım çatıldı. "Sanırım... Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." "Tamam." Kalçalarını tokatladı. "Thomas'la randevun hakkında konuşalım."

Yarın gece. Belki sen de onunla öpüşmelisin. Bilim için."

Konunun değişmesine sevinerek bir kahkaha attım. "Oh, pekala, eğer bilim içinse..."

İki şişe şarap içtikten sonra mutlu bir şekilde çakırkeyif olmuştum ve hayatımın en ateşli sevişme seansını aklımdan çıkarmıştım.

Çoğunlukla.

Tamam, biraz bile değil.

Bölüm Th rteenİ

Weston

"RAHATLAMAM GEREK." Luca içkimi bana doğru itti. "İç bakalım. Önünde uzun bir hafta daha var."

Bardağımı elime aldım. "Olabildiğince rahatım."

Elliot kıkırdadı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Ki bu hiç de rahatlatıcı değil." Luca ona bir bakış fırlattı. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Elliot bir kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Ben rahatım. Motosiklet sürmüyorum ve lanet bir öğrenci gibi ev partilerine gitmiyorum diye rahatlayamayacağım anlamına gelmez."

Pazar günüydü. Elliot iki gün önceki Dubai seyahatinden eve yeni dönmüştü. Öğleden sonrayı kız kardeşiyle geçirmişti. Bu gece üçümüz akşam yemeğine gitmiştik ve şimdi de sık sık gittiğimiz bir barda birkaç kadeh bir şeyler içiyorduk.

Luca birasını kaldırdı. "Benim aktif sosyal hayatımı kıskanmanıza hiç gerek yok. İkinden fazla arkadaşım olması en çok sizi sevmediğim anlamına gelmez."

Elliot'ın gözleri doldu. "Sanki kalbindeki yerim konusunda güvensizmişim gibi. Oraya sıkı sıkıya bağlıyım."

Luca ona göz kırptı ve göğsünü okşadı. "Hayatta kalanlar için, kardeşim."

"Lütfen kardeşim deme. Ya da ömür boyu. Beni rencide ediyor." Burbonumu ve sodamı yudumlayıp bitirdim.

"Söz açılmışken." Luca barın yakınındaki birine başıyla işaret etti. "İşte Celeste."

Görünüşe göre yanında birkaç arkadaşı var."

"Ah, Celeste," dedim dalgın dalgın. "Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Luca koluma ters vurdu. "Onu Saviano yardım gecesine götürdüm. Onunla tanışmıştın. Kumral saçlı, seksi vücutlu, para alıyormuş gibi sakso çekiyor."

Elliot'ın kaşları çatıldı. "Öyle miydi?"

Luca kadehini şerefe kaldırdı. "Siktir git ihtiyar. Hayatımda hiçbir yatış için para ödemedim. Bu tamamen gönüllü bir pozisyon." Oturduğu yerden zıpladı. "Onları buraya getireceğim."

İnledim. Luca'nın etrafına üşüşen kadınlar her zaman en çekilmez olanlarıydı. Elbette güzellerdi ama ilgimi çekmeleri için güzel bir yüzden daha fazlasına ihtiyacım vardı ve Luca'nın kadınlarının çoğunun sunduğu tek şey buydu.

Elliot bana doğru eğildi. "Hiç söylemedin, dünkü yürüyüşünde Elise'e yetiştin mi?"

Elise dün gününü nerede geçireceğini mesaj attığında ben Elliot'la konuşuyordum. İçime bir şey doğmuştu - panik muhtemelen doğru kelimeydi - ve onu takip ettim. Onu bulmak kolaydı ve ben kendimi belli edene kadar arkasında olduğumu fark etmemişti.

Yüzümde bir nebze bile suçluluk duygusunun titreşmesine izin vermedim. "Hayır. Birbirimizi özlemiş olmalıyız."

Eğer dün olanları kardeşine anlatmamış olsaydı, bunu yapacak kişi ben olmazdım. Dağ aslanı değil. Kesinlikle sonrasında olanları da.

Başını iki yana salladı. "Yine tek başına dışarı çıktığına inanamıyorum. Onu bir daha gördüğümde boğazını sıkacağım. Bu sabah niyetlenmişim ama ona getirdiğim hediyelerden o kadar heyecanlanmıştı ki ona bağırarak cesareti kendimde bulamadım.

"Ona ne aldın?"

"Küçük bir altın deve, pembe bir Pashmina ve biraz kum sanatı. Büyük bir şey değil ama Elise'i bilirsiniz. Bu tür şeyler onun ciyaklamasına neden olur. Ona hediye vermek eğlenceli. Her zaman sevimli, abartılı tepkiler verir."

Elise'e açıkça bir şey vermeyeli yıllar olmuştu ama unutmamıştım. Yüzü her zaman pembeleşir ve gülümsediğinde yanağındaki gamze patlardı. Sarılırdık. Çok fazla sarılma ve genellikle yanaklardan öpücükler.

Elliot'ın neden o anı mahvetmek istemediğini anladım.

Luca masaya yaklaşırken etrafını bir grup sarmıştı. Üç kadın, kumral saçları omzundan sarkan bir kadın.

Bizi tanıştırdı. "Elliot ve Weston, bunlar Celeste, Mara ve Sarah. Bir şeyler içmek için bize katılmaları için onlara yalvardım. Kabul etmeleri için ilk çocuğuma söz vermek zorunda kaldım."

Esmer olan Mara yanıma oturdu. Sarışın Sarah, belli belirsiz bir ilgi duyduğunu itiraf eden Elliot'ın yanına oturdu. Davetsiz misafirlerden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Herkes eşleşti, ben de pazarlama alanında çalışan yirmi üç yaşındaki Mara ile sohbet etmek zorunda kaldım. Bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. O kadar çok ki, haftalık programımı aklımdan geçirirken onu tamamen duymazdan geldiğimi fark etmedi.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, sanki topuklu ayakkabılarıyla bir mil koşmuş gibi.

"Ben çöpcüyüm," diye kestirip attım.

Gözlerini kırptırdı, uzun, kalın kirpikleri yüzüne tuhaf gölgeler düşürüyordu. "Oh, gerçekten mi? Luca dedi ki-"

Onu dışarıda bırakarak barı taradım ve iri yarı, kızıl saçlı, oduncu kılıklı bir adama takıldım. Yanında Elise Levy duruyordu. Ona doğru eğilmiş, konuşmasını dinliyordu.

Üzerinde dar bir kot pantolon ve krem si göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaran, aşağıya doğru inen bir bluz vardı. Bu göt herifin üstünün altında ne olduğunu görmeye çalışmıyor olma ihtimali yoktu.

Kendi kendime sııttım. Altında ne olduğunu tam olarak biliyordum ve bu muhteşemdi.

Adam kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradığında ve kız ona doğru eğildiğinde sırtışım kayboldu.

"O benim kız kardeşim mi?" Elliot mırıldandı.

Gruba geri döndüm. Herkes konuşmayı bırakmıştı. Elliot kısılmış, kızgın gözlerle Elise'i ve oduncusunu izliyordu.

"Oooh." Luca kahkahasını eliyle örttü. "Küçük Elise bir da- yedi."

Elliot ona doğru döndü. "Neden şaşırmış gibi görünmüyorsun?"

Luca daha da geniş sııttı. "Çünkü kız kardeşin güzel, yetişkin bir kadın ve bu onun o beyefendiyle ilk randevusu değil."

Elliot'ın döngünün dışında kalmaktan duyduğu kızgınlık üzerime çöktü.

"Bundan haberin var mıydı? Kim o?"

Ellerimi sıkmamak için kendimi zorlayarak ters çevirdim. "Bu Thomas. Bir hafta önce tanıştılar. Gidip onları kontrol etmelisin."

Ben daha cümlemi bitirmeden ayağa fırladı ve sahte bir rahatlıkla kız kardeşine doğru yürüdü. Her şeyi berbat edecekti.

şeyler. Çıktığı erkeklerle hep böyle yapardı. Elliot hiçbirinden hoşlanmamıştı. Ve bu garip, ensest bir şey değildi. Onun için en iyisini istiyordu ve hiçbir zaman erkek arkadaşlarının bu nitelikte olduğunu düşünmemişti.

Bunu izlemek isteyen hiçbir yanım yoktu. Elliot ve Elise sonunda birbirlerine kızacaklardı ve Elliot büyük olasılıkla Elise'i oduncunun kollarına daha da itecekti. Elise'in son erkek arkadaşını onaylamadığında da böyle olmuştu.

Onu üç yıl boyunca kaybetmiştik ve ancak şimdi geri alabiliyorduk.

Yanımdaki kız -Tanrım, adını çoktan unutmuştum- elini iç baldırıma bastırdı. "Çöpçü olmak konusunda şaka yapıyordun, değil mi?"

Elini kaldırdım ve bir süre tuttum. "Neden böyle bir şey hakkında şaka yapayım ki?"

Parmaklarını benimkilere doladı ve kulağa gerçekmiş gibi gelmeyen bir kahkaha attı. "Komiksin. Luca komik olduğunu söyledi ve öylesin."

Elimi onunkinden çektim ve tuvalete gitmek için izin istedim. Elliot korkutma taktiklerini bitirir bitirmez vedalaşıp dışarı çıkacaktım. Onları yatağa götürmeye hiç niyetim olmadığı bir Pazar akşamında rastgele, boş kadınlarla takılmak için fazla yaşlı ve sabırsız olmaya başlamıştım.

Banyo koridorunda duvara yaslanmış, Renata'dan gelen ve Elise'le benim hafta sonunda Kaliforniya'ya yapacağımız geziyle ilgili bir e-postayı yanıtlıyordum. Tam gönder tuşuna basmıştım ki köşeden biri döndü.

Başımı kaldırdım ve kırmızı yanaklı Elise ile göz göze geldim. Adımları kekeledi ve yavaşladı, yumuşak yüz hatlarını çekingenlik kaplamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Doğrudum ve ona doğru bir adım attım. "Ben de sana aynısını sorabilirim.

Randevun mu var?"

"Evet." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, bu kafamı boşaltmak için hiçbir şey yapmadı. Sırtını duvara çarpıp göğsünden bir nefes çıkana kadar ona yaklaştığımda bunu suçladım.

"Neden?"

Meydan okuyan küçük çenesini kaldırdı. "Çünkü o istedi ve ondan hoşlanıyorum."

Başımı aşağı eğdim ve ağzımı kulağının yanına getirdim. İleri geri, dudaklarımı kadife lobuna sürttüm. İçinden bir ürperti geçti ve göğsü kalkarak benimkine bastırdı.

"Elise..." Dişlerim lobunu kemirdi, sonra dilim kulağının kabuğunun etrafında bir yol yaladı. Kolları gömleğimin altına düştü ve iki eliyle kavradı.

Dilimi çenesinin yumuşak çizgisi boyunca gezdirdim. "Sevgilinin daha dün altımda kıvrandığından haberi var mı?"

Keskin bir nefes çekti. "Kes şunu Weston. Bunun hakkında konuşma."

Elimi başının yanına koyarak geri çekildim, böylece göz göze gelmiştik. Bu pozisyon bana onun arabasına sıkıştığı zamanı hatırlattı.

Onu tuzağa *düşürdüğümde*.

"Elliot erkek arkadaşın hakkında ne düşünüyor?"

Burun delikleri alevlendi. "Onun benim erkek arkadaşım olmadığını biliyorsun. Elliot'ın ondan hemen hoşlanmadığını da biliyorsun."

"Belki de kötü, kötü bir erkek zevkin vardır, Elise." Saçımdan bir parça aldım. Dalgalı yapmıştı ama yine de her zamanki gibi ipeksi duruyordu.

"Nedenmiş o?"

Çenesini biraz daha kaldırarak ağzını neredeyse benimkiyle aynı seviyeye getirdi. Onu öpebilirdim ve o da beni durdurmazdı.

Bu söz konusu değildi.

"Belki de babam öldüğünden beri sadece kötü, çok kötü erkekler tanıdım. En iyi arkadaşının kız kardeşini takip eden, cipinin arka koltuğunda onunla öpüşen, sonra onu karanlık bir koridorda tuzağa düşürüp boynunu yalayan adamlar."

Boştaki elim çenesini kavramak için havaya kalktı. "Mesele de bu Elise. Her an benden uzaklaşabilirdin. Kalmayı seçiyorsun."

Ereksiyonumu onun yumuşaklığına bastırdım ve dudaklarından hırıltılı bir nefes çıkardım. Gözleri yana kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Neden bu gece bir randevudasın?" Ben de karşılık verdim.

Dili dışarı fırladı, alt dudağını yaladı ve parlak bıraktı. "Böyle olduğunda seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Ne gibi?"

Nefesi titriyordu. Başını yana çevirmeye çalıştı ama ben onu sıkıca kavrayarak yerinde tuttum.

"Weston..."

"Ne gibi, Elise?"

Koyu renk gözleri benimkilere kaydı. "Sanki kıskanıyormuşsun gibi." Başka tarafa baktı. "Sanki az önce güzel bir kadına dokunmuyormuşsun gibi. Sanki birkaç dakika önce onun elini tutmuyormuşsun gibi."

"Ne?" Neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı.

Luca'nın kızı.

İnkâr etmek dilimin ucundaydı ama neden? Buraya o adamla gelmesine çok kızmıştım. Neden bu işi uzatıyordu? Aralarında bir elektrik olmadığı açıktı. Eğer olsaydı, dün beni öpmezdi.

Ama sinirlenecek yerim yoktu. Elise benim değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Haklısın. Bunu yapıyordum, yani burada seninle olmamalıydım." Sonunda içime bir onur duygusu geldi ve onu bıraktım. "Benim kötü bir adam olduğumu düşünebilirsin, belki de öyleyimdir ama sana asla kötü davranmam."

Ben ondan uzaklaşırken o da kendini duvardan çekti ve avuçlarını kalçalarına doğru indirdi. "Weston..."

Çenemi koridorun ağzına doğru sallayarak onu kovdum. "Erkek arkadaşının yanına dön. Bunun için zamanım yok."

İğneleyici ses tonum karşısında irkildi ama iki kalp atışından fazla tereddüt etmeden tatlı, çiçeksi kokusundan ince bir bulut bırakarak benden uzaklaşıp bara geri döndü.

Sonunda aklım başıma geldi.

Aptalca davranıyor, sadece felaketle sonuçlanacak düşüncesiz seçimler yapıyordum. Bu ben değildim ve böyle devam edemezdim.

Yarın ikimizi de düzeltereğim.

Bölüm On Dört

Elise

Bu sabah masamda hiç post-it yoktu.

Beklediğimden değil.

Weston'ı öpmek muhtemelen eskiden olduğu gibi hafif, eğlenceli bir arkadaşlık kurma şansımızı mahvetmişti. Aklımda suçu ona atmak istiyordum ama bu benim de hatamdı. Dün gece beni barda duvara yasladığında, oradan ayrılabilirdim. Beni esir tutmuyordu.

Randevum ve kardeşim de dahil olmak üzere herkesin bizi o şekilde görebileceği gerçeğine rağmen, bu tehlikeler daha sonrasına kadar aklımdan geçmemişti. Her şey Weston'ın dilinin tenimde gezinmesi, aletinin karnımı dürtmesi ve vücudunun benimkinin üzerinde belirmesiyle olmuştu. Nefes nefese kaldığım o anlarda beni tüketmişti.

Günün soğuk ışığında ne kadar dikkatsiz davrandığımı anladım.

Bu *Weston'dı*. Patronum. Elliot'ın en iyi arkadaşı. Bir daha böyle bir şey olamaz.

Bilgisayarımı açar açmaz e-postalarımaya girdim. En üstte CEO Weston Aldrich'ten bir mesaj vardı.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Lütfen bu sabah 9:30'da beni ofisimde görün.

Teşekkür ederim.

Saygılarımla

, Weston

Yüzümü ellerimin arasına alarak inledim. Bunun üzerine düşünmek ve üzölmek için on beş dakikam vardı. Hiçbir şey olmayabilirdi. Kaliforniya gezimiz yaklaşıyordu. Belki de konuşmak istediğı şey buydu. Umarım öyleydi ve profesyonel ilişkimize geri dönebilirdik.

Lütfen, *lütfe*n, *lütfe*n bu öpüşmeyle ilgili olmasın. Konuşmak istediğim son şey buydu.

"Sorun ne, Lisie?"

Kafamı kaldırdığımda Miles'in masamın kenarındaki en sevdiği yere tünemiş olduğunu gördüm.

"Baş ağrısı," diye cevap verdim. Bu doğru değildi. Buz kıracağını kafama saplayan onun kardeşiydi.

"Çılgın bir hafta sonu, ha? Seni hiç parti kızı sanmamıştım. Beni dışarı davet etmeliydin. Girdiğim her odayı canlandırıyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Gerçekten mi? Bir insanın başının ağrımmasının tek nedeni bu mudur?"

Çenesine vurdu. "Tecrübelerime göre, en yaygın sebep bu."

"Bu da senin hakkında çok şey söylüyor Miles."

"Bu güneşli Pazartesi sabahında çok küstahsın. Sana çok yakışıyor." Elini etrafımda belli belirsiz bir daire çizerek salladı. "Bütün bunlar senin için çalışıyor. Burada çalışan diğer karbon kopyalar gibi Andes giymekten vazgeçmemiş olman hoşuma gidiyor."

Bugün sarı giydim, güneşli tonun beni daha iyi bir ruh haline sokacağını umuyordum. Şu ana kadar işe yaramadı. Beni bu çöküşten kurtarmak için en sevdiğim hırkamdan daha fazlası gerekecekti.

"Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim. Doğrusunu isterseniz, şirket mağazasından bazı şeyler aldım ama ofiste spor kıyafetler giymeyi kendime yakıştıramıyorum." Yüzümü buruşturdum. "Bunu yapamam."

Miles elini özel dikim yeleğinin üzerinde gezdirdi. "Sonuna kadar sen ve ben, Lisie. Beni işe giderken Andes giyerken ölü yakalayamazsın. Bu asla olmayacak."

Cevap veremedim telefonum çalmaya başladı. Miles gitmek için bir hareket yapmadı, ben de cevap verdim.

"Günaydın, bu Elise."

"Merhaba, Elise. Weston sana randevunu hatırlatmamı istedi," diye atıldı Renata.

Gözlerim kapandı ve iç çektim. "Unutmadım. Saat tam 9:30'da orada olacağım."

Sesi düştü. "Erken gelmen onun için sorun olmaz. Aslında, bunu tavsiye ederim. Hayvanat bahçesindeki bir aslan gibi ofisinin içinde volta atıyor."

Bir iç çekiş daha. "Tamam. Hemen geliyorum."

Benim onayıyla veda etmeden telefonu kapattı. Telefonumu yerine koydum ve ayağa kalkmak için sandalyemi geriye ittim.

"Çağrıldın mı?" Miles sordu.

"Yaptım." Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için saçlarıma dokunmaya başladım ama umursamamaya karar verdim.

"Kardeşim sana zor anlar mı yaşıyor?"

Telefonumu aldım ve A kesim eteğimin cebine soktum. "O sadece Weston gibi davranıyor."

Miles alay etti. "Yani bu bir evet demek." Masamdan kalktı ve benimle birlikte asansöre doğru yürüdü. "Seni ezmesine izin verme Lisie. Kendini kaptırdığında başkalarının da duyguları olduğunu unutuyor."

Dün gece de böyle davranmış, koridorda benimle alay etmişti. Kıskançlık ya da ona yakın bir şey, beni nasıl etkileyeceğini umursamadan üzerime işemesine neden olmuştu.

"Benim için endişelenme." Göğsünü okşadım. "Yapacak işin yok mu senin?"

Sanki onu haşlamışım gibi geri sıçradı. "Tanrım, neden bana bunu hatırlatmak zorundasın? Ben sana destek oluyorum ama senin tek konuştuğun şey iş. Bu zalimlik de neyin nesi?"

Kendimi pek neşeli hissetmesem de güldüm. "Kapa çeneni Miles."

Bir adım daha yaklaşp gamzemi dürttü. "Güzel gülümseme." Onu ittim. "Git başımdan."

"Sen bilirsin."

Ben asansöre binene kadar orada kaldı ve kapılar kapanırken bana el salladı. Başımı salladım, hâlâ onun maskaralıklarına biraz gülümsüyordum. Böyle davrandığında, yıllardır hayatımı çekilmez hale getirdiğini unutmak kolaydı.

Yine de mezuniyetimden bu yana geçen sekiz yılda değişmiştim. Belli ki Miles da değişmişti. Eski acılara tutunmak beni hiçbir yere götürmedi. Yapmak zorundaydım.

İş yerindeki huzuru korumak için bu konuyu unuttum. Zamanın sonuna kadar ona kızgın olmanın bana bir faydası olmayacaktı.

Yönetim katına çıkmamıştım. Burada açık alanlar yerine ofisler vardı. Resepsiyon görevlisi beni sessiz bir koridora yönlendirdi. Weston'ın ofisi köşedeydi.

Renata'nın masası açık kapısının önündeydi. Ben yaklaşırken ciddi ağzı düzleşti. Konuşmuş olsak da henüz yüz yüze tanışmamıştık. Ona bakınca, buradaki ilk günümde kafeteryada Weston'la birlikte gördüğüm yaşlı kadın olduğunu fark ettim.

"Elise?" Adım bir çırpıda, keskin ve kesin bir şekilde çıktı. "Evet, tanıştığımıza memnun oldum."

Gözlerinin kenarları kısıldı. "Sorun değil. Seni bekliyor. İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat."

"Kapıyı kapatayım mı?"

Masasını işaret etti. "Lütfen. Yoğun bir sabah geçiriyorum. Weston'ın bugün kışına hangi böcek girdiyse onu dışarı atmasını dinleyecek vaktim yok."

Ortak patronumuzdan bahsetme şekli karşısında şok olmuş bir şekilde kekeledim.

Etkilenmemiş, karanlık, boncuk gözlerle bana baktı.

"Git o zaman." Kapısına doğru başıyla işaret etti. "Onu bekletme."

Doğruca içeri girmem söylenmesine rağmen, önce kapıyı çaldım. İçeriden, Weston içeri girmem için havladı. Weston ve Renata'nın cennette yaratılmış bir çift olduğunu düşünmeye başlamıştım. Muhtemelen bütün günü birbirlerine bağırıp çağırarak geçiriyorlardı.

Kapıyı arkamdan kapatarak içeri girdim. Weston masasının arkasında volta atmayı bırakıp bana baktı. Glower, gerçekten.

Bu kötü bir başlangıçtı.

"Günaydın," dedim.

Ellerini masasına dayayarak öne doğru eğildi. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Kıpırdanmamak için parmaklarımı birbirine doladım. Bu adamı hayatım boyunca tanımıştım ama yine de gözümü korkutmayı başarıyordu. Onun acımasız bakışları altında kıpırdamadan durmak ve başımı eğmemek çok zordu. Ben başını eğer bir kız bile değildim.

"E-postanızı okuduğumda, Kaliforniya gezisi hakkında konuşmak istediğinizi düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim."

"Otur, Elise."

İlerledim ve masasının önündeki iki sandalyeden birine oturdum. Sanki her an üzerime atlayacakmış gibi kıpırdamadan duruyordu. "Renata seyahatimizle ilgili bilgileri size e-posta ile gönderecek." Doğruldu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ceketini çıkarmış ve paçalarını sıvamıştı.

Kolları. Gergin ön kollarındaki kaslar esnedi.

"Dört gözle bekliyorum," diye cevap verdim, profesyonel kalmaya kararlıydım.

En azından birimiz öyle olmalıydı.

"Öyle misin?"

"Evet." Başımı salladım. "Salma ve ben, biz oradayken görüşeceğim üç çalışan bulduk. Biriyle e-posta alışverişi yapıyordum. Adı Cameron ve hevesli bir kaya tırmanıcısı. Eğer vaktimiz olursa, gidip onu izlemek istiyorum-"

"Zamanınız olmayacak." Kaşları sert bir çizgiye dönüştü.

"Emin misiniz? Programı kontrol ettim ve-"

"Eminim, Elise. Programımda hiç boşluk yok."

Kafam karışmış bir şekilde başımı eğdim. "Bunu biliyorum ama siz toplantılarınıza katılırken ben de kendi başıma görüşmeler yapacağım izlenimine kapıldım."

"Bu doğru, ama ben de orada olmadığım sürece *Cameron* adında biriyle kaya tırmanışına gidemezsin. Bu mümkün olmadığına göre, hayır, ona eşlik etmeyeceksin."

Ağzım açık kaldı. Weston sanki çok yanlış bir şey yapmışım gibi bana ters ters bakmaya devam etti.

"Weston-"

Elini ağzına götürdü ve masasının etrafında dolanarak yanımda durdu.

"Görüyorsun ya, *işte bu* yüzden seni görmek istedim."

"Şimdi buradayım." Yanımdaki sandalyeye başımla işaret ettim. "Lütfen oturun. Sen üzerime gelirken seninle konuşmak istemiyorum."

Egosu neredeyse elle tutulur bir şeydi. Çok uzun süredir patronluk yapıyordu. Muhtemelen emir alması neredeyse imkânsızdı.

Sonunda kendini k o l t u ğ a bıraktı ve ayak bileğini karşı dizine dayadı.

"Kafam karıştı," dedim.

"Çok basit." Durakladı, parmaklarını saçlarında gezdirerek aslında basit olmadığını düşünmemi sağladı. "Bu hafta sonu olanlar tekrarlanamaz. Elliot'la olan ilişkiye ve seninle olan iş ilişkiye engel olacak. Daha yeni öpüştük ve şimdiden hiç istemediğim kıskançlık nöbetleri geçiriyorum ve açıkçası buna ayıracak vaktim yok. Her şey eskisi gibi olacak ve bu olanları unutacağız."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Zar zor öpüştük mü?"

Weston'ın tarihi yeniden yazmaya çalışması ilginçti. Her iki seferde de çizgiyi aşmıştık, başlatan o olmuştu ve kesinlikle saldırgan olan oydu.

Bana göz kırptı. "Takıldığın şey bu mu?"

"Sanırım öyle, çünkü diğerlerine katılıyorum. Kıskançlığınız tamamen istenmeyen bir şey."

"Katılıyor musun?"

Aynı fikirdeydim. Sadece... bu bana çok fazla reddedilme hissi veriyordu ve canımı yakıyordu. Patrick'in içimi boşaltma şeklini atlatmam için yeterince uzun zaman geçmemişti, bu yüzden normalden daha hassas davranıyordum. Ayrıca, bu *Weston*'dı. Kalbimin ilk koruyucusu.

İlk parçalayıcı da.

"Mmmhmm. Kesinlikle her şeyin eskisi gibi olduğu günlere geri dönmeliyiz." Hoş bir şekilde gülümseyerek ellerimi kucağımda birleştirdim. Bu bir gösteriydi ve iyi bir gösteriydi. "Ama bir dakika, hangi 'eskiden' bahsediyoruz? Kadın bolluğundan mı? Beni kenara çekip kulağıma Chicago'ya taşınmakla hata yaptığımı fısıldadığın zamandan mı? Peki ya kardeşimin seni benimle öğle yemeği yemeye zorladığı 'öncesi'? Bir dakika, belki de bana her hafta çiçek gönderdiğin ve masama küçük sevimli post-it'ler bıraktığın zaman. Hangisi, Weston?"

"Elise-" Bana doğru uzandı ama ellerimi çektim ve kaşlarının daha da çatılmasına neden oldum. "Eğer ikimiz de aynı fikirdeyse tartışmaya gerek yok."

"Tartışmıyorum. Size karşı nasıl davranmamı istediğinizi soruyorum."

"Profesyonel," diye kesin bir dille cevap verdi.

Karnım guruldadı ama belli etmemeye çalıştım. Weston profesyonel istiyorsa, alacağı şey buydu. Daha sonra, yalnız kaldığımda, içime saplanan bu hançeri sindirmek için zamanım olacaktı.

"Bunu yapabilirim. Yapabilir misin?"

Bakışları sabit ve etkilenmemişti. "Elbette."

"Güzel." Başımı bir kez salladım. "Sosyal ortamlarda karşılaşırsak lütfen unutma."

Ağzı aşağı doğru seğirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi sağa sola salladım. Gevşek. Bu acımasız dünyada umurumda bile değildi. "Biliyorsun, eğer bir randevudaysam ve beni görürsen, beni karanlık bir salonda köşeye sıkıştırıp kötü, kötü erkeklere olan ilgimden bahsetme. Bu pek profesyonelce olmaz."

Çenesini indirdi, kara gözlerinde ateş yanıyordu. Ses tonunu düz tuttu, hatta sıkıldı. "Haklısın. Olmazdı. Bir daha olmayacak."

"Tamam." Üzülmeden önce gitmeliydim. Weston için üzülme beş yıl önceydi. Şimdi kesinlikle zamanı değildi. "Başka bir şey var mı?"

Cevap vermeyince ayağa fırladım ve elimi saçlarımın arkasında gezdirdim. "Gerçekten gitmeliyim. Yolculuktan önce yapmam gereken çok şey var."

Kapıya doğru üç adım atmıştım ki dirseğim yakalandı ve Weston'ın sert göğsüne doğru geri çekildim.

"Seni çok iyi tanıyorum," diye mırıldandı kulağımın dibinde. "Seni üzdüm." "Kes şunu," diye fısıldadım.

"Seni incitmek istemiyorum." Saçlarıma sokuldu. "Bunu bilmiyor musun?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır."

"Bilmiyorum, Elise. Son birkaç gün beni çılgına çevirdi ve karakterimin dışında davranmama neden oldu. Bunun için özür dilerim. Ciddi bir ilişkiyi yeni bitirdiniz. Yapmak isteyeceğim son şey seni daha fazla incitmek olur."

Başımı salladım. "Yapmadın."

Ağzı kulağımın yanındaydı, yumuşak iniltisini duymamın tek nedeni de buydu. "Keşke bu doğru olsaydı." Dirseğimi bırakıp kolunu ortama doladı ve beni sıkıca kendine çekti.

"Weston..." Geri çekilmekle ona doğru eğilmek arasında kalarak homurdandım. "Lütfen. Bu-"

"Bu ofisten çıktıktan sonra sana bir daha dokunmayacağım. Bunu bana bırak bebeğim. Seni bir dakika tutmama izin ver, sonra gidebilirsin."

Hemen kapısından çıkıp gitmemem aptalcaydı ama yapmadım. Beni kendisine doğru çevirmesine izin verdim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Ceketinin yakalarına tutunmuş, ağzının içinde inliyordum.

Beni sertçe öptü ve kapısına doğru itti. O an Renata'nın kapıya çarpışımı duymuş olması umurunda bile değildi. Weston ağzımı açmaya zorladı ve dilini içeri soktu.

Öpücükleri derindi, yalıyordu ve elleri emindi, tekrar göğüslerime dönmeden önce göğüslerimde, kıcımda dolaşıyor, amımı avuçluyordu. Onları yoğurdu, meme uçlarımı sıktı, kalçalarını bana doğru salladı. Bulunduğumuz yer ve birbirimiz için kim olduğumuz göz önüne alındığında öyle olması gerekse de iğrenç ya da kirli değildi.

Aramızda olan şey umutsuz bir arzudan başka bir şey değildi. En azından artık bu duygularda yalnız olmadığımıdan emin olabilirdim. Weston da aynı cazibeyi taşıyor olmalıydı, harekete geçemediğimiz bir cazibe.

Elimizde bu vardı. Birbirimizi tatmak, dokunmak ve kavramak için bu birkaç dakika, ama bu kadardı. Gerçekten öyle olmalıydı.

Weston aşağı uzandı ve külotumu ortaya çıkarana kadar eteğimi avucunun içinde topladı. Parmakları saten kumaşın üzerinden elastik tarafa doğru sıyrılarak içeri girdi. Nasırlı parmak uçları ıslak yarığımı sıyırdı. İniltilerimiz birbirine karıştı, alçak sesle ve şaşkınlıktan nefes nefese. Duruşumu genişleterek onu içeri aldım. Bu gerçek oluyordu. Ofisinde amıma dokunuyordu. *Benim*

Weston parmaklarını alt dudaklarımın arasında gezdiriyor, şişmiş ve zonklayan klitorisimi buluyordu.

Bana ne yapıyordu? Bu bir veda gibi hissettirmiyordu.

Bu, yaramaz ve kontrolden çıkmış bir şeyin başlangıcı gibi hissettirdi.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde boşalmaya o kadar yaklaşmışım ki nefes almayı unutmuştum. Devam etti, başparmağıyla beni ovdu, diğer parmakları kaygan sıcaklığımı keşfediyordu.

"Bırak alayım bebeğim," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bunu bana bir kez ver."

Neredeyse bana yalvarıyordu ama yalvarmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken bana öyle dokunmak, bana öyle bakmaktı ve benim zevkim onun olacaktı.

"Onu bana ver," diye talep etti.

Bunu reddetmek için çaresizdim. Orgazmım, yıllardır Weston için taşıdığım her fantezinin ve özlemin gücüyle içime işledi. Sarsıldım ve onun yalayan ağzına doğru inledim ve o da beni tuttu, klitorisimi okşamaya devam ederken saçlarımı okşadı.

"İşte bir kız," diye övdü. "Geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Son sarsıntı da geçince eteğimin düşmesine izin verdi ve ağzını benimkiyle kapatarak bu kez beni yavaşça öptü. Dilindeki veda acı tatlıydı.

Durgun, kasvetli öpücüklerle ve birbirimizin bir daha asla dokunmayacağımız yerlerini yavaşça keşfederek uzattık. Geçen her saniye kararlılığımı sarsıyordu. Artık onun nasıl hissettiğini ve gerçekten ne kadar hassas olabileceğini bildiğim için bundan vazgeçmek zor olacaktı.

Ama gerekli.

Bastırđığım kapının diğer tarafından gelen yumuşak bir vuruşla gerçekliğe geri döndük. Weston başını kaldırdı, gözleri cam gibiydi ama genişti. Göğüslerim onun ellerindeydi. Benim ellerim onun pantolonunun arkasındaıdı.

Boğazını temizledi. "Evet?"

"Sabah ondaki toplantın, Weston. Vakit geldi," dedi

Renata. "Pekâlâ. İki dakika."

Uzun bir duraksamadan sonra bakışları benimkilere kaydı. "*Siktir.*" "Evet."

Ellerimi pantolonundan çıkardım ve beni tuttuğu yere baktı, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Beni bırakacağını sandım ama onun yerine başını eğdi. Dudaklarının göğüslerimin st kıvrımına ilk dokunuşunda nefesim kesildi. İki gün önce bıraktığı soluk morluklara özel bir dikkat göstererek göğsüme öpücükler kondurdu.

Benimle işi bittiğinde ellerini dikkatlice çekti ve önce styenimi, sonra da bluzumu düzeltip kalalarımaya düzgünce yerleştirdi. Beni taradı ve salarımaya geldiğinde tatmin olana kadar parmaklarını salarımada gezdirdi.

"Mükemmel," diye fısıldadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"şimdi bir toplantım var. Konferans salonuna ereksiyon halinde girmek zorunda kalmamak için gitmeni istiyorum."

Midemdeki çukura rağmen güldüm. "Tamam." Kusursuzca dikilmiş pantolonundaki çadıra baktım. "Sana iyi şanslar."

Renata'yla göz göze gelmekten kaçınarak ofisinden aceleyle ıktım. İçimden bir ses neler olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikri olduğunu söylüyordu. Neyse ki, yönetim katında daha fazla zaman geireceğimi sanmıyordum. Onunla bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacaktım ve bu iyi bir şeydi.

Tuhaflığım... her neyse, dinlenmeye bırakılmıştı. Kalbim acıyordu ama zaten zedelenmiş olduğu için Weston'dan ne kadar geldiğini söylemek imkânsızdı.

Sonra tekrar, bitmişti, bu yüzden gerçekten önemli değildi.

Bölüm F on beş

Elise

Tam olarak bir kez birinci sınıf uçmuştum ve o da Chicago'dan ayrıldığımda Elliot ile olmuştu.

Söylemeye gerek yok, bir iş seyahatinde birinci sınıf uçuş ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti, bu yüzden check-in yaptığımda birinci sınıf uçabileceğimi öğrenince şaşırdım. Ayrıca birinci sınıf salona erişimim olduğu söylendi ve orada neler olduğunu merak etmeme rağmen, biniş alanında takılmaya karar verdim.

Havaalanlarında insanları izlemek eşsizdi. Süslü bir salon için bundan vazgeçmem mümkün değil. Ayrıca, uğraşmam gereken hassas bir mesaj alışverişi vardı.

Thomas'ı nazikçe yüzüstü bırakmak hiç eğlenceli değildi. En kötüsü de onun bu konuda ne kadar nazik olduğuydu.

Yine de yapılması gerekiyordu. Kaçınılmaz olanı uzatmak ikimiz için de adil değildi.

Birinci sınıf salondan uzak durmak, uçağa binene kadar Weston'la karşılaşmamak anlamına da geliyordu.

Ben uçağa bindiğimde çoktan oturmuştu ve bir koridor geride, karşı taraftaki koltuğuma oturmak için yanından geçtiğimde kaşları çatıldı.

Benimle konuşmak istediği bir şey olursa, bana bir e-posta gönderebilirdi. Bu uçuş için yan yana olmamıza gerek yoktu. Zaten önümüzdeki birkaç gün boyunca birlikte yeterince zaman geçirecektik.

Kaliforniya'ya indiğimizde ben rahatlamış ve çalışmaya hazırdım. Weston'ın gergin omuzları ve kızgın kaşlarına bakılırsa tam tersi görünüyordu. Konuşmadan sıramın yanında durdu, önünden gitmemi işaret etti, sonra da havaalanına girene kadar peşimden ayrılmadı.

Yanıma geldi. "Oturma düzenini değiştirmişsin."

Başımı salladım. Birinci sınıfta uçarken bilet görevlilerinin çok daha yardımsever olduğunu öğrenmiştim. "Pencere kenarını seviyorum."

"Sıramdaki pencereyi sana verirdim."

Parmaklarımı şıklattım. "Sorun değil. Bu şekilde ikimizin de penceresi oldu." "Yani benden kaçmayarak bana iyilik mi yapıyordun?"

"Doğru. Aynen öyle."

"Rahatladım, çünkü bir iş seyahatinde patronunuzdan kaçmak hem çocukça hem de anlamsız olurdu."

"O zaman pencere kenarını sevmem iyi bir şey," diye cevap verdim. "Programımızda okuduğum kadarıyla önce Simpson ve Ortakları'nı ziyaret edeceğiz. Dış giyim üretiyorlar, doğru mu?"

"Program öyle diyorsa, doğrudur."

Sertçe başımı salladım, Weston'ın her zamanki huysuz patron haline dönmesinden memnun olmuşum. Huysuz Weston'la nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Seksi Weston benim maaş derecemin dışındaydı.

"Dört gözle bekliyorum."

Andes'in üretim uygulamaları hakkında araştırma yapmıştım. Andes kendi fabrikalarına sahip değildi. Dünyanın dört bir yanındaki fabrikalarla sözleşme yapıyor ve Andes'in katı çalışma ve çevre kurallarına uymalarını şart koşuyorlardı. Fabrikalardan dördü Kaliforniya'daydı, diğerleri ise Asya, Meksika ve El Salvador'a yayılmıştı.

Andes'in sıkı üretim uygulamalarını sürdürürken ne kadar büyüdüğü gerçekten etkileyiciydi.

Teslim alma sırasında bize bir Tesla teslim edildiğinde şaşırmamalıydım.

kaldırım, ve Weston tırmandı arkasında ve
Tekerlek. O şirketinden kişisel alışkanlıklarına kadar
çevreciliği ciddiye aldı.

Şehirden hızla uzaklaşırken Weston'ın başparmakları direksiyona vuruyordu. "Bana soracak sorularınız var mı?"

İlk durağımızla ilgili bir şeyler okuduğum tabletimden başımı kaldırdım. "Elbette. Bütün fabrikaları böyle mi ziyaret ediyorsunuz?"

Alay etti. "Yetmişten fazla tedarikçiyle çalışıyoruz. Her yıl hepsini ziyaret edecek vaktim yok, ancak her birine en az bir kez girmişimdir."

Daha fazla cevap bekledim. İçimde o kadar basit olmadığına dair bir his vardı.

Nefes verdi ve gözlerini bana çevirdi. "Andes düzenli olarak fabrikaların içinde bulunan saha personeli istihdam ediyor. Çoğu zaman video konferans yoluyla beni de gezdiriyorlar ve bunlar rastgele oluyor. Ürünlerimizi *kimin ürettiğine* dair herhangi bir şüphem olsaydı bu şirketi yönetemezdim."

"Çocuklar mı?" Tahmin ettim.

Bir kez başını salladı. "Aynen öyle. Andes, çocuk işçi ya da zorla işçi çalıştırdığı söylenen tedarikçilerle bile çalışmaz. Gözetimimiz kapsamlıdır, bazılarına göre aşırıdır, ama-

"Bunun abartılı olduğuunu düşünmüyorum. Takdire şayan."

"Bu gerekli." Çenesi sıkıştı. Başparmaklarını direksiyona vurmaya devam etti. Birkaç mil daha geçti, etrafımızdaki boşlukları yoğun bir sessizlik dolduruyordu.

"Yarın, dolgu malzemenizi üreten değirmene mi gideceğiz?"

"Evet. En başından beri benimle birlikteler."

"Vay canına." Başımı salladım. "Tüm bunlara yirmi yaşında başlamış olman bana çılgınca geliyor. Ben yirmi yaşındayken zamanımın çoğunu ya aptal partilerde sarhoş olarak, ya akşamdan kalmalardan kurtulmaya çalışarak ya da bir gece önceki sınava çılgınca çalışarak geçirirdim."

Bana tekrar baktı. "Yapman gereken şey tam olarak buydu. Eğlenmek, yaşamak. Lisedeyken bunu yapma şansın yoktu."

"Evet." Koltuğuma gömüldüm. Weston olayın yarısını bile bilmiyordu ama bildiği yarısı da kötüydü.

Deli annem. İhmali, depresyonu, şiddetli ruh hali değişimleri... kasıtlı olduğundan bir kez bile şüphe etmediğim araba kazası. O gittiğinde ve ona bakmak zorunda olmadığımnda hiç dile getirmediğim rahatlama. Elliot eve taşındığında ve sonunda tekrar nefes alabildiğimde yaşadığım teselli.

Weston, Elaine Levy'nin çılgınlıklarını en ön sıradan izlemişti.

"Bu konuyu açmamalıydım," diye homurdandı. "Özür dilerim."

Haklı olmasına rağmen elimi salladım, yapmamalıydı. "Merak etme. Patron şapkanın yerinde durduğunu biliyorum ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranman tuhaf olurdu."

Boğazını temizledi ama sözleri aynı sertlikte çıktı. "Bunların hepsi doğru, ama şimdi hassas bir konuyu kaşımanın zamanı değil. Bir daha olmayacak."

"Affedildin."

Çenesi gerildi. "Bu kadar kolay mı?"

"Siz benim patronumsunuz, Bay Aldrich. Elbette size karşı kin beslemeyeceğim."

Azı dişlerinin çatladığını duyduğuma yemin edebilirim.

İlk durağımızda bizi bir ekip bekliyordu. Takım elbise giymiş iki erkek ve bir kadın ve göğsünde fabrika logosu işlenmiş bir polo yaka tişört giymiş bir adam.

Biz yaklaşırken kadın gruptan ayrıldı. Weston'a yavaşça gülümsemesi, profesyonel el sıkışma teklifiyle doğrudan çelişiyordu.

Kadının elini kendi eline aldı ve diğer eliyle kavradı. Gözlerinin kenarları kırıştı. "Seni görmek güzel, Marisol."

Eğildi, kırmızı dudakları parlıyordu. "Seni görmek gerçekten çok güzel West.

Çok uzun zaman oldu."

Bu kadın şaşırtıcı derecede güzeldi. Uzun boylu, ince yapılı, kıvrımlı kalçaları ve incecik beliyle bir iş kadınının Hollywood versiyonuna benziyordu. Sigara rengi pantolonu ve krem rengi ipeksi bluzu doğrudan gardırop bölümünden gelmiş olabilirdi. Parlak dalgaları güzellik ekibi tarafından yeni rötuşlanmış gibi görünüyordu. Kiskanmadım bile. Bu kadının gerçek hayatta var olması beni şaşkına çevirmişti.

Weston, "Çok uzun zamandır," diyerek aynı fikirdeydi.

Güpegündüz göz göze geldikten sonra nihayet birbirlerini bıraktılar ve o da grubun geri kalanını selamladı. Son dakikada orada olduğumu hatırlamış gibi göründü ve beni herkesle tanıştırdı. Onlar olamazdı

benimle daha az ilgileniyordu, ki bu iyiydi. Zaten bu takım elbiseler için burada değildim.

Sonraki iki saati grubun arkasında fabrikayı gezerken notlar alarak geçirdim. Weston birçok işçiyle konuşmak için durdu, bazılarını ismen tanıyordu. Tüm bu süre boyunca Marisol onun yanında kaldı ve ona dokunmak için her bahaneyi buldu.

Andes'in Batı Yakası tedarik zincirinin başında olduğunu öğrendim. Belli ki Weston'la birlikte yakın çalışıyorlardı. Birlikte başka neler yaptıklarını merak ettim. Sıradan dokunuşlarından anladım.

İlginçtir ki Weston, *Marisol'u* becermek için kendi meslek etiğini ihlal etmişti. Kuralların her zaman istisnaları olduğunu sanıyordum, özellikle de istisna böyle görüldüğünde.

Bir sonraki fabrikaya gitme vakti geldiğinde Weston'ın Tesla'sına doğru yöneldim, Güzel Marisol yolcu kapısını açıp içeri süzüldüğünde ve koltuğuma sanki ona aitmiş gibi oturduğunda annemle birlikte durdum.

Arkamda bir boğaz temizlendi.

Gevşemiş ağzımı kapatarak arkamı döndüm. Dev ve Jeff, diğer iki yönetici, ciplerinin yanındaydı.

Dev arka yolcu kapısını açtı. "Bizimle geliyorsun." "Ben mi?"

Tesla'nın otoparktan hızla çıktığını görmek için arkama baktım ve midem bulandı. Weston tek kelime etmeden beni terk etmişti. Beni gerçekten terk etmişti.

Pislik herif.

Tek yapmak istediğim kaldırıma oturmak ve o geri gelip Marisol'u koltuğumdan atana kadar hiçbir yere gitmeyi reddetmektir. Sonra *onu* terk ederdim.

ve onu toz içinde bıraktı.

Bunun yerine kendimi toparladım ve bana yabancı olan iki adamla
b i r l i k t e cipin arkasına tırmandım.

Güzelmiş. Gerçekten güzel.

Birkaç saat, bir başka fabrika turu ve gergin, sessiz bir yolculuktan sonra otelimize vardık. Tamamen bitmişim, yatağıma kıvrılmaya, oda servisi sipariş etmeye ve bayılana kadar müstehcen şeyler okumaya hazırdım.

Weston olduğu için otel müdürü bizi lobide karşıladı ve önce benim odama uğrayarak katımıza kadar eşlik etti. Anahtarı elime alır almaz içeri daldım ve Weston'ı müdürle birlikte koridorda bıraktım.

Onun etrafında olmaktan bıkmıştım.

Neredeyse bütün bir gün boyunca görmezden gelinmek bunu yapabilir.

Yani, evet. Patron Weston berbattı. Ve onu Marisol'le görmek beni onun kadın bolluğu yaşadığı günlere geri götürdü. Bana dokunmasına neden izin verdiğimi merak ediyordum. O böyle biriydi. Hiç değişmemişti. Sadece daha tedbirli davranıyordu.

Oda servisini sipariş ettikten sonra duş aldım ve Saoirse'nin bana oda arkadaşı hediyesi olarak aldığı ipek kısa pijamaları giydim.

Geç değildi ama bu gece bu odadan çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Kapı hafifçe vurulduğunda saçlarımı havluyla kuruluyordum. Midem sanki akşam yemeğimin diğer tarafta olduğunu biliyormuş gibi guruldadı.

Ama kapıyı çalan oda servisi değildi. Weston orada durmuş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Oh." Açıkçası onu gördüğüme şaşırmıştım, özellikle de bu kadar rahat göründüğüne. "Sensin."

Giydiklerime bakarken kaşları çatıldı. "Selam. Benimle yemeğ çıkmak ister misin diye soracaktım."

şortumun biraz daha uzun olmasını dileyerek dökümlü kaşkorsemi ekiştirdim. "Bunlar benim pijamalarım. Bu gece buradayım."

"Yemek yemelisin," diye karşı ıktı.

"Ve yapacağım. Oda servisini bekliyorum."

"Ah." Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi koridora göz gezdirdi. "Bugünün nasıl geçtiğine dair düşüncelerini gözden geirebileceğimizi ve yarın için planı tartışabileceğimizi düşündüm."

Başımı salladım. "Düşüncelerimi istersen sana e-posta atarım." Tüm düşüncelerimi değil. Onları e-postayla göndersem kovulurdum.

Çenesini eğdi. "Emin misin? şehre her geldiğimde yemek yemeyi sevdiğim bir restoran var. Yürüme mesafesinde ve-"

"Eminim, Weston. Eğer yalnız gitmek istemiyorsan, belki Marisol da sana katılır. Eminim bu konuda çok istekli olacaktır."

O konuşmak üzereyken oda servisim geldi. Weston yemeğimi taşıyan adamın odama girmesine izin vermek için kenara çekilmek zorunda kaldı. Yemeğ sehpanın üzerine koydu ve bahşış verdiğimde bana teşekkür etti.

O otuz saniyelik dikkat dağınıklığı sırasında Weston odama girmiş ve sunucu gittikten sonra kapıyı kapatmıştı.

Kaşlarımı attım. "Ne yapıyorsun?"

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

İ çekerek küçük kanepeye oturdum ve bacaklarımı altıma sıkıştırarak kucağıma bir yastık aldım. "Hayır, yorgunum ve gecenin geri kalanında çalışmak istemiyorum."

"Benim etrafımda olmak iş mi?"

"Bunu neden bastırıyorsun?" Elimini uzattım ve ağır bir şekilde bıraktım. "İşle ilgili konuları konuşmak için beni yemeğe davet ettin. Bu gece bunu yapmakla ilgilenmiyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve her şey benimle ilgili."

Kapının yanındaki duvarı itti ve bana doğru yürüdü. "Bu doğru mu?"

"Öyle."

"O zaman neden Marisol'dan bahsediyorsun?"

"Neden yapmayayım ki? O sizin iş arkadaşınız ve birbirinize söyleyecek çok şeyiniz var gibi görünüyor. O kadar ki bugün tanıştırıldığım iki adamla tamamen farklı bir araçta yolculuk etmek zorunda kaldım. Akşam yemeğinde konuşacak çok şeyiniz olduğunu düşünüyorum."

İki saniye hareketsiz kaldı, sonra başı öne eğildi ve bir küfür mırıldandı. "Bu olmamalıydı. Bunun olmasına izin vermemeliydim."

"Sorun yok, Weston."

"Hayır, değil. Buraya gelmeni ben istedim. Jeff ve Dev'le birlikte ata binerken rahat olduğundan emin olmalıydım. Bu yarın olmayacak."

Marisol'un arabasında yerimi almasına izin vermemesi *gerektiğini* söylememesi beni çok etkiledi. Aşırı tepki mi veriyordum? Ben diğer iş arkadaşlarımla giderken Weston'ın kendi iş arkadaşını götürmesinin o kadar da gülünç olmadığını düşündüm.

Ama hayır. En azından bir şeyler söylemeliydi. Beni kontrol etmeliydi. Tanıdığım en zevksiz erkeklerden bazıları olan Dev ve Jeffle beni terk etmesinin sorun olmadığına inanmak için kendimi gazla aydınlatmayacaktım.

En iyi gülümsememi takındım. "Yarın için hazırlıklı olacağım.

Önemli değil." Gözleri kısıldı. "Bunu yapmandan hoşlanmıyorum."

"Ne?"

"İyi olmadığın halde iyiymişsin gibi davran."

Omuz silktim. "Benden ne yapmamı istediğinizi bilmiyorum."

Sehpanın etrafında dönerek çaprazımdaki koltuğa çöktü.

Dirseklerini dizlerine dayayarak minder kenarına oturdu.

"Elise." Avuçlarını birbirine bastırdı ve doğrudan bana baktı. Sonra benimle öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi konuştu. "Eğer bugün ihmal edildiğini hissettiysen ya da seninle değil de müdürlerimle konuştuğum için bana kızgınsan, bunu aşman gerekecek. Araba konusunda bir hata yaptım ama gerçek şu ki bu seyahat seninle ve benimle ilgili değil. Tedarikçilerim ve Batı Yakası ekibimle temas kurmak için buradayım. Sen içerik bulmak ve katalog için röportajlar yapmak için buradasın. Hepsi bu. Bu bir sosyal gezi değil. Tatilde değiliz. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Ona gözlerimi kırıştırdım, yumuşak uyarısının zaten hassas olan tenimde acı veren bir kırbaç gibi hissettirdiğini görmesine izin vermek istemiyordum. Bana son bir kez sarılmasına izin vermem için yalvardıktan sonra nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi davranırdı?

"Bunu anlıyorum. Sana durmanı söylediğim halde otel odamda beni sıkıştırdığını anlıyor musun? Sana birden fazla kez her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama hala buradasın, bunu anlamıyorum. Başka bir çalışanın otel odasına zorla girebilir miydin?"

"Hayır," dedi.

"O zaman neden benimkindesin?"

"Elise," diye iç geçirdi. "Zorluk çıkarma."

"Weston, kafa karıştırma. Benimle bir sınır çizdin, ben de buna katıldım. Eğer iş dışında da arkadaşım olmak istiyorsan, tamam. Bunu yapalım. Ama patron olduğunda bana karşı tam bir pislik olamazsın. Eğer arkadaş olmayacaksak, o zaman otel odamda olmamalısın."

Yüzü hoşnutsuz bir ifadeye bürünmüştü. "Benden ne istediğinden emin değilim. Doğru olduğunu söyleyebileceğim bir şey var mı?"

Yastığı göğsüme bastırdım, yorgun, incinmiş ve bu konuşmayı tamamen bitirmiştım. "Marisol ile seks yaptın mı?"

Zar zor irkildi ama bu kadarı yeterliydi.

"Gidebilirsin." Ondan uzaklaştım ve uzaktaki duvara baktım. Bu tam da benim yerim olmayan türden bir dramdı. Ve işin vahimi, bunun yarı nedeni bendim. Ben, yüzleşmekten kaçınmak için gecenin bir yarısı Chicago'dan sıvışan kız.

Weston Aldrich içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmaya devam ediyor gibiydi. Çıldırtıcıydı.

Ama kalkıp sessizce odamdan çıktığında, geri gelmesini istememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Bölüm S xteenI

Weston

GEÇ OLMUŞTU.

Gece yarısı.

Uyku beni ele geçirdi.

Odamı Elise'inkinden ayıran kapının önünde durdum. Odalarımızın bitişik olduğunu fark etmiş miydi? Birden fazla kez, içeride hareket ettiğini duyup duymadığımı kontrol etmek için kulağımı kapıya dayamıştım.

Sessizlik.

Başımı kapıya yasladım.

Bugün her şeyi berbat etmişim ve bunu yaparken farkına bile varmamıştım. İş moduna girdiğimde, kişisel ilişkiler gerçekten var olmuyordu. Marisol'un benimle birlikte ikinci bölgeye gelmesi çok doğaldı. Bunu birkaç yıldır bu şekilde yapıyorduk. Bir alışkanlık.

Bu bir mazeret değildi.

Dev ve Jeff zararsız insanlardı ama aynı zamanda karıları hakkında saçma sapan konuşan ve espri anlayışı olmayan A sınıfı pisliklerdi. Onlarla bir saatlik yolculuğun epey acı verici olduğuna bahse girerim.

Bir özrü hak ediyordu.

Yapmamam için kendime yüzlerce neden saymadan önce elimi kaldırdım ve kapıyı tıklattım. Odasında bir şey çarptı. Ardından hışırtılar geldi, sonra da sesi.

"Ne? Orada biri mi var?"

"Elise, kapıyı aç. Benim."

Kilit onun tarafında tıkladı. Kapıyı birkaç santim açıp uykulu gözlerle bana baktı.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Kapıyı iterek biraz daha açtım, içeri sığacak kadar. Ben omzundan tutup kendime doğru çekene kadar sendeleyerek geri çekildi.

Yatağının yanındaki lamba odadaki tek ışık kaynağıydı. Çarşafları buruş buruştu. Yanakları yastıktan dolayı buruşmuştu. Yumuşak, pelüş teninden sıcaklık yayılıyordu.

Sikime kan hücum etti. Elise'i birçok şekilde görmüştüm ama hiç bu kadar dağınık, küçük, ipeksi pijamalarla uyumamıştım. Kayışlardan biri omzundan kaymıştı ama düzeltmek için hiçbir şey yapmadım. Düzeltmek gibi bir arzum da yoktu.

Nefesimi tutarak daha da uzağa kaymasını izledim.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü-" Gözlerimi sıkarak kapattım. Ne yapıyordum ben?

"Sen...?" Elini göğsüme, çarpan kalbimin üzerine koydu. "Neden buradasın?"

Gözlerimi açtım ve kilometrelerce uzak durmam gereken bu güzel kıza baktım. Bu da bir alışkanlıktı. Elise'e karşı hissettiğim çekim her neyse, yıllardır sıkı sıkıya kilitlenmişti.

Şimdiye kadar.

Yaptığım hiçbir şey onu değiştirmedim. Onu her gördüğümde büyüdü.

"Seni istiyorum ve istemiyormuşum gibi davranmak bu isteğimi ortadan kaldırmıyor. Seni istiyorum, Elise." Çenem o kadar gergindi ki ifadem gergin ve öfkeli çıktı.

Nefesini içine çekti, parmakları göğsümde kıvrıldı. "Sen bir pislisin."

"Bunu biliyorum. Ve seni istemek imkânsız ama işte. Hissettiğini biliyorum."

Çenesi yukarı kalktı. Meydan okurcasına. Tam da sevdiğim gibi. "Bu asla işe yaramayacak, biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Ama bunu yakmamız lazım... aramızdaki her neyse. Onu yakıp yok etmeliyiz."

Kaşları kanatlandı. "Sistemlerimizden atalım mı?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmağımı çenesindeki yarığa sürttüm. "Aynen öyle."

"Biz buradayken mi?" diye

fısıldadı. "Sadece biz buradayken."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, ağzı benimkine değdi. "Hayır demeliyim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Kesinlikle yapmalısın." Sonra parmaklarımı saçlarının arkasına geçirdim ve yumruk yaptım. "Ama yapmayacaksın çünkü senin de bunu hissettiğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı, bana doğru eğilerek. "Seni çığlık atana kadar boşaltacağımı biliyorum." Başını iki yana salladı. "Hayır."

Saçını tekrar çektim. "Hayır mı? Beni inkar etme."

Dudakları dudaklarımda gezindi ve ikinci geçişte dili alt dudağımda hafifçe gezindi. "Mesele şu ki, boşaldığımda çığlık atmıyorum."

"Mmm." Dişlerimle dudağını yakaladım, hafifçe çekiştirdim. "Boşaldığında ne kadar tatlı ses çıkardığını hatırlıyorum. Ama sanırım etrafta duyacak kimse olmadığında daha iyisini yapabilirim."

Beni itti ama ciddi olduğunu düşünmemi sağlayacak kadar sert değildi. "Sana kızgıyım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de sana kızgıyım." Başını geriye yatırdım ve köprücük kemiğinden kulak memesine kadar uzanan uzun bir çizgiyi yaladım. "Hâlâ hayatımda hiç olmadığım kadar sertim. Kendimi bu delilikten kurtarmak için şiddete başvurmadan önce hâlâ seni becermem gerekiyor."

"Benden etkilenmek çok mu delice?" diye sordu titrek bir fısıltıyla.

"Olduğum gibi, evet. Senin yanıdayken aklımdan neler geçtiğini tahmin bile edemezsin." Dişlerimi boynundaki tendona batırdım ve vücuduna titreme gönderdim. "Seni gördüğümde, seni canlı canlı yemek, tokatlamak, her birini işaretleyene kadar yumuşak noktalarını emmek istiyorum."

Nefes nefese bir inilti çıkardı, başı arkaya düştü. "Yumuşak noktalarım var, West."

"O zaman sanırım başlamam gerekiyor çünkü yapacak çok işim var."

Ağzım boğazının dibinde kenetlendi ve o inleyene kadar sertçe emdi. Dudaklarım aynı noktaya bastırarak acıyı öptü.

Onu kontrol etmek için geri çekildim. Gözleri kapalıydı, uzun bir nefes verirken dudakları aralanmıştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap verdi. "Yine de senden hoşlanmıyorum."

Kıkırdadım, yüzümü tekrar boğazına doğru eğdim. "Sana daha önce de söyledim, senden ikimize yetecek kadar hoşlanıyorum." Tenini emdim ve göğüslerini avuçladım. Ağır ve yuvarlaştılar, avuçlarımın kenarlarından taşarak doğrudan taşaklarıma acı veren darbeler gönderiyorlardı.

Ona sahip olmalıydım, onun bu parçasını tanımalıydım, böylece zihnimdeki soruları temizleyebilirdim. Kendi içimde derinlere dalmadıkça artık doğru düşünemiyordum.

ve o zaman bile, *o zaman bile*, düşüncelerim bazen bu kadına sapıyordu.

Tenini emerken, onu yatağa doğru geri çektim. Onu yönlendirmeme izin vererek uysallaşmıştı. Dizlerinin arkası yatağa değdiğinde durduk ve birbirimize bakmaya başladık.

İşte buydu.

Atla ya da geri dön.

Benim için başka seçenek yoktu. Sadakatim, sağduyum ve kendimi korumam Elise'e olan ihtiyacımın altında kalmıştı.

Parmakları saçlarımı taradı. Alt dudağını ısırды, gözleri üzerimde geziniyordu. Sonra bir elini karnımdan aşağıya, spor pantolonumun bel bandına doğru indirdi. Sikim tam oradaydı, lastiği itiyordu. Düzleştirilmiş avucuyla bastırdı.

"Batı," diye nefes aldı.

"Bunu kabul edeceksin, değil mi bebeğim?"

Başını salladı, yine dudağını ısırды. "Söyle Elise. Bana bunu istediğini söyle."

"Senden" -parmaklarını sikime dolayarak pantolonumun üzerinden aşağıya doğru kaydırды- "beni bununla becermeni istiyorum. Sert ve kirli yap ki neden yapmaman gerektiğine dair tüm nedenleri unutayım."

Omurgamdan aşağı bir doz saf adrenalin fıskırdı. Üstünün yakasından tutarak öyle sert çektim ki, ince kayışlar koptu ve göğüsleri ortaya döküldü, kremsi, lezzetli, koyu pembe uçlarla kaplanmıştı.

"Oh, evet," diye homurdandım. "Şortunu çıkar ve yatağa gir, bebeğim. Bakalım ne alacağım."

İkimiz de kıyafetlerimizi bir kenara atarak hareket ettik. Elise yatağa uzandı, siyah saçları beyaz yastığının üzerinde dalgalanıyordu. Bir dizimi yatağa dayadım,

onu içeri almak için yavaşlıyor.

"Tanrım, West, asılmışsın."

Bu beni güldürdü. Hâlâ ona bakarken sikimi avucumun içinde tutuyordum. "Ve sen de çok güzelsin."

Çarşafın üzerinde kıvranıyor, kollarını ortasından geçiriyordu. Görüşümün engellenmesinden memnun olmadığım için uzandım, ellerini ellerime aldım ve yavaşça kollarını açmaya ikna ettim.

"Seni görmem gerek Elise."

Pembe dudaklarından küçük bir nefes düştü. "Tamam."

Tekrar incelemeye başladım. Dolgun, yuvarlak göğüslerini ve çakıllı meme uçlarını inceledim. Oval göbek deliğinin üstündeki küçük kabarıklığı. Karnının altındaki hafif eğim, koyu renk saçlarından oluşan mükemmel bir üçgene doğru uzanıyordu.

Sikim zonkluyordu, içine girmek, tüm o sıcaklığa ve yumuşaklığa gömülmek için can atıyordu.

Kıvrımları çöküşün kişileştirilmiş haliydi. Tek bir keskin kenar ya da sert açığı yoktu. Teni bronz ve kremi, her yeri yumuşak ve pürüzsüzdü. Onunla ilgili her şey son derece kadınsı ve şehvetliydi.

Sertçe yutkunmak zorunda kaldım, gerginliğe benzer bir şey boğazımı tıkadı.

Elise Levy, sahip olmama asla izin vermediğim bir hayaldi.

"Buraya gel," dedi dilinde balla, elini uzatarak. "Becer beni West."

Ayaklarının dibinde diz çökerek ellerimi uyluklarının arkasından dizlerine doğru kaydurdım ve bacaklarını ayırdım. Ağzımı ondan uzak tutamıyordum. Dudaklarımı kalçasının iç kısımlarında gezdirirken inledi.

Parmaklarım ağzımın önündeydi, kabarık, ıslak amının üzerinde geziniyor, sıırıslıklam pembe kıvrımlarını ortaya çıkarmak için yarığını ayırıyordu.

"Çok güzel, Elise." İki parmağımı içine soktum, sıcaklığı beni sararken gözlerim kapandı. Onları içeri ve dışarı hareket ettirerek, kendimi içine sığdırmak için yer açmaya çalıştım. "Çok sıkı, bebeğim. Oraya ihtiyacım var."

Bana bir el uzattı. "Hadi, West." "Tadına bakmadan olmaz. Tadına bakmalıyım."

Kalçalarının arasına eğildim, ağzımı üzerinde ileri geri gezdirdim. Taze, temiz, kaygan ve sıcaktı. Yüzümü kıvrımlarına gömdüm, her tarafını yaladım, parmaklarımı içeri ve dışarı pompaladım. Onun uyarılma sesi kulaklarımı dolduran en seksi şeydi. O kadar şişmişti ki, dilimle yuvarladığımda klitorisi tatlı küçük bir boncuk gibiydi.

"Batı," diye inledi, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyordu. "Daha fazla, *daha fazla*." Kalçaları kalktı, amını ağzıma daha da sıkı yaklaştırdı. Ona daha fazlasını verdim, klitorisini emdim, amını parmaklarımla siktim.

"Çok... güzel." Dilime yapıştı, amı dudaklarımda titreşiyordu. "Geliyorum."

Bıraktığında, bu bir çılgılık değildi. Elise'in çılgınlıkları sulu gökkuşakları gibiydi, canlı ama geçici. Onun gitmesine izin veren kişi olmak acı verici derecede güzeldi.

"Tanrım, West, lütfen."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve soyunduğumda yatağın üzerine attığım prezervatifi kendime geçirdim. Elise bana doğru uzanıyor, kalçalarını kaldırarak teklif ediyordu.

Üstümü örttüğümde üzerine kapandım ve ağzını yalamaya başladım. Dili benimkiyle çarpışıyor, etrafında kıvrılıyordu. Dişleri dudaklarımı ısıırıyor ve dudaklarının arasından emiyordu.

Sikim amını dürtüyor, içeri girmek istiyordu. Aramıza uzandım, başım açıklığının içine kayacak şekilde kendimi açtım.

Boynu bükülürken ağzı benimkinden ayrıldı. "Batı!"

"Biliyorum, bebeğim." Bir santim daha içeri kaydım, izlemek için kollarımı yukarı kaldırdım. "Bırak gireyim."

Vücudu yavaşça açıldı, bana uyum sağlamak için gerildi. Her seferinde biraz daha içine girdiğimde Elise'in çıkardığı sesler beni daha da kamçılıyordu. Bu kızı sikkemek zorundaydım ve onu sertçe sikkeliydim.

"Daha fazlası için hazır mısınız?"

Dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

Gözleri parladı. "Senden daha *fazlası* mı var?"

Kıkırdadım, başımı onun üzerine eğdim. "Evet, bebeğim. Senin için daha çok şeyim var ve sana vereceğim. Bırak gireyim. Alabilirsin."

Kalçalarını birbirinden uzaklaştırarak, leğen kemiğim onunkinin yastığıyla buluşana kadar kalçalarımı öne doğru ittim. Yıldızları gördüm. Hiçbir zaman. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve daha yeni başlamıştık.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes verdim. "Çok fazla iyi, Elise."

"Hareket et West. Hareket ettiğini hissetmeliyim," diye mırıldandı, esneyen ellerimi kavradı.

Pazılar.

Çıtlamayı tekrarlardım, çekildim ve ileri doğru daldım, tekrar tekrar. Elise beni izliyor, ellerini ve tırnaklarını kollarım ve göğsüm boyunca sürüklüyor, içine her daldığımda en seksi küçük çığlıkları atıyordu.

Göğsüm alışılmadık, derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle gümbürdedi. Her darbeye göğüsleri titriyordu. Birini elime aldım, yoğurdum, başparmağımla meme ucunu ovdum. Ben ona dokundukça parmakları bileğime dolanıyordu.

"Güzel memeler, bebeğim. Mükemmel, açgözlü bir amcık." İçine gömülürken başımı salladım. "İçinde olduğuma inanamıyorum."

Dizlerini kalçalarımın doğru çekerek beni daha derine götürdü. "Buraya

bunun için geldin."

Ağzım düğümlendi. "Bir şeyi istemek ve onu elde etmek iki farklı şeydir."

"Şimdi ben varım."

"Şanslı değil miyim?"

Saçlarımı alnıma doğru taradı. "Benimle konuşmayı kes ve beni öp."

Ağzına karşı gülümsedim, onu becerdiğim aynı titizlikle öptüm. Dilimin derin ve yalayıcı darbeleri, sikimin sert ve güçlü darbeleriyle eşleşiyordu.

Elise onu aldı, benimle buluşmak için yükseldi, uyarılmışlığı taşaklarımdan ucuma kadar beni kapladı.

Parmakları saçlarımdaydı, ağzı benimkinin üzerindeydi.

Bu çok fazlaydı.

Kalçalarım daha hızlı sarsılarak içine doğru güçlendi. Dudaklarıma karşı inledi, ben onun yumuşak, şehvetli bedenini sürerken omurgasını eğdi.

"Çok yakın," diye homurdandım. "Oraya gitmeni istiyorum."

"Klitorisime dokun ki seninle gelebileyim," diye mırıldandı. "Beni de yanında getir."

Kontrolüm bıçak sırtındaydı ama ona tam olarak ihtiyacı olanı vermemi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını kalçalarımın etrafında doladım, böylece önümde yayılmıştı. Kalçasını tuttum, parmaklarımı etinin içine soktum ve diğer elimi klitorisile oynamak için kullandım.

"Evet, West. Bunu yapmaya devam et." Avucunu elimin üstüne bastırdı, kıkırını yataktan kaldırmak için sırtını eğdi. "Yaklaştım."

"Oraya git."

Onun her tarafa yayılmış görüntüsü, pembe amcığının etrafında gerilmesi, ona çarptığımda zıplayan göğüsleri, benim felaketim olacaktı.

Vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesini seviyordum. Büyülenmişim. Daha işimiz bitmemişti ve bunu onunla tekrar yapmam gerektiğini biliyordum. Bir kez yeterli olmayacaktı.

Tırnakları elime battı ve iç kasları gerginleşip beni daha derine çekerken ağzı gevşedi.

"Oh, kahretsin," diye bağırdım. "Lanet olsun, Elise."

Bir kez başladığında, beni tutan hiçbir şey yoktu. Üzerine düştüm, ağzımı onunkine mühürledim, bu ekstra bağlantı seviyesine ihtiyacım vardı. Kalçalarım tekrar tekrar içine giriyor, sonuna doğru hızla ilerliyordu. Omuzlarıma tutundu, dilini benimkinin etrafında döndürdü, beni aynı çılgın coşkuyla öptü.

Son bir hamle yapıp en derin noktasında durana kadar inşa, inşa, baskı, ihtiyaç, çılgınlık. Çıplak iç duvarlarını kaplamamı engelleyen prezervatifi hor görerek salıverilmemi sarsarken ağzına doğru nefes nefese kaldım.

Artçı sarsıntılar içimi kasıp kavururken sallandım ve dudaklarını ısırdım. Parmak uçlarını gergin boynumda gezdirdi ve saçlarımın arasına soktu.

"Tanrım," diye inledi. "Sanırım beni mahvettin."

Biraz çılgınca gülerek alnımı onunkinin üzerine koydum. "*Biliyorum* Beni mahvettin. Lanet olsun, Elise. O da neydi öyle?"

Yana doğru yuvarlanarak yavaşça içinden çıktım. Vücudum onunkini terk ettiğinde ona baktım ve gözlerimi kırıştırdım. Öpücükle şişmiş dudakları bir sırtışa dönüştü.

"Bu gerçekten iyi bir seksti." Sonra dişlerini alt dudağına geçirdi, sanki başka bir sırtışı geri çekmeye çalışıyordu ama kaybetti. "Sisteminden çıktım mı?"

İnleyerek başımı onunkinin yanındaki yastığa yasladım. "Seni doğrudan damarlarıma enjekte etmişim gibi hissediyorum." Göğsünü avuçladım ve başımı eğerek ağzımı göğsüne sürttüm. "Tedaviyi bulmak için iki günümüz daha var."

Terli göğsümü itti. "Tabii. Belki. Şimdi yatağına dön. Yoruldum."

Meme ucunu ısırđım, ciyakladı ve beni tekrar itti. "Kes şunu."

Ayaklarını çılgınca tekmeleyerek kaval kemiğıme vurdu.

Başımı kaldırdım, gülüyordum. "Beni gerçekten kovuyor musun?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerinin üzerimde gezinmesine izin verdi. "Evet," diye nefes aldı. "Sence de öyle değil mi?"

Gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim mi? Birlikte yatarsak, kafamızın karışabileceğini düşünmedim mi? Yatağı seksten daha fazlası için paylaşmanın ikimizin de istemediğı duygulara yol açabileceğini düşünmedim mi?

Evet. Yaptım.

Ama tüm içgüdülerim onu terk etmek zorunda kalmama karşı çıkmak istiyordu.

"Pekâlâ." Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Yine de bu iş bitmedi."

Kaşlarını kaldırdı ve bana attığı bakış yeni bir şeydi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, bir kez bile nazlanmamış ya da flört etmemişti, ama bu buydu.

"Göreceğiz." Beni tekrar itti. "Şimdi git."

Oflayarak güldüm, yanaklarını avuçladım ve dudaklarımı alnına bastırdım.

"İyi geceler, Elise."

"İyi geceler, Weston."

Yatağından çıktım, yerden giysilerimi aldım ve odalarımızı ayıran kapıya doğru ilerledim. Arkama son bir kez baktığımda, çoktan yan yatmış, battaniyeleri omuzlarına kadar çekmiş, yüzünü ters yöne dönmüştü.

Kendimi kapıdan geçmeye zorladım, her ne kadar tek yapmak istediğim kalmak ve bu sonsuza dek bitene kadar yaşadığımız her dakikayı içime çekmek olsa da.

On Yedinci Bölüm

Elise

SABAH GÜNEŞİ, benim odamı Weston'inkinden ayıran kilitli olmayan kapının üzerinde bir spot ışığı gibi parlıyordu. Yatağımdan ona baktım, kabarık yorganım kulaklarıma kadar çekilmişti, kalkıp kilitlemek için kendimi zorladım.

Ama sonuçsuz kalacaktı. Weston tekrar odama girmek isterse, kilit olsun ya da olmasın, şüphesiz bir yolunu bulurdu.

Dün gece muhtemelen tek seferlik bir şeydi.

Öyle olması iyiydi. Akıllıca. En iyi karar.

Duşa girmek için kendimi yataktan dışarı atana ve bacaklarımla arasındaki donuk ağrı nefesimi kesene kadar kendime böyle söyledim.

Oh, Weston. Neden bu kadar iyi olmak zorundaydı ki?

Hayatımın en iyi seksiydi. İçgüdüsel düzeyde bu kadar arzulandığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Duş ısınırken dişlerimi fırçaladım. Aynada bana bakan kadının ağzına sıçılmıştı. Saçlarım başımın üstünde fare yuvasına dönmüştü. Göğsümün her yerinde ısırık izleri ve morluklar vardı, bir tanesi tehlikeli bir şekilde boynuma yakındı. Dudaklarım hâlâ biraz şiş ve koyu pembeydi.

Weston Aldrich beni işaretlemişti ve bunu bir amaç için yapmıştı. Yansımamı görmemi istemişti.

Yürürken onu hissetmemi istemişti.

Onun gibi devasa penisleri ve egoları olan adamlar muhtemelen testosteronla dolup taşıyordu. Ellerine geçen her fırsatta göğüslerini dövmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Seks sırasında bana morluk vermek ve bacaklarımı eğmek sosyal olarak kabul edilebilir bir şeydi.

Bunu bir kez tecrübe ettiğim için mutluydum.

Bunu tekrar yapmayı düşünmek bile aptallık olur.

Yağmur duşu başıma vuruyor ve her iki yanımdan su püskürtüyordu. Bu duş şimdiye kadar girdiklerimden çok daha lükstü. Orada uzun süre durdum, başım arkada, gözlerim kapalı, kaslarım gevşemişti.

Aniden gelen serin bir hava beni gerçekliğe geri döndürdü.

Weston'ın çıplak ve sert bir şekilde duşuma girdiği ve bakışlarını bana diktiği gerçeği.

Önümde durdu ve elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Günaydın."

Midemi emerek doğruldum. "Merhaba. Benim duşumdasın."

"Duştayım."

"Seni ben davet etmedim."

Ağzının köşesi kasıldı. "Benimle senin arandaki tüm kapıları açık bıraktın. Bunu bir davet olarak algıladım."

"Küstahça," diye mırıldandım.

"Seksi," diye mırıldandı boynumun kenarını yalamak için eğilirken. "İyi uyudun mu?"

"İyi uyudum, teşekkürler. Sen uyudun mu?"

Boynumdan çeneme kadar öptü. İçim uyanıyor, bu saçma adamın bu saatte bana ne yaptığına ilgi gösteriyordu.

"Korkunçtu. Bütün gece zorlandım. Beni sürekli bıçaklayan bir kütüğün üzerinde uyumaya çalışmak gibiydi. Senin suçun."

Gözlerimi kısmıştım. "Seni doğru düzgün tatmin etmediğimi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum. Bir kez yetmedi ve beni her tarafımda kokun ve daracık amının hatırasıyla yoluma gönderdin. Bu çok acımasızcaydı."

Avuçlarını karnımda gezdirdi. Daha da çok içime çektim. Homurdandı ve beni kendisine doğru çarpmadan önce yanlarımı sıktı, ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kaya gibi sağlam karın kasları karnıma baskı yaparken karnım yumuşadı ve bana attığı bakış gururdan başka bir şey değildi.

"Ne yapıyorsun?" Söyledim.

"Seni becereceğim, sonra da duş alıp uzun bir iş günü için giyineceğim." Bir eliyle k1ç1m1, diğeriyle yüzümü kavradı ve beni sertçe öptü, naneli ve taze. Bana gelmeden önce dişlerini fırçalamış olması beni sevdiğimden daha fazla memnun etti. Bunu düşünmüştü.

Bu Weston'dı. Tabii ki öyleydi. Weston düşünmeden hiçbir şey yapmazdı.

Beni duvara yasladı, nefesim kesilene ve soluk soluğa kalana kadar ağzımın içini yaladı. Parmaklarını k1çımın vadisi boyunca kaydırarak, göbeğime doğru ilerledi, girişimi buldu ve içeri itti. Nefesimi içime çektim ve o da bunu beni daha da derinden öpmek için bir fırsat bildi, kazandığım azıcık oksijeni de çaldı.

Ondan dolayı başım dönüyordu. Ve muhtaç. Ne zaman *düşünmeye*, ne yaptığımızı sorgulamaya ya da parlak banyo ışıklarının ne kadar açıklayıcı olduğu konusunda endişelenmeye başlasam, içimde tüm mantıklı düşüncelerin kaçmasına neden olan bir noktaya sürtündü.

Rekor sayılabilecek bir sürede orgazm oldum. Weston ayrılmış dudaklarımdan inlememi izlemek için geri çekildi. Parmakları iç duvarlarımı bastırıp ovuşturdu, parmaklardan daha fazlasına ihtiyacım olana kadar zevkimi uzattı ve bekleyemedi.

Duşun kapısını kırarak açtı, bıraktığı raftan prezervatifi aldı, sabit, acil hareketlerle taktı, sonra beni kalçalarımıdan tutarak döndürdü ve göğsünü sırtıma yasladı. Aleti yanaklarımdan arasına sığdı ve ağzı omzumu ve boynumu yutarken sallanarak daha da sıkı bir şekilde sıkıştırdı.

Başımı geriye yasladım, çenesinin yan tarafını öptüm, henüz tıraş etmediği kaba sakallarını yaladım. Teni benimkine doğru kayıyordu, sıcak ve kaygandı.

"İçine girmem gerek," diye mırıldandı. "Hatırladığım kadar iyi hissedip hissetmediğini bilmek zorundayım."

"Söz veriyorum. Söz veriyorum."

Omzuma bir kahkaha üfledi ve iki meme ucumu da çimdikledi. "İstediyini biliyorum. O küçük tatlı amcığın mükemmel ve ben onu mahvedeceğim."

Bununla birlikte, sırtımın ortasına bastırarak beni öne doğru eğdi.

"Ellerini duvara koy, bebeğim. Bu sert ve hızlı olacak."

Önce bir elini, sonra diğerini fayanslara dayadı. Weston omzumu tuttu, işaret parmağı boğazımı okşadı ve açıklığımla aynı hizaya geldi. İleriye doğru itti, içime bir santim soktu.

"Batı-"

Söylemek üzere olduğum her şey kalçalarının itişiyile uçup gitmişti. Güçlü bir hamleyle içime tamamen oturdu ve kıcımlı tokatladı. Kalçamı kavradı, diğer elini boğazımın önüne kaydırıp ve beni sert ve derin bir şekilde becerdi, kalın uzunluğu içimdeki sinirlerin her birini ateşledi. Bedenim uyanmıştı ve bu adama çok iyi uyum sağlamıştı.

Weston bir görevdeydi, alabildiği kadar derine iniyor, kendini kabzasına kadar gömmeden önce zar zor geri çekiliyordu. Gergin, kaslı vücudu benim çok daha yumuşak olan vücuduma çarpıyor, göğsünden iniltiyle yükseliyordu.

Beni hissetmeyi seviyordu.

Onu hissetmekten daha çok sevdim.

Bana nasıl sarılacağını, çekingenliğini nasıl unutturacağını ve kendimi bu şeye nasıl teslim edeceğimi biliyordu... yapmaya devam edeceğimiz bu hataya.

Sırtım kamburlaştı ve kollarımı kullanarak kendimi onun sikinin üzerine ittim. Buluştuk, çarpıştık, geri çekildik ve tekrar buluştuk. Weston homurdandı, beni sıktı, umutsuz ve vahşi, beni dün geceye geri getirdi, içgüdüsel arzusunu hissetmeye ve bunun doğru olduğuna inanmaya geri döndü. Şimdilik, devam ettiği sürece, Weston'ın istediği tek kadın olduğuma inanıyordum.

Bilgi baş döndürücüydü.

"Hadi, West. Benim için gel," diye nefes nefese kaldım.

Sırtıma doğru eğildi ve kürek kemiğimi öptü. "Üzerine boşalabilir miyim bebeğim? Güzel kıcımlı boyamak, daha da güzelleştirmek istiyorum."

Sözlerini sıkıca kavradım ve şiddetle başımı salladım.

"Lütfen, lütfen." "Pekâlâ. Sana tam olarak ne istiyorsan vereceğim."

Hareketleri keskinleşti, parmakları içime girdi. Etrafımızdaki hava kaynama noktasına kadar ısındı ve zar zor nefes alabiliyordum. Başım hafif,

dalgalıydı ve eli ıslak kıcıma indiğinde inlemelerim fayanslarda yankılandı.
Beni üç kez daha tokatladı, beni yanında tutmaya yetecek kadar ama

canımı gerçekten yaktı, sonra ani bir hızla içimden çekildi ve prezervatifi çıkarıp bir kenara fırlattığını gördüm.

"Fikrimi değiştirdim." Kızgın kırmızı sikini avucunun içine aldı ve sertçe pompaladı. "Bana ne yaptığını izlemeni istiyorum."

Elimi onunkine doladım, kendini okşarken onunla birlikte hareket ettim ve kalçalarımı birbirine bastırdım. Bu çok fazlaydı. Çok sıcaktı.

Göğsümü avuçladım ve meme ucumu parmaklarımın arasında yuvarladım, Weston'ın homurdanmasına ve daha da yaklaşmasına neden oldum.

"Geliyorum," diye homurdandı.

Salgısının ilk sıçraması karnıma isabet etti. Eğildim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm, böylece geri kalanı göğüslerimin üzerine püskürdü, ağzımı açtığımda dilime birkaç damla yakaladım. Sonra eğildim ve dudaklarımı onun geniş başının etrafına sardım, zonklayan ereksiyonundan son salgısını emdim.

Elleri başıma gitti, ben ağzımla onu temizlerken yanlardan kavradı.

"Elise." Adımı iç çekti. "Bana karşı çok iyisin. Bağımlısı olacağım."

Onun ucundan fırladım ve ona gülümsedim. "Zaten damarlarında olduğumu sanıyordum."

Başını sallayarak bir parmağını yanağımda ve alt dudağımda gezdirdi. "Öylesin." Sonra elimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. Yavaş ve eriten bir öpücükle ağzını ağzıma bastırdı. "Sikimin etrafında dudaklarına daha çok ihtiyacım olacak."

Çenesine dokundum. "Göreceğiz."

Ben de istiyordum, ama bütün gün beni yine görmezden gelirse ve beni iki delikli ile sürmeye zorlarsa, kendini emebilirdi.

Belki de sürpriz olmamalıydı ama Weston güne her zamankinden çok daha az huysuz başladı. Giyindikten sonra hızlıca bir kahvaltı yaptık ve çevresindeki herkese sessizce ters ters bakmak yerine benimle konuştu.

Flört etmedik. Zımnı bir anlaşmayla, çalışırken böyle bir şey olmazdı.

Beni ofisinde boşalttığı zaman hariç. Ama yalnızdık ve şahit yoktu, bu yüzden o sayılmazdı.

Marisol, Dev ve Jeff dün olduğu gibi ilk fabrikada bizi bekliyorlardı. Adamlar bu kez beni kabul ettiler ama Marisol'un bakışları üzerimde pek gezinmedi. Weston'a odaklanmıştı, hemen onun tarafına geçti.

Onun lehine beni görmezden gelip gelmeyeceğini görmek için etrafta dolaşmama gerek yoktu. İK'dan Melinda, hevesli bir dağ yürüyüşçüsü olan Cherise ile ilk görüşmem için beni alıp götürdü.

Bugün zaten çok daha iyi gidiyordu. Cherise tatlı ve hevesliydi. Fabrika katında bir yönetici, bana önce işi hakkında çok şey anlattı, sonra hobisi hakkında konuştuk. Tüm Andes ekipmanlarını yanında getirmişti ve eve döndüğümde ona daha fazlasını göndermek için aklıma bir not aldım.

Görüşmemiz sona erdiğinde, bana fabrika katını gezdirmek için toplantı odasından dışarı çıkardı.

"Andes saha ekibini çok görüyor musun?" Ben sordum.

Gözlerini devirdi. "Her zaman. Her gün bizi kontrol ediyorlar." Güldü. "En azından öyle hissettiriyor. Onlar buradayken hepimiz nefesimizi tutuyoruz."

Bizden neredeyse bir futbol sahası uzakta olan takım elbiselilere başımla işaret ettim. "Bay Aldrich geldiğinde burada mıydınız?"

"Evet, tabii ki. Eskiden çok daha sık uğrardı." Bana doğru eğildi. "Sanırım Bayan Davies'le ayrılmışlar, o yüzden Kaliforniya'ya eskisi kadar sık gelmiyor. En azından söylentiler böyle."

"Öyle mi?" Ona göz kırptım ve bakışlarımın fabrikanın genel müdürüyle derin bir sohbete dalmış olan Weston'a kaymasına izin verdim. Bu mesafeden Marisol'un yüz ifadesini okuyamıyordum ama onun her sözünü dikkatle dinlediğinden emindim.

Ona onunla seks yapıp yapmadığını sordum. Cevap vermemiştir. Bu da yeterli bir cevaptı.

Dün gece Marisol'e sahip olamadığında benim bir teselli ödülü olup olmadığını düşünmeden edemedim.

Cherise başını salladı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Seninle konuşmak o kadar kolay ki, bir an için onun için çalıştığını unuttum."

Uzanıp üst kolunu sıktım. "Bir şey yok. Bu konuda endişelenme. Ben onun şirketi için çalışıyorum, *onun* için değil, anlıyor musun? Zaten yanlış bir şey söylediğini de sanmıyorum."

Dudakları endişeyle sıkılmıştı. "Patronum hakkında bir dedikoduydu."

"Zararsız," diye onu temin ettim. "Beni birkaç kişiyle tanıştırebilir misin? Sorun olur mu?"

Bakışlarını Weston'dan ayırdı, hâlâ kaşları çatıktı. Endişesinden kurtulması bir anını aldı. "Ah, tabii. Sorun değil."

Takım elbiselilerle otoparkta buluştum. Bugün bir ziyaret daha yapacaktık ve oraya varmak için bir saatlik yolumuz vardı. Weston beni tepeden tırnağa taradı.

Sonra arkasını dönüp arabasına doğru yöneldi. Geride kaldım, Dev ve Jeff'le tekrar baş başa kalmayı beklerken neler olacağını görmek için izledim.

Beklendiği gibi, Marisol doğruca Weston'ın arabasına yürüdü. Kapıya uzandığında, Weston boğazını temizledi.

"Aslında Elise bugün benimle gelecek."

Herkes nefesini tutmuş, daha fazla açıklama yapmasını bekliyor gibiydi ama o şık ve gösterişli ayakkabılarının üzerinde dönerek Marisol'un yanından geçti ve yolcu kapısını açtı. Ben kıpırdamayınca kaşlarını kaldırdı ve binmem için eliyle işaret etti.

Marisol da kıpırdamamıştı, bu da beni onun yanından geçmeye zorladı. Weston bir elini sırtımın ortasına koydu ve kapımı dikkatlice kapatmak için oturmamı bekledi. Dikiz aynasından Marisol'un onunla konuştuğunu gördüm ama Weston ne söylediye çabucak duymazdan geldi ve uzaklaştı.

Yanımdaki koltuğa tırmanarak aynalarını kontrol etti ve Dev, Jeff ve Marisol hâlâ orada dururken otoparktan çıktı.

"Mutlu olduğunu sanmıyorum."

Weston mırıldandı. Aynı fikirde miydi? Bunu söylemek zordu.

"Ziyaretin nasıldı?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Süper gücü.

"İlginçti. Cherise'e bütün Andes gardırobunu göndermelisin. O Sosyal medya için yürüyüşlerinin çok sayıda fotoğrafını çekiyor. Insta'da otuz binden fazla takipçisi var. Bu gerçekten iyi bir reklam olur."

Başını çevirdi ve bana rahatsız edici derecede sıcak bir gülümseme verdi. "Renata Cherise'in bilgilerini e-postayla gönderebilir misin? O ilgilenecektir."

"Çoktan yaptım."

Bacağımı sıkmak için konsolun üzerinden uzandı. "Çok iyi iş çıkardın, Elise." "Teşekkür ederim."

Eli hâlâ yukarıya doğru ilerliyordu. Pantolon giyiyordum, bu yüzden nereye gittiğini düşündüğünü bilmiyordum.

"Weston-"

"Şşt."

Uyluklarımın tepesine ulaştı ve içeri doğru kayd, parmaklarını tepedeki yuvarlak kıvrıma soktu, içeri girerken memnuniyetle homurdandı.

"Bunu sevdim." Parmaklarını etime doğru kıvırdı ve verimi test etti.

"Daha sonra yüzümü buraya koyacağım."

"Oh, öyle mi?"

Kibirli olmaya çalıştım ama Weston vücudumun sevdiğimden bile emin olmadığım bir parçasını takdir ederken bu zordu.

"Öyleyim."

Çok emindim ama onu suçlayamazdım.

Bu yolculuğun geri kalanı için neredeyse kesin bir şeydim. Çizgiyi çoktan aşmıştım, neden kendimi bu *kadar iyi olan* bir şeyden mahrum edeyim? Şimdi dursak da on orgazm sonra da sonuçları olacaktı.

"Bu arada..."

Şöyle bir baktı. "Evet?"

"Sen ve Marisol bir çiftsiniz, değil mi?"

Parmakları bacağıma kenetlendi ve sert, ağır bir nefes verdi. "Öyleydik ama bir süredir birbirimize iş arkadaşlığı dışında bir şey yapmıyoruz."

"Tamam. Merakımı giderdiğin için teşekkürler."

Zihnimin arkasındaki güvensiz canavar, Weston'ın Marisol gibi bir kadınla birlikteyken benden nasıl etkilenebileceğini merak ediyordu. Biz aynı değildik. Weston elini onun kalçasına koyduğunda, büyük ihtimalle elinin arasından kayıp gitmişti.

Yol yerine bana bakıyordu. "Pek doymuş görünmüyorsun. Dün bu yüzden sana cevap vermek istemedim."

Ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendini onunla kıyaslıyor musun, kıyaslamıyor musun?" "Hangi kadın yapmaz ki?"

"Karşılaştırılmaz bile."

Homurdandım. "Şaka yapıyorsun."

Kalçamı neredeyse çok sert bir şekilde sıktı. "Kes şu saçmalığı, Elise. Muhteşem olduğunu biliyorsun. Sen ve Marisol birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Açıkçası, onun gibi olmanı istemezdim. Birlikte olmamamızın bir sebebi var."

Parmaklarım bükülen bileğinin etrafında kıvrıldı. "Çürükler bırakacaksın."

"Güzel. O zaman onları göreceğ ve elimi arasına gömmek için sabırsızlandığının senin kalçaların olduğunu hatırlayacaksın. Bir sonraki fabrikada dolaşacağımı, ereksiyonumu saklamaya çalışacağımı ve bu noktaya geri dönüp elimi yüzümle değiştirmeden önce dakikaları sayacağımı hatırlayacaksın."

"Oh."

Ağzının köşesi kasıldı. "Evet. Oh. O zaman başka herkesi aklından çıkar. Onlar benim aklımdan çıktı."

Alt dudağımı ısırarak yavaşça koltuğuma gömüldüm. Beni tutuşu biraz gevşedi ama bırakmadı.

Ve bunu yapmasını istemedim.

Bölüm E ghteenI

Weston

MUTLU DEĞİLDİM.

Başka türlü davranmam imkansızdı, bu yüzden Marisol yüzümdeki çatık kaşları düzeltmek için çabalıyordu.

Brian Lewis, Andes'in patentli dolgu maddesini üreten fabrikalardan birinin sahibiydi. Bir sürü fikri olan zengin bir çocuktan başka bir şey olmadığım en başından beri benimle birlikteydi. Bir zamanlar ona çok güvenmiştim.

Ama Andes büyüdükçe işleri de büyüdü. Bir zamanlar öncelikli olduğumuz yerde, şimdi kenara itiliyorduk.

Ki bu kabul edilemezdi.

"Affedersiniz." Marisol konuşmayı kesti ve herkes bana döndü. "Bunu geçen hafta telefonda konuşmamış mıydık, Brian?"

Brian benden on yaş büyüktü, kırmızı yüzlü ve göbekliydi. Lisede zirve yapmıştı ama bir maçta en çok gol atma gibi önemsiz bir şöhret iddiasından kimsenin etkilenmediğini fark edecek kadar kendinin farkında değildi.

Tüm bunları görmezden gelebilirdim ve yıllarca da öyle yaptım ama bahaneleri beni onunla ilgili her şeyden nefret ettiriyordu. Fabrikaya iyi bir ruh halinde girdiğim için şanslıydı.

"Şimdi, Weston, daha fazla personel alma sürecinde olduğumuzu açıkladım. Önümüzdeki ay üçüncü vardiyamızı iki katına çıkaracağız ve-"

Bir elimi kaldırdım. "Bizimle sözleşme imzaladığınızda, personel eksiklikleriniz için herhangi bir beklenmedik durum yoktu. Kendinize aşırı yüklenmiş olmanız beni ilgilendirmez. Bu benim bilmem gereken bir şey değil ve dürüst olmak gerekirse sizin de etrafta yaymanız gereken bir şey değil. Bu sizi iyi göstermez."

Kıkır kıkır güldü, tek odağı ben olmam gerekirken bakışları meslektaşlarımın üzerinde zıpladı. Ona yardım edemezlerdi. Kendini buraya atmıştı, çıkış yolunu bulmak zorundaydı. Bu, uyduruk bahaneler ya da açıklamalarla olmayacaktı. Benim için kabul edilebilir tek çözüm eylemdi.

Belki de bu adamla bağlarımı yıllar önce koparmalıydım. O benimle, ben de onunla rahattık ama kişisel ilişkilerimi işime karıştırmak bana göre değildi. Sanırım bunun suçlusu nostaljiydi. Brian yeni başlayan bir işe şans vermişti ve bunun bir anlamı vardı.

"Bak Weston, her şey kontrol altında. Üretimde sadece biraz gecikme var, bunun sizin için kabul edilebilir olmadığını anlıyorum, ancak bunu telafi etmek için bir sonraki sevkியatta indirim teklif edebilirim."

Ona baktım, sabrım taşmıştı. Benimle idare ediliyormuşum gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. Öfkeli bir çocuk değildim.

"Elbette anlıyoruz," diye yatıştırdı Marisol. "Yine de bu indirimi yazılı hale getirelim. Sözlü vaatler ancak üzerinde tekrarlandıkları yasal sözleşmeler kadar iyidir."

Ben hariç herkes kıkırdadı. Yöneticilerimden birinin benim adıma konuşmasının eğlenceli bir tarafı yoktu, özellikle de doğru konuşmaya yakın bile değilken.

"Aslında anlamıyoruz." Marisol, Jeff ve Dev'e başımla işaret ettim. "Gidebilirsiniz. Brian ve benim özel bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Gitmek mi?" Marisol tekrarladı.

"Git. Artık sana ihtiyaç yok." Ayak parmağımın üzerinde dönerek Brian'ın ofisine girdim, onun da beni takip edeceğinden bir an bile şüphe etmedim.

Beklerken telefonumu çıkardım ve Elise'e mesaj attım.

Ben: *Neredesin?*

Sana da merhaba. Elias ve Cameron ile dışarıda bir piknik bankındayım. Bana kaya tırmanışı yaptıkları hafta sonlarını anlatıyorlar. Sen neredesin?

Lanet olsun. Yarım saat içinde gitmeye hazır ol.

Elise: *O zamana kadar bitiremeyebilirim.*

Yarım saat içinde hazır ol, Elise.

Lütfen.

Ben: *Ne?*

Weston, patronum olabilirsin ama bu gece sikini içime sokan adam da olmak istiyorsan lütfen de.

Ben: *Yemin ederim, eğer birlikte olduğun adamlar seni sikilmekten bahsederken görürlerse, kışına oturamayacağın kadar şaplak atarım.*

Eğer karşılığında şaplak yemek istiyorsan.

Ben: *Neden sana mesaj atmanın beni sakinleştireceğini düşündüm?*

Öyle mi? Bu çok tatlı. Ve bil diye söylüyorum, seninle konuşmak için masadan uzaklaştım, böylece kimse güzel sikin hakkında söylediğim iğrenç şeyleri görmeyecek.

Ben: *Teşekkür ederim.*

Ben: *Lütfen yarım saat içinde hazır ol.*

Elise: *Rica ederim. Ve ne yapabileceğime bakacağım. xx.*

Yarım saat sonra dışarı çıktım, niyetim Elise'i bulup buradan kaçmak ve onu otel odama geri götürmektir. Onun yerine Marisol'u beni beklerken buldum.

"O da neydi öyle?" diye sordu.

Marisol genel bir kural olarak sinirlenmezdi. Hayatın kendi istediği gibi gitmesini beklerdi ve böyle olmadığında kafası gerçekten karışırdı.

Ayrılmamıza ve karşılıklı kusurlarımıza rağmen, onu hala seviyor ve profesyonel olarak saygı duyuyordum. Ben saygı duymasaydım o pozisyonda olamazdı.

Ve yakın zamana kadar, böyle bir yolculuk her zaman birlikte uyumamızla sonuçlanırdı.

Artık onunla oraya gitmek için kesinlikle hiçbir isteğim yoktu.

Nefes verirken burnumun kenarını sıktım. Brian'la yaptığım görüşme kafatasıma bir çivi çakmaktan başka bir işe yaramamıştı. Sözleşmemiz bittikten sonra üretim ekiplerime onun yerine geçecek bir tedarikçi aratacaktım. Geçmişimiz iş ilişkimizi kurtarmak için yeterli değildi.

"Birinin benim adıma konuşmasından nefret ettiğimi biliyorsun." Elimi bıraktım ve cebime soktum. "Bunu sana söylememi mi bekledin?"

Kırmızı dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Bu ve beni yemeğe davet etmene izin vermek için."

Kaşlarımı çatarak otoparkı taradım. "Dev ve Jeff'i gönderdin mi?"

Bir adım daha yaklaştı, eli göğsümde gezindi. "Elbette. Ben seninle gelirken onlardan beklemelerini istemek kabalık olurdu."

"Elise yanımda. Seni bırakmaya hiç niyetim yoktu."

Dili üst dudağına dokundu. "Ah, o. Onu tamamen unutmuşum." Elise'i düşünmekten vazgeçti. "Sorun değil. Arabada olması benim için sorun değil."

Başımdaki ağrı gibi kaşlarımın çatılması da derinleşti. "Sakıncası varsa ne yapmamı bekliyordun? Kendi başının çaresine bakması için onu burada bırakmamı mı?"

Marisol küçük bir kahkaha attı. "Onu fabrikadaki çocuklarla flört ederken gördüm. Eminim içlerinden biri onu götürmekten mutluluk duyacaktır."

İçimden öfkeli bir kahkaha yükseldi. "Şaka yapıyor olmalısın, Marisol. Bana şaka yaptığını söyle. Elise'in benim için kim olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sana söylediğim herhangi bir şeyi hatırlıyor musun?"

Gerçekten duymak istemediğim bir cevap beklemek yerine, binanın yan tarafına doğru yürüdüm; piknik masalarının yerini ezberden biliyordum. Ben köşeye varamadan Elise ve iki adam köşeden döndüler. İçlerinden birinin söylediği bir şeye gülüyordu, yanakları koyu pembeydi.

Ruh halim zaten karaydı, ama onu etrafında onunla ilgilenen iki adamla görmek beni soğuk bir öfkeye sürükledi.

"Elise," diye bağırdım.

Yürümeyi bıraktı, sonunda beni fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gitme vakti geldi." Hemen hareket etmediğinde, kör olduğuma yemin edebilirim.

bir saniyeliğine. Başımdaki çivi daha da derine battı ve hayal kırıklığı beni dibe çekti. "Hemen şimdi."

Ses tonum keskin ve emrediciydi. Elise için fazla sertti ama kendimi buna mecbur hissediyordum. Mesajlaşmalarımızdan sinirli olduğumu biliyordu ama yine de ayak sürüyor, ihtiyacım olduğunda yanıma gelmiyordu.

Sonunda bana doğru gelmeye başlamadan önce iki adama yumuşak bir şeyler söyledi. Ancak yanıma geldiğinde nefesimi verebildim. Öfkesi hissediliyordu ama Marisol otoparktaki yürüyüşümüzde bize katıldığında bile dudaklarını birbirine bastırmaya ve profesyonel yüzünü takınmaya devam etti.

Marisol yolcu kapısına önce ulaşabilmek için Elise'in önünü kesme cüretini gösterdiğinde ne duygularımı saklayabildim ne de nazik davranmaya istekliydim.

"Elise ön tarafta benimle birlikte," diye mırıldandım. "Seni arabana geri götürmemi istiyorsan, arkaya atla."

Marisol kapıya doğru döndü, dudakları aralandı. "Weston?"

Onun için arka kapıyı açtım. "Önce sorsaydın, boş olan tek koltuğun arka koltuk olduğunu söyledim."

Uzun bir süre bana baktı, koyu kahverengi gözleri ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi üzerimde gezindi. Elise arkamdaydı ama ona dikkatimi vermeden önce bu sorunu halletmem gerekiyordu.

Marisol siyah dalgalarını omzunun arkasına attı ve ikinci sıradaki kaptan koltuğuna oturmak için ilerledi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sanki hayatında hiç bu kadar haksızlığa uğramamış gibi önüne baktı.

Kapıyı onun üzerine kapattım ve Elise'e uzandım. "Gel hadi." "Ön koltuğa oturabilirdi."

Uzun bir nefes aldım. "Bana şimdi saçma sapan şeyler söyleme. Arabama o davet edilmedi, sen davet edildin. Sen arka koltukta oturmazsın."

Dudağını uzattı ve ısırılmamak için kendimi zor tuttum. "Çok sinir bozucu ve huysuzsun."

"Son derece sinir bozucu birkaç saat geçirdim. Lütfen bunu daha da artırmayın."

Surat asması anında endişeye dönüştü. "Ne oldu? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır." Elimi kolunun üzerinde gezdirdim. "Huysuz patronun gibi davrandığımda bile bu yolculukta benimle kalmaktan başka bir şey değil."

Gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Ben buna alışkınım, yani bunu yapabilirim."

Otele dönüş yolculuğunun iki saat sürmesi gerekiyordu. Onun yerine yüz yıl sürdü. Elise, Marisol'le sohbet etmeye çalıştı ama Marisol buna yanaşmadı. Bunun yerine, birlikte çıktığımız tatillerden, yemek yediğimiz restoranlardan bahsetti, Kaliforniya'ya yaptığım seyahatlerde normalde neler yaptığımıza dair açık açık imalarda bulundu.

Elise'i usulca kıkırdarken yakaladım, eliyle örtmeye çalışıyordu. Marisol'a patlamamamın ve kendimi kaybetmememin tek nedeni buydu. Elise rahatsız olmamıştı, bu yüzden kendimi tuttum ve müziğin sesini açarak daha fazla anlamsız konuşmaya son verdim.

Marisol otelin yakınında uygun bir yere park etmişti. Onu arabasına bıraktım, sabah görüşeceğimizi söyledim ve rahat bir nefes alarak oradan uzaklaştım.

"Yemeğe gidiyoruz," dedim Elise'e.

"Öyle mi? Oldukça yorgunum."

Ona doğru bir bakış gönderdim.

"Kapa çeneni." Yumuşak bir şekilde güldü. "Pek mümkün değil."

Arabanın karşısına uzandım ve parmaklarımı kalçasının kıvrımındaki yeni favori yerime kaydırdım.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Siparişlerimizi verdikten sonra Elise oturduğu bankın arka minderine yaslandı ve etrafına bakındı. Küçük, yumuşak bir gülümseme yüzünün

köşelerini kaldırdı.

Ağız.

"Ne?" Homurdandım.

Bakışları benimkilere kaydı. "Şimdiden bana homurdanmaya mı başladın?"

"Hayır." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Evet. Neden gülümsediğini bilmemekten hoşlanmıyorum."

Bu onu güldürdü. "Bilmen gerekiyorsa, buranın sana pek benzemediğini düşünüyordum."

Öne doğru eğildim ve ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Beğenmedin mi?"

Onu dün gece davet ettiğim lokantaya götürmüştüm. Görünüş olarak özel bir yer değildi ama yemekler gayet iyiydi ve kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği türden bir yerdı.

"Hayır, biliyorum. Senin bilmene şaşırdım, hepsi bu." Bana fısıldamak için ağzını kapattı. "Michelin yıldızları olduğunu sanmıyorum, West."

Batiya.

Sıcaklık damarlarımda dolaştı. Bana sadece onu becerirken Batı derdi. Yatak odasının dışında bunu duymak Pavlovvari bir tepkiyi ateşledi. Vücudumu şu an onu domaltıp içine girmenin yeri ve zamanı olmadığına ikna etmem birkaç saniyemi aldı.

"Beni pek düşünmüyorsun, değil mi?"

Pembelik yanaklarını ısıttı. "Bu doğru değil. Şaka yapıyordum. Senin bir züppe olduğunu düşünmüyorum, hiç de değil. Ama hayattaki daha güzel şeylere alışkın olduğunu kabul etmelisin. Her gün giydiğin takımları görüyorum. Ve bir çatı katında yaşıyorsun. Sıradan biriymişsin gibi davranma."

"Haksız değilsiniz. Lüksü seviyorum ve bunu inkar etmeyeceğim ama takdir edebildiğim tek şey bu değil. Eğer öyle olsaydı, çok şey kaçırmış olurum. İçeri girmeden bu lokantanın yanından geçip giderdim ve bu da

utanç verici olurdu. Burası yediğim en iyi huevos rancheros'lardan birini yapıyor."

"Bana da tattırman gerekecek."

"Sana ne istersen veririm, Elise."

Dişleri alt dudağının köşesine saplandı ve yanaklarındaki pembe renk yoğunlaştı. Daha genç, daha tatlı görünüyordu. Aletime saplanan kan, doğrudan gümbür gümbür atan kalbime aktı. Onu önemsemediğim tek bir gün bile olmamıştı. Üç yıl boyunca başka bir eyalette yaşarken bile onu takip ettim.

Onu tekrar tekrar becermek istesem de, benim için her zaman kim olduğunu asla gözden kaçırmayacaktım. Eve gittiğimizde seks sona erecekti ama o Elliot'ın kız kardeşiydi, bu da onu her zaman koruyacağım ve ona bakacağım anlamına geliyordu.

Garsonumuz içkilerimizi getirdikten sonra ikimiz de sessizleştik. Ben ertesi gün yapacağım toplantıları gözden geçiriyordum, Elise ise telefonunu çıkarmış, büyük olasılıkla mesaj ya da e-postalarını okuyordu.

İçinden yumuşak bir kahkaha patladı. Gözlerini benimkilere dikti. Soru sorarcasına başımı eğdim.

"Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Eski iş arkadaşım Brandon dün gece bir barda Patrick'le karşılaştı."

"Ve?"

Eski sevgilisinden bahsedince midem bulandı. Onunla geçirdiği bir dakika bile ona layık olmadığını göstermişti. Bahse giren bir adam olsaydım, Elise'in bir yıl içinde akıllanıp onu terk edeceğine bahse girerdim. Onun için bunun dört katı geçtiğine göre, ben şanslı sayılırdım.

Bakışları telefonuna kaydı ve tekrar bana döndü. "Brandon, Patrick ona nerede olduğumu bilip bilmediğini sorduğunda İngilizce bilmiyormuş gibi davrandı. Görünüşe göre Brandon'ın erkek arkadaşı da Brandon'ın söylediklerini tercüme ederek oyuna dahil olmuş."

"Ne dedi?"

"Brandon aslında başka bir dil bilmiyor, bu yüzden Cliff her şeyi uydurmak zorunda kaldı. Patrick'e Brandon'ın iki hafta önce Hırvatistan'dan geldiğini ve bir manastırda büyüdüğünü, annesi dışında hiç kadın görmediğini söyledi."

Gözlerimi kırptım. "Patrick buna ne dedi?"

Omuz silkti. "Kızgın ve kafası karıştı. Brandon'a söylediğim gibi ne dediğini gerçekten bilmek istemiyorum."

"Onunla hiç konuşmayacak mısın?"

"Hayır. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok."

Midemde bir şeyler ekşidi. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. "Gerçekten mi? Ona bağırarak bile istemiyor musun?"

"Ben pek bağırarak biri değilimdir, bilirsin. Ve bana yaptıklarını açıklamaya çalışma şansını hak ettiğini düşünmüyorum. Gecenin karanlığında bir hayalet gibi oradan kaçmak benim için çocukça olabilirdi ama gitmeye karar verdiğimde bunu hemen yapmam gerektiğini hissettim yoksa hayatta kalamazdım."

Onu izlerken kaşlarım çatıldı. Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu.

İtiraf etmek istese de istemese de bu adam onu hâlâ incitiyordu.

"Peki ya hak ettiğin şey?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne demek istiyorsun?" "Kapanışı hak etmiyor musun?"

"Kapanış gerçek değildir. Acı ve mutluluk arasında bir kapı yok. Patrick'le ne kadar konuşursam konuşayım ya da konuşmayayım, hala

onun beni incittiği yoldan geçmek zorundayım. Hak ettiğim bir şey varsa o da bir zamanlar sevdiğim adam tarafından incitilmemektir."

"Bir zamanlar sevdin mi? Artık sevmiyor musun?"

Elini buzlu çay bardağına sardı. "Onu sevdiğimde, hayati bilgiler olmadan seviyordum. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde, bu sevgi hükümsüz hale geldi. Kulağa soğuk geldiğini biliyorum, belki de öyle, ama hayatın saçmalıklarıyla bu şekilde başa çıkabiliyorum. Ve biliyorsun ki ben payıma düşenden fazlasını aldım."

Burnumdan uzun bir nefes verdim. O da bana benzer bir şey yapmıştı. Bir gün onun ikinci kardeşiydim. Ertesi gün, neredeyse hiç yoktum. Belki de o uzun, buz gibi yılların anısı beni şimdi bu kadar huzursuz ediyordu.

Patrick'ten ne kadar nefret etsem de onun için üzülmekten kendimi alamıyordum. Elise Levy'nin kutup tarafı, yıllarca onun güneş ışığında yaşadıktan sonra bulunulması imkânsız bir yerdi.

"Öyle. Sen ve Elliot'a çoğu insandan daha fazla şanssızlık dağıtıldı." Masanın öbür ucuna uzanarak boştaki elini avucumun içine aldım ve başparmağımla parmak eklemlerini ovuşturdum. "Kaçınılmaz olarak işleri berbat ettiğimde, bana hayalet muamelesi yapmak yerine düzeltmem için bir şans vermeni istiyorum. Bana bunun sözünü verebilir misin?"

Burnu kıvrıldı ama parmaklarını benimkilere doladı. "Ne kadar derine batırdığına bağlı. Eğer beni bir uçurumdan aşağı itersen, seni kesinlikle hayalet gibi görürüm. Gerçekten." Bana sırttı, ben de ona gülümseyemeyince daha da ciddileşti. "Senden kaçtığım yıllara geri dönmek istemiyorum. Hem bizim hem de Elliot'ın iyiliği için. Varsayımsal bir hata karşısında vereceğim tepkiyi tahmin edemem ama deneyeceğime söz verebilirim, tamam mı?"

Kuru bir kahkaha attım. "Senden alabileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyorum, bu yüzden sanırım sorun olmayacak."

Akşam yemeği geldi. Benim huevos rancheros'um, Elise'in domates orbası ve ızgara peyniri. Yemeğinden son derece memnundu, bu da benim çarpık midemi yatıştırdı. Ne şekilde olursa olsun onu memnun görmek hoşuma gidiyordu.

Bir atal dolusu yumurta, pico de gallo ve taze avokadoyu elime aldım. "A."

ne doğru eğildi ve yemeğimden bir ısırık almak için dudaklarını araladı. Bakışları benimkinde kalırken dudakları atalımın etrafında kapandı. Yavaşça atalı çıkardım ve en sevdiğim yemeğin tadına bakmasını izledim. Zevkten yanaklarına renk gelmişti.

"Haklıyım, değil mi?"

Başını salladı. "Lezzetli. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." "Benimle paylaştığın için teşekkürler."

Kaşığını eline aldı ve çorbadan biraz almadan önce durakladı. "Marisol buraya seninle mi geldi?"

Alay ettim. "Bir kere. Pek etkilenmedi." "Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

Başımı eğdim. "İlişki detaylarımı ifşa etme sırası bende mi?" "Adil olan adildir, Westie."

"Lütfen Miles'la takılmayı bırak."

"Bunu onunla konuşmanız gerekecek. Bana biraz kafayı takmış durumda." Kaşığını bana doğru salladı. "Dikkatimi dağıtmaya alışma. Ne zamandır onunla birlikteysin?"

"Ciddi olarak iki yıl, aşağı yukarı."

"Ciddi olmayan ne kadar?"

İfadelerimden anladı. Hiç şaşırmadım. "Bir yıl."

"Yani, üç yıl." Sandviinin köşesini yırttı. "Bu uzun bir süre. Bu yolculuktan önce onun varlığından bile haberim yoktu."

Kaşlarını kaldırdım. "Chicago'dayken beni takip ettin mi?"

"Biraz. Elliot zaman zaman senden bahsederdi. Ama güzel Marisol hakkında hiçbir şey söylemedi."

Dudaklarımı çekiştiren sırtışı karşı koyamadım. "Çünkü Elliot o yokmuş gibi davranmaya çalıştı. Bölümlere ayırmak bir Levy yeteneğidir."

"Kardeşim güzel Marisol'un hayranı değil miydi?"

"Sana Çarpıcı Elise diye hitap etmemi istemiyorsan ona öyle deme."

Eliyle sırtışını örtmek için çiğnemeyi bıraktı. "Kulağa çok hoş geliyor."

Öyle oldu. Ve uygundu.

"Hayır, Elliot ondan hoşlanmadı. Eğer onunla kalırsam beni değiştireceğini ve onun da benden hoşlanmayacağını söyledi."

"Kardeşim, tatlı dilli."

Başımı salladım. "Açık sözlüdür ama doğruyu

söyler." "Ama sen dinlemedin."

Derin bir iç çekerek peçetemle ağzımı sildim. "Aklımı başıma toplamam biraz zaman aldı. İlişkimiz boyunca Kaliforniya'da yaşadık. Bu da ilişkimizin yürümemesi için birçok nedene gözlerimi kapatmamı kolaylaştırdı."

"Bu mantıklı. Tekrar tekrar bir araya gelip seks yaptınız. Bundan vazgeçmek zor olurdu."

Başka bir kadınla yatmamdan bu kadar rahat bahsetmesi karşısında çenem gerildi. Onu başka bir erkekle düşündüğümde bu kadar rahat hissetmiyordum.

"Haklısın. Kalmak gitmekten daha kolaydı. Ayrıca, bir yanım Elliot'ın yanıldığını kanıtlamak istiyordu."

"Eminim ayrılığınızı iyi karşılamıştır." Sırtmasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kardeşine pislik dediğim için kusura bakma, ama o pislik ona bittiğimizi söylediğimde geçit töreni yaptı."

"Çok rahatlatıcı," diye espri yaptı.

"Teselli edilmeye ihtiyacım yoktu." Olsaydı bile, Elliot'ın teselli etme fikri gülünçtü.

Beni masanın altından usulca tekmeledi. "Onu sevmiyor muydun?"

Çatalımı elime alarak keyiflendim. "Bunun hakkında konuşmaya devam etmek zorunda mıyız?" Hızla soğuyan yemeğimden büyük bir ısırık alıp ağzıma attım. Elise beni konuşturmaya kararlıydı.

"Bana her türlü meraklı soruyu sordun, Westie. Benim de aynısını sormam adil olur. Üç yıl boyunca onunla birlikte olduğuna göre onu sevmiş olmalısın."

Çatalıma büyük bir lokma daha attım. "Aşk gibi bir şeydi. Onunla evlenmek istediğimi sanıyordum ama ilişkimiz bittiğinde kalbim kırılmadı."

"Evlilik mi? Vay be."

"Evlenebilseydik bile bir yıl içinde boşanmış olurduk."

Bir yüzük almayı düşünüyordum. Geriye dönüp baktığımda nedenini bile hatırlayamıyorum. Sanırım bir sonraki doğal adım gibi gelmişti.

Evlilik fikrini ortaya attığımda, Marisol bana onu şirketim kadar sevmenin bir yolunu bulana kadar -daha fazla değil, ama eşit derecede-benimle evlenemeyeceğini söyledi.

Hiç gözyaşı yoktu. Her zamanki gibi onun evine geri dönmüş ve geceyi onun yatağında geçirmiştik. Ertesi gün ayrıldığımda rahatlamıştım. Takvimimi ve düşünmem gereken bir kız arkadaşım olmadan serbest kalan tüm zamanımı düşündüğümde, onun haklı olduğunu anladım.

Kalpsiz değildim. Onu özlemiştim. Ama gerçek şu ki, bunu çabuk atlattım.

Bugün Marisol'a karşı bardağı taşıran son damla olmuştu. Elise'i kovması, sonra da eve dönerken saçma sapan bir iddiada bulunmaya çalışması beni ondan o kadar soğutmuştu ki, tüm sıcak duygularım o anda solmuş ve ölmüştü.

Çatalımı yere bıraktım. "Bu kadar konu yeter. Tartışacak çok daha ilginç şeyler bulabilirim."

"Bilmiyorum. Özel hayatını merak etmek benim için çok eğlenceli."

"Pantolonunun içine bakmayı tercih ederim."

Bir kahkaha patlattı ve bu sefer ben de ona katıldım. "Bu korkunçtu," dedi kıkırdamalar arasında.

Öyleydi. Ağzımdan çıkan en kötü cümleydi. Ama kazancım umursamayacağım kadar büyüktü.

Bölüm N neteenI

Elise

Dün gece otel odama döndüğümüzde, Weston üzerimdeydi, beni masanın üzerinde ve duşta tekrar becerdi. Sert ve yoğundu, kıcıımı tokatlıyor ve etimi ısıırıyordu.

Ben de aynısını yapmışım. Dudaklarım uyuşana ve çenem ağrıyana kadar onu emmişim ama bu yeterli olmamıştı. Parmak uçlarım kaslarının çukur ve oyuklarının haritasını çıkarmıştı. Ben onu keşfettim, o da beni.

Birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Ve her boşaldığımızda, sanki doyacakmışız gibi geliyordu, sadece yeniden başlamak için. Bedenlerimizin pes etmesi saatler sürdü.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamışım. Çıplak, ona sarılmış, o da bana sarılmış bir şekilde uykuya dalmak benim için bir başka ilkti.

Çıplak.

Uyuyor

.

Kollarında.

Kalmasına izin vermek bir hataydı. Artık onunla uyanmanın, omzumdaki dudaklarıyla ağır bir uykudan uyandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Weston'la sabah, sıcak öpücükler ve ipeksi okşamalar demekti. Ben fazla çaba sarf etmeden bedenimle ilgileniyordu. Uykulu orgazmlar ve en lezzetli tembel sevişmeler. Her şey mükemmeldi.

Bağımlılık yapıcı.

Yüzüm yastığıma gömülmüş, parmaklarım çarşafın içine kıvrılmıştı.

"Güzel kız, böyle uyandığım günlere daha çok ihtiyacım var." Weston'ın yüzü yanımdaydı, göğsü sırtıma yaslanmıştı, kalçaları iki yana açılmış bacaklarımın arasındaydı ve yavaşça içime girip çıkıyordu.

"Yarın eve uçmadan önce kaç kez içine girebileceğimi düşünüyorsun?" diye fısıldadı kulağımın dibine. "Sahip olduğum her boş dakikayı ya senin içinde ya da seni yiyerek geçireceğim bebeğim."

Yastığa doğru gülümsedim. "Seni emmem için biraz zaman bıraktığın sürece sorun yok."

Homurdandı, bana daha büyük bir güçle çarptı. "Sakso çekmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Sikin, West. Dilimin üzerinde hissettiklerine bayılıyorum. Neredeyse içimde olduğun zamanki kadar."

Çıkardığı inilti göğsünün derinliklerinde bir yerden geldi. "Siktir, Elise. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Kukun benim için özel yapılmış gibi hissettiriyor ve kirli küçük ağzın tam olarak duymak istediğim şeyi söylüyor. Senden vazgeçmek istemeyeceğim."

"Artık ben varım," diye mırıldandım.

Ağırlığını sırtıma daha fazla vererek bana doğru bastırdı. Yatak yumuşaktı, bu yüzden kıvranan, yuvarlanan bir form olarak birlikte battık. Weston'ın ağzı sadece kulağıma kirli şeyler fısıldamak için beni terk etti.

Vücutlarımızın birbirine çarpması duvarlarda yankılanıyordu. Zaman geçtikçe, görünürde bir son yoktu, Weston'ın teni benimkini ısıttı, terlerimiz birbirine karıştı ve biz

birbirlerine karşı kolayca kayıyorlardı.

O kadar kalın ve uzundu ki, içimi dolduruyor, beni geriyor, içimde hassaslaştırdığı noktalara sürtünüyordu. Kör acı sadece içimde akan zevki vurgulamaya yarıyordu.

Tembellik lezzetli demek değildi. Tembellik, sinir uçlarımin her birini uyandırmadığı anlamına gelmiyordu. Weston nasıl sevişileceğini biliyordu ve nefesi enseimde hissedilene kadar tüm becerileri bana göreydi.

Altında ürperdim, bir anda içimi bir orgazm kapladı. "West," diye bağırdım güçsüzce. "Sana çok ihtiyacım var."

"İşte bu, bebeğim." Kalçalarını döndürdü, bana sürtündü. "Ben buradayım. İhtiyacın olanı al."

İç duvarlarım onun etrafında çırpınırken inledim ve yüzümü yastığıma sürttüm. Kulağımin dibinde homurdandı, çaresizlik gırtlaktan gelen sesi renklendiriyordu.

"Benim için gel West," diye ikna ettim. "Hissetmeme izin ver."

Dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımı tuttu ve şilteden kaldırdı. Durgunluk yerini ateşli, vahşi bir vuruşa bıraktı. Kalçaları kıcıma çarpıyor, parmakları etime batıyordu. Tırnaklarım çarşafıara sürtündü ve bana yaşattığı orgazm bir diğerine dönüşürken başım yastıktan geriye doğru eğildi.

İnlemelerim boğuk ve gürültülüydü, sevişme seslerimiz ve Weston'ın çılgınca homurtuları tarafından bastırılıyordu.

O kadar derine itti ki, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içime girerken hissettiğim ham, muhtaçlık hissiyle neredeyse çılgılık atacaktım. Orada kaldı, nabzı atıyor, adım haykırıyordu. Nefes nefese kaldım ve geri ittim.

Yüzüyordum.

Sıcak ve yapış

yapış.

Çok, çok memnunum.

Weston vücudumu sevmemi sağlamadı ama birlikte olduğumuzda, vücudumun bazı kısımlarından nefret etmeme neden olan düğme kapandı. Ağzı, parmakları ve aleti, bana bakışı ve bana iğrenç şeyler söylemesi, güvensizliğimi yok etti ve cinsel, şehvetli bir varlıktan başka bir şey olmama izin vermedi.

Şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yarından sonra bundan nasıl vazgeçebilirdim ki?

Kalkmış ve giyinmiştik, güne hazırdık; Weston Asyalı tedarik müdürleriyle yapacağı toplantılar için şık takım elbisesi içinde keskin ve göz korkutucu, ben ise kaya tırmanışı maceralarım için tozluk, tişört ve Andes yün yeleşim içinde açık havada ve atletiktim.

Weston kaşlarını çattı. "Bu konuda hiç mutlu değilim."

Yakalarını düzelttim ve omuzlarındaki hayali tozları temizledim. "Bana defalarca söylediğin gibi, bunu da not ettim. Sen gününü aletine binmek isteyen eski kız arkadaşınla geçireceksin, ben de bir grup terli adamın kayalara tırmanıp erkekliklerini göstermesini izleyeceğim. Kıskançlığımızı bu gece birbirimizden çıkarabiliriz."

Alay etti ama arkasını dönmeden önce ağzının nasıl kıvrıldığını gördüm. Dün görüştüğüm adamlarla kaya tırmanışına gitmem konusundaki temkinliliğinin güvenliğim için duyduğu endişeden kaynaklandığı hikâyesine sadık kalıyordu. Weston Aldrich kıskanç olduğunu kabul etmedi.

Ama bu çok açıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bunun faydasız olduğunu da biliyorduk. Otel odamın dışında birbirimize ait değildik ve yarın bu saatlerde buna bile sahip olamayacaktık.

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Öp beni ki seni unutmayayım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı, sertçe kaşlarını çattı. "Eğer beni unutmaya çalışırsan, adımı göz kapaklarının içine dövme yaparım."

Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, bana unutmak için ölmem gereken türden bir öpücük veriyordu.

Sabahı ve öğleden sonrayı not almak ve insan vücudunun yerçekimine meydan okuma becerisi karşısında dehşete düşmek arasında gidip gelerek geçirdim.

Elias, Cameron ve tırmanış grubundaki diğer on atletik insan benim için gösteriş yapıyorlardı, bundan emindim. Sanki Örümcek Adam'mışlar gibi dik kayalık yüzleri santim derinliğinde parmak tutamaklarıyla tırmanıyorlardı.

Elias, benim yaşlarımda, büyük bir enerji topu olan bir adam, oturduğum ve izlediğim yere geldi. Hoş bir gülümsemesi ve kolay bir kahkahası vardı.

Elini bana doğru uzattı. "Hadi gel." "Neden?"

"Tırmanacaksın."

"Hayır, bunu yapamam."

Elini sıktı. "Hadi ama. Denemezsen bilemezsin."

Haklıydı ve vücuduma güvenmeye ve onu sevmeye geri döndüğümünden beri içimi çektim ve elini tuttum. En kötü ne olabilirdi ki? Kıçımın üstüne mi düşecektim? Eğer düşersem, bu insanların hiçbirini bir daha göremezdim. Ayrıca, onlar zamanlarının büyük bir kısmını burada düşerek ve kendilerini fırçalayarak geçirmişlerdi, ben neden yapamayayım?

Beni yeni başlayanlar için olduğunu söylediği bir kayaya götürdü. Üç metre boyundaydı ve sarp bir yüzeyi vardı. Ona baktım, nasıl tırmanmamı beklediklerini merak ediyordum.

Gruptan birkaç kişi daha geldi ve tırmanırken parmaklarımı ve ayak parmaklarımı koymam gereken yerleri işaret etti. Sonra da denememi söylediler.

Aynen böyle, dev bir kayaya tırmanmam bekleniyordu. Ben de öyle yaptım.

Ve düştüm.

Tekrar ve tekrar, kığım yerdeki paspasa çarptı. Her seferinde benim için tezahürat yaptılar.

Ve her seferinde biraz daha yükseldim.

Ağrım vardı, kesinlikle morarmıştım, ama bir kez başladığımda, bir kez bile vazgeçmeyi düşünmedim.

Cameron yerden beş metre yükseklikte fotoğraflarımı çekti ve aşağı indiğinde bana gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde, deli gibi gülümsüyordum.

"Sen bir baş belasısın," diye ilan etti. "Burada daha fazla zamanın olsaydı, sana gözlerin kapalı bir şekilde bu tırmanışı yaptırırdım."

Gülerek alınımdaki teri sildim. "Belki geri gelirim."

Elias Cameron'ın yanına kayarak kolunu arkadaşına doladı. "Geri dönmekle ilgili bir şey söylediğini mi duydum?"

Gözlerim büyüdü. "Belki dedim. Hiçbir söz verilmedi. CEO'ya otostop çekmem gerekecek ve kendisi huysuzluğuyla tanınır."

Elias gözlerini devirdi. "Bu kedi hiç gülümsemiyor. Andes'teki herkes böyle mi?"

Elimi salladım. "Merhaba, Andes çalışanı. Ben gülümsüyorum, Bay Aldrich de gülümsüyor. Ayrıca, Andes'in saha ekibini her zaman görmüyor musunuz? Hepsisi asık suratlı olamaz."

"Hayır." Cameron başını boynunun üzerinde döndürdü, çatırtılar beni irkiltecek kadar yüksekti. "Onları her zaman görürdük ve çok ciddiydiler. Artık gelmemeleri umurumda değil. Heyecanı yüksek tutmalıyız, anlıyor musun?"

"Ne-?"

Elias elime uzanarak sorumu kesti ve beni tekrar kayaya doğru çekti. "Dikkatimizi dağıtmaya çalışmayı bırak. Daha işiniz bitmedi. Gün ışığında daha saatlerimiz var. Seni zirveye çıkarmaya kararlıyım."

Burnumu kırıştırdım. "Bilmiyorum..."

"Ben biliyorum." Elias kayayı işaret etti. "Bin şuna kızım."

Tekrar binmemek için yüzlerce bahane bulabilirdim ama ağrıyan kollarıma, acıyan popoma ve kırılan tırnaklarıma rağmen Cam ve Elias'ın hevesine kapıldım.

Cam'in dediği gibi, bu sürtüğü fethedecektim.

Yirminci Bölüm

Weston

Odasına girdiğimde ELISE duştaydı. Banyoya doğru yürürken üzerimdekileri çıkardım. Çok istememe rağmen kısa kesemediğim toplantılarla dolu uzun bir gün olmuştu.

Banyoya ulaştığımda, duş kabininin dışında durup Elise'i izlemeye başladım. Başını arkaya eğmiş, saçlarını duruluyordu. Onun lezzetli, yemyeşil kıvrımlarına bakarken aletim zonkluyordu. Muhteşem büyük göğüsleri. Yumuşak, yuvarlak kalçaları ve eğimli karnı. Onu arkadan kavrarken kesinlikle inanılmaz hissettiren o kış.

O kış çürüklerle kaplıydı.

Ne?

Duş kapısını yırtarak açtım ve onu incelemek için dizlerimin üzerine çöktüm. Çığlık atarak benden uzaklaştı. "Weston! Ne oluyor be?"

Kalçalarından tutarak onu döndürmeye çalıştım. "Bu da ne?"

"Ne?" Ellerime vurdu. "Kalk ayağa, ödümü kopardın!"

"Neden kışın hayatının dayağını yemiş gibi görünüyor?"

Kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça omzunun üzerinden arka tarafına baktı. "Hissettiğimden daha kötü görünüyor."

"Açıkla."

Parmakları çenemin alt tarafına takıldı. "Buraya gel, yapacağım."

Bunu şu anda kazanamayacağımı hissederek ayağa kalktım ve göğüsleri bana yaslanana kadar onun alanını doldurdum.

"Açıkla, Elise."

Kollarını boynuma doladı ve ayaklarının üzerinde zıplamaya başladı. "Bugün kaya tırmanışına gittim ve çok düştüm. Beni görmeliydin West. Aslında elimde bir video ve birkaç resim var. Uzun zamanımı aldı ve çok fazla düştüm ama 10 metrelik bir kayanın tepesine çıkmayı başardım. Buna inanabiliyor musun? *Ben.*"

Heyecanı ve açıklaması içimde kaynayan endişeyi biraz hafifletti ama onun güzel teninin benden başka biri tarafından işaretlendiğini görmek hoşuma gitmiyordu. Hiç tanımadığı insanların yanında kendini tehlikeye attığını bilmek hoşuma gitmiyordu. Bu inanılmaz deneyimi fabrikadaki adamlarla paylaşmış olması da hoşuma gitmiyordu.

"Bir yerini kırmış olabilirsin." Elimi sırtından aşağıya kaydırıp kıcını hafifçe okşadım. "Kırmadığına ikna olmadım."

"Gerçekten acı çekmiyorum. Sadece bir şeftali gibi kolayca morarıyorum. Tüm düşüşlerim minderin üzerine oldu. Gerçekten kendimi incitmeye çalışmıyordum." Dudakları göğsümün ortasına dokundu. "Benimle gurur duyduğunu söyle."

Yanağını sıktım ve irkilmeyince biraz daha rahat nefes alabildim.

"Seninle gurur duymadığım bir gün bile olmadı." Aşağı eğilerek, yavaş ve yalayıcı bir öpücükle ağzını yakaladım. Kalbim durmamıştı

çırpınıyordu. Şu anda ondan tam olarak memnun olduğumdan emin değildim ama fırtınadaki bir çapa gibi onun öpücüğüne ihtiyacım vardı.

Dudakları karanlığa sürüklenmemi engelledi.

Onun tatlı yumuşaklığında kaldım.

Sonunda ağzını bıraktım ve yıkanmayı bitirdik. Duştan çıkınca onu kuruladım, sonra o makyaj masasında ıslak saçlarını tararken ben de bir havluyla kendimi ovdum. Arkasına geçtim, göğüslerini avuçlamak için kollarımı etrafında dolaştırdım.

Birlikte iyi görünüyorduk. Başının üst kısmı çenemle aynı hizadaydı. Zeytin rengi teni benimkinden birkaç ton daha koyuydu. Parmaklarım göğüslerinin üzerinde genişçe yayıldı. Aralarından koyu kırmızı meme uçları görünüyordu. Ben dümdüzdüm, o ise tamamen kıvrımlıydı. Pembe dudakları yumuşacıktı ve köşeleri yukarı kalkıktı. Koyu kahverengi gözlerinde ışık dans ediyordu. Benim ağzım ve gözlerim düz ve niyetliydi, Elise'e odaklanmışım.

Aramızdaki zıtlık -şekillerimiz, tonlarımız, ifadelerimiz- sanattı. Şehvetli, erotik bir sanat.

"Harikasın," dedim ona.

Başını geriye attı ve uzanıp enseme okşadı. "Sen de öylesin."

"Birlikte iyi görünüyoruz."

Kadından bir iç çekiş geldi. "Biliyorum."

Göğüs ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım ve diğer elimi sırtında gezdirerek üzerine bastırdım.

"Benim için öne eğil."

Gözüm aynaya takıldı, alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Temkinliydi. Belirsizdi.

"Elise. Öne eğil. Kendine ne yaptığını görmeme izin ver."

"Otoriter," diye mırıldandı nefes nefese.

Yavaşça ikiye eğildi, göğüslerini ve dirseklerini tezgâha dayadı. Arkasında dizlerimin üzerine çöktüm ve her yerini görebilmek için bacaklarını ayırdım. Sadece beni ipini koparmış bir deli gibi hissettiren benekli ve morarmış tenini değil, kalçalarının arasına yerleşmiş pembe tepe noktasını da görebiliyordum. Bu da beni çıldırtmıştı ama delirmiş gibi değil.

Parmaklarımı yarığının üzerinde gezdirerek yuvarlak poposundaki her bir çürüğü tek tek öptüm.

"Kendine zarar verdin, bebeğim." Dilimi yanaklarının arasındaki vadinin kenarında gezdirdim. Tüylerim diken diken oldu ve Elise ürperdi. "Buna değdi mi?"

"Ne?" diye nefes aldı.

"Kendini incitiyorsun." Diğer tarafını yaladım. O kadar yumuşaktı ki aklımı başımdan alıyordu. "Buna değdi mi?"

"Evet. Benim için dizlerinin üzerine çökmeden önce buna değdi. Bu gerçekten çok iyi bir bonus."

"Bonus ben miyim?" İki parmağımı içine soktum. "Ana olay değil miyim?" Miyavladı, sırtını kamburlaştırdı. "Gerçekten büyük bir kayaydı West."

"Öyle miydi?" Başparmağım klitorisini buldu. "Bu çok özel. Hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağladı mı?"

Aynı anda hem güldü hem de inledi. "Bu garip olurdu."

Sırtını öptüm ve omzunu sıkıca kavradım. Elimin üzerinde sallanırken kıcı bana doğru bastırıyordu. Boynunu, çenesini ve kulağını yalayarak onu dağıttım. Zevk sesleri fayanslarda yankılanıyordu.

"Geliyorum West."

O bırakmaya başladığında parmaklarımı çektim ve sikimi onların yerine kaydardım. Baş geriye doğru döndü ve omzuma çarptı. Boğazını

avuçladım,

Başparmağımı çenesinin menteşesi boyunca ovuşturdum ve açık, soluk soluğa ağzının içini yalamak için eğildim.

"Sanırım bir hatırlatıcıya ihtiyacın var," dedim dudaklarına karşı. Başını çevirdi ve alt dudağımı ısırdı.

"Öyle mi?"

"Evet." Kalçalarımı sallayarak ona çarptım. "Bize bak, bebeğim."

Aynaya geri döndü. Gözlerimiz buluştu. Aramızdaki arzu yansımamızda alevlendi. Hiçbir zaman bir kadından bu kadar etkilendiğim olmamıştı. Ona bakmanın bana yaptığı şey delilikti.

"Sana ne yaptığımı görüyor musun?" Saçlarını okşadım ve yüzünden uzakta topladım. "Asıl olay bu. Sen ve ben, böyle. Daha büyük bir şey yok, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şey."

"Ben senin içindeyken, sadece sen ve ben varız. Başka hiçbir şeyin önemi yok." "Benim için de öyle."

"Bu vücut benim için önemli." Elimi çenesinden göğsüne doğru kaydırdım ve sertçe yoğurdum. "Tek istediğim seni iyi hissettirmekken canının yandığını görmek beni öldürüyor."

"Öyle. Şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha iyi." Makyaj masasını itti, her bir hamlemi karşıladı, beni daha derine, daha sert aldı. "Lütfen West. *Lütfen.*"

"Daha ister misin, güzelim?"

"Mmmhmm. Daha fazla, lütfen."

"Ne istersen, Elise. Ne istersen, sana vereceğim."

Daha sonra, akşam yemeği ve otelin barında bir şeyler içmek için odadan çıktıktan sonra, ben ona günümün sıkıcı detaylarını anlattıktan ve o da kendi gününün kalp durduran fotoğraflarını ve videolarını paylaştıktan

sonra, duş aldıktan ve tekrar seviştikten sonra,

Bir filmnden ve kanepede oral seks yaptıktan sonra, pijamalar ve esnemeler ve gecenin sonundan kaçtıktan sonra, pes ettik ve kendimizi yorganın altına soktuk.

Birbirimize doğru yuvarlandık ve başparmağımla yanağını okşadım. "Her şeyle aran iyi mi?"

Bana göz kırparken göz kapakları ağırlaşmıştı. "Her şey mi?" "Evet. Aramızdaki her şey yarın sona eriyor."

"Mmm." Yanağını elime bastırdı. "Evet. Öyle olmalı, değil mi? Gizlice dolaşmak istemiyorum ve Elliot'a söylemek-"

"İmkansız."

Bu dostluğumuzu yok ederdi, bunu biliyordum. Kız kardeşinin peşinden gitmemi ihanet olarak görürdü. Elliot için gri alan yoktu. Doğru doğruydı. Yanlış yanlıştı.

Kurallar söylenmemişti ama Elise Levy'nin her yerine damgalanmıştı. Yasak bölge.

Girilmez bölge.

Bu doğru olmasa bile, ilişkiler konusunda kötü olduğumu bilecek kadar deneyimim vardı. Elise'i asla incitmezdim, bu da asla kayıp bir hafta sonundan fazlası olamayacağımız anlamına geliyordu.

Uykulu ve endişesizdi, gözleri kapanırken avucuma sokuluyordu. Belki de zaten sahip olduklarımızdan fazlasını istemeyecekti.

"Hiçbir şey için endişelenme, Westie. Git uyu."

"Endişelenmiyorum."

Pişman, endişeli değil.

Bana doğru yuvarlandı, başı omzumda, parmakları karnımın üzerindeydi. Onu daha da yakınımaya çektim, kollarımı ona doladım.

Yumuşaktı, sanki hep oradaymış gibi bana yaslanmıştı.

Bu geçiciydi. Yakında
bitecek.

Ama şimdilik, bu gece, Elise benimdi.

Colorado'ya dönüş uçuşu durgun geçti ama en azından Elise yanımda oturuyordu. Elimi kalçasının kıvrımına sokarak zamanımın çoğunu e-postalarımı ve raporlarımı okuyarak, arada bir Elise'e bakarak geçirdim.

Uçuşun yarısı boyunca ciltsiz bir kitap okudu, arada bir dalgınca elimi ve bileğimi okşadı.

İç çekerek kitabı ve gözlerini kapattı. "Bitti mi?"
diye sordum.

Dudakları yukarı kalktı.

"Evet." "Sonu iyi bitti mi?"

Gözlerini kırıştıtarak açtı ve bana döndü. "Mutlu bir tane."

Sırıttım. "Kurgu o zaman."

Elini yüzümde gezdirdi. "Sus, seni alaycı."

"Gerçekçi. Şahsen kaç tane mutlu son biliyorsun?" "Bir sürü. Annenle baban evli değil mi?"

Koltuğumda kıpırdandım ve onun kalçasını sıktım. "Onlar sonsuz aşkın en iyi örneği değil, Elise. Tekrar dene."

Annemle babamın evliliği göstermelikti. Bir zamanlar birbirlerini sevmiş olabilirler ama aralarında bir sevgi olduğuna dair hiçbir anım yok. Bugünlerde bir evi paylaşıyorlardı ama hayatları tamamen ayrıydı. Bunun Elise'in kitaplarındaki türden bir mutlu son olmadığından oldukça emindim.

Çenesindeki çukura dokundu. "Rebecca."

"Kim olduğunu bilmeli miyim?"

"Sizin için çalıştığına göre çalışmalısınız. Rebecca lise aşkı Sam ile evli. Ondan bahsederken hâlâ yüzü kızarıyor. Yani diyebilirim ki, evet, mutlu sonlar gerçektir."

"Hmmm." Vücudumun üst kısmını onunkine doğru eğdim, burnum onunkine değdi. "Sanırım buna inanmak için daha büyük bir havuza ihtiyacım var."

"Artık Kaliforniya'da değiliz West. Ne yapıyorsun?"

"Biz de evde değiliz." Dudaklarım onunkilere değdi. "Bana bir iki saat daha ver."

"Hala sisteminden çıkmadım mı?"

Çenesini kavrayarak alt dudağını iki dudağımın arasına aldım. "Yaklaşıyorum. Bir ya da iki saat sonra boşalırken çıkardığın sesi unutacağım. Şimdiden bulanıklaşmaya başladı."

"Vay canına, senin için üzülüyorum." Dilinin ucuyla ağzımın kenarını yaladı. "Ağzımda nasıl hissettiğini tamamen unutmuşum. Hatta kim olduğundan bile tam olarak emin değilim."

"Beni öpmen çok garip."

"Şey, sen başlattın. Seni itersem kabalık etmiş olurum diye düşündüm."

Öfkeyle koltuğuma geri yaslandım. Telefonunu eline alıp Kindle uygulamasını açmadan önce bana sırtıttı.

"Okuyacak başka kitabın var mı?" diye sordum.

"Mmmhmm. Bir korku hikayesi indirdim." Gözleri benimkilere kaydı. "Merak etme, mutlu son yok. Spoilerları okudum. Kahraman hariç herkes ölüyor, o da kalan günlerini büyük, boş bir çatı katında tek başına parasını sayarak geçiriyor."

Kalçasını çimdikledim ve ciyaklamasına neden oldum. "Seni itaatsizlikten İnsan Kaynakları'na şikayet edeceğim."

Gözlerini kısmıştı. "Elinizden geleni yapın, Bay Aldrich."

Bana acı verse de, beni havaalanına götürüp getirmesi için her zaman bir şoför tuttum. Arabamı dışarıda bırakma fikri beni çok tedirgin ediyordu.

Bu sefer, öngörüm için kendimi tebrik ettim. Elise'in yanındaki arka koltuğa tırmanır tırmanmaz, yüzünü avuçlarımın içine aldım ve ağzımı onunkine dayadım.

Bir şaşkınlık çığlığı attı ve elleri bileklerime gitti, ama dudaklarını yaladığımda öpücüğün içine gömüldü ve beni içeri aldı. Eve dönüş yolumuz başka bir şey yapmaya yetecek kadar uzun değildi ama baş başa geçirdiğimiz son zamanı akıllıca kullanmak niyetindeydim.

Elise'in başka fikirleri vardı.

Nefes nefese geri çekildi, parmak uçlarını ıslak dudaklarına sürttü. "Weston, yapma."

"Neden olmadığını söyle."

Uzun bir iç geçirdi. "Biliyorsun. Bunu burada yapamayız. Uzatmak her şeyi daha da zorlaştıracak."

Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve yüzünü taradım. "Bunu bitirmenin senin için zor olduğuna dair bana hiçbir işaret vermedin."

"Belli ki öyle." Yüzünü kavrayışımdan geri çekti. "Eğlendik ama artık senin daha önce bilmediğim bir yönünü biliyorum ve bunu kapatmak zor olacak. Kapatacağım ama kolay olmayacak."

"Ben de yapacağım. Böylesi daha iyi." Başını sertçe salladı.

"Öyle."

Yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı yüzüne sürdüm. "Bir kez daha yapmanın ne zararı olur? Sana tekrar sahip olana kadar bunu kapatabileceğimi sanmıyorum."

Alnını benimkine dayayarak ürperdi. "Weston... bu akıllıca değil."

"Yaptığımız şeyle ilgili hiçbir şey akıllıca değil Elise. Bana evet de. Söyle bana.

Bana geleceksin ve sana sahip olmama izin vereceksin." Alnımı onunkinin üzerinde ileri geri hareket ettirdim ve başparmağımla alt dudağına bastırdım. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Bugün bana ver."

Nefesini verirken nefesi ağzımın üzerinde gezindi. "I-"

"Hayır deme."

Geri çekildi, koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi. Parmakları çenemdeki kalın kirli sakalı okşadı, sonra boğazımda gezinmek için alçaldı.

"Bir kez daha," diye fısıldadı.

Üzerime çöken rahatlama hissinin gücü şok ediciydi. Ama bunu analiz etmek ya da nedenini düşünmek için durmadım. Elise kollarımdaydı, ağzım onunkinin üzerindeydi, tatlı dudaklarını yalayıp yutuyordum, kıvrımları bana yaslanmıştı.

Bir kez daha.

Bu yeterli olurdu. Hayatımda daha fazlasına yer yoktu.

Yirmi Birinci Bölüm

Elise

Arabamız binamızın önüne yanaştığında dudaklarım şişmiş ve ısırılmıştı. Ağırbaşlı ve ciddi Weston Aldrich, havaya girdiğinde bir hayvana dönüşebilirdi ve bana karşı vahşileşmişti.

Tanrım, bunu
özleyecektim. En azından
bugün hala vardı.

Arabadan ilk Weston indi, deri postacı çantasını pantolonundaki şişkinliğin önünde tutuyordu, böylece yoldan geçen masum insanları ömür boyu korkutmayacaktı. Sessizce kıs kıs gülererek ben de arkasından çıktım. Elimi tuttu, ayağa kalkmama ve kaldırıma çıkmama yardım etti.

Şoförün bagajdan çantalarımızı almasını beklerken aramızda bir sıcaklık kaynıyordu. Şişmiş dudaklarıma bakarken bakışları erimişti.

Neyse ki, birbirimize saldırmadan önce sadece üst kata çıkmamız gerekiyordu. "Elise. Weston."

İsimlerimizin sesiyle döndüğümüzde Elliot'ı binamızdan çıkarken bulduk, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Aramızda zaten birkaç metre varken Weston'dan uzaklaşmamak için tüm gücümü harcadım.

"Elliot? Burada ne işin var?" Bana ulaştığında, yanağından öpmek için öne doğru eğildim. Geri çekilip Weston'ın elini sıkmadan önce bana yandan sarıldı.

"Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra seni görmek istememe gerçekten şaşırdın mı?" diye sordu.

Düşen mideme rağmen kıkırdadım. Bir kez daha bu kadar yeter. "Üç gece, El. Bu çok az."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ellerini ceplerine soktu. "Kız kardeşimle takılmak istiyorum. Daha iyi bir teklifin var mı?"

Weston'a bakmamak için kendimi zor tuttum. "Senin takılma fikrin kanepemde oturup film izlemek olsa iyi olur çünkü benim enerjim ancak buna yetiyor."

Güldü ve dikkatini Weston'a çevirdi. "Görünüşe göre çalışanlarını canla başla çalıştırıyorsun, Aldrich."

Çevremde Weston kaskatı kesildi. "Beni bilirsiniz. Çalışma ortamını olabildiğince acı verici hale getirmeyi ve çalışanlarımı asla ayrılamayacakları şekilde zincire vurmaya severim" dedi.

Weston çantama doğru yöneldi ama Elliot ondan önce davrandı. "Elise'in eşyaları bende. Sen kendi evine gidip yalnız kaldığında ne yapıyorsan onu yapabilirsin."

Weston ve ben sonunda bakıştık. Gülümsedi ama hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Paramı say. Yalnızken yaptığım şey bu."

"Kâğıt kesiği olmadığından emin ol," diye yarım ağızla takıldım.

Ne kadar karşı çıksam da onunla son kez birlikte olmak istiyordum ve artık bu asla gerçekleşmeyecekti.

Weston asansörde arkamda, Elliot ise yanımda duruyordu. Eli sırtımın ortasında aşağı yukarı gezindi, tüy kadar hafifti ama ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Kapı yerimden kayarak açıldı, dokunuşu kayboldu. Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Hoşça kal Weston. Hafta sonunun geri kalanında iyi eğlenceler."

Bana başını salladı, ifadesi okunamıyordu. "Teşekkür ederim, Elise. Bu yolculukta olağanüstü bir iş çıkardın. Bunu unutmayacağım."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Ağabeyimi koridorda takip etmek için dönmeden önce "Ben de etmeyeceğim," diye mırıldandım.

Elliot'ı daireme aldım ve göğsümdeki düğümden iç geçirdim. Saoirse hafta sonu için Wyoming'de babasını, erkek kardeşini ve baldızını ziyaret ediyordu, bu yüzden ev bize kalmıştı.

Çantamı yatak odama taşıdı ve yatağın ucuna bıraktı. Sonra ben eşyalarımı yerleştirmeye koyulurken o da kapı pervazına yaslandı. Beni hemen organize olma ihtiyacımı sorgulamayacak kadar iyi tanıyordu. Bu konuda aynıydık.

"Bana doğruyu söyle," diye başladı.

Başımı giysi yığınımdan kaldırdım. "Hakkında...?"

"Weston patron olarak nasıl?"

"Oh, o iyi. Günlük olarak çok fazla etkileşimimiz olmuyor." "Ama bu yolculukta öyle oldu."

"Biraz." Tanrım, kardeşime yalan söylemekten nefret ediyordum. "Biz fabrikadayken o kendi işini yaptı, ben de kendi işimi."

Kaşlarını indirdi. "Yine de seninle ilgilendi mi? Geceleri odanızda olduğunuzdan emin oldu mu?"

Keşke Weston'ın bana ne kadar iyi baktığını bilseydi.

"O yaptı. Yemin ederim, gerekli olmasa da beni kolladı." Ellerimi kalçalarımaya koydum ve burnumu kırıştırdım. "Chicago'dayken bana kim göz kulak oldu sanıyorsun?"

Alay etti. "Patrick olmadığı kesin."

Bir elimi ağrıyan göğsüme bastırdım. "Ah. Yumruk indi."

Elliot'ın duruşu sonsuz derecede yumuşadı. "Yumruk atma niyetinde değildim. En azından sana değil. Demek istediğim, sana bakacağına güvenemediğim bir adamla ülkenin öbür ucunda olduğunu bilmek beni deli ediyordu."

Gözlerimi çantama dikerek, bavulumu açmaya devam ettim. "Onun hakkında haklıydın ve şimdi buraya geri döndüm, senin gözetimindeyim."

"Sana değer vermem seni kızdırmamalı. Babam burada olsaydı, o da benimle aynı şeyleri söylerdi."

"Olabilir, ama bunu nazikçe yapacaktır."

"Ne yazık ki ben kibarlık konusunda ona çekmemiştim. O bunların hepsini sana verdi."

Nefesimi içime çekerek kardeşime baktım. Bana karşı gerçekten çok iyiydi. Weston'la yapmamamız gereken bir şeyi böldüğü için huysuzlanmam haksızlıktı.

"İyi olmak için nazik olmana gerek yok, ki öylesin El. Umursadığın için teşekkürler."

"Her zaman, El." Yanıma geldi ve boş çantamı alıp dolabımın en üst rafına yerleştirdi. Sıcak bir sarılmanın onun versiyonu. "Şimdi bana hangi korkunç filmi izleteceksin?"

Pazartesi sabahı masamda beni bekleyen bir post-it vardı. Okuduğumda yüksek sesle güldüm.

Kardeş katli, kişinin kendi kardeşini öldürmesidir.

Weston, Elliot tarafından rahatsız edildiği için hâlâ huysuzdu. Dürüst olmak gerekirse, ben de hâlâ pişmanlık duyuyordum ama cinayet aklımın ucundan bile geçmemişti.

Sırıtarak patronuma bir e-posta yazdım.

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com Sayın

Huysuz Patron,

Bu sabah masamdaki yapışkan not beni endişelendiriyor.

Kendi kardeşine şiddet uygulamayı düşünen bir çalışanınız olabilir. İnsan neden böyle bir şey yapar ki? Olası bir sebep düşünemiyorum.

Başka bir not olarak, öz kardeşim onu White Russian ile sarhoş ettikten ve zombi filmleri izlettikten sonra geceyi benim dairemde geçirdi. Herkes iyi vakit geçirdi...şey, herkes değil. Çoğunlukla ben.

Umarım hafta sonunuzun geri kalanı da aynı

derecede eğlenceli geçmiştir. Umarım,

Elise

Ondan sonra, sadece Rebecca ve Simon ile öğle yemeği yemek ve Miles'i masamdan uzaklaştırmak için durarak iş yığınlarının altına gömüldüm. Arada sırada e-postalarımı kontrol ediyordum ama cevap alamadığım için Weston'ın benden beş kat daha meşgul olduğunu düşünüyordum.

Günün sonunda ilk öykümü Salma'ya teslim etmiş ve bir başkasını yazmak için notlarımı hazırlamıştım. Bilgisayarımı kapatıyordum ki bir e-posta geldi.

Kime: eliselevy@andesinc.com

Kimden:

westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Kulağa endişe verici geliyor. Amaçlanan şiddet konusunu yanlış anlamış olabilir misiniz? Belki de evinize daha yakından bakmalısınız.

İnsan merak etmeden duramıyor: Post-it'i okuduğunuzda ilk tepkiniz ne oldu?

Diğer konunuza gelince, benim hafta sonum sıcak başladı ama soğuk ve yalnız bitti. Seninkinin benimkinden daha keyifli geçmesine sevindim. Yolculuğumuzda seni o kadar çalıştırdıktan sonra bunu hak ettin.

İyileştin mi?

Endişeyle, Weston

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com Sayın

Huysuz Patron,

Muhtemelen notu ilk okuduğumda kahkahalarla güldüğümü söylememeliyim.

Belki de *kendim* için endişelenmeliyim.

Hafta sonunuzun başladığı gibi iyi bitmemesine üzüldüm. En azından güzel günlerin anısına sahip olursunuz. Biliyorum, en sevdiğim

Böylece yalnız kaldığımda onları düşünebilirim... Şu anda saat 17:00'yi geçtiğinden ve hala ne kadar zor olduğunu düşünmekten bitkin düştüğümden

Yolculuğumuz boyunca benimle çalıştı. Bu gecelik kapatıyorum.

İyi akşamlar, Weston. İçtenlikle,

Elise

Bilgisayarımı kapattım ve eşyalarımı topladım. Eğer şimdi gitmezsem, sekize kadar gizlice gidip Weston'ın kapısını çalmak isteyebilirdim. Bu ne profesyonelce ne de akıllıca bir davranış olduğundan, zararı göze alıp lobiye indim.

Telefonum Saoirse'den gelen ve akşam yemeği planımı soran bir mesajla titredi. Dışarı çıkarken ona cevap veriyordum, bu yüzden etrafıma gerektiği kadar dikkat etmiyordum.

Onun geldiğini hiç görmedim.

"Elise." Adım, mırıldandı. Kolum tutuldu.

İrkilerek geri çekilmeye çalıştım, aynı anda başım yukarı kalktı ve gözlerim eski erkek arkadaşına takıldı.

Patrick'in parmakları kolumu sıkıca kavradı ama sözleri zayıf ve yalvarır gibiydi. "Kaçıp gitme. Buraya seni görmek için geldim."

"I-" Onun varlığı karşısında o kadar şaşırmıştım ki nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Zayıflamıştı, sakalları kalınlaşmıştı. Onu son gördüğümde bu yana iki ay geçmiş miydi? Şimdi karşımda dururken, hem görünüşünün hem de ona karşı hissettiklerimin bu kadar büyük ölçüde değişmesiyle yıllar geçmiş olabilirdi.

"Çok açık değil mi? Seni görmeye geldim. Senin için *buradayım* Elise, böylece beni neden terk ettiğini söyleyebilirsin."

Ofis binamın önünde olay çıkarıyorduk. İş arkadaşlarım dışarı akın ediyor, bana ve gürültücü, dağınık adama dikkatle bakıyorlardı. Burada olması yeterince kötüydü. Tanıkların eklenmesi aşağılanmamı daha da arttırdı.

"Sesini alçalt lütfen. Bu benim işim Patrick."

Boştaki elini uzattı. "Ne kadar delirdiğimi biliyor musun? Arkadaşların ve kardeşin neredeyse beni senin gerçek olmadığına ikna edeceklerdi. Buna inanabiliyor musun? Sanırım hayatımdaki her izini silen sen olduğun için inanılabilir. Ama az önce adımı söyledin. Sen söyledin, bu yüzden gerçek olduğunu biliyorum."

"Lütfen, sadece-"

"Elise," diye bağırdı kısık sesle. Kızgın değildi. Tamamen umutsuzdu. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum ama beni etkilemişti. "Seni seviyorum, tatlım. Benimle konuşmana ihtiyacım var. Lütfen, sadece konuş benimle."

Hızlı hareket ederek beni kendine çekti ve kolunu enseme doladı.

"Patrick, dur."

Gözlerimiz buluştu. Onunkilerin altı siyahla lekelenmişti ama o kadar tanıdıklardı ki ona bu kadar yakından bakmak acı veriyordu. "Seni çok özledim."

Sonra ağzı benimkine çarptı.

Bölüm Yirmi İki

Weston

Ofisten saat beşte ayrılmak, özellikle de yarım haftadır şehir dışında olduktan sonra, çok çirkindi. Yine de, Elise'e yetişecek kadar hızlı olduğumu umarak lobide adım adım ilerliyordum.

Onu yakaladığımda, onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki akşam yemeği.

Beyaz Ruslar ve zombi filmleri.

Tanrım, öz kardeşiyle geçirdiği zamanı kıskanıyor muydum?

Tamamen mantıksızdı ama kıskanıyordum. O zamanı kendim için istiyordum.

Binadan çıkarken önce sola, sonra sağa baktım. Elise'i bulmuştum ama yalnız değildi. Uzun boylu, sakallı bir herifin ağzı onun üzerindeydi.

Sahiplenme duygusu içimde kükredi. Acı hayal kırıklığı görüşümü bulandırdı. Eve gelir gelmez oduncusuna geri dönmüştü.

Bu onun hakkıydı. O benim değildi. Öyleyse neden ihanet göğsüme saplandı?

Elise onu tutan adamın elinden kurtulduğunda kendimi geri çekilmiş, arkamı dönüp ait olduğum yere, içeri girmeye hazırlanırken buldum.

Görüşüm netleşti. Bu Thomas değildi ve Elise mutlu görünmüyordu. Onu dirseğinden tutarak yakaladı. "Kes şunu Patrick. Bu konuşmak değildi, hoş da karşılanmadı. Beni öylece öpemezsin. Bu iş bitti."

Patrick.

Hareket edeceğimi fark etmeden önce üzerlerindeydim. Kolum Elise'in ortasına dolandı ve onu diğer adamın elinden kolayca çekti.

"Onu duydun," diye tersledim. "Gitmen gerekiyor."

Sesimi duyan Elise bana doğru eridi ve yanıma doğru kayd.

Eski sevgilisinin gözleri birbirimizi tuttuğumuz yere dikilmişti. Çenemi kaldırarak alay ettim.

"Bu doğru. O artık benim. Sen çuvalladın, ona değer vermedin ve ödülü ben aldım." Elise'i nazikçe arkama aldım ve ona doğru adım attım.

Büyük bir adammış gibi göğsünü kabartıyordu ama ben onun küçük olduğunu *biliyordum*. Hatta ufacıktı. Fiziksel boyutunu kastetmemiştim. Aklından, özgüveninden, özünden bahsediyordum. Bu minicikti.

Onunla ilk tanıştığımda, Elise bu salak parlasın diye kendi ışığını söndürdüğünde bunu anlamıştım. Ona boyun eğmişti ve kendini çok gülerken ya da bir fikir belirtirken yakaladığında gözlerini ona diker ve ağzını kapatırdı.

"Bu da ne böyle?" Patrick ona bakmak için yumuşamadan önce bana hırladı. "Elise, nedir bu? Bana başka biriyle birlikte olduğunu söyleme. Sakın bana bunu söyleme."

"Ben hayatıma devam ettim," diye cevap verdi sessizce.

Göğsünü yumrukladı. "Evet, bu konuda benim de söz hakkım olmalı. Biz hiç ayrılmamışken sen nasıl devam ettin? Sana yalvarmak için peşindeydim.

Bana geri dönmek için başka biriyle mi yatıyordun?"

Gölmek zorunda kaldım. "Bence Elise'in seni terk etmesi ayrıldığınıza dair açık ve net bir mesajdı. Bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı olman onun suçu değil."

"Bunun seninle bir ilgisi yok dostum. Elise ve ben sen gelmeden önce konuşuyorduk."

"Görmediğiniz şey Elise ile ilgili her şeyin beni de ilgilendirdiği. O benim. Ve karşılaştığım şey konuşmaya benzemiyordu. Kız *arkadaşımı* öpüşmeye zorluyormuşsun gibi görünüyordu." Binanın köşesini işaret ettim. "Oynatmaya ihtiyacınız varsa, güvenlik kameraları saldırıyı gerçek zamanlı olarak kaydetti."

"Weston-" diye başladı Elise.

"Sen neden bahsediyorsun?" Patrick onun sözünü keserek kekeledi. "Onu özlediğim için öptüm. Ona asla zarar vermem." Ona ulaşmak için etrafıma bakmaya çalıştı ama ben onu uzak tutan bir duvar gibiydim.

"Git artık Patrick," dedi üzüntüyle. "İşimiz bitti."

"Bunu kabul etmiyorum." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Mesajları gördüğünü biliyorum. Steve'in sevgilisi ona söylemiş ve neden kızgın olduğunu anlıyorum ama-"

"Git!" diye bağırdı. "Başka bir şey söyleme. Sadece git!"

Sözlerinden yayılan acı beni alarma geçirdi. Bu adam ona ne yapmıştı?

Patrick sendeleyerek geri çekildi. "Elise. Tanrım, çok üzgünüm tatlım. Lütfen,

*lütfe*n açıklamama izin verin."

Birdenbire onun için üzülmeye başladım. Onu geri alamayacağının farkına yeni yeni varıyordu. Her ne yaptıysa, hasar kalıcı olmuştu ve bu onu bir gelgit dalgası gibi vuruyordu.

Elimi ona doğru uzattım. Sıcak avucunu benimkinin içine kaydırđı ve ben de onu öne çekerek şakağını öptüm.

"O artık benim. Her şeyi halledildi. Ona iyi davranmak için dört yılın vardı ve sen bu görevi başaramadın. Ona kendini o kadar güvensiz, kendi evinde o kadar istenmeyen biri gibi hissettirdin ki, senden uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındı. Ama şimdi ona sahibim. Onun yanında durmama izin verildiği için bile ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Bunu yapmamış olman çok kötü, ama senin kaybın benim kazancım. Yani gidebilirsin. Burada sana ihtiyaç yok."

Geniş, parlayan gözlerle ona baktı. Eğer ağlasaydı, onu suçlamazdım. Elise'i kaybetmek yürek burkucu olmalıydı. Ama görünüşe bakılırsa, bunu kendi kendine yapmıştı.

"Seni seviyorum Elise, ama seni incittiğimi görebiliyorum. Benimle işin bitmiş olsa bile, konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Yine de seni zorlayamam. Top artık senin sahanda, tatlım. Senden haber bekleyeceğim." Gözlerini kırıştırdı. "Ve bil diye söylüyorum, sana davranış şeklimden dolayı kendimden iğreniyorum. Pişman olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Başını salladı ama tek tepkisi bu oldu. Sonsuzluktan sonra Patrick uzaklaştı ve Elise'i göğsüme çektim, böylece onu izlemek zorunda kalmayacaktı.

"Herkes bizi görecektir," diye mırıldandı.

"Fark etmez." Vücudu yavaşça gevşeyip benimkine doğru kıvrılana kadar sırtında aşağı yukarı uzun vuruşlar yaptım. "Seni eve götürüyorum."

"Tamam."

Elise çatı katımdaydı ve onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onun mutlu olmasını istiyordum. Hâlâ bunu nasıl gerçekleştireceğimi bulmaya çalışıyordum ama hedefime ulaşana kadar durmayacaktım.

Oturma odamda dolaşıyor, parmaklarını mobilyaların üzerinde gezdiriyor ve duvarlarımdaki sanat eserlerini incelemek için duruyordu.

"Çok fazla alanınız var," dedi, hayretle.

"İhtiyacım olandan daha fazla."

"Evet." Tavandan tabana pencerelerden dışarı baktı. "Yine de çok güzel. Soğuk ve sade değil."

Kısa bir kahkaha atarak başımı eğdim. "Soğuk ve kasvetli bir ev isteyeceğimi mi sandın?"

Dönüp bana doğru gelmeye başladı. "Sanırım bunu çok düşünmedim ama hayır, bunu isteyeceğini sanmıyorum. Üşümüyorsun." Elleri yakalarımı düzeltti. "Yanımda olduğun için teşekkür ederim. Tüm bunların içine çekildiğin için üzgünüm ama orada olduğun için üzgün değilim."

"Bunun için bana teşekkür etme."

Güldü. "Sana teşekkür ettiğim için bana homurdanma."

"Olduğunu bilmiyordum." Başparmağımı yanağında gezdirdim. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim." İnledi. "Pek sayılmaz. Bu çok korkunçtu. Beni bulsaydı nasıl olurdu diye hayal ettim ama bu çok ama çok gerçekti. Durumu iyi değil."

"Ama öylesin, değil mi?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ıslaktı ama başını salladı. "Öyleyim. Bu zamanı bunun üzerinden yürüyerek ve kendimi daha iyi hale getirerek geçirdim. Onun bunu yaptığını sanmıyorum."

Endişesini duyunca çenem sertleşti. "Benim endişem onunla ilgili değil."

"Biliyorum." Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Haklıydın. Beni güvende hissettiriyorsun."

"Güzel." Onu mutlu edemesem de en azından güvende hissetmesini sağlayabilirdim. "Patrick'e söylediklerim doğru değildi, biliyorsun. Benim olmasan da, sana sahip olduğum ve seni yeniden tanıyabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Onun sıçıp batırması kesinlikle benim en değerli kazancım."

Parmakları yakalarımın etrafında kıvrıldı ve iç çekerken onları çekiştirdi. "Weston. Tanrım, sana karşı olan hislerimi kontrol altında tutmaya çalışırken böyle mükemmel şeyler söyleme."

Ellerimi bileklerinden omuzlarına doğru yumuşattım. "Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim ve seninle ilgileneceğim. Sen bunu bildiğin sürece, artık bunu yüksek sesle söylememe gerek yok."

Bakışları benimkileri tuttu. Gözlerindeki parıltı altın parçacıklarını ortaya çıkardı.

Göz kamaştırıcı.

"Biliyorum." Burnunu çekti ve ellerini bıraktı. "Şimdi ne yapacağız, dostum?"

Acı da olsa kıkırdadım. Elise'in dostu olmak isteyeceğim son şeydi. "Bilemiyorum. Luca ya da Elliot olsaydın, paket sipariş verelim derdim ve-"

"Zombi filmleri mi izliyorsun?" Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

"Büyük ihtimalle bir oyun." Başımı salladım. "Ama ne istersen izlerim."

Beyaz Ruslar olmayabilirdi ama kafamın içinde, Elise ile çok istediğim zombi filmlerine kavuşacağım gerçeğini kutluyordum.

Kanepemde oturmuş, kucağımızda yemek, bir film seçiyorduk. Elise

Shaun of the Dead'i hiç izlememiştim ve muhtemelen izleseydim de izlemeyecektim.

Yanımdaki kadın için değil.

Hamburgerimin yanında gelen turşuyu ona verdim. Geniş ışını yeterince teşekkür etmişti ama eğilip pazımı da öptü.

Eve koşup iş kıyafetlerini çıkarmış, tayt ve bir omzundan sarkan, sütyeninin askısını açıkta bırakan bir tişört giymişti. Geniş yakası aşağıya doğru kaymaya devam ediyordu ve Elise endişelenmiş görünmüyordu.

Gömleğinin izini sürerken hamburgerim yarı yarıya söndü. Sütyeni pembeydi ve keşfettiğim gibi dantelliydi. Parmaklarım, göğüslerinin kremesi yuvarlak üst kısımlarını ortaya çıkarmak için yakasını bir iki santim daha aşağı çekmek üzere kıpırdandı.

Ben olsam yapmazdım.

Elise'in kıkırdaması dikkatimi ekrana çekti. Bir adam yangınlardan, cesetlerden ve kanlı el izlerinden habersiz mahallesinde yürüyordu.

Bu beni kapatmak için yeterli olmalıydı ama aletim yanımda oturan kadından başka hiçbir şeyi umursamıyordu. Teni, kokusu, gülüşü, onu hissetme anısı, tadı.

Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve babamın beni merdivenlerden düşürdüğü zamanı düşünerek Elliot'ı hayal ettim. Ben on yaşında sıksa bir çocukken dikkatsiz bir kazaydı, her şeyden çok kemikle ilgiliydi. Babam sarhoştı ve dalgındı, beni fazla zorlamadan kenara itmişti ama merdivenlerin tepesinde olduğum için yuvarlanmam için fazla bir şey gerekmemişti.

Çılgına dönen Elliot beni iki gün boyunca odasında saklamış, babamı öldürmek için ayrıntılı planlar yaparken bana donmuş bezelye torbaları ve morluklarım için buz paketleri getirmişti. Eğer onaylamasaydım, alternatif planı

Beni sonsuza dek evinde saklayacaktı. Madde madde listeleri vardı. Ciddiydi.

Üçüncü gün annem beni almaya geldiğinde, annemle birlikte eve gitmeyi kabul edene kadar önümde durdu.

Aramızda bu tür hikâyelerle dolu bir ömür vardı. Söz konusu olan buydu.

Eğer gerçekten istediğim şeyi yaparsam, hayatımdaki en değerli ilişkiyi riske atmış olacaktım. Elliot kız kardeşiyle çıkmamı onaylasa bile -ki bu çok düşük bir ihtimaldi- Elise'le işler yolunda gitmezse, Elliot'la aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Geçmişim ve tek fikirliliğimle, şirketim söz konusu olduğunda başarısızlık en olası sonuçtu.

Ve yine de...

Patrick'e Elise'in benim olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim. Ağzımdan çıkan kelimeler tamamen gerçektir.

Bunun imkânsız olduğu gerçeği aklıma bile gelmemişti.

"İzliyor musun ki?" diye sordu.

Gözlerimi sütyeninden kaldırdım. Bir süredir bakıyordum ve şimdi suçüstü yakalanmıştım.

"Seni filmin tadını çıkarırken izliyorum."

İç çekerek gülümsedi. "Bu gecenin tadını çıkarıyorum. Rahatlayabildiğini bilmiyordum ama yine de burada oturuyorsun. E-postalarını kontrol etmek için can mı atıyorsun?"

"Hayır. Bunu hiç düşünmedim." Bu tam olarak doğru değildi. İş her zaman aklımdaydı ama Elise söz konusu olduğunda arka plandaydı. Bu benim için nadir bir durumdu.

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Ayaklarını önündeki sedirin üzerine atmıştı. Ayak tırnakları gök mavisi parlatılmıştı ve ayak bileğinin iç kısmında küçük mavi bir kolumbin dövmesi vardı. "Bu dövme yi ne zaman yaptırdın?"

Ayaklarını birbirine sürttü. "Bu Colorado eyaletinin çiçeği. Saoirse taşınmadan önce beni onu almaya götürdü, böylece her zaman yanımda Colorado'dan bir parça olacaktı."

Televizyonda biri çığlık attı ama ben ona odaklanmıştım. "Bir tane daha ister misin?"

"Belki, hayatımda kalıcı olarak işaretlemek istediğim başka bir an olursa."

"Tekrar taşınmayı mı planlıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Elliot'a yakın olmayı seviyorum. Burası benim evim." Dizimi itti. "Hoşuna gidip gitmediğini anlayamıyorum."

"Dövmen mi?"

Çenesini indirdi ve sessizce "*Duh*" dedi.

"Hoşuma gitti. Çok güzel bir şey. Yolculuğumuz sırasında birkaç kez ağzımı sürdüğümü hatırlıyorum." Yanakları kızardı ve burun deliklerim konuşmamamız gereken bu ortak anıyla alevlendi.

İçinde yemeğimin kalıntıları olan ambalajı buruşturup kanepenin yanındaki kese kâğıdının içine attım. "Bir erkeğin adını dövme yaptıracak tipte biri olmadığını bilmek güzel. Aksi takdirde, sildirmek için bir servet harcardın."

İçinden bir kahkaha patladı. "Kesinlikle öyle bir tip olmadığımı emin olabilirsiniz. Öyle olsaydım bile Patrick'in adını üzerime yazdırmak aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Hayır mı?"

"Hayır." Elindeki çöprü benimkinin yanına attı ve bacaklarını kanepeye sıkıştırarak bana doğru döndü. "Ayrıldığıımızdan beri hissettiklerim hakkında çok düşündüm. Yaptığı şey beni mahvetti ve bunu hâlâ atlatmaya çalışıyorum. Ama *onu* beklediğimden çok daha hızlı atlattığımı fark ettim ve bunun nedeni sadece bölümlere ayırma konusunda çok becerikli olmam değil. Sanırım Patrick'i seçtim çünkü bittiğinde yıkılmayacağımı biliyordum."

"Her zaman bitmesini mi bekliyordun? Elise, senin mutlu sonlara inanan biri olduğunu sanıyordum," diye uyardım.

Bana gözlerini devirdi ve sonra kolumu dürttü. "Öyleyim, ahmak. Patrick'le ilgili o kararları bilinçli olarak vermedim ama sanırım sonunda birlikte olmayacağımızı hep biliyordum. Sanırım bu kadar uzun süre dayanmamızın yarısı, senin Marisol'le yaptığın gibi, seni ve Elliot'ı haksız çıkarmak istememdi. Diğer yarısı ise onu sevmenin tehdit edici bir yanı olmamasıydı. Beni ateşe atmadı ama yine de o da *beni ateşe* atmadı."

Onunla kalmasının nedenlerinden birinin de ben olduğumu söylediği anda dinlemeyi bırakmışım. Beynim bu sinir bozucu açıklamayla patladı. Gözlerimi sıkarak az önce söylediklerini anlamaya çalıştım.

"Bana inat olsun diye mi kaldın?"

Tırnakları ön kolumu hafifçe çizerek gözlerimi açtı. "Gerçekten tüm duyduğun bu mu?"

"Ben son derece ben merkezciyim."

Öfkelendi. "Bunların hiçbirinin bilinçli olmadığını söylemişim, değil mi? 'Patrick'i duygularıyla ilgilenmediği için terk edemem çünkü o zaman Weston haklı olduğunu anlayacak ve kına yakacak' diye düşünmüyordum. Böyle bir şey olmadı. Geriye dönüp baktığımda, bu da işin bir parçasıydı."

Elimi uzatıp işaret parmağımı sütyeninin pembe askısı boyunca gezdirdim.

"Benden gerçekten hoşlanmıyordun, değil mi?"

"Hoşlanmamak çok güçlü bir ifade. Yine de düşüncelerim vardı." Dudaklarını birbirine sürttü. "Dürüst olmak gerekirse, şimdi hatalı ve aptal olduğumu biliyorum. Keşke arkadaş olabileceksen seni dışlayarak bunca yılımı boşa harcamasaydım."

Parmağımı kayışın altına daldırarak parmak eklemimi tenine sürttüm. "Bolluk yardımcı olmadı."

Sırıtarak başını salladı. "Hayır, kesinlikle öyle olmadı."

"O adamla kalmana neden olduğumu duymaktan bile ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum."

Avucumu boğazının dibinde düzleştirmek için parmağımı çektim. "Hem de çok. Eğer seni korkutacağımı dşnmeseydim, yumruğum şu anda alıpanla buluşuyor olurdu. Özür dilerim, bebeğim. Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim."

"Weston," diye nefes alarak bana yaklaştı. Kollarını omuzlarıma doladı, yanağını yanağıma bastırdı. "Yapma, tamam mı? Seni suçlamıyorum ve sana kızgın değilim. Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Geri döndüm ve aramız iyi. Sen ve ben, değil mi?"

Başımı çevirdim, burunlarımız birbirine değdi. "Benim olduğun konusunda yalan söylemiyordum."

Kirpikleri dalgalandı ve burnunu benimkine sürttü. "yle olduğunu düşünmemiştim."

"Ama yapamayız."

Yumuşak nefesi dudaklarımin üzerinde süzüldü. "Eğer yapsaydık, bu..."

Tehlikeli. Yıkıcı. Güzel.

"Evet," diye iç geçirdim. "yle olurdu."

Kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. "Hadi filmini izleyelim, bebeğim. Artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Her şey yoluna

girecek.

olması gerektiği gibi."

Geri çekildi, bana baktı. "Bu sen değilsin gibi geliyor."

Alaycı bir kahkaha attım. "Öyle değil, ama artık bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm olmadığı için doğru olduğunu umuyorum."

"Bu senin için zor olmalı, seni kontrol manyağı." Alınmamıştım. Gerçek buydu.

Elimi sırtından yukarı kaydırarak ensesini kavradım ve başımı salladım.

"Hiçbir fikrin yok."

Başını göğsüme yasladı ve daha da yakınımına sokuldu.

Hiçbir fikrim yok.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elise

Neredesin?

Mesajını görünce şaşırmadım ama kanımın ısınmasına neden oldu. Seyahatimizden döneli iki hafta olmuştu ve neredeyse her akşamı birlikte geçirmiştik. Bazı geceler akşam yemeği yiyorduk; bazı geceler ise geç saatlere kadar çalıştığında aptalca televizyon izliyor ve kanepesine sokuluyorduk.

Evet. Kucaklaştık.

Birbirimize cankurtaran salı gibi tutunurken sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorduk. Sosyal hayatım Weston'dı. Hobilerim Weston'dı ve daha da Weston.

Akıllıca değildi ve muhtemelen sağlıklı da değildi ama kendime istediğim zaman bırakabileceğimi söyledim. Sadece yakın olmadığımız yılları telafi ediyorduk. Eğer öpüşmezsek ya da seks yapmazsak, sayılmazdı.

Vücudum zonkluyorsa ve onun evinden çıktığımda doğruca yatağa gidip aklımda onun yüzü ve dudaklarımda onun adı varken zonklayan klitorisimle ilgileniyorsam ne olmuş yani? Peki ya Weston'ın joggers'ı kalıcı olarak çökmüş gibi görünüyorsa?

Hemen cevap verdim, sonra telefonumu önümdeki masaya bıraktım ve dikkatimi Rebecca ve Simon'a verdim. İkinci margarita sürahilerini içiyorlardı ve kafayı bulma yolundaydılar. Benden uzun zamandır onlarla çıkmamı istiyorlardı ve onları bir kez daha geri çevirmek dilimin ucundaydı, ama bundan daha iyisini düşünmüştüm. Onlar benim için iyi arkadaşlardı, ilk günden beri öyleydiler ve patronuma biraz takıntılı hale geldiğim için bunu kaybetmek istemiyordum.

Rebecca'nın kocası Sam, birkaç blok ötedeki ofisinden yeni gelmişti ve ikimiz de çoğunlukla ayık olduğumuz için onların maskaralıklarına gülüyorduk.

Şu anda, taşın kâğıdı gerçekten yenip yenemeyeceği konusunda derin bir tartışma içindeydiler. Simon evet diyordu, Rebecca ise cevabın hayır olduğu konusunda kararlıydı. İddiasını kanıtlamak için dışarı çıkıp bir taş bulmaya çalıştığında Sam onu yerine oturtmak zorunda kaldı.

Sam sürahiye aldı. "Eğer onları yenemezsem, onlara katılacağım." Kendi bardağını doldurdu, sonra benimkini işaret etti. "Doldurayım mı?"

"Elbette, teşekkür ederim."

Bu geceki limitim iki kişiydi. İhtiyacım olan son şey Weston'a sarhoş gitmekti. Çakırkeyif olmak yeterince tehlikeli olurdu.

Rebecca ve Simon tartışmalarını bitirdiler ve dans etme zamanının geldiğine karar verdiler. Bu barda pek dans pisti yoktu ama daha önce yürüyüş yolu olan bir yer buldular ve burayı kendilerine ait ilan ettiler.

"Bana lisede nasıl bir araya geldiğinizi anlatmanı istiyorum."

Sam karısını izlemekten vazgeçti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. İri bir adamdı ama kibarlığı yüzünden okunuyordu. Kabarık kahverengi bukleleri ve Rebecca'ya bakarken eriyen yumuşak, karamel gözleri vardı.

"Ben sporcuydum, o tiyatrocuydu."

Sırıttım. "Hiç şaşırmadım."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Drama yeteneğini kaybetmemiş." Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Onu bu yüzden seviyoruz."

"Birçok nedenden biri." Bir yudum aldıktan sonra hikâyesine geri döndü. "Aynı arkadaşlara sahip değildik ama ikinci sınıfta İngilizce dersinde beraberdik. Hemen gözüme çarpmıştı ama bana hiç yüz vermemişti."

Nefesim kesildi. "Kaba."

Kıkırdadı. "Biliyorum, değil mi? Gerçek şu ki, ben kendini beğenmiş küçük bir pisliktim. Lisedeki ilk yılımda okul takımındaydım, bu yüzden kendimi büyük bir adam sanıyordum. Kızlar benden hoşlanıyordu, yaşça büyük olanlar bile, bu yüzden Rebecca'nın neden bana selam bile vermediğini anlayamıyordum. Onu unutacağımı sanıyordum, sonra onu *Chicago*'nun bir prodüksiyonunda gördüm ve benim için her şey bitti."

"Roxie Hart?"

Yanakları kızardı. "Evet. Roxie'yi unutmak yok." Sırıtişı orantısız ve sevimliydi. "Oyunumu hızlandırdım, diğer kızlarla takılmayı bıraktım ve tüm dikkatimi Rebecca'ya verdim, iki ayda bir ona çıkma teklif ettim ve onu tanımaya çalıştım. Beni reddetme konusunda kötü davranmadı. Bana ortak bir noktamız olmadığını ve birlikte bir anlam ifade etmediğimizi söyleyip duruyordu, ben de ona bir anlam ifade ettiğimizi gösterdim. Bahar müzikali seçmeleri geldiğinde, o koca kıcımlı sahneye çıkardım ve tüm kalbimle şarkı söyledim."

Bir kahkaha attım. "Bir rol kaptın mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Ben şarkı söyleyemem. Beni şirketin bir parçası yaptılar. Rebecca başrolü kaptı." Margaritasından uzun bir yudum aldı. "Oyunun son gününde bana doğru yürüdü ve dedi ki, 'Ben dışarı çıkacağım

ama eğer etrafta dolanıp kalbimi kırarsan, ben de senin aletini kırarım.' İşte o zaman onunla evleneceğimi biliyordum."

Başımı arkaya attım, gülüyordum, onların hikâyesiyle neşeliydim. Weston'ın ne dediği umurumda değildi. Doğru insanla birlikteyseniz mutlu sonlar mümkündü.

Yanağıma değen bir fırça beni
irkiltti. "Bu kadar komik olan ne,
Bella?"

Arkamı döndüğümde Luca'nın bana sırttığını gördüm. Omzunun üzerinden Weston bakıyordu, ifadesi taş gibiydi.

"Luca!" Ona sarılmak için ayağa fırlayarak ağladım. "Burada ne işin var?"

Beni sıkıca kavradı ve iki yanağımdan da öptü. "West içki içme havasındaydı. Üzerimde hiçbir şey yoktu, işte buradayım. Ve ne güzel, en iyi kız arkadaşımı görebiliyorum." Sam'le yüzleşebilmek için beni kendi tarafına çekti. "Rahatsız mı ettik?"

"Hiç de değil," diye cevap verdim.

Sam ayağa kalktı, bir metre on santim boyundaydı. Luca'ya elini uzattı.

"Merhaba. Ben Sam," dedi dostça.

Luca elini sıkarak kendini tanıttı, sonra hepimiz Weston'a döndük. Sam elini ona doğru uzattı. Weston'ın gözleri aşağıya kayd, üst dudağı hafifçe kıvrıldı ve sonunda Sam'in elini tuttu.

Garip davranıyordu.

Karşımdaki koltuğa oturduğunda, kaskatı kesilmiş ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Rebecca ve Simon yanımda olmasaydı, muhtemelen Sam'le randevudaymışım gibi görünecektim.

"Merhaba Weston,"
dedim. "Merhaba,"
dedi.

"Mutlu sonlar hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Başını zar zor salladı.

"Ve sana Rebecca'nın lise aşkıyla evlendiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" Yine başını salladı. "Şu ana kadar hikâyenin tamamını hiç duymamıştım. Sam her şeyi ortaya döktü ve söylemeliyim ki mutlu sonlara daha da inanan biri oldum."

Sam ön kolumu okşadı. "Vay be. Onur duydum. Yine de Becks'e söyleme. Kına yakar."

Güldüm, bakışlarım sıra dansı yapan Simon ve Rebecca'ya kaydı.

"Yarın hatırlamayacağı için bu gece ona bir şey söylememde sakınca yok sanırım." Luca ve Weston'ın dikkatini çekerek iş arkadaşlarımı gösterdim. "Bunlar Simon ve Rebecca. Margaritalara önceden başladılar."

Luca kahkahalarla güldü. "Ele geçiriyorlar mı?" "Dans ediyorlar," diye düzelttim.

Sam alnını ovuşturdu ve Weston'a baktı. "Dur bir saniye. Sen Weston Aldrich değilsin, değil mi? Rebecca'nın patronu."

Weston'ın bakışları, aslında neyin içine girdiğinin farkına varmasıyla yavaşça azaldı ve Sam'e öldürme niyeti olmadan baktı.

"Öyleyim. Ne yazık ki Rebecca ile düzenli olarak çalışma şansına sahip değilim ama Elise'in anlattıklarından anladığım kadarıyla çok şey kaçırıyorum."

Oh, şu büyücü.

Sam'de işe yaradı. Fıçı göğsü gururla kabardı. "Sanırım karımın size yakın bir yerde çalışmaması benim için iyi bir şey." Weston'a değerlendirici gözlerle baktı. "Yoksa muhtemelen eve gelir ve saçlarımı uzatmamı, belki biraz röfle yaptırmamı ve takım elbise giymeye başlamamı isterdi."

Ona dirsek attım. "Rebecca'nın senden kendinden başka biri olmanı isteyeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Bana göz kırptı. "Evet, haklısın." Sonra bardağını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Gidip ikisini kontrol edeceğim. Patronunun burada olduğunu söylediğimde kendini hazırla."

Sam uzaklaştığında Luca bir nefes verdi. "Tanrıya şükür görüldüğü gibi değilmiş. Randevunu böldüğümüzü sanmıştım."

"Hayır." Margaritamı yudumladım ve Weston ile Luca arasında gidip geldim. "Şu anda kimseyle çıkmıyorum."

Weston öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Yani bekâr ve özgür müsün?"

"Sanırım öyle. Peki ya sen?" diye sordum. Ağzı seğirdi. "Bir kuş kadar özgürüm."

"Ben de," diye ekledi Luca. "Sorduğundan değil."

"Surat asma," diye mırıldandım. "Ben de sana ulaşmak üzereydim."

Bir garson durmuş, içki siparişlerini alıyordu. Burbonunu sipariş ederken Weston'ın gözleri bana kilitlenmişti. Dudağımdaki tuzu yaladım. Burun delikleri alevlendi ve parmakları dizlerinin üzerinde büküldü.

Kaliforniya'dan beri birlikte hiçbir yere gitmemiştik. Onunla rol yapmanın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Birbirimizden bu kadar uzak olmamız doğal görünmüyordu. Geldiğinde bana sarılmamıştı ve karnımdaki hafif ağrı onun kollarının bana sarılmasını özliyordu.

"Günün nasıl geçti?" Ona sordum.

"İyiymi. Her zamanki gibi. Seninki nasıldı?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Güzel. Bu sabah masamda yapışkanlı bir not vardı."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi? Ne yazıyordu?"

"Yıldızların ölümden dönebildiğini söylüyor. Bunlara zombi yıldızlar deniyor."

Luca'nın kaşları çatıldı. "Masana yapışkanlı notları kim bırakıyor?"

Sırıtmamak için alt dudağımı ısırdım ve omuz silktim. "İsimsizler ama şüphelerim var."

"Zombi yıldızları." Weston çenesini ovuşturdu. "İlginç. Kulağa senin tarzında bir yıldız gibi geliyor."

"Zombileri sever misin?" Luca sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ama gerçek hayattakileri değil." Weston kuru bir sesle,

"Tabii ki hayır," dedi.

"Senin işinde çalışan birinin bunu bilmesi biraz ürkütücü," dedi Luca. "Belki de bunu İK'ya bildirmelisin, Elise."

Homurdanmamı engellemek neredeyse imkânsızdı ama başardım. "Bunu düşüneceğim."

Weston, "Muhtemelen dikkatinizi çekmek için çırpınan bir salaktır," dedi.

Başımı yavaşça Luca'dan ona çevirdim. Aramıza sıcaklık doldu. "Öyle mi?"

Çenesini indirdi ve konuşmak için ağzını açmıştı ki bir çılgılık onu yarıda kesti. Rebecca tökezleyerek bize doğru geliyordu, Simon ve Sam de peşindeydi. Sandalyeme geri oturdum, midemdeki düğüm gevşedi.

Kendime koyduğum sınırı aştım ve üçüncü margaritamı bitirdim. Aslında benim hatam değildi. Altımız o kadar çok eğleniyor ve konuşuyorduk ki susadım. Sarhoş da değildim, sadece süzgün ve mutluydum.

Yarının Cumartesi olması büyük şanstı. Bilirsiniz, gerçekten sarhoş olup kendime gelmek için zamana ihtiyacım olması ihtimaline karşı.

Ŗu anda ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı. "Hemen döneceğim.

Bayanlar tuvaleti."

İçeri girdiğimde tuvalet boştu, ben de hızlıca işimi halledip ellerimi yıkadım. Barın kapısını açtığım anda Rebecca'nın kahkahası diğer tüm seslerin üzerinde süzölerek beni gülümsetti.

"Mutlu musun?"

Koridorun ilerisinde, bardan uzakta duvara yaslanmış olan Weston'ı fark etmemiştim. Ona doğru yürüdüm ve yanına yaklaştığımda kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekti.

İçimi çektim, sonunda özlemini çektiğim kucaklaşmaya kavuşmuştum.

"Onu öldürmeye hazırdım, biliyorsun," diye mırıldandı. "Ne?" Başımı geriye doğru eğdim. "Kimi öldürmeye?"

"Sam. Onun seninle çıktığını düşündüğümde. Bu beni parçaladı."

Titrek bir nefes aldım. "Özür dilerim. Kimseyle görüşmüyorum." Bir elimi yanağına bastırdım ve başparmağımla ağzının kıvrılmış köşesini ovuşturdum. "Bu çok zor."

"Bundan nefret ediyorum," diye homurdandı.

"Bu kadar çok takılmayı bırakmalı mıyız? Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor." "Hayır." Kolu bana daha sıkı sarıldı. "Senden daha fazlasını istiyorum, daha azını değil." "West," diye iç geçirdim, yüzümü boğazına gömdüm. "Ben de istiyorum."

Parmakları saçlarımla arasına girdi. Diğer eli belimden kıcıma doğru kaydı, yoğurdu ve ovdu, beni ona sıkıca bastırdı. Bu kadar doğru hissettiren bir şey nasıl yanlış olabilirdi? Beni böyle tutarken neden birlikte olamadığımızı unutmak kolaydı.

"Bana bak bebeğim," diye mırıldandı usulca.

Boğazından geri çekilerek gözlerimi açtım. Tam oradaydı, göz göze

gelebilmek için eğildi. Başımın arkasını avuçladı ve

dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. Nazikti, tatlıydı, önce hafifçe gagaladı, sonra daha sert bir şekilde, ama çok fazla değil.

"Yapamam, Elise." Beni tekrar öptü, alt dudağımı zar zor arasına aldı. Ona yapıştım, ağzımın her tarafına yağdırdığı yumuşak öpücüklerden başım dönüyordu.

"Lanet olsun."

Başlarımız aynı anda döndü ve koridorun sonundan bize bakan iri gözlü Luca'yı bulduk.

"Kahretsin," diye tekrarladı.

Weston çekilmeme izin vermedi. Duvardan uzaklaşırken bile beni kendisine kilitledi.

"Merhaba Luca." Sesim küçük ve gergin çıkmıştı. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Bu kötü olabilirdi. Keşke bununla yüzleşmek için tamamen ayık olsaydım.

Luca yüzünü ovaladıktan sonra bize doğru yürüdü. "Merhaba, *Bella*. Ne tür bir belaya bulaştın?"

"Sorun yok." Weston gerildi, sanki gerekirse Luca'yla savaşmaya hazırdı. "Bu seni ilgilendirmez."

Luca'nın bakışları aramızda bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Endişe etmediğin şey ne? Bana neye bulaştığımı söyle çünkü dürüst olmak gerekirse bu sarhoş bir öpüşme seansına benzemiyor."

Ürpererek kirpiklerim yanaklarıma doğru süzüldü. "Öyle değil. Biz-" Biz de neydik? Bizi Luca'ya nasıl anlatmaya başlayacağımı bile bilmiyordum.

Weston, "Birlikteyiz," diye açıkladı.

"Öyle miyiz?" diye sordum, aynı anda Luca, "Ne?" diye bağırdı.

"Birlikteyiz," diye onayladı Weston.

Luca alkolün neden olduğu bulanıklığı üzerinden atarak doğruldu. "Sanırım Elliot'un bundan haberi yok, çünkü şehir

yanıyor."

"Bu yeni," dedim ona.

İnanılmaz derecede yeni. Bir dakikalık gibi. Ve ben hiçbir şeyi kabul etmemiştim bile. Öyleyse neden Weston'a tutunuyordum?

Çünkü birlikte olduğumuzu söylemesi hoşuma gidiyordu. Bunun gerçek olmasını istedim. Eğer bunu sadece Luca'nın hatırı için söylüyorsa, Rebecca'nın kitabından bir sayfa alır ve aletini kırardım, sadece bir uyarı almazdı.

Luca kollarını kavuşturmuş, bizi değerlendiriyordu. "Ona söyleyeceksin. Ona yalan söylemeyeceğim." "Bize biraz zaman verin," diye yalvardım. "Etrafta sinsice dolaşmayacağız, ama ben Henüz kardeşimle yüzleşmeye hazır değilim."

"Yalan söylemek zorunda kalmayacaksın," dedi Weston kesin bir ifadeyle. "Sormayacak, o yüzden yalan söylemen için bir neden de olmayacak. Elise ve ben doğru zamanın geldiğini hissettiğimizde Elliot'a söyleyeceğiz."

Luca alay etmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Çok kızacak." Düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Onu sikip atarsan ben de çok kızarım West."

Weston'ın bana olan tutumu sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca parmaklarını saçlarının arasından geçirip başını avuçladı ve küfürler mırıldandı. Önümüzde bir ileri bir geri volta atıyor, içten içe bir şeylerle savaşıyordu. Sonunda durdu ve bir karara varmış gibi başını salladı. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ama ikiniz için de çok heyecanlanmadığımı söyleyemem." Parmağını aramızda salladı. "Burada bir şey var. Uyuyor. İkiniz uyuyorsunuz. Yine de, her seferinde senin için Elise'i bir kız kardeş olarak."

Luca kıkırdadı. Weston gülmedi.

"Duygular evrim geçirdi. Yine de hislerim hakkında hiç yalan

söylemedim. Bir zamanlar benim için bir kız kardeş gibiydi, ama bu soldu
ve şimdi o bir şey

başka."

Luca'nın mizah anlayışı yerini anlayışlı bir ifadeye bıraktı. "Anlıyorum Weston. Ciddi olmasaydın Elise'le oraya gitmeyeceğini biliyorum."

Boğazımı temizledim ve kendimi Weston'dan uzaklaştırdım. Onun göğsüne yapışmışken ciddiye alınmak zordu.

"Ben burada yokmuşum gibi bu konu hakkında konuşmazsanız çok sevinirim. Mesele şu ki, Weston ve benim henüz hiçbir şeyi tanımlama şansımız olmadı, o yüzden bize bu şans verebilir misin Luca? Zor bir durumda olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum ama-"

Elini yukarı kaldırdı. "Elliot'ın bu kadar önemli bir konuda karanlıkta kalmasından hoşlanmıyorum ama buraya gelmeseydim, aranızda bir şeyler olduğunu asla tahmin edemezdim. Bu yüzden kötü zamanlama için suçu üstleneceğim. Siz iki çılgın çocuk kendi başınızın çaresine bakın. Ben tuvalete gideceğim ve hiçbir şey görmemiş gibi davranacağım."

Dönmeye başladı ama ben ona seslendim. Kaşları soru sorarcasına çatıldı. "Doğum günüm önümüzdeki hafta sonu," dedim.

Sırıttışı küçük ama samimiydi. "Öyle olduğunu biliyorum, *güzelim*."

"Saoirse bana çatı katında küçük bir parti veriyor. Sen de gelmelisin."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Her ne kadar orada olmayı çok istesem de -sadece senin için değil, bunca yıl sonra o ele avuca sığmaz arkadaşınla tanışmak için de- önümüzdeki hafta sonu kırkıncı evlilik yıldönümleri için annemlerde olacağım."

"Özleneceksin," diye tersledi Weston.

Luca'nın bu işe karışmasından memnun olmadığını düşündüm. Ya da belki samimi davranıyordu. Weston'ın doğuştan gelen huysuzluğu bazen onu okumayı zorlaştırıyordu.

Luca tuvalette kayboldu ve Weston'la beni yalnız bıraktı.

İçimi çektim, endişe mideme doğru ilerliyordu. Weston eğildi ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Geri çekildiğinde ağzında bir sırtıtış izi vardı.

"Benimle eve gel."

Başımı salladım.

Bunu gerçekten yapıyorduk.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Elise

WESTON dairesinin kapısını kapatır kapatmaz üzerime atladı, elleri saçlarımdaydı, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. Beni öpme şekli bardaki tatlı öpücüklere hiç benzemiyordu. Kısıtlamalarından kurtulmuştu. Uyduğu tüm kurallar yıkılmıştı. Dişleri dudaklarımı sıyrıyordu. Dili ağzımı yaladı, derinlemesine, tadına baktı. İnledim ve duvara çarparak geriye doğru düştüm. Weston beni takip etti, kendini aynı hizaya bastırdı.

Tırnaklarım göğsüne saplandı, vahşilik beni eziyordu - olan biten *her* şey beni eziyordu. İlişkimizin bu yönünü bitirmiştik. Sadece arkadaştık. Sonra her şey değişti.

Arayı kapatmaya çalışıyordum ama Weston bana düşünmek için bir saniye bile vermiyordu. Düşünmek istiyor muydum ki?

Bu adam benim istediğim kişiydi. Arkadaşlık asla yeterli olmayacaktı, ne kadar yakınlaştığımız ve ona karşı hislerimin ne kadar güçlü olduğu düşünüldüğünde.

"Batı," diye inledim dudaklarına karşı.

"Evet." Saçlarımı çekiştirdi ve kalın sikini karnıma doğru itti. "Bunu tekrar söylemeni bekliyordum."

"Batı." Kırpiklerim dalgalandı. Burnumu öptü, sonra başını eğerek boynumun kenarındaki bir çizgiyi yaladı. Dizlerimin bağı çözülmüştü ama beni duvara yaslamıştı. Demir atmıştım.

Eli elbisemin içinde, sütyenimin altındaydı, meme ucumu sıkıyor ve okşuyordu. Gömleğinin çok fazla düğmesi olmasından dolayı hayal kırıklığına uğrayarak düğmeleriyle uğraştım. Sonuncusunu da çözdüğümde gömleği yırtmak üzereydim ve avuçlarımı sıcak teninde gezdirebiliyordum.

Birden doğruldu ve gözlerimle buluştu. Başımı iki elinin arasına aldı ve uzun süre bana baktı. Bakışlarının ağırlığını göğsümde hissettim, çok ağırdı ve binlerce kelimeyle doluydu. Weston'ın neredeyse hiç göstermediğı bir kırılganlık vardı. Bu beni çok etkiledi.

"Senin arkadaşın olacağım Elise, ama sadece bu olamam. Bu imkansız."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Tahmin bile edemezsin."

Her boş anımızı birlikte geçiriyorduk ama kendimizi ayrı tutuyorduk. Artık bitmişti.

Weston beni yatak odasına götürdü, yol boyunca giysilerini eski bir deri gibi attı. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca onun yatak odasından uzak durmuştuk. İçeri adımımı bile atmamıştım. Daha sonra keşfedecektim. şu anda, yatağının kenarında oturan ve beni yayılmış dizlerinin arasına çeken adam tüm odağımdı.

Weston kalçamdaki fiyongu çekiştirdi ve şal elbisem açıldı. Beni siyah saten sütyenim ve zümrüt yeşili dantelli erkek şortumla bırakarak elbisenin geri kalanını itti.

Kalçalarımı kavradı ve alnını karnıma sürterek ürpertici bir nefes verdi. Sonra göbek deliğimin girintisini öptü. Başka bir erkeğin karnıma ilgi göstermesi beni hiç rahatlatmamıştı ama Weston'la her şey farklıydı.

Yalnız kaldığımızda, sadece biz vardık. Birbirini arzulayan iki insan. Onun öpemeyeceğim ya da tadını çıkaramayacağım hiçbir yanı yoktu, beni tahrik etmeyen ve onu daha da çok istememe neden olmayan hiçbir yanı yoktu ve tecrübelerime dayanarak onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Weston istemediği şeyleri yapmazdı. Yalan söylemez ya da rol yapmazdı. Bana muhteşem olduğumu söylediğinde ve yumuşak karnımı öptüğünde, bu gerçektir.

"Benim güzel kızım," diye mırıldandı iç çamaşırımı indirip açıkta kalan tenimi öperken.

Kumaş ayaklarımın dibinde birikti ve Weston öne doğru eğilerek yarığımın üstünü öptü. Duruşumu genişleterek onu içeri aldım. Dili dudaklarımın arasından geçerek klitorisimle alay etti. En ufak bir dokunuşta düşmemek için omuzlarına tutunmak zorunda kaldım.

Onu gerçekten özlemiştim.

Arkasına yaslandı ve beni de yanına alarak yüzüne oturttu. Kendimi hantal ve iri hissettiğim bir utangaçlık anı oldu ama Weston beni aklımdan çıkardı, kalçalarımı kavradı ve beni ağzına doğru çekti. Amım dudaklarıyla buluştuğunda çıkardığı tatmin edici inilti şüphelerimi sildi.

Beni olduğum yere koydu çünkü orada olmamı istiyordu. Orada olmak istememi sağladı.

Becerikli dili sıırıslıkla etimin üzerinde gezinirken parmaklarım yatak başlığının üst kısmına dolandı ve tutunmaya ihtiyaç duydum. Weston'ın yaptığı her şey gibi o da beni yavaş ve ölçülü bir hassasiyetle yaladı. Cesur olsaydım yüzüne bakabilirdim. Yüz ifadesini görmek için ölüyordum. Ama bu pozisyon

Beni savunmasız hale getirmişti ve buna bir katman daha eklemeye hazır değildim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve vücuduma ne yaptığına konsantre oldum.

Onun zevk inlemeleri.

Yumuşak, ısrarlı vuruşları bacaklarıma inip kalkıyor. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirmesi.

Amımın her santimini yalamaya olan kararlı, bitmeyen bağlılığı.

Orgazmım ani bir patlamayla bana çarptı ve beni alev alev yaktı. Adını haykırdım ve onun üzerinde kıvrandım, hala çok aşağı düşmemeye dikkat ediyordum. Ama o tüm dikkatimi yok ederek beni sıkıca ağzına ve çenesine çekti.

Weston yoğun bir adamdı ve bunu yatak odasına taşıdı ve sonsuza kadar çoğalttı. Benim zevkime, *bana* gösterdiği ilgi kendimi şanslı, seksi ve şehvetli hissetmemi sağlıyordu. Onun tek odak noktası olmak inanılmazdı. Bir orgazm onun için yeterli değildi. Ben titreyene ve kemiklerim zayıflayana kadar klitorisimi emdi.

Beni yatağın üzerine yuvarladı ve kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi. Kalın siki, üzerime damlattığı damlaların arasından kayıyordu. Gözlerimi açtığımda onu bana şefkatle bakarken buldum. Elimi uzattım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve çenesindeki kılları kaşıdım.

Aleti içime kolayca girdi, iç duvarlarım ona uyum sağlamak için esnek ve gergindi. Tamamen içime girdiğinde tısladı ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Bu kadar iyi mi?" diye nefes aldı. "Mükemmel, West."

Ürperdi, gözleri bir an için kapandı. "Beni çözüyorsun, Elise."

Sözlerindeki gerçek yankı uyandırdı. Ona inandım çünkü o da bana aynı

şeyi yapmıştı. Birlikte olmamamız için binlerce neden vardı ama birlikte olduğumuzda hepsi sökülüp bir kenara atılmıştı.

Yavaşça dışarı kaydı, tekrar içeri girmek için acele etmedi. Ve böyle devam ederek bana bunun nasıl bir şey olacağını gösterdi. Weston artık bana sahip olduğu için acele etmiyordu ve gerçek şu ki, onunla yavaş ve derin bir aşk yaşayarak yüz yıl geçirebilirdim. Tamamen içimdeyken bana bakışı... nefesimi kesmişti.

Onun ilgisine mazhar olmak baş döndürücü bir şeydi.

Kalçaları derin bir daire çizerek döndü ve hassas bölgelerime çarptı. Nefes nefese kaldım, bükülen omuzlarını kavradım ve dizlerimi kalçalarının yanına getirerek daha da içeri girmesine izin verdim.

"Artık benimmişsin gibi hissediyor musun?" diye mırıldandı.

Başımı salladım, onun kasıtlı ve durmak bilmeyen ritminden nefesim kesilmişti.

"Sözlerini duymak istiyorum bebeğim," dedi usulca. "Söyle."

"Bana seninmişim gibi hissettiriyorsun."

"Sen benim misin?"

Tekrar başımı salladım. Kaşları çatıldı. Ne istediğini biliyordum. "Ben seninim. Seninim."

Memnun bir gülümseme, sonra ağzı benimkinin üzerine eğildi. Öpüşü de vücuduma yaptığı kaygan itişler kadar durgundu.

Ağzımı bıraktığında, gözlerimiz buluşabilsin diye yüzünü geriye doğru eğdi.

"Bunu talep etmedin, çünkü sen benden daha iyi bir insansın, ama bilmelisin ki ben de seninim Elise. Başka kimse yok ve olmayacak da."

Saçlarımı yüzümden çekerek gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Güzel." Bacaklarımı daha yukarı kaldırdım ve beline doladım. "Benim olmanı istiyorum."

Öyle olması delilikti. Bu *Weston'du*. Benim Weston'ım... Uzun, çok uzun zaman önce fantezim olan şey sonunda gerçek olmuştu. O gerçekten benimdi.

İçinde bir şeyler koptu. Başı boğazıma düştü, ağzı derin ve sert bir şekilde emmeye başladı. İz bıraktığını biliyordum ve umursamam gerekirdi ama yapmadım.

Hareketleri hızlandı ve kalçalarım her pompayı karşılamak için yükseldi. Bana derin ve sert vurarak nefesimi kesti. Aynı zamanda, ulaşabildiği her deri parçasını yutmaya devam etti. Isırıyor ve emiyor, tadım şimdiye kadar sahip olduğu en iyisiymiş gibi inliyordu.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, omuzlarını, omurgası boyunca uzanan gergin kas çizgisini okşuyordu. Benim güzel erkeğim, ona dokunmaya doyamıyordum. Weston beni sahiplenmek için işaretlemiş olabilirdi ama ben de onu sahipleniyordum. Teninin dokunduğum her santimine sahiplik damgası vuruyordum; onun hissedebileceği ve benim de orada olduğunu bildiğim görünmez bir imza.

Çarşaflarının içinde birlikte kıvranıyor, vücutlarımız çarpışıp geri dönüşü olmayana kadar geri çekilirken öpüşüyor ve birbirimize tutunuyorduk. Bana çarptı ve ben başımı geriye attım, içimde bu kadar derin olmasının verdiği zevk-acıdan inledim. İç duvarlarım esneyerek ondan gırtlaktan bir inilti çıkardı ve sonra ikimiz de bıraktık.

Boşaldım, ıslak ve içgüdüsel, o kadar sertti ki titredim. Bir kez sarsıldı, sonra iki kez, gidebildiği kadar derine daldı ve orada durdu. Aleti zonkluyor, kendini boşaltırken içimi kaplıyordu.

Prezervatif yok.

Kısa süreli bir düşünceydi, önemsemediğim bir düşünce.

Weston yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü, dili ağzımın içine kaydı. Avuçlarımı kollarına doğru kaydırđım, birbirimizden başka bir hedef olmadan öpüşürken küçük artçı sarsıntılar vücudumu titretti.

Sonunda, nefes nefese kaldığımızda ve dudaklarımız kızarıp şiştiğinde, yanlarımıza kaydık. Kalçalarım onun salgısıyla kaplanmıştı. Yakında beni rahatsız etmeye başlayacaktı ama henüz değil.

Başparmağını çenemin ortasına bastırdı, sonra parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi ve yüzümdeki saç tellerini fırçaladı.

"Seni son iki haftadır özlediğim gibi özlemek istemiyorum. Artık bitti, Elise."

"Öyle," diye kabul ettim, kirli sakalını okşayarak. "Ben de seni böyle özlemek istemiyorum."

Yoğun duygular göğsümü kapladı. Nefesimi içime çektim ve gözyaşlarımı durdurmak için kalçamı sıktım ama bu neredeyse imkânsızdı. Kaliforniya'da sınırları aşmıştık ama bu farklı bir şeydi. Denenmemiş bir zemine çıkıyorduk, sallantılı kısımlar olacağını biliyorduk ama yine de yapıyorduk.

"Sen on dokuz yaşındayken. Bahar tatilinde."

Kaşlarım çatıldı. "Neydi?"

"Seni bir kız kardeşten başka bir şey olarak gördüğümde."

Zihnim o bahar tatiline geri döndü. Bir grup kızla birlikte Meksika'ya gitmiş, sonra da yurda dönmeden önce birkaç gece Elliot'ı ziyaret etmiştim. Weston da oradaydı elbette. Levy'lerin evinde yarı kalıcı bir demirbaş olmuştu.

İlk şnorkelle dalışımın binlerce fotoğrafını çekmiş ve Elliot'a gösterebilmek için oturma odasındaki televizyona atmıştım. Çocukken tatillerde onunla birlikte şnorkelle yüzmemi sağlamaya çalışmıştı ama ben çok korkmuştum.

"Bikinili fotoğraflar mı?" Tahmin ettim.

Ağzı seğirdi. "Hayır, gerçi yardım etmediler. O sendin." "Ben mi? Ben hep bendim."

"Sarı bir güneş elbisesi giyerek içeri girdin. Colorado'da hava hala cehennem gibi soğuktu, ama sen oradaydın, bronzlaşmış ve mutluydun, sanki plajdan çıkmış gibiydin. Ön kapının açıldığını duyduğumu ve bavullarını taşımana yardım etmek için dışarı çıktığımı hatırlıyorum. Seni gördüğüm anda kelimenin tam anlamıyla afallamıştım. *"Bu benim Elise'im, yanıyor"* diye düşündüm.

Ağzım açık kaldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sırıttı. "Yirmi üç, neredeyse yirmi dört yaşındaydım ve seni kesen en büyük sapık gibi hissediyordum. *Sonra* bikinili fotoğraflarla bana işkence ettin ve ereksiyon olduğumu hem senden hem de kardeşinden saklamak zorunda kaldım."

Gözlerim büyüdü. "Gittin ve ziyaretimin geri kalanında uzak durdun."

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Ne kadar dehşete düştüğüm hakkında bir fikrin var mı? Tek yaptığın kendi evinde hayatını yaşamaktı ve ben senin için salyalar akıtıyordum."

Yüz ifadesine neredeyse gülecektim. Gerçekten yanlış bir şey yaptığını düşünüyordu. Ona neyin değiştiğini asla söylemeyecektim, çünkü bilmekten hoşlanacağını düşünmüyordum. Bekaretimi üniversitede, vücut hatlarımı takdir eden bir adamla kaybetmiştim. Onun bana karşı duyduğu keskin ve göz kamaştırıcı çekim, benim kendimle ilgili algıyı ters yüz etmişti. Kendine güvenen bir liseliden, sonunda duygusallığını keşfeden ve sahiplenilen bir üniversiteli kıza dönüşmüştüm.

"Ben çocuk değildim, West. Benden sadece dört yaş büyüksün."

"Ama o dört yıl her zaman muazzamdı. Seni asla bir olasılık olarak görmememi sağladılar."

"Ve sonra sen yaptın."

"Evet," diye nefes aldı. "Anlamalısınız, o zamanlar Andes'i ben yönetiyordum. Her gün takım elbise giyiyor, milyon dolarlık kararlar veriyor, binlerce insanın geçiminden sorumlu oluyordum. Yirmi üç

yaşındaydım ama aradaki fark

aramızda hala ışık yılları vardı. Sen Elliot'ın küçük kız kardeşiydin, ben ise kendi şirketimin CEO'suydum."

Başımı salladım. "Şimdi anlıyorum. Seni zorladığım için özür dilerim."

Kıkırdadı. "Bu gerçekten kafamı karıştırdı, seni küçük velet."

Güldüm ve elimi uzattım. "Biliyorum ve senin için üzülüyorum, gerçekten ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni şaşırttın."

Beni kendine doğru çekti ve dudaklarını yanağıma dokundururken gülümsedi. "Bunun ani olmadığını anlamanı istedim."

"Bunu bilmek hoşuma gidiyor." Ciddileştim ve onu görebilmek için başımı eğdim. "Benim için de ani değil."

"Zamanlama doğru." Sesi o kadar emin geliyordu ki ona inanmaktan başka çarem yoktu.

"Ona söylemeden önce iki hafta verebilir miyiz?" Ben sordum.

Nefes alış verişi titredi. "Bu ne kadar uzun sürerse ve o bunu bilmezse, o kadar zor olacak."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Birleştirdiğimiz ellerimizi ağzına götürdü ve parmak eklemlerime bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum ama bence onunla yüzleşmeden önce gerçekten bir çift olmayı kendimize borçluyuz. Önce sağlam olduğumuzu bilmek istiyorum."

Gözlerinin arkasında bir sıcaklık parladı. İfademden hoşlanmadığını söyleyebilirdim ama başını salladı.

"Halka açıklamadan önce iki hafta süre vereceğiz, ama şimdi İK ile konuşuyorum." Ses tonu hiçbir tartışmaya yer bırakmıyordu ve gerçekten de İK ve ofisle ilgili sonuçları düşünmediğim için hiçbir tartışmaya girmedim.

İnledim. "İş yerindeki insanlar benim hakkımda ne düşünecek?"

Yanağı seğirdi. "Senin yaratıcı bir yazar ve çalışkan biri olmandan başka bir şey düşünüyorlarsa, bu düşüncelerini doğrudan benimle paylaşabilirler."

Burnumu ektim. "Ah, tabii. Bahse girerim ilişkimiz hakkındaki i dşncelerini dökmek için bekleyen bir sürü insan olacak."

"İlerinde kaldıkları sürece dşncelerini söyleyebilirler."

Birbirine sıkıca bastırđđı dudaklarının düz çizgisinden hiç de öyle demek istemediđđi anlaşılıyordu. Weston insanların dşncelerini denetleyebilseydi, bunu yapardı. Miles haklıydı. Weston hem kontrol hem de meraklı biriydi.

Yine de onu severdim.

İ çekerek yüzümü yukarı kaldırdım ve Weston isteğime yumuşak bir öpücükle karşılık verdi.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" Boğazına sokularak sordum.

"Elise." Uzun nefes verişinin sesi sinirli geliyordu. "Sen benim kız arkadaşımsın. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Kız arkadaşım. Ah, bayıldım.

"Belki," diye cevap verdim. "Ama dilererseniz detaylandırabilirsiniz."

Başımın tepesine doğru kıkırdadı. "Bu seni her zaman yatağımda istediğim anlamına geliyor. Ve eğer sen benim yatağımda değilsen, ben senin yatağında olacağım. "Hoş geldin mi diye sormaya niyetim yok."

Onun bu ısrarcılığına bir kahkaha attım ama memnun olmuştum. "Bir şey değil." "Güzel. şimdi sessiz ol ve dinlen, çünkü daha işim bitmedi. sen."

Ve aniden, hiç yorgun değildim.

Yirmi Beşinci Bölüm ve

Weston

Saat beş buçukta ofisimden çıktım. Renata eşyalarını toplarken bana şüpheyile baktı.

"Hasta mısın?" Gözleri yarıklara kadar kısıldı.

"Yapmayacağım. Neden?" Herhangi bir şekilde dağınık olup olmadığını kontrol etmek için yere baktım.

Bundan şüpheliydim. Darmadağınık olmak normalde kendimi içinde bulduğum bir durum değildi. "Son birkaç gündür erken çıkıyorsun."

Saatimi kontrol ettim. Beş otuz bir. "Erken mi gidiyorsun?"

Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Tabii ki hayır. O zamandan beri hiç erken ayrılmadım - erken ayrıldığım bir zamanı hatırlamıyorum. *Senden* bahsediyoruz, Weston Aldrich. İyi bir gecede yediye kadar ofiste olduğunuzu biliyorum."

"Gitmem gereken bir yer var."

Başını eğdi. "Ya da birlikte olacağın biri?"

Başımı salladım. "O da var." Sonra Renata benim kişisel gemimin çalışmasını sağlayan kişi olduğu için ona söylemeye karar verdim. "Bir kadınla görüşüyorum. Elise Levy. Ciddiyiz."

Bunu söylemek ve bunun doğru olması omurgamda adrenalin patlamasına neden oldu. Elise'in benim olduğu gerçeğini henüz atlatamamıştım. İsteyerek benim.

Renata'nın yüzüne bir şeyler oldu. Ağzı daha önce onda hiç görmediğim bir şekle dönüştü. Bu bir gülümseme miydi?

Tanrım, *öyle miydi?*

"Bu iyi, Bay Aldrich. Çok güzel bir haber." Sonra, nefesinin altında, ama zorlukla, "Bir öncekinden çok daha iyi bir seçim" diye mırıldandı.

Marisol'un hayranı değildi ve bu gerçeği hiçbir zaman saklamamıştı. Görünüşe göre, hala değilmiş.

"Katılıyorum. Böylece ofisten neden eskisinden daha erken ayrıldığımı anlıyorsunuz. Evde olmak için bir sebebim var."

İş hâlâ oradaydı. Bu gece, büyük olasılıkla Elise uyuduktan sonra evdeki ofisimde birkaç saat geçirmem gerekecekti. Onunla akşam yemeği yemek ve onu dinlendirmek kendi uykumdan birkaç saat kaybetmeye değirdi.

Ben ayarlardım.

Geçmişte ilişkilerim yürümemişti çünkü önceliklerimi değiştirmeye istekli değildim, hatta bunu arzulamıyordum. Elise ile birlikte, ona yer açmak bir zorluk değil, otomatik bir şeydi.

Hayatımı bu kadar kolay değiştirebilmem beni bile şaşırttı.

Geçen hafta boyunca bir ritüel geliştirmiştik. Ben Elise'i eve bırakıyordum, o da bir iki saatliğine kendi evine gidip üstünü değiştiriyor ve Saoirse ile vakit geçiriyordu. İtiraz etmeye çalıştım ama bana sırf erkek arkadaşı olduğu için arkadaşını terk eden bir kız olmayı reddettiğini söyledi ve ben de ifadesindeki "sadece" kelimesine itiraz ettim.

Birlikte olmamızda "sadece" diye bir şey yoktu.

Elise, zamanı da dahil olmak üzere onunla ilgili her şeyi ne kadar sahiplendiğime gülmeyi seçmişti, bu yüzden masasını ofisime taşımasını istediğimi söylediğimde şaka yaptığımı düşünmesi iyi oldu. Her bir nefesine şahit olamamamın beni ne kadar rahatsız ettiğini bilseydi, çoktan ve hızla kaçardı.

Benimle olmayı kabul ettiğinde ona verdiğim şifreyle içeri girdiğini duyduğumda ocaktaydım. Hâlâ onun evinin anahtarını almaya çalışıyordum. Birkaç dakika sonra, kollarını ortama doladığında yastık gibi göğüsleri sırtıma bastırıyordu.

"Benim için yemek mi pişiriyorsun, Weston Aldrich?"

Kalçasını tezgâha yaslayarak yanıma geldi. Yanlara doğru eğildim, onu kendime çekmek için tepesini kavradım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

"Heyecanlanmayın. Bu, ustalıkla yapabildiğim üç yemekten biri." "Yani gençken hiç yaşam becerisi öğrenmedin mi? Beklenen Güzel yüzünle kayarak mı geçeceksin?" diye espri yaptı.

Onu tekrar gagladım. "Bu güzel yüz bana seni getirdi, değil mi? Bu da tek ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu kanıtlıyor."

"Dalkavuk." Alnını koluma yasladı ve gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Annem pek iyi bir aşçı değildir. Yardımla büyüdüğü için hiç öğrenememiş. Sonra beni de aynı şekilde yetiştirdi. Kendi çamaşırlarımı yıkamayı bildiğim için şanslıyım."

Avuç içi sırtımda düzleşti, kürek kemiklerimin arasından tabana doğru ilerledi ve sonra yavaşça tekrar yukarı çıktı.

"Senin üç öğünün ve benim dört öğünümle, bütün bir hafta yetecek kadar yemeğimiz var. Elaine yardımla büyümedi ama mutfakta patron olan babamla evlendi. Bütün yemekleri o yapardı."

Onun sözlerinden sonraki sessizlikte hikâyenin geri kalanını dinledim. Babası ölmüştü.

Ev yapımı yemekler de, ondan bir şeyler öğrenme şansı da onunla birlikte gitti.

Elaine onun yokluğunu telafi etmeyi hiç denememişti. Elise mutfakta bildiği her şeyi kendi kendine öğrenmişti.

Ocağı kapattım ve onu kollarıma aldım. "Biz iki akıllı, kendi kendini **y e t i ş t i r e n** insanız. Kendi kendimize öğretebiliriz."

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve ensemini avuçladı. "Birlikte yemek yapmayı mı öğreneceğiz? Bu fikre bayıldım. Bizim için tarifleri iğneleyeceğim."

Onun coşkusu beni güldürdü. "Bana karşı ağır ol. Tuz ve karabiber dahil en fazla on malzeme."

"İki zeki, kendi başına hareket eden insan olduğumuzu sanıyordum. Kendine güvenin nerede?"

"Tam olarak bir kez pişirmeye çalıştığım lazanyayla birlikte alevler içinde kaldı."

Güldü ama şaka yapmıyordum. İşin içinde bir yangın söndürücü vardı ve ben hâlâ neyin yanlış gittiğine dair hiçbir fikre sahip değildim.

"Ama ben seninle değildim," diye belirtti. "Bu sefer tamamen farklı olacak."

Ona inandım. Onunla her şey farklıydı.

Elise ofisime girdiğinde saat sabahın ikisini geçiyordu. Onu yatağında uyurken bıraktığımdan beri bir şeyler giymişti. Kalçalarının üstüne kadar inen bir tişört ve alt kısmını gösteren bir iç çamaşırı giymişti.

Kıçının yarısı. Düz pamuklulardı, ama onu her gördüğümde sertleşiyordum.

Geri ittim, böylece masamın kenarına, önüme oturabildi, bacakları benimkilerin arasındaydı.

Parmaklarını saçlarımda gezdirerek yavaşça başını salladı. "Ne yapıyorsunuz, efendim?"

Elini tuttum ve avucunu ısırarak için ağzıma götürdüm. "Çalışıyorum."

"Ben uyuduğumda, sen de benimle yataktaydın. Gizlice kaçıp durmandan ve yalnız uyanmamdan hoşlanmıyorum."

"Fark ettiğini fark etmemiştim."

Gözleri kısıldı. "Fark ettim."

Dudaklarımı bileğinin iç kısmına bastırdım. "Sana zaman ayırdım çünkü seninle olmayı başka bir şey yapmaktan daha çok istiyorum. Ama dünya dönmeye devam ediyor, bu da yetişmem gerektiği anlamına geliyor. Neredeyse bitirdim."

Başparmağını gözümün altına kaydırıldı. "Yorgunsun. Mumu iki ucundan da yakamazsın."

"Yorgunum ama vücudum az uykuyla çalışmaya alışık. Yakında yatacağım." Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıttı. "Bundan hoşlanmıyorum West.

Belki de birkaç geceyi evimde geçirmeliyim-"

"Kesinlikle olmaz. Sakın önerme."

Öfkelendi. "O zaman işleri devretmenin bir yolunu bulman gerekecek. Adamımın enerjik olmasına ihtiyacım var. Eğer tükeniyorsan bana ne faydan dokunur ki?"

Beni çalıştırıyordu ve bunu doğru yapıyordu. Eğer teslim olmam için yalvarsaydı, karşı koyabilirdim. Ama bunu yapmayacağımı ima etti.

Onu tatmin edebilmek... Bu beni sandalyemden kaldırdı.

Bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim. "Bugünün resmi olarak doğum günün olduğunu biliyor musun?"

Nefesi kesildi. "Öyle, değil mi?"

"Mutlu yıllar, bebeğim. Bunu ilk söyleyen ben olduğum için mutluyum." "Teşekkür ederim Westie. Güzel bir yıl olacak, bunu hissedebiliyorum."

Göz kapakları ağırlaşmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Ama henüz uyumaya hazır değildim.

Ağzını kendi ağzıma aldım. Kollarımda sıcacıktı, dudakları yumuşak ve uysaldı. Öpücük yavaş, durgun bir kaymaydı.

Elleri gömleğimin altına ve sırtıma kaydı. Elise'in sırtıma karşı bir ilgisi vardı ve her zaman gömleğimin içinde bir yol bulurdu. Onun işini kolaylaştırmak için eve gelir gelmez gömleğimin düğmelerini çözmeye başlamıştım.

"Arkana yaslan." Masaüstümde rahatlamasına yardım ettim. Kalın kirpiklerinin altından bana baktı ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı.

Tişörtünün eteklerini kavradım ve göğüsleri ortaya çıkana kadar avucumun içinde topladım. Ağzımda tükürük birikti. Sikim titriyordu. "Tanrım, harikasin."

Dudakları kıpırdadı, sonra başparmaklarını külotunun içine soktu ve kalçalarını kısıvrarak külotunu çıkardı. Ona yardım ettim, lacivert pamukluları kenara fırlattım ve sandalyemde geriye yaslandım.

Sandalyeyi doğru yüksekliğe indirdim ve eğilip kaygan göbeğini öptüm.

"West," diye mırıldandı. "Benimle alay etme." "Etmem."

Avuçlarım iç bacaklarındaydı ve onları birbirinden ayırıyordu. Yüzüm onun tatlı amına gömülmüştü. Küçük klitorisi dışında ıslak ve yumuşaktı,

Dilimin altında sert bir boncuk gibiydi.

Hayatımda gördüğüm en seksi kadındı. Amcığı, en lezzetli ve en güzeliydi. Toplantılarda bunu düşünürdüm. Onu bu şekilde istememe neden olduğu için ona kızmak istedim ama mantıksızlığıma rağmen ona sahip olmama izin verdiğinde bu imkansızdı.

Dilim onun uyarılmışlığının içinden ıslak, alıştırma sesleri çıkarıyordu. Parmaklarım saçlarımın arasından geçti, nazik ama ısrarcıydı.

"Bu çok iyi hissettiriyor West," diye nefes verdi. "Durma."

Asla.

Hayatımın geri kalanı için.

Bırak da bu amı yerken öleyim.

Bu kadınla ilgili her şey çökmüştü. Doğal kokusu zengin ve kremsiydi. Burnumu etine gömdüm ve onu yalarken içime çektim. Pürüzsüz ve ipeksi iç bacaklarını okşadım ve göğsüyle oynamak için uzandım.

Meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladığımda kavis çizdi. Yaklaşmıştı, kalçalarını sallayarak ağzıma bastırıyordu.

Yüzümün alt yarısı onunla kaplanmıştı ve sikim kıskançlıktan zonkluyordu. Daha da derine indim, tırnağım onu tırmalıyordu. Buna ihtiyacım vardı.

Saçlarımdaki nazik parmaklar kıvrıldı, beni daha da yaklaştırmak için çekiştirdi. Dudaklarım klitorisinin etrafında sert bir emişle kapandı ve meme ucunu kopardım.

Kalçaları dalgalar halinde yükselip alçalırken, titrek nefesler ayırık dudaklarını zorluyordu. Adımı inledi ve saçımı çekti. Orgazmı güzel ve çaresizdi. O gevşeyene ve çığlıkları yumuşak iniltilere dönüşene kadar her anını yalayıp yuttum.

Ayağa kalktım ve onu oturur pozisyona çektim. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Sen de öyle." Elini joggers'ımın içine sokarak ereksiyonuma bastırdı. Sonra parmaklarını etrafıma dolayarak beni yavaşça pompaladı. "Bugün benim doğum günüm."

Yüzünü ellerimin arasına aldım, alnımı onunkine dayadım. "Bebeğim doğum gününde sevişmek ister mi?"

Başını salladı. "Lütfen."

Pantolonumu birlikte aşağı indirdik ve saniyeler içinde sıırıslık olmuştum. Amıma kaymaya başladım. Ellerinin üzerinde geriye yaslandı ve yuvarlak kıvrımlarının beni aklımdan çıkaran bir görüntüsünü sundu.

Başımı salladım. "Bu çok hızlı olacak."

"Beni çok istediğin için mi?"

Kalçalarımız aynı hizaya gelene kadar onu ittim, şişmiş dudaklarına doğru bastırdım ve sikimi içinde döndürdüm. Baş geriye düştü ve uzun, düzensiz bir iç çekti.

"Seni ne kadar çok istediğimi söylemek istemiyorum. Bu seni korkutur."

Cevap vermek yerine elini boynumun arkasına geçirdi ve ağzımı kendi ağzına götürdü. Öpüştük, hareketlerim hızlanırken birbirimizin nefesini içimize çektik. Boynumu tuttu, dudaklarımı ısırdı ve ben de göğüslerini, karnını, kalçalarını yoğurdum. Ellerim dolaşıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyarken, sikim tekrar tekrar içine giriyordu.

Dayanmak istedim. Tanrım, dayanmak istiyordum. Ama onun için çok çaresizdim.

Aklımın bir köşesinde bunun nedenini biliyordum ama nedenini bir kenara itip güzel kızıma odaklandım. Elise'e odaklanmak yapabildiğim tek şeydi ve bu benim çöküşüm oldu.

Ayrılmış dudakları.

Nefesli iç çekişler.

Kalçalarımı sıkkan kalın kalçalar. Her
çarpışmamızda zıplayan memeler.

Onun yumuşak etine batıyordum.

Ona beni çözdüğünü söyledim ve bundan daha doğru bir şey düşünemezdim. Kontrolüm, düşüncelerim, inançlarım, hepsi onun etrafında çözüldü ve ben sadece ona ait olmak için yaşıyor ve nefes alıyordum.

Son bir hamle, sonra kendimi onun derinliklerine bıraktım, içimdeki her şeyi boşalttım. Ben homurdanıp nefes nefese kalırken dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, sonra beni kollarının arasında tutarak yolun geri kalanında oturdu.

"Her şey yolunda," dedim.

"Doğru."

Birlikte yatağa döndüğümüzde, Elise uykuya daldığında, bu geceyle ilgili endişelerin aklıma girmesine izin vermedim.

Onun partisi. Elliot'la görüşecektik. Onun önünde birlikte değilmişiz gibi davranacaktık. Ona yalan söylemekten çekiniyordum. Ama Elise ona söylemeye hazır değildi ve doğum günü partisi bunun yeri değildi.

Bir hafta sonra her şey açığa çıkacaktı.

Sadece bu geceyi atlatmamız gerekiyordu.

Bölüm Yirmi-s xI

Weston

GECE AÇIKTI.

Hava sıcaktı. Süslemeler
abartılıydı. Elise mutluydu.

Kardeşim mahvolmuştu.

Elise; Saoirse, Rebecca, Simon ve Miles'in getirdiği rastgele bir kızla dans ediyordu. Ona ölüm bakışları gönderiyordum.

En azından Miles'in sarhoşluk hali, Elise'le *sadece arkadaşmış* gibi davranmak zorunda olduğum gerçeğini aklımdan çıkarıyordu. Bu berbat bir şeydi ve bunun ardında bir hikmet göremiyordum. Yalan söylemek, ona söylediğimizde Elliot'ın öfkesini daha da artıracaktı.

Elliot ve Sam'in ortak bir noktası vardı, Denver'daki emlak geliştirme konusunu tartışıyorlardı. Herkes meşgul ve mutluyken Miles'in arkasından yaklaştım. Kendine bir içki daha dolduruyordu.

"Buna ihtiyacın yok," diye tısladım.

"Bu bir parti." Fincanı ağzına götürerek bana sırtıttı. "Eğlenmelisin, Westie."

Westie. Bunu her söylediğinde beni rahatsız ediyordu. Daha da kötüsü, Elise'le o kadar iyi arkadaşlıklar ki, Elise de bana böyle seslenmeyi alışkanlık haline getirmişti.

"Bu partinin kimin partisi olduğunu hatırlıyor musun?"

Miles bana göz kırptı. "Elbette. En iyi arkadaşım Elise Michelle Levy'yi kutlamak için buradayım."

"En iyi arkadaş mı?" Alay ettim. "Çok iyi bir arkadaş değilsin, etrafta dolanıp kendini aptal durumuna düşürüyorsun. Sevgilin kaç yaşında?"

Odaklanamayan gözleri kendisine eşlik eden sıcak pembe giysili kadına kaydı. "Sabrina benden daha yaşlı, Westie. O senin yaşında, ihtiyar. Tökezlememin tek nedeni de öğleden sonra Sab'la kaya tırmanışına gittiğimizde bileğimi burkmam. Biraz kafam güzel. Lisie'nin partisinde kafayı bulmazdım. Pastayı kaçırabilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Şimdi ona baktığımda, ilk başta tahmin ettiğim kadar sarhoş değildi. Ayık sayılmazdı ama bayılmak üzere de değildi.

"Bileğiniz için doktora gittiniz mi?"

Bana el salladı ve votkaya benzeyen içkisinden uzun bir yudum daha aldı. "Hayır. Kendi kendime ilaç veriyorum. Daha iyi olmazsa yarın giderim." Kendi kendine kıkırdadı. "Bu arada, yenilebilir bir şey yedikten sonra tırmanmaya gitmek iyi bir fikir değil."

Onun için beslediğim tüm umutlar o anda söndü. "Sen daha iyi bilirsin."

Bana göz kırptı. "Bazen aptalca şeyler yapman ve sonrasında dersini alman gerekir. Hayatı eğlenceli kılan da budur." Sonra kolunu omuzlarıma doladı. "Şimdi bana Lisie'ye ne aldığımızı söyle."

Onu üstümden attım. "Onun partisine hediye mi geldin?"

"Sen şüphesiz yaşayan en gergin insansın. Tabii ki ona bir hediye aldım. Ona ne aldığını bilmek istedim."

Çenemi o kadar sıkımdım ki çatlayacaktı. "Yeni yürüyüş botları."

Söylemediğim şey, ona ayrıca beni çıldırtan o arsız külotlardan yirmi çift ve en sevdiği iç çamaşırı mağazasına bir hediye kartı aldığımdaydı, böylece elli çift daha alabilirdi ya da başka ne isterse. Bu hediyeler onun içindi ama kesinlikle benim için de vardı.

Ayrıca ona yürüyüşlerde kullanması için bir Suunto Spor Saati, kaşmir bir bornoz ve Merinos yünü çoraplar hediye ettim.

Bir de küçük bir numune küveti olan ve çok sevdiği ama satın almak için çok pahalı olduğunu söylediği vücut kremi vardı. Ona iki tane almıştım, biri benim evim için, biri de onunki için.

Bana çok kızmıştı, ama ona iade edilemeyeceğini ve bunu aşması gerektiğini söylemişim.

Dün gece o uyurken ben ofisimde olduğum saatlerde aldığım hediye onay verdiğimde beni hemen affetti. İkimiz için yemek pişirme dersleri, yeni tencere takımlarıyla birlikte.

Miles ellerini birbirine sürttü. "Eminim bu hoşuna gitmiştir. Yürüyüşlerinden birinde bir dağ aslanı gördüğünü biliyor muydun?"

Özel hayatıyla ilgili her şeyi Miles'a anlatmış olması beni rahatsız etmeseydi gülerdim. Elise'e onun yanında güvenmediğimden değil. Sadece onu tanımayı hak ettiğini düşünmüyordum.

"Öyle mi? Dikkatli olmalı."

Elise hediyelerin paketlerini açıyor, benimkini açarken gösterdiği coşkunun neredeyse aynısını göstererek her şeyin üzerine titriyordu. Daha yakın olsaydı bunu atlatabilirdim. Oysa grubumuzun diğer tarafında, aramızda büyük bir masa vardı ve bana çok uzun süre bakmamaya ya da dikkatini hiç vermemeye özen gösteriyordu.

Söylemeye gerek yok, mutlu değildim.

Miles hediyesini ona doğru itti. Konuştuğumuz zamandan beri sürekli içiyordu. Onu kurtaran tek şey Elise'in bundan rahatsız olmamış gibi görünmesiydi.

Elise hediyesini açtı ve üzerinde kalın bir altın *E* harfi olan altın bir zincir tuttu.

ondan sarkan.

Nefes nefese kaldı. "Miles! Bu muhteşem bir şey. Çok beğendim. Teşekkür ederim."

Göğsünü şişirdi, yüzü kızardı. "Lisedeyken *E* kolyen vardı, hatırlıyor musun? Yetişkin kolyesi hoşuna gider diye düşündüm."

Onun kolunu sıktı. "Hatırlıyorum. Bu inanılmaz derecede düşünceliydi."

"Dur bir dakika," dedi Sam. "Siz ikiniz liseye birlikte mi gittiniz?" "Evet," diye yanıtladı Elise.

Sam ilgiyle öne doğru eğildi. "Bana geçmişi anlat. Nasıl biriydiniz? Hiç çıktınız mı?"

Parmaklarım kıvrıldı ama Elise kahkahayı patlattı. "Hayır. Bu çok komik. Biz hiç çıkmadık."

Miles başını salladı, başı boynunun üzerinde gevşekçe sallanıyordu. "Evet. Ellie ve ben ezelden beri çok iyi arkadaşız." Sonra kaşlarını çatı. "Bekle. Sana artık Ellie diyemem. Üzgünüm, Ellie."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Elise ona Ellie demememi söylemişti. O zamanlar nedenini merak etmişim ama vazgeçmişim. Miles biliyordu,

Gerçi. Onun hakkında benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Elise ona el salladı. "Sorun yok."

Sam ona döndü. "Bekle, Ellie'nin nesi var? Sevimli bir takma ad." Miles parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama yapamayınca onu işaret etti. "Öyle değil mi? Sevimli bir takma ad ama gidip mahvetmek zorunda kaldım. Her şeyi mahvediyorum." Miles'ın başı öne eğildi ve Elise ona doğru uzandı ama Elise Miles'ın elini itti ve tökezleyerek ayağa kalktı.

Elliot ve ben bakiştık. Bir omzunu kaldırdı. İkimiz de neler olduğunu anlamamıştık ama içimden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu. İçgüdülerim, yıkım yoluna devam etmeden önce kardeşimi susturmamı söylüyordu.

Ayağa kalktım ama Miles çoktan atıp tutmaya başlamıştı.

"Komik olacağını düşünmüştüm, biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Belki de öyle düşünmedim. Belki de hiç düşünmedim. Seni okulun ilk gününde gördüm. Başında ışıltılı bir saç bandı vardı ve arkadaşlarınla gülüyordun. Arkadaşların, Lisie. Senin arkadaşların vardı ama benim kimsem yokken sana göz kulak olmam gerekiyordu."

Elise'e bakıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, göğsü kabarıyordu. "Ben de sana öyle dedim. Fil Ellie dedim ve güldüler. Sonra arkadaşlarım oldu. İnsanlar benimle güldü, etrafımda olmak istediler."

Ağzım açık kaldı, kardeşimin söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

Elliot'ın sandalyesi arkaya sürtündü. Farlara yakalanmış bir geyik gibi görünen Elise'e ulaşmak için masanın etrafında döndü. Donup kalmış, gözlerini kocaman açmış, kardeşimi izliyordu.

Hepimiz öyleydik.

Kulağa geldiği gibi söylemesine imkan yoktu. Kardeşim berbat biriydi, ama bunu yaptıysa... ona bir kez bile acımasız davrandıysa...

"Özür dilerim, Lisie." Saçlarını hışımla çekiştirdi. "Olay çığ gibi büyüdü ve kontrolümü kaybettim. Seni perişan ettim ama ben de mutlu değildim."

"Sadece söyle. Lisedeyken Lise'ye zorbalık ettin," diye bağırdı Rebecca, doğrudan konuya girerek.

Miles başını çevirerek onayladı.

Onun onayıyla beynim kapandı.

Ona nasıl ulaştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir saniye önce masanın diğer tarafındaydım. Sonra, onun üstündeydim, yumruklarım yüzüne, göğsüne, ona vurabileceğim her yere çarpıyordu. Beni engellemeye çalışmadı bile, çünkü bunu hak ettiğini biliyordu.

"Ona zarar mı verdin? Elise'ime zarar mı verdin?" Yüzüne çığlık atarken tek gördüğüm kırmızıydı. "Sana güvendim ve sen ona zarar mı verdin?"

Kolları bana dolandı ve beni ondan çekti. Sadece bir adam değildi. Simon ve Sam'in beni Miles'tan uzaklaştırması gerekti. Ağırılığım kalkar kalkmaz oturdu ve geriye doğru çekildi.

"Sana ona dikkat etmeni söylemiştim," diye bağırdım. "Ne yaptın Miles? Ne yaptın sen?"

"Her şeyi berbat ettim," diye ağladı. "Ama o beni affetti. Sen beni affetmiyor musun, Lisie?"

Ona bakması, benim yanımda ona hitap etmesi o kadar cüretkârdı ki halüsinasyon gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ona bakma. Bana bak. Sana dikkat etmeni söylediğim kıza neden zorbalık yaptığını söyle." Göğsümü tokatladım. "Üniversiteye gittiğimde sana onu korumanı söylemiştim. Sana güvenmiştim."

Miles sendeleyerek ayağa kalktı ve ağır bir şekilde şezlongun arkasına yaslandı. Çevremde Elliot kollarını Elise'e dolamıştı. Diğer arkadaşları da onun etrafında toplanmıştı.

Yıllar önce olması gerektiği gibi korunuyordu.

Miles'ın bakışları kalktı ve benimkilerle buluştuktan sonra uzaklaştı. "Bazen iyi bir neden yoktur. Bazen insanlar pişman oldukları kötü şeyler yaparlar."

"Elise'e değil. Ona öylece kötü *bir* şey yapamazsın ve bir daha seninle iyi olacağımı düşünemezsin. O benim kızım ve benim için senin olabileceğinden on kat daha önemli Miles."

Sertçe yutkundu. "Bunu biliyorum."

Kendini savunmaması ya da durumu şakaya vurmaması beni daha da öfkeliendirdi. Onunla dövüşmem gerekiyordu. Bunu yapmazsam, kendime bunu nasıl kaçırdığımı sormak zorunda kalacaktım. Öz ağabeyim, ben üniversiteye gittiğim için rahatlamışken, güzel Elise'imın incitilmesinde rol almıştı.

"Bunu biliyorsun ama yine de ona zorbalık mı ediyorsun? Daha önce senin hakkında pek iyi düşünmüyordum ama şimdi-"

"Weston, dur," diye bağırdı Elise. "Geri dönemeyeceğin bir şey söyleme."

Onunla bu şekilde konuştuğum için benimle mutlu olmazdı ama o benden çok daha iyi bir insandı.

Miles başını kaldırdı, yüzü kızarmıştı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Levy'lerle tanıştığın anda ben senin için yoktum bile. Ve tahmin et ne oldu? Kıskanmıştım. Çarpık çocuk zihnimde, kardeşimi benden aldılar." Kollarını açtı ama hemen yanlarına düştüler. "Sen gittin ve beni koruyacak kimse yoktu ama sen bana *onu* korumamı söyledin. Ondan nefret etmek istedim ve bunu denedim. Ona karşı çok kötüydüm. Hiçbir mazeretim yok ve yaptıklarımı düzeltemem ya da değiştiremem. Yani beni silebilir, kovabilir, bir daha asla görmeyebilirsin. Zaten istediğin de bu."

Başımı salladım. "Hayır. Burada kurban sen olamazsın."

Elliot Miles'ı omuzlarından tutarak kız kardeşinden ayrıldı. Elliot'ın kontrolü demir gibiydi. Cinayete meyilli olması gerekiyordu ama bunu kontrol altında tutuyordu. Bunu Elise için yapıyordu.

"Gitmeniz gerekiyor. Bugün kız kardeşimin doğum günü ve sen şimdi onun için bir şeyi daha mahvettin."

Miles'ı itti, sertçe değil, ama ayakları o kadar titriyordu ki öne doğru tökezledi ve Elise'in önünde durdu.

"Lisie..." diye mırıldandı.

Elini uzatıp onun yanağını okşadı. "Keşke bunu yapmasaydın." "Bunu yapmak istememiştim. Özür dilerim."

Başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum ama artık gitmelisin."

Ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyormuş gibi vahşi gözlerle herkese baktı. İşte o zaman Saoirse kontrolü ele aldı. Bir kolunu Miles'ın zavallı sevgilisine doladı ve diğer kolunu Miles'ın dirseğine dolayarak ikisini de asansöre doğru götürdü.

Kardeşim gözümün önünden kaybolur kaybolmaz Elliot bana doğru döndü. "Neden kız kardeşimden sürekli senin kardeşin olarak bahsettiğini söylemek ister misin?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Yüzü bomboştu. O biliyordu.

"Elliot, dur." Elise ona doğru gitti, önünde durdu ve aramızda hâlâ bir metre mesafe olmasına rağmen aramızda durdu. "Sana gelecek hafta söyleyecektik."

Ona bakmadı. "Kız kardeşim neden 'biz' diyor? Bana gelmesi gereken kişi sen olmalıydın." Çenesi dalgalandı. "Bana ne zamandır yalan söylüyorsun?"

Bu karmaşık bir soruydu ve zihnim hâlâ öfkeden yarı yarıya kararmış durumdaydı. Elise'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve ben de kendimi kaybetmek üzereydim.

Rebecca ile göz göze geldim. "Götürün onu," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bunun için burada olmasına gerek yok."

Simon ve Sam hâlâ yanımdaydı. Onlara da başımı salladım. "Onu alın lütfen."

"Weston, hayır, lütfen-" Elise önce kardeşine, sonra bana döndü-"bunun olmasına gerek yok. Hepimiz konuşabiliriz."

Elliot'ın bakışları sıkıca üzerimde kaldı. "O haklı. Bu Weston ve benim aramda."

Burnunu çekti, yanaklarını sildi ve bu beni öldürdü. Ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylememek beni kesinlikle öldürüyordu. Şu anda ona herhangi bir söz veremezdim ve ona dokunmaya çalışırsam Elliot'ın beni gözünü bile kırpmadan çatıdan aşağı atacağını hissediyordum.

"Eğer birbirinizi incitirseniz, daha sonra bana gelmeye zahmet etmeyin." Aramızda bir ileri bir geri işaret etti. "Bu ikiniz için de geçerli. Eğer bunu yaparsanız ikinizi de asla affetmem."

Elliot'a dokunmazdım ama kafasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "En kısa zamanda görüşeceğiz."

Bir ürperti tüm vücudunu sarstı. Elini Elliot'ın göğsüne bastırarak benden uzaklaştı.

"Eğer ona kızgınsan, bana da kızgın olmalısın. Bunu unutma." Sonra arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Üzgün ve şaşkın bir şekilde eski koltuğuma çöktüm ve içkimi aldım. Bu gecenin bazı ifşaatlarını köreltmem gerekiyordu. Elise'in üniversiteye gittiğim ve döndüğüm zaman arasında geçirdiği dramatik değişim hakkında çok fazla düşünürsem...

Hayır.

Bununla daha sonra yüzleşmem gerekecekti, Elise'e bakıp onun iyi olduğuna kendimi ikna edebildiğim zaman.

Elliot benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu, parmakları kolun etrafında öyle sert kıvrılmıştı ki uçları bembeyazdı ve dizleri gerginlikten titriyordu.

Bana sabit, düz bir bakışla baktı. "Kime daha çok kızgın olduğuma karar veremiyorum, sana mı Miles'a mı?"

"Ona ne yaptığını bilmiyor muydun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Onunla dalga geçildiğini ve zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Ama annemiz hastaydı, babamız gitmişti, ben de taşınmıştım, bu yüzden..." Kendini sıktı ve arkasını döndü. "Bilmeliydim ama bir kez gittiğimde geri dönmek istemedim. Elise yüzünden değil. Asla onun yüzünden değil."

"Biliyorum."

Elliot'la ilk tanıştığımda ve beni eve getirdiğinde, Levy'ler sıcak ve parlaktı. Anneleri eksantrikti, biraz sıra dışıydı ama pragmatik babaları bunu sevimli bir şekilde dengeliyordu. Konuşurlar, gülerler, birlikte takılırlardı. Elliot bile. Ve ben de onların arasına kabul edilmişim.

Babaları öldüğünde işler değişti, ama ben o kadar yerleşmişim ki kaos ve karanlık boyunca kaldım. Elliot ve Elise için kaldım, ama kendim için de kaldım, çünkü Levy'lerin evi bazen ne kadar boktan olursa olsun, her zaman kendi evime tercih edilirdi.

"Ona tam olarak ne yaptığını bilmem gerekiyor." Ellerini titreyen kalçalarında gezdirdi. "O zaman ne yapılması gerektiğine karar verebilirim."

"Kardeşimle başa çıkabilirim."

"Bunu yapacağın konusunda sana güvenebilir miyim bilmiyorum." Bakışları jilet gibi keskinleşti. "Çocukken ona dokundun mu?"

Sanki bana fiziksel olarak vurmuş gibi başım geriye düştü. "Hayır." Benden alabileceği tek inkar buydu. Sormaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Ne zaman başladı?" diye sordu.

"Denver'a geri döndüğünde. Ama bir süredir oradaydı, en azından benim için."

"Bunu benden saklamak kimin fikriydi?"

"Karşılıklıydı. Sana gelecek hafta söylemeyi planlıyorduk." Öne doğru eğildi. "Bu Elise'in fikriydi, değil mi?"

"Karşılıklıydı."

Gülmeye yakın bir sesle ofladı. "Kız kardeşimi de en az seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Sen kararını verip harekete geçerken, o karar verirken herkesin duygularını göz önünde bulundurur. Bu gezegende beklemenin ortak bir seçim olmasına imkân yok. Bu konuda Elise'e boyun eğdin."

Bira şişemi iki parmağımın arasında sallayarak nefesimi verdim. "Bunun gerçekten bir önemi var mı?"

"Benim için öyle. Elise'i her şey için affedebilirim. Senin böyle bir lüksün yok."

Yüzümü buruşturdum, onu kaybedebileceğimi biliyordum ama benden istediği şeyi söylemeyecektim. "Seçim karşılıklıydı. Elise'in gelecek hafta sonu takvimine yazmanı istediği brunchta sana söyleyecektik."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra hafifçe başını salladı. "Sen olsan ne derdin?"

Elise ile olaylar başladığından beri bunu düşünüyordum. Nasıl açıklayacağımı. Ne kadarı Elliot'ı ilgilendirirdi. Elise'in kardeşiydi ama aynı zamanda ona ebeveynlik de yapmıştı.

"Sana ciddi, kararlı bir ilişki içinde olduğumuzu söyledim. Onun için niyetimin kısa vadeli olmadığını. Birlikte olma kararımızı verirken, senin duyguların da dahil olmak üzere, düşünüp taşındığımızı ama sonuçta birbirimize karşı olan duygularımızın her şeyden önemli olduğunu açıklardım."

Başını eğdi ve iki parmağını kaşlarının arasındaki boşluğa bastırdı. "Ciddileşmek istemen takdire şayan, ama neden kız kardeşim olmak zorundaydı?"

"Elise'den *başkası* olamazdı." "O senin için fazla iyi."

"Bunu inkar etmiyorum."

Bana ters ters baktı. "Biliyorsun, yine de bunun olmasına izin mi verdin?"

"Hiçbir şeyin olmasına izin vermedim. Bu bir karardı. Elise'in benim önceliğim olduğuna da karar verdim."

Bu açıklamayla alay etti. "İlginç, ama sana inanmazsam beni affet. Sonuncusunda bunu yapamamıştın."

Bu kadar gergin olmasaydım gülerdim. Marisol'u hâlâ o kadar sevmiyordu ki adını bile söylemiyordu.

"Bu yetenekle ilgili değil. Bu bir seçim ve arzu. Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey sizi Elise'e iyi bir ortak olacağıma ikna edemez. Sana geleceği gösteremem. Ama beni bir şeyi yapmaya karar verdiğimde geri adım atmayacağımı ya da başarısızlığı kabul etmeyeceğimi anlayacak kadar iyi tanıdığını düşünüyorum."

Sonunda başını kaldırdı. "Onu seviyor musun?"

Bir telaş... panik değil, ama güçlü, baskın bir duygu beni vurdu. Boğazımdaki düğümü yuttum. "Bu ona henüz söylediğim bir şey değil."

"Ama ya sen?" diye itti.

Bir yudum daha. "Elise'i onu tanıdığımndan beri seviyorum. Yıllar içinde gelişti ve şu anda ona karşı hissettiklerim, çocukken ona karşı hissettiklerimden çok farklı."

"Yine de aşk bu."

Başımı salladım. "Bunu ona söylemeden önce sana söylemeyeceğim."

Şaşırdı. "Seninle bu konuşmayı yapacağımı hiç düşünmemiştim." "Ben de öyle." Çenemi ovuşturdum, uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum ama Elliot ve benim iyi olacağımızı biliyordu. "Ona karşı iyi olacağım."

"Arkadaşlığımızı bitirmeyi gerçekten istemiyorum, ama iş buna gelirse her zaman kız kardeşimi sana tercih ederim."

Derin bir nefes aldım ve ona apaçık, dürüst gerçeği söyledim. "Bunu anlıyorum çünkü ben de onu sana tercih ederdim."

Bana göz kırptı ve sessiz kaldı, belli ki sözlerimi düşünüyordu. Ben de söylediklerimi düşündüm. Ben daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ama iş başa düşse ve bir seçim yapmak zorunda kalsam Elise'i seçerdim.

"Olması gerektiği gibi." Oturduğu yerden kalktı ve ayağa kalktı. "Şimdi kız kardeşimi görmeye gidiyorum."

Ona Elise'e giden kişinin ben olmam gerektiğini söylememek için dilimi ısırırdım.

"Ona bir bok vermeyin," diye uyardım.

Çenesini indirdi ve bana uzun, ağır bir bakış daha attı. "O her zaman hayatımdaki en önemli kişi oldu."

Bununla birlikte, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmadan arkasını döndü ve uzaklaştı.

En azından artık öfkeyle yanmıyordum. Elise'in seçimi olamayacağım endişesiyle doluyken buna yer yoktu.

Elliot ona ulaştıktan sonra.

Yirmi Yedinci Bölüm

Elise

Sonunda kapı çalındığında, kapıya doğru koştum. Karşımda hangi erkeğin olduğunu umursamadan kapıyı açtım ve kollarımı açarak ona doğru atıldım.

Elliot kendi omzunu bana doladı ve beni daireme geri götürdü.

"Özür dilerim," dedim omzuna doğru.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

Bunu söyler söylemez, sıkı bir tasma ile tuttuğum gözyaşlarım kontrol edilemez nehirler halinde akmaya başladı.

"Onu sen öldürmedin, değil mi?"

"Hayır." Büyük avucuyla başımın arkasını kavradı. "Düşündüm ama hayır."

Yanağına hafifçe vurarak onu geri ittim. "Aklından bile geçirme."

Bana karşı sert olmaya çalıştı. "O zaman benden bir şey saklama. Kurnazlık yapabildiğini bilmek bile hoşuma gitmiyor."

"Belli ki bu konuda pek iyi değilim çünkü aynı yerde olduğumuz ilk seferde bizi fark etmiştin."

"Beni karanlıkta tutma kararınızın karşılıklı olduğunu söyledi."

Burnumu kırıştırdım. "Hiç de bile. Ne kadar uzun süre saklarsak, öğrendiğinizde o kadar kötü olacağı konusunda beni uyaran oydu."

"Biliyordum." Daireme doğru ilerlemek için beni bıraktı. "En iyi arkadaşımı bana yalan söylemeye ikna ettin, ki bunu hiç yapmamıştı. Belki de Weston üzerinde nasıl bir etkiye sahip olacağın konusunda endişelenmeliyim."

Başımı eğdim. "Kızgın görünmüyorsun." "Ben... ne olduğumdan emin değilim. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum."

"İnan bana, ben de bilmiyorum. Sana yalan söylemek benim için doğal değil. Ama onaylamama ihtimaline karşı, Weston ve benim buna karşı durabilecek kadar sağlam olduğumuzdan emin olmak için zamanımız olsun istedim."

"Onayladığımı söyleyemem." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Elise, onun ne kadar çok çalıştığı hakkında bir fikrin var mı? Sana hak ettiğin zamanı ve ilgiyi gösteremeyecek. Bu beni rahatsız ediyor ve sanırım zamanla seni de rahatsız edecek."

"Eve erken geliyor." Weston'ı savunma ihtiyacı hissettim, gerçi Elliot sicili konusunda haksız değildi.

Elliot başını salladı. "Bu iyi bir şey. Ama ofiste yapması gereken işleri ne zaman yapıyor?" Ben cevap vermeyince devam etti. "İşini eve getirdiğini varsayıyorum. Onun gibi bir adam istese bile değişmez. Ben senin için bundan daha fazlasını istiyorum."

"Ama bana zamanını ve ilgisini veren bir adam vardı ve yine de beni mahvetti." Elliot'ın kollarını çekip açtım ve ön kolunu sıktım. "Bak, Weston'ın kim olduğunu biliyorum. Kör değilim. Ben onu seçiyorum, o da beni seçiyor. İlişkimizin nasıl olmasını istediğimize karar vereceğiz ama inan bana onunla mutluyum. Hayal edebileceğimden çok daha mutluyum."

Ağız sert bir çizgiyle kapandı. Nereden geldiğini anlamıştım. Elliot ve Weston aynı kumaştan kesilmişlerdi, ama Weston'ın bükülebilir kaldığı yerde, Elliott demire batırılmıştı. Uzlaşmaz biriydi ve Weston'ın da aynı şekilde olduğunu varsayıyordu. Geçmişte aynı fikirde olabilirdim ama şimdi Weston'ı daha derin, daha samimi bir düzeyde tanıdığım için aynı fikirde değildim. Weston'ın sabahın ikisinde yaptığı ofis ziyaretleri kötüydü ve bunu sürdürmesine imkân yoktu ama biz yeniydik. Doğru dengeyi bulmak zaman alacaktı. İş yerine benimle vakit geçirmeyi tercih etmesi çok şey ifade ediyordu. Bunu çözebileceğimize dair bana güven veriyordu.

Elliot'ın kaşı kanatlandı. "Başka bir deyişle, fikirlerimi kendime saklamam mı gerekiyor?"

"Hayır, tabii ki değil. Yanıldığın zaman sana söyleyeceğimi bildiğin sürece fikirlerine her zaman açığız."

"Ne zaman yapmadın?"

"Asla." Nefesimi içime çektim. "Eğer tüm gerçeği öğrenmek istiyorsan, Luca biliyor. Geçen hafta sonu bizi öpüşürken gördü."

"İşte bu" -Elliot parmağını bana doğru salladı- "beni kızdırıyor. Luca benden önce öğrendiği gerçeğinin peşini asla bırakmayacak."

"Bize birlikte iyi görüldüğümüzü söyledi."

Elliot irkildi ve gözlerini kaçırdı. "Senin iyiliğin için, bu konuda iyi olmaya çalışıyorum. Zorlama."

Kardeşimin elini kendi elime aldım. "Gel ve bana 'Mutlu Yıllar' şarkısını söyle. Saoirse kırmızı kadife bir pasta yaptı ve çöpe gitmesine izin vermek utanç verici olur."

Saoirse mahremiyet için odasına çekilmişti. Adını söylediğimde dışarı çıktı ve şarkı söylemek ve mutfak masasında pasta kesmek için bize katıldı.

her yıl aynı dilekte bulunurdu: her şeyin olması gerektiği gibi olması.

Elliot nadiren tatlı yemesine rağmen pastasını yedi. Saoirse'ye iltifat bile etti.

"Bu çok güzel. Profesyonel olarak fırıncılık yapmayı düşündün mü?"

Onu başından savdı. "Tabii ki hayır. O zaman eğlenceli olmazdı." Uzun bacaklarını sandalyesinden kaldırdı ve başının üstünü öpmek için eğildi. "Mutlu yıllar, Lise. Partinin kısa kesilmesine üzüldüm ama seninle geçirebildiğim için mutluyum."

Başımı kalçasına yasladım. "Tanrıça olduğun için teşekkürler."

Elliot ve beni yine yalnız bıraktı. Ben çatalımı tabağımdaki kremanın üzerinde gezdirirken o uzun süre bana baktı. Weston'la konuşmak için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda kardeşimle aramızın düzeldiğini de bilmem gerekiyordu.

"Üniversitenin parasını o ödedi."

Başımı kaldırdım. "Ne? Kim yaptı?"

"Elaine öldüğünde hiç para kalmamıştı. Geri dönüp görevi devralana kadar hiçbir fikrim yoktu ama annemizin mali durumu çok kötüydü. Bize destek olmak için evi satacaktım ama West devreye girdi. Evin borcunu ödemek için güven fonunu kullandı. İlk işimi o kurdu. Ve zamanı geldiğinde, okul harcını ödedi. Gururlu olmaya ve onu reddetmeye çalıştım ama o buna izin vermedi."

Şoka girmiştım. Ağızım açık kalmıştı ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Hiçbir zaman varlıklı olmamıştık, ama Elaine'in raydan çıktığı babamdan sonraki yıllarda bile para konusunda hiç endişelenmemiştim. Sanırım daha dikkatli olmalıydım.

"Bana hiç söylemedi."

Elliot sırttı. "Hayır, yapmazdı. Bunu kendime saklamamı istedi. Annemizin nasıl bir pislik olduğunu bilmeni istemedi." Başını iki yana salladı. "Seni uzun zamandır koruyor. Sanırım bunu yapmaya devam edeceğine güvenmek zorundayım."

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. "Mutlu yıllar, El. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, El."

Bir adım geri çekilerek gitmeme izin verdi. "Ben gidiyorum, çünkü ona gidebilmek için beni dışarı atmana beş dakika kaldığını biliyorum."

Homurdandım. "Belki on."

Saçımı karıştırdı ama tam olarak gülümsemedi. "Değişimi sevmiyorum."

Elliot ilkokul ve ortaokul boyunca değişimden o kadar çok kaçınmıştı ki, her gün aynı kıyafeti giyebilmek için aynı kıyafetten birden fazla parçaya sahip olan ve sadece mevsimlere göre değişen bir çizgi film karakteri gibiydi. Neyse ki bugünlerde çok daha iyi bir moda anlayışı vardı.

Ona gülümsedim. "İstemediğini biliyorum."

Weston'ın evine girdim, sessiz buldum, ki bu şaşırtıcı değildi. Üzerinde bir dilim kek olan bir tabağı dairesinin içinde taşıyarak onu araştırdım. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde ofisinden bir parıltı geldi.

Kapıdaki aralıktan baktım. Weston masasının üzerine eğilmiş, parmaklarını boynunun arkasında kenetlemişti. Bilgisayarı açıktı ama ekranı okumuyordu.

"Merhaba," diye seslendim usulca, kapıyı iterek açtım.

Ayağa fırladı, ben odaya bir adım bile atamadan bana doğru hışımla geldi. Yüzümü ellerinin arasına aldı, başımı önce bir yana sonra diğer yana eğdi, sonra homurdanarak alnımı, burnumun ucunu ve dudaklarımı öptü.

"Buradasın."

"Buradayım," diye onayladım. "Sana kek getirdim."

"Benden uzak durman için seni ikna edeceğimi düşünmüştüm."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "İkimizi de söylediğin kadar iyi tanımıyorsun. Elliot'ın senin hakkındaki fikrimi değiştirmesine asla izin vermem ve o da seni seviyor. İlişkimizi bitirmem için asla sana zarar vermeye çalışmaz."

Bir nefes verdi, bakışları sanki gerçekten burada olduğumu onaylıyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Burada oturuyordum, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, aklımı kaçıracaktım."

"Özür dilerim." Dudaklarımı uzun ve kalıcı bir öpücükle onunkilere bastırdım. "Sana gelmeden önce Elliot'la her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydım. Yalnız olmandan nefret ediyorum."

Kollarımı boynuna dolayabilmek için pastayı yakındaki bir masaya bıraktım. Beni kendine doğru çekti, avuç içleri kalçalarımın popoma doğru yumuşadı, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"Bana üniversite masraflarımı senin karşıladığını söyledi," diye fısıldadım.

Sertleşti ama gitmeme izin vermedi. "Bilmemen gerekiyordu."

"Bunu yaptığına inanamıyorum diyecektim ama inanabiliyorum. Teşekkürler Weston."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, bebeğim."

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Sırtımın ortasından kıkımın altına kadar beni okşarken nefesi tenimde sıcaktı. Zaman geçtikçe

geçtikçe, onun içinde eridim.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Her şey yolunda. Artık sadece biz olabiliriz."

Titreyen bir nefes verdi ve başını kaldırdı. Ağzı yumuşak, derin bir öpücükle benimkinin üzerine eğildi. Dili benimkinin üzerinde kayıyor, her nazik hareketinde beni sahipleniyordu. Rahatladığı her halinden belliydi. Ona geri dönmeyeceğimden gerçekten endişelenmişti. Bu beni göğsümden vurdu. Her şeyimi onu tekrar öpmeye, ona en az onun kadar bu işin içinde olduğumu göstermeye adadım. Bu benim için büyük ve gerçek bir şeydi ve çekip gitmem için ağabeyimin onaylamamasından çok daha fazlası gerekecekti.

"Beni bırakamazsın," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Anlıyor musun? Beni bırakıp gidemezsin. Beni terk edemezsin."

Başka bir vuruş.

"Yapmayacağım, West. Burada seninleyim. Ortadan kaybolmayacağım."

Beni tekrar öptü ve yatak odasına doğru geri geri götürdü. Yatağı dizlerimin arkasına değdiğinde yürümeye devam etti, böylece birlikte düştük. Eteğimi yukarı itti ve parmakları külotumun içine girdi.

"Islak."

Başımı salladım. Öyleydim. Arzuyla karışık ağır duygular beni ihtiyaçla doldurmuştu.

Geriye doğru çekilerek külotumu üzerimden sıyırdı, sonra pantolonunun fermuarını açarak sikini serbest bıraktı. Üzerime düşerek kalçalarımın arasına süründü.

"Sana sahip olmalıyım," dedi kulağıma karşı.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. "Ben de öyle."

Tek bir yumuşak hareketle içime girdi ve beni tamamen doldurdu. Ben inerken boynum büküldü, parmaklarım onun tellerinin etrafında kıvrıldı.

Weston yüzümü kavradı ve içime girip çıkarken beni tuttu. Her

hamlesinde derine indi ve onu göğsüme kadar hissettim. Weston'ın

Pantolonunun fermuarı kalçalarımı tırmalıyordu ama durursa ölebilirdim, bu yüzden görmezden geldim ve ona odaklandım.

Beni izlemeyi hiç bırakmadı. Sanki gitmeme izin verirse yok olacakmışım gibi yüzümü tuttu.

"Buradayım West," dedim ona nefes nefese. "Ben seninim." "Benim," diye homurdandı. "Beni bırakma."

"Yapmayacağım."

Ağzı tekrar benimkini kapladı ve içimde daha da derinlere inebilmek için bacaklarımdan birini kolunun üzerine aldı. Ona tutundum, kendimi ona verdim, beni istediği sürece onun olduğumu bedenimle gösterdim.

Daha sonra oturma odasında bir film izledik. Weston pastasını yedi ve bana bir dilek daha tutturdu. Bu kez Weston'ın bu işte uzun soluklu olduğuma inanmasını diledim.

Başım omzuna yaslanırken boş boş çıplak kalçamı okşadı. "Bana kardeşimin nasıl bir pislik olduğunu anlatacak mıydın? nedir?" diye sordu usulca.

"Hayır. Miles ve ben Andes'e ilk başladığımda işleri yoluna koyduk. Bu tarih oldu." "Benim için değil."

İç çekerek başımı kaldırdım. "Miles lisedeyken pisliğin tekiydi ama o kadar da kötü değildi. Bu gece söylediği doğrudu, insanları güldürerek kendisini sevmelerini sağlıyordu."

"Onu savunma."

"Ben değilim. Kesinlikle hatalıydı ve bunu o da biliyor. Miles o yılların benim için mutsuz geçmesinin nedenlerinden biriydi ama o ve ben bunu çözdüğümüzden beri

Bunu aştım. Hayatımın sonuna kadar lise saçmalıklarını taşıyamam. Davranışlarından dolayı kendini bir pislik gibi hissettiğine memnunum, bu yüzden ondan bir parça ete ihtiyacım yok. Her şey bitti ve artık arkadaş sayılırız."

Elleri esnedi ve onları kardeşinin boynuna dolamayı dilediğini anlayabiliyordum.

"Ben onu öldürmeyi planlarken onunla arkadaş olamazsın." "Sen kimseyi öldürmeyeceksin." Kirli yanağını okşadım. "Bence sen onunla bir konuşma yapmam gerekiyor. Söylediklerinin geri kalanını duydun mu? Kendini terk edilmiş hissediyordu. Sanırım hala öyle hissediyor."

"Siktir et onu," diye homurdandı. "Bana kalırsa o terk edilmiş biri."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, hayal kırıklığına uğramıştım. "Onun yaptıklarını unutmuş olmam senin için önemli değil mi?"

"Hayır. Hiçbir şeyin üstesinden gelmek zorunda kalmamalıydın."

"Yapmamalıydım, bu doğru, ama işler böyle yürümedi. Ve Miles... Bilmiyorum. Benimle arkadaş olmayı kendine görev edindi. Ondan *hoşlanıyorum*. Belki gerçekten konuşursanız siz de ondan hoşlanmaya başlarsınız."

Bana ters ters baktı. "Asla sen ve Elliot gibi olmayacağız." "Hayır, muhtemelen olmayacağız. Ama Elliot ve ben travma bağıyla bağlıyız."

Başını kanepenin minderlerine yaslayıp iç geçirdi. "Onu öldürmeme gerçekten izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"İstiyorum."

Gülerek kendimi kolunun altına sıkıştırdım ve yanına kıvrıldım.

"Sevdiğini biliyorum. Bunun anlamı çok büyük."

"Senin için her şeyi yaparım, Elise."

Belki Weston'ın benim için öz kardeşini öldürebileceğini söylemesi romantik bir açıklama gibi gelmemeliydi ama gelmişti. Weston Aldrich benim için

Benim için her şeyi yapardı, ciddiyydi.

Göğsümde derin ve ağırlı bir şey uyandı. Weston'ın kanepesinde birbirimize sokulurken, doğum günümün son dakikaları akıp giderken gerildi ve çiçek açtı. Bu gün beklediğim ya da umduğum gibi geçmemiş olsa da, Weston'ın kollarında başlamış ve bitmiştim ve bu her şeyin önüne geçmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm ghtI

Weston

KIME: eliselevy@andesinc.com

Kimden: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Elise,

Maalesef bugünkü öğle yemeği planımızı iptal etmek zorundayım.

İki gün boyunca cep telefonu çekmeden kamp yapmak, gerçeğe döndüğümde gerçekliğin beni beklediği anlamına geliyor.

Neyse ki kamp gezimizin her dakikasının tadını çıkarmaya özen gösterdim. Açık hava asla eskisi gibi olmayacak.

Ne yazık ki,

Weston

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Bu talihsiz bir durum. Öğle yemeği planlarımızı dört gözle bekliyordum.

Şanslıyım ki, başka bir Aldrich senin yerini almak için gönüllü oldu.

Miles selam söylüyor bu arada.

O iki gün yüzünüze inen tokatlara değdi, değil mi? Benimki muhtemelen sizin yaşadığınız kadar sert değildi ama bu sabah koşarak işe koyuluyorum.

Yine de buna değer. Seninle geçirdiğim bu hafta sonu kadar hiç huzurlu hissetmemiştim.

Umarım bugün nefes almak için zamanınız olur. İyi

dileklerimle,

Elise

Bir nefes. Tüm zamanım buydu. Sandalyemde arkama yaslandım, hafta sonumuzun resimleri zihnimden geçerken içime çektim. Elise'i kendi yerime götürmüştüm ve o da bana katılmıştı. İki koca günü yürüyüş yaparak, balık tutarak ve yıldızların altında sevişerek geçirmiştik.

Onunla birlikte olmak kolaydı. O kadar kolaydı ki, ayrı kaldığımızda, ki bu sevdiğimden daha sık oluyordu, diğer herkes bana angarya gibi geliyordu.

Doğum gününün üzerinden bir ay geçmişti. Elise ve benim için o ay sorunsuz geçmişti. Elliot'a söylememiz gereken son tarih kafamızı kurcalamadan, kendimizi ilişkimizin içine bırakabilmiştik.

Elliot'la aramızdaki şeyler iyiye gidiyordu. Geçmiş ilişkilerimde ön sıralarda yer aldığı için temkinliydi ve haklıydı. İki hafta önce, spor salonunda beni neredeyse yere seriyordu.

Telefonumu ağırlıkların yanındaki mindere bıraktım ve içimden küftüm. Hayal kırıklığı içime kurşun gibi oturmuştu.

"Sorunlar mı?" Luca sordu.

"Yarın sabah avukatlarımızla görüşmek üzere bu gece Kaliforniya'ya uçmam gerekiyor," diye cevap verdim.

Elliot kaldırmayı bırakmış, konuşmamızı dinliyordu.

"Bu neden bir sorun olsun ki?" Luca omuz silkti. "Bu senin için tipik bir gün gibi görünüyor."

"Elise ve benim yemek pişirme derslerine başlamamız gerekiyordu.

Onları kaçırmak zorunda kalacağım. Bu akşam ekibimle buluşmak için

Kaliforniya'da olmam gerekiyor."

Elliot yüzünü havluyla silerek alay etti. Hiçbir şey söylemedi ama aklından geçenleri neredeyse duyabiliyordum.

"Oooh, Elise ile yemek pişirmek mi?" Luca ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Bana nerede olduğunu söyle. Onunla gideceğim."

"Hayır," diye bağırdım, bu fikre hemen ve şiddetle karşı çıktım. "Bu onun ve benim için."

"O zaman onunla gitmek için burada olmalısın." Elliot havlusunu bıraktı ve Luca ile benim ağırlıkların yanında olduğumuz yere yaklaştı.

"Yapabilseydim, yapardım. İnanın bana, dışarıda tedarik zinciri sorunlarıyla uğraşmaktansa burada Elise'le birlikte olmayı tercih ederim."

Kaşları daha da çatıldı. "İki hafta oldu ve şimdiden onu hayal kırıklığına uğrattın. Bunun olacağı konusunda onu uyarmıştım ve işte başlıyoruz. Beklediğimden daha erken olduğunu söylemeliyim."

"Hadi ama Elliot. Elise anlayacaktır," diye azarladı Luca.

"Elbette yapacak. O böyle biri." Elliot aynada benim bakışlarımla karşılaştı. "Bu akşamı kız kardeşim yerine Marisol ile mi geçireceksin?"

Sorusu karşısında kaskatı kesildim. Ona cevap vermekten nefret ediyordum. "O tedarik zinciri müdürü. Tabii ki orada olacak. Bu konuda yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım-"

Elliot bana doğru bir adım attı, çenesi demir gibiydi. "Şirketin CEO'su ve sahibi sensin. Bu insanlar senin için çalışıyor West. Eğer akşamını eski sevgilin yerine kız arkadaşınla geçirmek istiyorsan, bunu yapabilirsin ve yapmalısın da. Tek gördüğüm değışmek ya da boyun eğmek istemeyen bir adam. Değışen ve boyun eğen kız kardeşim olacak ve sonunda ikiniz de bunun onu dönüştüreceğı şeyden hoşlanmayacaksınız. Bu, emsal teşkil etmesi için bir fırsat. Beni de kendinizi de kandırmayın."

Bana bakarken burun deliklerinden ağır, sıcak bir nefes çıktı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Bu, Elliot'ı tanıdığım onca yıl boyunca bir kerede duyduğum en fazla konuşmaydı. Zihnim her şeyi kavramaya çalışıyordu.

"Elliot-" Luca başladı ama Elliot sadece başını salladı ve yanımdan geçerek soyunma odasına doğru ilerledi.

Eğilerek telefonumu aldım ve avukatlardan gelen e-postaya baktım. Yarın ilk iş olarak buluşma isteklerini sorgulamadığımı fark ettim. Programımı başkalarına devretmeye o kadar alışmıştım ki, farklı bir şey yapmak aklıma bile gelmemişti.

Aptalın tekiydim.

"O haklı."

Luca boğazını temizledi ve başka tarafa baktı. "Evet."

Kaşlarım kuşkuyla çatıldı. "Söylemedin."

"Sen yetişkin bir adamsın. Kız arkadaşına fırça atmamanı söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Onu başından savmıyordum. Asla yapmam." İçimi çekerek parmaklarımı terli saçlarımda gezdirdim. "Kahretsın."

Sonra Renata'ya bir mesaj göndererek toplantılarımı öne almasını, böylece bir gün içinde uçup gidebileceğimi ve bu gece burada olacağımı söyledim.

Luca'ya baktım. "Tamamdır."

Başını soyunma odasına doğru eğdi. "Bir damarı patlamadan önce Elliot'a haber vermek isteyebilirsin."

Kendime değişmiş bir adam demezdim ama Elliot'la yaptığım o konuşma günlük hayatımı nasıl yönettiğime dair gözlerimi açmıştı. Bunu ona söylediğimde tek söylediği "Tam zamanında" olmuştu. Ama o gün dişlerimi dökmedi ve o zamandan beri birlikte birkaç öğün yemek yedik. Aramızdaki her şey normale dönmeye başlamıştı.

Ayrıca Elise'le henüz hiçbir yemek dersini kaçırmamıştım. Hâlâ şok edici derecede beceriksiz aşçılardık ama çuvallamaktan zevk alıyorduk.

Bugün Elise'le öğle yemeğini iptal etmek içimde bir burkulma yaratmıştı ama en başından beri boş bir hayaldi. Bu sabah onu uyarmıştım, eğer gerçekleşecekse bile çabuk olmalıydı, eğer onu ekersem başka bir randevu bulabileceğine dair bana güvence vermişti.

Tabii ki kardeşimdi.

Elise'in doğum gününden beri onunla asansörde üstünkörü bir selamlaşmanın ötesinde konuşmamıştım. Elise onu affetmiş olabilirdi, ama ben bunu yapabileceğimi bilmiyordum.

Telefonum çaldı. "Evet?"

"Günaydın Bay Aldrich. Hafta sonunuz güzel miydi?" Renata sordu.

Alnımı ovuşturdum. Sabahın dokuzunda başımın zonklaması kötüye işaretti.

"Harika. Sizin için ne yapabilirim?"

"Brian Lewis hatta. Sesi sinirli geliyor."

Hiç şüphe yok. Yeni bir tedarikçiyle görüşme sürecinde olduğumuzu duymuş olmalı. Onunla sözleşmemiz biter bitmez,

bağlarımızı koparmış olurduk.

Geçmişte olsa, geçmişimiz ve yanlış yönlendirilmiş bir yükümlülük duygusu nedeniyle onun çağrısını kabul ederdim. Gerçek şu ki, benim pozisyonumda, Andes'in birlikte çalıştığı Brian Lewis'lerin tüm ayrıntılarıyla ilgilenmeme gerek yoktu. O günlerde zamanım ona ayıramayacağım kadar değerliydi.

"Lütfen kendisine bundan böyle Batı Yakası operasyonlarını Glenna'nın yürüteceğini bildirin ve kendisiyle görüşmek için randevu almak isterse asistanına bağlayın."

"I-" Renata durakladı. Kâğıtlar karıştı. "Peki, tamam. Kulak tıkaçlarımı taktıktan sonra bunu yapacağım. Bu adam çok sinirli."

"Eğer bağırırsa, telefonu kapat. Bununla uğraşmak zorunda değilsin."

Neredeyse sırtıttığını duyabiliyordum. "Endişelenmeyin Bay Aldrich. Yetişkin bir adamın öfke nöbeti ile başa çıkmam için bana fazlasıyla ödeme yapıyorsunuz. İşimin en eğlenceli kısmı bu."

Hayatımın en uzun konferans görüşmesinin sonuna gelmiştim ki kapı itilerek açıldı ve Elise elinde küçük bir kese kağıdıyla göründü. Onu kabarık lacivert eteği ve yakası fiyonklu ipeksi beyaz düğmeli bluzuyla görünce göğsüm gerildi. Andes A.Ş.'nin ofiste aktif kıyafet giyme kültürüne boyun eğmemişti ve içten içe bunu yapmamasını umuyordum. Onu seksi kütüphaneci kıyafetleri içinde görmek beni yerimden kaldırıp dikkat kesilmemi sağlamakta asla başarısız olmamıştı. Hem beni hem de sikimi.

Odayı geçti ve dolgun poposunu masamın kenarına dayayarak görüşmemi bitirmemi bekledi.

Elimi bacağından yukarı kaydırırken yarı dinliyordum, daha yukarılara çıktıkça eteğı kolumda toplanıyordu. Beni durdurmaya bile çalışmadı, ağzı kıvrıldı ve bacakları iç uyluklarındaki kadife teni okşamama izin vermek için ayrıldı.

Parmaklarım külotunun dantelini okşarken buluşma sona erdi. Veda etmiş olabilirdim ama bunu garanti edemezdim. Elise benim için "aramayı sonlandır" düğmesine bastı. O kadarını biliyordum.

"Sana suşi getirdim." Kese kâğıdını bana doğru yaklaştırdı. "Sanırım kendini aç bırakmayı planlıyordun."

Öne doğru eğildim ve yüzümü kalçalarının kremi etine bastırdım. "Beni iyi besliyorsun."

Parmakları saçlarımin arkasına kaydı ve usulca güldü. "Gerçek yemek, Westie. Beni şu anda yiyemezsin."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Bacaklarını birbirinden uzaklaştırarak yüzümü bacaklarının arasına yerleştirdim ve ondan yayılan sıcaklığı içime çektim. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Şakacı bir tavırla başımı nazikçe itti. "Renata bana on beş dakikan olduğunu söyledi. Ben sana eşlik ederken suşi yiyerek beni mutlu et. Bu gece *beni* yiyebilirsin."

Bu kadın beni nasıl çalıştıracağını çok iyi biliyordu ve ben de onu her zaman mutlu etmek istiyordum, bu yüzden aç olduğum tek şeyin onun amcığı olmasına ve pantolonumu çadırlayan ağrıyan ereksiyona rağmen oturdum ve çantayı açtım. Elise masamdan kaymaya çalıştı ama kalçasını kavrayarak onu yerinde tuttum.

"Kal."

Ağzı kıvrıldı. "Ben kalıyorum. Sadece bir sandalyeye oturacaktım."

"Burada kal. Bütün hafta sonu yanımdaydın ve şimdi uzakta olmana alışkın değilim."

"Çok tatlısın."

Alay ettim, suşiyi açtım. "Bunu iddia eden ilk kişi sensin." "O zaman hepsini benim için sakladığına sevindim."

Ağzıma bir parça somonlu suşi atarak elimi tekrar Elise'in eteğine doğru kaydırđım. Bana sırtıttı ve bacaklarını kapatarak beni oraya hapsetti. Aldırmadım.

"Miles ile yemeğe mi gittin?"

Başını salladı. "E-postanı okuduğumda oradaydı. O teklif etti, ben de kabul ettim."

"Ve?"

"Ve ne?" Başını eğdi. "İyi vakit geçirdik. Bana tasarımına yardım ettiğı ve bu sonbaharda ABD mağazalarında satışa sunulacak olan yeni görsel konseptten bahsediyordu. Gerçekten yetenekli, biliyorsun. Keskin, sanatsal bir gözü var."

Bir sonraki suşi parçasını gereğinden fazla çiğnedim. Elise'in Miles hakkında olumlu bir şey söylemesi beni sinirlendiriyordu. Bırakın övgüsünü, onun arkadaşlığını bile hak etmiyordu.

"İyi çiziyor," dedim dalgın dalgın.

Kaşları çatıldı. "Bundan çok daha fazlası var, yoksa onu burada çalıştırmazdınız. Keşke onunla konuşsaydın. Daha önce aranızdaki küçük bağın kopmuş olmasından dolayı üzgün olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu o yaptı."

Elini benimkinin üzerine kaydırđı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Bunu konuşmanın zamanı değil. İşe dönmek zorunda kalmadan önce on dakikamız var. Senden Miles'la konuşmayı düşünmeni istiyorum. Eğer istersen ben de orada olacağım."

Kardeşimin birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanın üçte birini almasına sinirlenerek ona ters ters baktım.

"Neden bu hafta sonu bir öncekinin üzerine çıkmak için ne yapacağımızı konuşmuyoruz?"

Bir parça ton balıklı suşi aldı, soya sosuna batırdı ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bana yedirdi. Ona göre öyleydi. Elise bir bakıcıydı ve bu işte çok iyiydi. Son derece rekabetçi biri olduğum için Elise'in davranışları beni daha çok çabalamaya, onun için daha iyi olmaya zorluyordu.

"Cumartesi günü bağış toplama etkinliğimiz var," diye hatırlattı bana.

"Bu doğru." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. Güzelliğimi. "Bunu dört gözle beklemediğimi söyleyecektim ama sonra benim için giyineceğini fark ettim."

"Senin için mi?" Güldü.

"Elbiseni beni düşünerek seçmemişsin gibi davranma."

Dişleri alt dudağına batıyordu. "Elbisemin neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Eğer içinde sen olursan, seksi olur."

"Weston," diye iç geçirdi. "Gerçekten çok tatlısın." "Sana ve sadece sana."

"Güzel. Şimdi suşini ye ki ben de senin yok olmadığını bilerek işime dönebileyim."

Göğsümdeki bir şey beni Elise'e doğru çekti. Onu yakalamak, yüzümü ortasına bastırmak ve bu ofisten ayrılmasına izin vermemek için içgüdüsel bir dürtü. Bu ihtiyaç o kadar şiddetliydi ki kendimi durdurmak için sandalyemin kollarına tutunmak zorunda kaldım.

"Git, yoksa sana izin vermem."

Masamın üzerinden kaydı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma dokundurdu. "Bu gece görüşürüz, Westie."

Hırladım. "Onunla vakit geçirmeyi bırak."

Kıkırdadı ve beni tekrar öptü. "Güle güle, huysuz."

Sonra kapımda kayboldu ve ben uzun bir nefes aldım. Ondan önce Andes benim hayatımdı. Ofiste daha fazla zaman geçirmek için yükümlölüklerimi aksatmak beni hiç rahatsız etmemişti. Sonra Elise çıkageldi ve hiç uğraşmadan kendim hakkında doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi yerle bir etti.

Baş döndürücü, kafa karıştırıcı bir duyguydu ama buna karşı koymuyordum. Elise'e sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, hayır.

Elliot'ın yanıldığını kanıtlayabilir ve onun hak ettiğı adam olabilirdim.

Bölüm Yirmi dokuz

Elise

SAOIRSE kafasını odama uzattı. "Beyaz atlı prensiniz geldi ve çok lezzetli görünüyor."

Ona döndüm, avuçlarımı bordo elbisemin eteğinde yumuşattım. Sinirlerim geriliyordu. "Uygun muyum?"

Nefesi kesildi. "Oh, bebeğim. Bir pinup gibi görünüyorsun. Çok çarpıcı. Weston ona neyin çarptığını anlamayacak."

Gülerek ellerimi salladım. "Neden bu kadar gerginim bilmiyorum."

Odanın karşısına geçti, ellerimi ellerinin arasına aldı ve hafifçe ovuşturdu. "Çift olarak ilk çıkışınız gibi. Anlıyorum. Ama bunun *Weston* olduğunu unutmamalısın. Yol boyunca senin yanında olacak. Çok romantik olacak."

"Bu *Weston*," diye mırıldandım kendi kendime. Titremeler hâlâ devam ediyordu ama sinir yerine onun içindi. "Smokin mi giyiyor?"

Başını salladı, gözleri yuvarlaklaştı. "Öyle ve Daniel Craig dönemindeki James Bond'a benziyor."

Nefesimi içime çektim. "Tamam. Gidip adamıma bakayım."

Askılı topuklu ayakkabılarımla yatak odamdan çıkarken yere kadar uzanan elbisem sallanıyordu. Bu elbise kiramdan daha pahalıydı ama siyah kravatlı bir bağış gecesinde Weston Aldrich'in kolunda olmak biraz savurganlık gerektiriyordu. Onun için iyi görünmek istiyordum, sanki birbirimize aitmişiz gibi.

Köşeyi döndüm ve işte oradaydı, oturma odamın ortasında duruyordu. Acaba giriş yapmam için bana yer açmak için mi orada bekliyordu?

"Merhaba." Dişlerim kıpkırmızı boyalı alt dudağıma gömüldü. Kalbim çılgın daireler çiziyordu. Erkeğim her zaman muhteşemdi, ama smokin içinde? Weston Aldrich diğer tüm erkekleri utandırıyor. Ve ayakta durma şekli, ellerini sıradan biriymiş gibi ceplerine sokması, hararetli gözleri ve gergin çenesi farklı bir hikaye anlatıyordu, dizlerimin üzerine çöküp bana istediği her şeyi yapabileceğini söylemek istememe neden oldu.

"Selam, bebeğim." Bakışları kırmızı ayak tırnaklarımdan toka kıvrımlı saçlarıma kadar üzerimde gezindi. "Buraya gel. Senin için bir şeyim var."

Hareketlerim otomatikti. O seslendi, ben de cevap verdim. Ona doğru attığım her adımda, eteğimdeki yüksek yırtmaç bacaklarımı uyluğumun ortasına kadar ortaya çıkarıyordu. Korsemdeki kemikler omurgamı dikleştiriyor, göğüslerimi dışarı çıkarıyor, kendimi zarif ve şehvetli hissetmemi sağlıyordu. Weston'ın gözlerindeki açlığa bakılırsa ben de öyle görünüyordum.

Bir sonsuzluktan sonra ona ulaştım. Elimi tuttu, parmak eklemlerimi öptü, sonra beni döndürdü. Ağzı kulağımın yanındaydı. Dudakları kaba bastırdı, sonra dili tadına bakmak için dışarı fırladı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel yaratıksın Elise."

Ürperdim, kirpiklerim yanaklarıma çarptı. "Teşekkür ederim Weston. Beni böyle hissettiriyorsun. Ve sen" -başımı çevirdim, böylece gözlerimiz buluştu- "bu gece kesinlikle çok şık görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Kollarını etrafımda dolaştırdı ve elinde çevirerek açtığı siyah bir kutu vardı. İçinde, siyah kadife üzerinde duran, antika olması gereken elmas bir kolye vardı. Yıldız motifi şeklinde dizilmiş elmaslar, sarkan, yastık kesim bir elması çerçevesiyordu. Alttan, ışıltılı bir saçak gibi bir şeyde daha fazla elmas sarkıyordu. Eşsiz ve abartılıydı. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey vermemişti ve ben de bu kadar güzel bir şeyi yakından görmemişim.

"Biraz hile yaptım ve Saoirse'ye elbisenin yakasını sordum. Bu gece giyebileceğin bir şey aldığımdan emin olmak istedim." Ağzı yine kulağımın yanındaydı. "Beğendin mi bebeğim?"

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken tüm vücudum titriyordu. Daha evden çıkmadan makyajımı mahvetmek istemedim.

"Çok zarif, Weston. Bana giydirir misin?"

Parmak uçları boynumda gezindi. İnce zinciri enseme doğru kaydırırken kolye ucu göğsümde ağır bir şekilde duruyordu. İşini bitirdiğinde dudakları enseme dokundu, sonra beni kendi etrafında döndürdü, kolyesini üzerimde görünce gözleri parladı.

"Elmaslar içinde olmalısın," dedi bana. "Sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

Kolyeye dokundum, sonra boynunun yanlarını kavradım ve yüzümü ona doğru eğdim.

"Kendimi çok özel hissetmemi sağladınız ve gece daha yeni başladı. Kolye için teşekkür ederim. Onu hiç çıkaracağımı sanmıyorum." "Bu birçoğunun ilki. Değiştirmen gerekecek."

Önce yanağıma, sonra boğazıma uzun bir öpücük kondurdu ve dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücükle son verdi.

"Ağzın bu renkle inanılmaz görünüyor ama şu anda nefret ediyorum."
Dudaklarımdaki ruja öyle sert baktı ki neredeyse gülecektim.

Onun *iyiliği* için kendimi tuttum ama gülümsedim. "Sana borçlu olduğum tüm öpücüklerin kaydını tutuyorum. Sonra telafi ederim."

Elimi tuttu, huysuz ama bir şekilde mutlu görünüyordu. "Güzel.
Bu sözü unutmayacağım."

Andes pek çok çevre yardım kuruluşuna bağışta bulunmuştur ve bu akşamki bağış etkinliği Colorado'daki en büyük arazi tröstünü desteklemek amacıyla düzenlenmiştir.

Weston ve ben en güzel kıyafetlerini giymiş zengin insanlarla dolu lüks balo salonuna girdiğimizde sinirlerim yine ön plana çıkmıştı. Buraya gelirken bana konuşması gereken biri olduğunu söylemişti ama bunun dışında bütün gece yanımda olacaktı.

Bir garson geldi. Weston bir kadeh şampanya kaptı ve bana uzattı. Sapını parmaklarımin arasında tuttum ve kaşlarımı kaldırdım.

"Senin için yok mu?"

"Hayır." Eli omzumun üzerinden kıvrıldı. "Bardan daha sert bir şeyler alacağım."

Oraya doğru yürüdük, Weston yolda birçok kişiyle selamlaşmak için durdu. Beni herkesle tanıştırdı ama isimler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Weston'ın konuştuğumuz tüm görkemli erkek ve kadınlara beni kız arkadaşı olarak gururla ilan etmesi beni biraz uçurdu.

Luca'yı barda, barmenle flört ederken bulduk. Weston James Bond ise, Luca seyircinin gizliden gizliye desteklediği büyüleyici kötü adamdı. Koyu renk saçları ustaca bir hareketle alına dökülüyordu. Kalın kirli sakalları yontulmuş çenesini kaplıyordu. Dolgun dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Weston'ın smokini klasik, Luca'nınki ise modern ve şıktı. Lacivert, kontrast oluşturan siyah yakalı ve siyah şeritli pantolon, pek çok erkeğin altından kalkabileceği bir şey değildi ama Luca bunu fazlasıyla başarmıştı.

Luca bizi fark eder etmez beni Weston'dan uzaklaştırdı ve elimden tutarak büyük bir daire çizdirdi.

"*Bellissima.*" Gözleri üzerimde gezinirken başını salladı. "Bu gece çok özel birisin, Elise."

Kızarak yüzümü omzuma bastırdım. "Teşekkür ederim. Weston'ın bana verdiği kolyeyi gördün mü?"

Eğildi ve kesinlikle göğüs dekolteme baktı. "Büyüleyici. Yine de West'in daha büyük bir şey alabileceğini düşünüyorum." Weston onun omzunu itti.

"Gözlerini kendine çevir." Luca ellerini kaldırdı.

"Bakmam için beni davet etti."

Elimi göğüslerimin üstünde gezdirdim. "Kolyemde, *Luca*. Bu arada bence mükemmel. Eğer bana daha büyük bir şey vermiş olsaydı, onu herkesin içinde takabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar abartılı mücevherlere alışık değilim."

Weston'ın kolu belimi çevreledi ve diğer elinde viskisi varken şakağımı hafifçe öptü. "Alış buna."

Luca ikimize de sırttı. "Bunu sevdim. Elliot'ın bu gece burada olup ikinizi bir peri masalından fırlamış gibi görmemesi çok kötü. Bu arada selamlarını yolladı."

"Daha da önemlisi, çekini gönderdi," diye ekledi

Weston. "Hayırsever kardeşim."

Luca tanıdığı birini görene kadar üçümüz bir süre sohbet ettik. Nereye gittiğini kontrol ettiğimde güldüm. Tabii ki rotası kırmızılı muhteşem sarışındı. Kendi Bond kızı.

Weston ve ben masamızı bulduk. Çantamı sandalyenin üzerine koydum ama henüz oturmaya hazır değildim. İlk kadehim boşaldığında benim için bir kadeh daha şampanya aldı. Bir grup birkaç on yıl öncesinin şaşırtıcı derecede tanınabilir rock müziğini çalıyordu.

"Senin hakkında bilmediğim bir şey var."

Weston parmak eklemlerini çıplak omzumda gezdirdi. "Var mı? Hadi bunu düzeltelim. Ne bilmek istiyorsun?"

"Dans eder misin?"

Ağzını eğdi. "Pek sık değil. Sen?"

"Yeterince sık değil. Bu grup iyi."

"Öyleler." Beni kendine çekti, elleri sırtımda aşağı doğru yayılıyordu. "Bu gece benimle dans eder misin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Rujuma rağmen beni öpmesini umarak ona doğru eğildim ama Weston kasıldı, dikkati uzaktaki bir şeydeydi. Kollarının arasında dönerek neye baktığını görmeye çalıştım. Siyahlar giymiş boğucu bir kadın kasıla kasıla bize doğru geliyordu, koyu renk gözleri parlıyordu ve lazer gibi Weston'a odaklanmıştı.

Marisol.

Weston beni onun bu geceki varlığına hazırlamıştı ama yine de grubumuza katılıp yanağını Weston'ın yanağına bastırarak selam verdiğiğinde midem bulandı. Sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi elimi sıktı.

"Güzel elbise."

"Teşekkür ederim. Seninkine de." Bu bir yalan değildi. Bu kadından hoşlandığımı sanmıyordum ama büyüleyici olduğunu da inkâr edemezdim.

Gülümsemesi sıkıydı ve dudaklarını hafifçe eğmekten öteye gitmiyordu.

"Weston, Dominic Peters ve onun COO'su Charlie Platt buradalar ve hazırlar.

sohbet etmek istiyorum. Sence seni biraz çalabilir miyim?"

"Bize biraz müsaade edin lütfen," diyerek beni Marisol'den birkaç adım uzağa çekti.

Weston'ın eli kolumdan aşağı kaydı ve gözleri benimkilere dikildi. "Biraz uzaklaşıp bu işi halletsem sorun olur mu?"

"Tabii ki." Bu gece patronun kendisi olması gerektiği konusunda beni uyarmıştı. "Sen git, işine bak. Ben şampanya içip ortama karışacağım."

Bir süre daha bana baktıktan sonra başını salladı. "Sen gerçekten en iyisisin, Elise. Bunun uzun sürmesine izin vermemeye çalışacağım, ama Peters kendi konuşmasını duymayı seviyor, bu yüzden-"

"Sorun değil. Sıkılırsam Luca'nın peşine düşerim. Ama sıkılacağımı sanmıyorum." "Tamam." Alnımdan öptü, sonra derin bir nefes almak için başını eğdi.

Saçımı içine çek. "İyi ol güzelim."

Onun Marisol'le birlikte uzaklaşmasını izlemek midemi düğüm düğüm etti, her ne kadar onun tamamen benim olduğundan ve Marisol'ün onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığından bir an bile şüphe etmemiş olsam da. Diğer iki adamla bir kapının yanında buluştular ve sonra dördü de balo salonundan tamamen çıktılar.

Nefes vererek içkimi dudaklarıma götürdüm. Olabildiğince çabuk dönecekti.

O zamana kadar, akşamımı en iyi şekilde değerlendirirdim.

Weston dönene kadar yarım saatten fazla zaman geçti. Bu süre zarfında, etrafta dolaşan göz alıcı insanları mutlulukla izlerken, kendimi terk edilmiş hissetmeye başladım. Yanımdaki koltuğa oturup yanağımdan öptüğünde kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldandı. "Beklediğimden uzun sürdü."

"Beklediğimden de uzun sürdü." Yine de istediğim son şey

Onunla kavga etmeyecektim ama bu kadar uzun süre ihmal edildiğim için mutluymuşum gibi de davranmayacaktım.

Sandalyesinde kaykıldı, vücudunu benimkine doğru eğdi, sessizce konuşurken sıcak nefesi kulağımı okşadı. "Bu tür etkinlikler hayır işleri içindir ama aynı zamanda bağlantıların kurulduğu ve anlaşmaların yapıldığı yerlerdir. Bu gece bana sabır verebilir misin? Peters'la tekrar konuşmak zorunda kalabilirim, tabii kafasını kışından çıkarırsa. Aksi takdirde, tamamen seninim."

Daralan gözlerimi onunkilere kaydırdım. Beyaz atlı prensimle geçirdiğim gece, Sindirella'nın balosundan çok, sevgilimin çocuklarıyla ot içmek için gizlice dışarı çıktığı mezuniyet balosuna benziyordu.

"Eğer benimle dans etmezsen, seni affedeceğimi sanmıyorum."

"Elise"-elimi tuttu, kolunu sandalyemin arkasına doladı-"eğer seninle dans etmezsem kendimi asla affetmeyeceğim."

Bir süre sakinleşmeyi ve eğlenmeyi başardım. Weston beni, o gelene kadar beni görmezden gelen masa arkadaşlarımızla tanıştırdı. Onlar benim insanlarım değildi. Çoğu anne babam olacak yaşıydı ama hepsinin Weston'a aşık olduğu belliydi. Buna kızmaya çalıştım ama erkeğimin yaltaklanmasını izlemekten zevk alıyordum.

İçimden seviniyordum. Arkadaşlarına Weston Aldrich'le yemek yediklerini söyleyebilmek için ondan bir parça istemiş olabilirlerdi, ama gecenin sonunda o sadece benim olacaktı.

Yemekten sonra Weston beni dansa kaldırdı. Dans pistine giderken Marisol ve klasik smokin giymiş gümüş saçlı bir adam tarafından yolumuz kesildi. Eğer gündüzse yetmiş yaşında olmalıydı ve ayağında bir çift kovboy çizmesi vardı.

Onda beni geren bir şey vardı.

"Weston, sen hazırsan ben de konuşmaya hazırım." Bu Dominic Peters olmalıydı, bu gece Weston'ı benden bir kez çalmış olan adam.

Tekrar olması için kendimi hazırladım.

Weston'ın parmakları benimkilerin etrafında büküldü. "Bunu yapmayı çok isterdim Dominic, ama dans pistine doğru gidiyorduk. Kendime bir söz verdim-"

Marisol başını salladı ve boğuk bir ses çıkardı. Dominic Peters elini kaldırdı.

"Uçağım iki saat içinde kalkıyor. Eve döndüğümde bir şeyler planlayabiliriz, ancak bu görüşme için ne zaman vaktim olacağından emin değilim."

Weston'ın bakışları benimkilere kaydı. Ona dudaklarım kapalı bir gülümseme verdim. Burada iyi CEO'nun kız arkadaşını oynamalı ve onu suçlu hissettirmeden mutlu bir şekilde ondan vazgeçmeliydim.

"Kendi başıma iyi olacağım," dedim ona, ama bunu gerçekten kastetmemiştim. "İşini yap."

Parmakları gevşedi ve benimkilerin arasından kayarak ön kolumun arkasına doğru ilerledi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye mırıldandı.

"Gerçekten iyi. Kim dans etmek ister ki?"

Nasırlı başparmağı dirseğimi ovdu, sonra şakağımı öptü. "Seviyorum, Elise. Geri döneceğim."

Luca benimkinin yanındaki koltuğa oturdu.

"*Bella.*" "Selam."

"West nerede?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Weston beni terk edeli uzun zaman olmuştu. Dans pistinde ipek ve satenden dalgalar halinde dönen çiftleri izlemekten, telefonumda dakikaların nasıl geçtiğini izlemeye geçmiştim.

"Yalnız oturduğunu fark ettim ama bir şeyler içtiğini düşündüm. Bir sonraki kontrolümde dönmeyince, gelip neler olduğuna bakmaya karar verdim." Luca elini omzuma koydu. "Ne zamandır yok Elise?"

"Mmm... İzimi kaybettim."

Kontrol etmeyi bıraktım çünkü midemi bulandırıyor.

Kaşlarını çattı ve nefesinin altında küfretti. "Bu gece seni ilk terk edişi de değil."

"O ve Marisol bir tedarikçiyle olası bir sözleşmeyi görüşüyorlar. Bu önemli bir konu."

Kendimi bir robot gibi hissediyordum, Weston'ın kız arkadaşı olarak söylemem gereken şeyleri söylüyordum. Yine de gerçek duygularımı tam olarak belirleyemiyordum. Kızgın, elbette. İncinmişim, kesinlikle. Ama kafa karışıklığı, en azından şimdilik, her ikisinin de önüne geçmiş gibiydi. Geceye nasıl bu kadar güzel başlayabilmiştik ki böyle olsun?

Luca'nın kaşları ağır, düz bir çizgiye dönüştü. "Şaşkınım. Sen iyi misin?"

Grup en sevdiğim şarkılardan birine geçti ve göğsüm sıkışmaya başladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Dans etmek istedim."

Luca elimi kucağımdan kaldırdı ve başparmağını elimin üstünde gezdirdi. "Ben Weston Aldrich değilim ama dans pistinde gayet iyiyim. Sana bir tur attırabilir miyim?"

Weston gittiğinden beri ilk kez neşelendim. "Bunu gerçekten çok isterim, Luca."

Luca'nın dans pistinde kibar olması şaşırtıcı değildi. Beni döndürdü ve salladı, beni güldürdü ve göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmemi sağladı. Müzik yavaşladı ve beni kendine çekti, ellerimden biri onunkinde, diğeri benimkindeydi.

Bel. Bana karşı bir centilmendi, ben onun dikkatli kollarındayken aramızda mesafe bırakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu, endişeli bakışlarıyla beni süzerek. "Hayal kırıklığına uğradım. Bu geceyi dört gözle bekliyordum. Eğer sen olmasaydın

burada olsaydım, sanırım şu anda bir Uber çağırıyor olurdum."

Kara kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Şimdi gitmek istiyorsan seni eve bırakayım."

İçimi çektim. "Bir dans daha, tamam mı?" "Ne istersen."

Luca beni zarif giyimli insanların arasından geçirdi, döndürdü ve kendimi havada hissetmemi sağladı. Bir dans ikiye çıktı ve sonra saymayı bıraktım.

Müzik yeniden yavaşladığında Luca sırtıttı, yüzünde sinsî bir ifade belirdi. "Yere düştüğümüzden beri birkaç kez fotoğrafımız çekildi."

"Öyle mi?" Odanın etrafında birkaç basın mensubu ve fotoğrafçının dolaştığını fark etmiştim ama ilginç biri olmadığım için bunu pek önemsememiştim. Gerçi Luca öyleydi. Bir motosiklet hanedanının kötü çocuk varisi olan Luca, sık sık bir yerlere giderek ve öyle görünerek basının ilgisini çekiyordu.

"Mmhmm. İkimizin dans ederken çekilmiş fotoğrafları her yerde yayınlandığında West'i kesinlikle yakacak."

Buna sevinmek istedim ama bu beni sadece üzdü. Luca'yla çekilmiş fotoğraflar iyiydi ama Weston'la çekilmiş fotoğraflar daha da iyi olurdu. Bu gecenin bizim gecemiz olması gerekiyordu ama her şeyi yeniden sorgulamama neden olan bir şeye doğru hızla ve tamamen raydan çıkmıştı.

Luca onunla birlikte gülmediğimi fark etti ve elimi sıkarak bana daha sıkı sarıldı. "Şu anda seninle uğraşıyor, ama sen

Weston'ın şirketi söz konusu olduğunda bir makine gibi olduğunu anlamalısınız. Ne kadar süredir ortalıkta olmadığına dair hiçbir fikri olmadığını tahmin ediyorum."

"Ben biliyorum." Boğazımdaki düğüm kelimelerimi yumuşattı.

"Evet, biliyorsun." Luca bana karşı çok nazikti, beni bir türkünün yavaş ve ritmik ritmiyle sallıyordu. "Bunun için özür dilerim."

Gözlerimi kapattım ve bir an için kendimi Luca'ya bıraktım. Muhtemelen Bond kızını benimle ilgilenmesi için bırakmıştı. Şarkının sonunda onu bulabilmesi için gitmesine izin verecektim. İkimizden biri eğlenceli bir gece geçirmeyi hak ediyordu.

Sonra Luca hareket etmeyi bıraktı ve ben başka bir yöne doğru çekilmeye başladım. Weston'ın göğsüne çarpınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Luca'nın eli hâlâ sırtımdaydı ve kara gözlerinden endişe dolu bir bakış fırlıyordu.

Weston alçak sesle, "Onu şimdi yakaladım," dedi.

"Zamanı gelmişti." Luca'nın alametifarİKası olan mizahın tüm izleri silinmişti. "Bana bir düşman gibi davranmak yerine Elise'le ilgilendiğim için teşekkür etmelisin." Dikkati bana yöneldi. "İyi misin? Seni eve götürmeyi teklif ediyorum."

"Şimdi *buradayım* Luca. Elise'in arabaya ihtiyacı yok." Weston sanki beni çalmaya çalışıyormuş gibi beni Luca'dan uzaklaştırdı. Beni ondan uzaklaşmaktan alıkoyan tek şey olay çıkarmamaktı.

Luca bana odaklanmıştı. "Elise?"

Başımı salladım. "Sorun değil. Bana eşlik ettiğin için çok teşekkür ederim."

Weston kaskatı kesilmişti ve Luca beni yanağımdan gagaladığında göğsündeki gumbürtüyü hissedebiliyordum.

"Ne zaman istersen, güzelim," diye mırıldandı. "Senin için her zaman buradayım."

Uzaklaşmadan önce Weston'a bir şey söyleme zahmetine girmedi ama bu

yeterince açıklayıcı olmuştu.

"Elise," diye mırıldandı Weston. "Ben-"

"Artık gitmek istiyorum." Avularımı göğsünde birleştirdim, omzunun üzerinde bir noktaya bakıyordum çünkü şu anda ona bakmayı kendime yediremiyordum. "Eğer hazır değilsen, bir Uber'e binerim."

Bunun üzerine irkildi. "Hangi gezegende buradan bir Uber'le ayrılmana izin vereceğimi düşünüyorsun? Tabii ki seni eve bırakacağım." Eli omzumdan kayarak boynumu kavradı. "Ama gitmeye hazır olduğuna emin misin? Daha dans etmedik ya da-"

"Ben hazırım."

İncindiğimde bağıran ya da öfke nöbeti geçiren bir kadın değildim. Bunun yerine geri çekilirdim. Weston beni geride bıraktığından beri kendi içime kapanmıştım ama şimdi geri dönmüştü ve görünüşe göre yaşadığım kargaşadan bihaberdi, bana hissettirdiklerini ifade etmeye çalışacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ben de döndüm, kendimi onun elinden kurtardım ve sakince oradan uzaklaştım. Bu noktada, beni takip edip etmemesi önemsizdi.

Bölüm Th rtyl

Weston

Tesla'daki parlayan ekran beni sarstı. Başparmağımı saatin üzerinde kaydırdım. Yanlış olmalıydı.

Eğer doğruysa, Elise'den neredeyse bir saattir ayrı kalmıştım. Bu imkansızdı. Bu kadar büyük bir hata yapmamın imkânı yoktu.

Peters'tan saatlerce dinlediğim ve bana halletmem gereken büyük bir sorun gibi gelen saçmalıklar yüzünden başım zonkluyordu.

Gecenin böyle geçmesini hayal etmemiştim.

"Elise." Orta konsola uzandım ve soğuk elini avuçlarımın içine aldım. "Özür dilerim, bebeğim. Bu kadar uzun süre yok olmak istememişim. Peters ile olan anlaşma çözülüyor çünkü bizim sıkı gözetimimizin gerekli olmadığını düşünüyor. Brian Lewis'le olan sözleşmemizin sona ermesiyle birlikte zor bir durumla karşı karşıyayız."

Sözümü kestim. Elise sakın sakın önüne bakıyordu ve beni dinleyip dinlemediğini anlayamıyordum. Söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bu gece böyle olmamalıydı. Neler olduğunu anladığım anda, onunla başka bir zaman buluşacağımı söylemeliydim."

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerini tek tek öptüm.

"Sıçıp batırdım bebeğim. Erkek arkadaşın yerine Andes'in CEO'su oldum ve bu kesinlikle yanlış bir seçimdi. Bir daha asla olmayacak."

Daha da kötüsü, Peters'dan öfkeli bir şekilde ayrılmış ve bu tavrımı dans pistine, Luca ve Elise'in yanına taşımıştım. Luca'nın kollarında, gözleri kapalı, kanarya yakalamış kedi gibi sırttan Elise'i görünce öfkeden neredeyse kör olacaktım.

Düşünmeden tepki vermiştim ve şimdi sadece Elise'in gönlünü almak için bir yol bulmam gerekmiyordu, Luca'nın da bir özür dilemesi gerekiyordu.

Şu anda odağım Elise'de olmalıydı - bu akşam olması gereken yerde.

"Konuş benimle, bebeğim."

Gözlerini kırptırdı ve başını hafifçe bana doğru çevirdi. "Gerçekten konuşmak istemiyorum. Yorgunum."

Elini daha sıkı sıktım ve dudaklarıma dayadım. "Özür dilerim."

Sessizlik.

Sonunda eve vardığımızda, arabamdan inip asansöre koştu ve kendi katının düğmesine bastı. Homurdanarak çatı katının koduna bastım ve sırtını önümle aynı hizada tutmak için kolumu beline doladım.

"Ben eve gidiyorum," dedi.

"Bu gece olmaz. Benimle geliyorsun."

"Weston-"

"Eğer şimdi gitmene izin verirsem, yok olacaksın." Ona daha sıkı sarıldım. "Kaybolmana izin vermeyeceğim."

Kapılar onun katında açıldığında, bir o yana bir bu yana sallanarak tutuşumu gevşetmeye çalıştı ama dairesinde uyumasına kesinlikle imkân yoktu.

Kapılar kapanırken, "Seninle savaşıacak enerjim yok," diye fısıldadı.

"Yapmak istediğim son şey seninle kavga etmek."

Daireme girdiğimizde kapıyı kilitledim ve kapıya yaslandım. Olacakların tedirginliği omurgamdan aşağı kayıyordu.

Elise girişe doğru yürüdü, eğilip topuklu ayakkabılarını çıkarmak için durakladı. Elbisesi arkasından akarken onları yatak odasına taşıdı.

Takip ettim.

Elbisesinin arkasındaki fermuarla uğraşıyordu. Arkasından yaklaşarak parmaklarını nazikçe kenara ittim ve omuzlarının çıplak tenine öpücükler kondurarak fermuarını açtım. Düşmemesi için kollarını elbisesinin ön kısmına doladı, sonra benden ayrılarak gömme dolabıma girdi.

Papyonumu çıkarıp ceketimi silkerek tekrar takip ettim.

Elise elbisesini çıkarmış, üzerinde kan kırmızısı bir korse ve ona uygun bir külot bırakmıştı. Nefesim kesildi. Baş döndürücü, seksi kız arkadaşım orada danteller ve elmaslarımla duruyordu ve bana bakmıyordu bile.

"Elise-"

Bir çift jogger giydikten sonra korsenin ön kısmındaki kanca ve gözlerle çalışmaya başladı.

"Lütfen beni şimdi bu konuda konuşturmaya çalışma." Gözlerini kaldırdı, göğsümün etrafında bir yerde durmadan önce yüzümde gezdirdi. "Beni biraz yalnız bırakırsanız, konuşabilirim. Şu anda,

Yine de... İçime kapandım ve bu gece yaptıklarını açıklamaya çalışmanı dinlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Dürüstlüğünün ağırlığıyla göğsüm daraldı. Onu soğuk davrandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Ona zaman tanıyacaktım ama boşluk benim için bir seçenek değildi.

Bu gece Elise'in aklından beni geçirerek seçtiğine şüphe olmayan enfes iç çamaşırlarını giymesıyla başlamıştı. Onu eve getirmeli, soymalı ve altında ne olduğunu takdir etmek için zaman ayırmalıydım.

İşimi bir geceliğine bir kenara bırakamamam bizi spektrumun diğer ucuna fırlatmıştı. Korse açıldı ve Elise onu bir kenara fırlattı, bir tişörtü silkeleyip kafasına geçirirken koluyla göğüslerini örttü.

O banyoya giderken ben de yatağın ucuna çöktüm, başımı ellerimin arasına aldım. Geçmişimin kalıpları tekrar ediyordu. Geçmişteki başarısızlıklarım benimle alay ediyordu.

Böyle geceler birkaç kısa süreli ilişkiyi bitirmişti. Kendimi fıraladım ve yoluma devam ettim.

Çoğu zaman, sonunu işaretlemek için duraklamadım bile. Elise'in gitmesine izin veremezdim. Reddettim.

Denge mümkündü. Olmak zorundaydı.

Banyodan ıktı, yüzü yıkanmış, saçlarının bukleleri taranmıştı. Yanımdan geçerken onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim, yüzümü ortasına bastırdım, ona sıkıca sarıldım.

İlk başta kaskatı kesilmişti ama kasları yavaşça gevşedi ve parmakları saçlarımın arasından yavaş hareketlerle geçti. İkimiz de bir şey söylemedik. Konuşmak istemiyordu ve açıkçası kafamı toparlamam gerekiyordu, böylece izin verdiğiğinde yanlış bir şey söylemeyecektim.

Ayağa kalktım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Uykun var mı, bebeğim?"

Nefes verdi, ayrılmış dudakları pembeleşmiş ve çiğnenmişti. "Ben sadece... bu gecenin bitmesine hazırım."

"Tekrar yapmak isterdim." Alnımı onunkine yasladım. "Bana ne istediğini söyle."

"Bana yer vermeyeceksin, o zaman ne anlamı var?" "Cevap boşluk değil. Başka bir şey iste."

Dişleriyle alt dudağını yokladıktan sonra iç çekti. "Zombiler."

"Bilmeliydim."

Uyanık olduğumuz saatlerin geri kalanını kanepemde zombi filmleri izleyerek geçirdik. Elise ona sarılmama izin veriyordu ama her zaman yaptığı gibi konuşmuyor ya da bana dokunmuyordu. Ona sahiptim ama gerçek anlamda değil. Yatağa gittiğimizde aklımı kaçırmak üzereydim.

Ama dilimi kanayana kadar ısırdım. Ona hak ettiği geceyi ya da istediği boşluğu vermemiştim. Sessizlik içimdeki tek şeydi, bunu yapmak beni öldürse bile.

Bir kâbusla uyandım. Elise ve Luca'nın gece boyunca dans ederken çekilmiş fotoğrafları sosyal medyanın her yerindeydi. Bunu biliyordum çünkü Luca linkleri bana bizzat e-posta ile göndermişti.

Nefes kesici görünüyordu ve kollarımda olmadığı için bu beni öldürüyordu.

Luca'yı tanıyorsam, yaptığım hatayı yüzüme vurmaktan büyük zevk alırdı. Bunu düzeltmek için tek bir şansım vardı.

Bir elimde kahve tepsisi, diğesinde bir poşet hamur işiyle ön kapımı tekmeleyerek kapattım. Arkamı döndüğümde Elise birkaç adım ötede durmuş gözlerini ovuşturuyordu.

"Günaydın bebeğim. Kahvem var."

Eliyle bir esnemeyi örttü ve tepsideki fincanlara baktı. "Bu Patterson'dan mı?"

"Mm-hmm. Teslim ettirdim."

Tepsiyi mutfak adasına bırakır bırakmaz, bardak tutucusundan buzlu kahvesini aldı ve metal pipet zulasını saklamaya başladığı çekmeceyi açtı.

Pastaları bir tabağa koydum. Çikolatalı bir kruvasan seçti ve kahvesiyle birlikte masaya taşıdı.

Ben de vişneli çöreğimi ve dumanı tüten fincanımı alıp onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Düşündüğümde daha iyi." Kahvesini yudumladı. "Dönüp duruyordun."

"Evet." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Düşünmek için çok zaman harcadım."

"Uyuyakalmış olabilirim ama ofisinize gitmek için yataktan çıktığınızı fark etmedim."

Kuru bir kahkaha attım. "Tekrar benim olana kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve peçetesiyle ağzını sildi. "Eğer beni gözünün önünden ayırmak istemiyorsan, bağış toplantısında bunu yapmanın senin için neden bu kadar kolay olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Kolay olmadı. Geceyi kolumda seninle geçirmekten başka bir şey yapmak istemiyordum ama Peters'la konuşmayı çoktan kabul etmişim ve müzakerelerimizin gidişatına bakılırsa bu geri adım atabileceğim bir konu değildi. Onu hallettikten sonra sana geri dönebileceğimi ve tüm dikkatimi sana verebileceğimi düşünmeye devam ettim."

"Yükümlülükleriniz olduğunu anlıyorum. Ama bana kendimi sonradan düşünülmüş gibi hissettirdiniz ve benden sırtıtmamı ve bunu kabullenmemi beklediniz."

"İlk aklıma gelen sensin, Elise. *Her zaman*. Davranışlarımın bununla doğrudan çeliştiğini biliyorum ama gerçek bu."

Sandalyemden kalktım, masanın etrafında dönerek onun yanına çömeldim ve iki elini de ellerimin arasına aldım.

"Sıçıp batırdım. Gerçekten zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Senden bu kadar uzun süre uzak kalmak bilinçli bir karar değildi. Bu kesinlikle bir mazeret değil, ama seni bilerek bir kenara bırakmadığımı bilmeni istiyorum. Sonucun aynı olduğunu ve sana kendini önemsiz hissettirdiğimi biliyorum ama sen tartışmasız bir şekilde hayatımdaki *en* önemli insansın."

Ellerini ağızma götürdüm ve sonunda gözlerini gözlerimle yakaladım.

"Bir daha böyle bir şey olmayacak. Lütfen beni affet ki sana kalmış."

Gözleri kısıldı. "Bunu benimle nasıl telafi edebilirsin ki?"

"Benimle dans eder misin?"

Dudakları büzülmüştü. Bir an için bundan mutlu olacağını düşünseydim, onu öperdim. Henüz o noktaya gelmemiştik, bu yüzden çenesini tuttum ve ağzı gevşeyene kadar başparmağımı kırışmış alt dudaklarına sürttüm.

Gömleğimi iki eliyle kavradı ve iç çekti. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın, Weston."

"Çok üzgünüm bebeğim. Kaçınılmaz olarak çuvalladığımda bana vereceğine söz verdiğin ikinci şansı hatırlıyor musun? İşte bu kadar. Paraya çeviriyorum."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet." Ayağa kalktım ve onu yanıma çektim. Hâlâ gömleğime yapışmıştı. Parmaklarımı ipeksi saçlarının arkasından geçirdim. "Bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırdım."

Elliot bana ne kadar aptalca davrandığımı söylemeseydi yapmazdım. Dün gece orada olmaması büyük talihsizlikti. Yine de omzumda oturup Elise'i kabul edilemeyecek kadar uzun süre yalnız bırakmamamı söylemesine ihtiyacım olmamalıydı.

Her bir bileğini tuttum ve kendime sardım, sonra onu kollarımın arasına aldım. Sonunda bana bakıyor, bakışlarımla buluşuyordu. İri kahverengi gözlerini bana kırıştırdı ve kelimeler boğazımda düğümlendi. Söylemek istediğim çok şey vardı. Hissettiğim çok şey vardı. Ama ona, hayatım boyunca tanıdığım ama görmeye hiç alışamadığım o yüze bakarken aklıma tek bir şey geliyordu.

"Sana tamamen aşık olduğumu söylemem gerek."

Parmakları sırtıma doğru kıvrıldı. "Ne?" diye nefes aldı. "Öyle misin?"

"Bunu sana söylemek için zamanlamanın yanlış olduğunu biliyorum. Beni affetmen için seni manipüle etmeye çalışmıyorum. Bu basit bir gerçek."

Buna çok sevindi. "Bana aşık olmanın basit bir yanı yok. Tanrım." Alnı göğsüme çarptı, sonra başını geriye eğdi ve kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başımı salladım ve kendimi siktirip gitmemi söylemeye hazırladım.

"Pekala"-dudaklarını yaladı ve parmakları sırtıma biraz daha sert girdi-
"eğer beni seviyorsan, hemen şimdi benimle dans etmelisin ve ben de seni affetmeyi düşünmeliyim."

O cümlesini bitirmeden telefonum elimdeydi. Bir sonraki anda müzik çalmaya başladı. Yavaş bir şeydi, böylece Luca'nın yaptığı gibi onu kendime doğru çekebilirdim.

Daha çok sallanmaya benzeyen bir dakikalık dansın ardından Elise konuştu. "Daha kötüydü çünkü onunla birlikteydin."

Başım öne düştü. Tanrım, ne büyük bir hata. Eğer Patrick'le gitmiş olsaydı-

Hayır.

Bunu düşünemezdim.

Şu anda değil. Muhtemelen hiçbir zaman.

"Bunu anlıyorum. Onun için hiçbir şey hissetmiyorum ama bunun zaten kötü olan bir durumu daha da kötüleştirmesini tamamen anlıyorum."

"Beni Luca ile gördüğünde kızmıştın."

"Öyleydim." Elim sırtında aşağı yukarı uzun ve yumuşak hareketler yaptı. "Peters'la buluşmamız tam bir hayal kırıklığı egzersiziydi, sonra seni Luca'nın kollarında gördüm ve bu baş edebileceğimden çok daha fazlasıydı."

Yanağını kalbimin üzerine koymadan önce yüzünü göğsümde ileri geri ovuşturdu. "Hissetmem ya da söylemem yanlış olabilir ama kıskanmana sevindim. Beni başka bir erkekle vakit geçirirken gördüğün için karnına bir bıçak saplanmasını hak ettin."

"Elise-" Onu tutuşum sıkılaştı ve çenem kenetlendi.

"Senin bu yönünü asla bilerek kışkırtmam. Ben böyle biri değilim. Ama" burnu benimkiyle aynı hizada olacak şekilde ayak parmaklarının ucuna kalktı- "kıskandığını bilmek beni senin tarafından istendiğimi hissettiriyor."

"Seni her gün her saniye istiyorum. Bütün gün seni izleyebilmek için ofisimin zemininde ne kadar sık delik açmak istediğimi biliyor musun?"

Gözleri yuvarlaklaştı. "Hayır. Ne sıklıkla?"

İçimden kuru bir kahkaha patladı. "Hem de çok. Bizi ayrı tuttuğu için lanet olası toprağa lanet ediyorum."

"Bu biraz çılgınca, Westie."

Westie. Bana böyle seslendiğini duyunca rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu bir şansım olduğu anlamına geliyordu.

"Sana söylüyorum Elise, seni gerçekten seviyorum."

Ağzının köşeleri kıvrıldı. "Bunu bana bir daha asla yapamazsın."

"Yapmayacağım." Alnımı onunkine yasladım. "İşim bir süredir benim hayatım oldu.

on yıl. Bu benim için önemli ama senden daha önemli değil." "Kanıtla," diye meydan okudu.

"Yapacağım." Bir şekilde. Bir şekilde. "Bana karşı sabırlı ol?"

Şirketimdeki rolümü yapılandırıdığım on yıllık bir alışkanlıktan kendimi kurtarmak zaman alacaktı. Bu Elise'in sorunu değildi ve yükümü onun ayaklarına yıkmayı reddettim.

"Beni unutmadığın sürece." "Asla."

Buna kolayca söz verebilirim.

İç çekişi dudaklarımı okşadı, sonra yüzünü eğdi, böylece dudakları dudaklarıma değdi.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Seninle olan ilişkimin bu kadar derin olması ve beni yıkmanın senin için bu kadar kolay olması beni korkutuyor."

İtirafı beni doğrudan solar pleksus bölgemden vurdu. Söylediklerinin güzelliği ve çirkinliği, tek yapabildiğim onu kendime doğru çekip yüzümü saçlarına gömmek ve onu içime çekmek olana kadar içime işledi.

"Korkma. Ben yanıdayım."

Burnunu çekti ve gömleğimin arkasına yapıştı. "Kendini benimle bir dağ aslanı arasına koydun. Sana inanıyorum."

"Aşırı büyümüş kedicik," diye mırıldandım.

Güldü ve başımı kaldırmak için saçımı çekti. Ağzı beni bekliyordu. Hayatımda pek çok fırsatı boşa harcamıştım, Elise'i öpmeden bir saniyemi daha boşa harcamayacaktım.

Bölüm I rty-one

Elise

Başımı geriye atarken kahkahalarım asansörün duvarlarında yankılandı. "Makarnadan ben sorumlu değildim, bu yüzden mahvolması benim suçum olamaz."

Weston beni yanına çekti. "Dikkatimi dağıtıyordun. Öğretmenimiz bizi sınıfta bırakacak. Hayatımda hiçbir şeyde başarısız olmadığımı biliyor musun?"

"Çünkü sen hiç aşçılık dersi almadın." Çatı katına çıkarken onun gururlu, kirli çenesini kemirdim. "Hiç başarısız olmamana şaşırmadım, seni aşırı başarılı."

Dilini gıdıkladı ve başını salladı. "Sakızlı makarna tarafından alaşağı edildi."

Ceketinin yakalarını kavradım. "Berbat aşçılarız ama eğlendik, değil mi?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yavaşça bana baktı. Ağzının kenarları kasıldı ve benim de nefesim kesildi.

"Yatak odası dışında, Şef Sandra'nın dersinde yapmaya çalıştığımız her yemeği mahvetmekten daha eğlenceli bir şey düşünemiyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Galadan bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Weston, Kaliforniya'daki tedarikçi sorunlarıyla uğraşırken bile özenli bir erkek arkadaş olmak için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Onu neredeyse hiç görmediğim birkaç gün olmuştu ama e-postalar ve mesajlar aracılığıyla aklında olduğumu bana bildiriyor ve günün sonunda yatakta uzun bedenini benimkine sarıyordu.

Son yemek pişirme dersimizi henüz bitirmiştik ve hiçbir şey öğrenmemiş olmamıza rağmen, bir başkasına kaydolmak istedim. Weston bu ders dışında hayatının her alanında çok yetenekliydi. Mükemmelleştirdiği üç yemek dışında berbat bir aşçıydı.

Ben de öyleydim.

Ama lanet olsun, denerken ve başarısız olurken çok eğlendik.

Weston'ın her şeyde mükemmel olmadığını bilmek de rahatlatıcıydı. Benim için bir rahatlama, onun için değil. Bir şeyde ustalaşamamaktan hiç ama hiç hoşlanmazdı.

Weston'ın dairesine tökezleyerek girdiğimizde ağızlarımız kenetlenmişti. Parmaklarını saçlarıma geçirmiş, dudaklarımı dudaklarıyla yutabilmek için beni yerimde tutuyordu. Beni her zaman son öpüşmemizmiş gibi öperdi.

Gömleğini pantolonundan çekiştirdim ve avuçlarımı gergin karın kaslarının üzerinde gezdirerek ağzına doğru iç çektim. Karın kasları esnedi ve ben de kollarımı belinin etrafında dolaştırarak omurgası boyunca uzanan kas çizgisini okşadım. Arzudan başımı döndürüyordu ve bu arzu zamanla azalmamıştı. Aksine daha da güçlenmişti.

Bir boğaz temizlendi. "Şimdi burada olduğumu size bildirmenin tam zamanı."

Weston beni hemen arkasından itti ve davetsiz misafiri görmek için etrafıma bakındım. Miles oturma odasında arkasına yaslanmış, bacaklarını uzatmıştı.

önünde, ayak bileklerini çaprazlamış, bir elinde bir şişe su, diğerinde bir ciltsiz kitap.

Kitabı yere bıraktı ve parmaklarını oynattı. "Sürpriz."

Weston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada istenmiyorsunuz."

Tehlike tehdidi ortadan kalktığı için Weston'ın etrafından dolandım. "Sanırım Weston bu gece burada olacağınızı bilmiyorduk demek istiyor."

Weston, "Söylediklerimde ciddiydim," diye mırıldandı.

Miles irkildi ve yüzündeki acı dolu ifade içimde bir yara açtı. O ve Weston hiçbir zaman iyi arkadaş olmamışlardı ama aralarındaki mesafe dikenlerle kaplıydı ve kana susamış timsahlar tarafından korunuyordu. Köprü kurmak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Miles ensesini ovuşturarak kanepenin kenarına doğru kayd. "Mesaj attım ama kutup gibi karşılamana bakılırsa okunmadığını varsayıyorum." Weston cevap vermeyince devam etti. "Bak, evim yenilenirken annem ve babamla kalıyorum-"

Weston arkamda kaskatı kesildi. "Hangi yer?"

Miles başını eğdi. "Bir yıl önce aldığım şehir evi. İlanı sana e-postayla gönderdim. Hatta 'iyi görünüyor' diye cevap vermiştin. Baştan aşağı yenilenmesi gerekiyordu, bu yüzden *iyi görünmediği* açıklı, ama potansiyeli gördüğünü söylediğini varsaydım." Kaşları çatıldı. "Hatırlamıyor musun?"

Tekrar Weston'a baktım. Kardeşine ters ters bakarken burun delikleri alevlenmişti.

Sonra başını bir kez salladı.

"Ah, tamam." Miles başını salladı, çenesi dalgalanıyordu. "Bundan neden bir daha hiç bahsetmediğini merak ediyordum."

İkiye bölünmüştüm, ki bu garipti. Sadece ona hayran olduğum için değil, Miles'la olan geçmişim nedeniyle de Weston'ın tarafında olmalıydım ama Miles'ın kargaşası ve ağabeyi tarafından görülme ihtiyacı hissediliyordu.

"Bunların hiçbirisi evimde ne aradığınızı açıklamıyor." Weston'ın sesi kuru ve sabırsızdı.

Miles ayağa kalktı ve spor çantasını kanepenin yanına tekmeledi. "Burada kalabileceğimi umuyordum. Dediğim gibi, annem ve babamla kalıyordum ama artık bunu yapamam. Babam normalden çok daha fazla etrafta ve tek yaptıkları şey kavga etmek."

"Bu yeni bir şey değil." Weston etkilenmemişti.

"Hayır, biliyorum." Miles ensesini avuçlayarak ikimizin arasına baktı. "Babam kız arkadaşını eve getiriyor. Yani bu yeni bir şey."

Weston daha önce kaskatı kesilmişse de şimdi kaskatı kesilmişti. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Miles başıyla onayladı. "O evde sanki 3. Dünya Savaşı var. Hayatım boyunca onların kavgalarını görmezden geldim ama ben bile annemin babamın yatak odasının kapısına şömüne demiriyle vurmasını aklımdan çıkaramıyorum."

"Tanrım. Onu durdurmaya çalıştın mı?"

Miles yüzünü buruşturdu. "Hayır. On üç yaşındayken kendimi onların arasına sokmamayı öğrendim." Parmağını kaşındaki yara izi boyunca sürükledi. "Bu, babam için konulan şarap kadehinden bir darbe aldığım için oldu."

Weston boğuk bir ses çıkardı. "Bunu bana hiç anlatmadın," diye suçladı. "Ona şarap kadehi mi fırlattı? Benim bundan nasıl haberim olmaz?"

Miles'in ağzının kenarı alaycı bir yarım gülümsemeye dönüştü. "Sen Levy'lere sahiptin, ben Aldrich'lere."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani sen anne babamızın evliliğindeki kaostan kaçabildin ama ben onlarla birlikte geride kaldım." Miles yine çantasını karıştırdı. "Yaşlılıklarında hiç sakinleşmediler. Hatta gençliklerinin çekingenliğini bile kaybettiler. Günün birinde birbirlerini öldürürlerse hiç şaşırmam."

Güllerin Savaşı gibi olacak. Sonunda, elleri birbirlerinin boğazında, bir moloz yığınının içinde yatıyor olacaklar."

Weston'ın kolları omuzlarıma dolandı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Vücudu gerginlikle titreşiyordu. Keşke onu uzaklaştırabilseydim ama Miles'la bu konuşmayı yapmaları gerekiyordu. Eğer Weston beni burada bir tampon olarak istiyorsa, onun için bunu yapabilirdim ama bu ikisi arasında olmalıydı.

"Bana camdan bahsetmeliydin," diye uyardı Weston. "Bilmeseydim sana nasıl yardım edebilirdim ki?"

Miles ona sabit bir bakış attı. "Dört dikiş attım ve sen ne olduğunu sormadın. Sana olayları yazılı olarak anlatmalı mıydım? Bunu mu önemseyecektin?"

"Önemsedim."

Miles alay etti. "Ortadan kaybolarak bunu gösterdin." Eğildi ve çantasını aldı. "Her neyse. Burada ayak altında olduğumu anlıyorum. Bir otel odası tutacağım."

Kalbim onun için acıyordu. Sıcak ve huzurlu bir yuvadan gelmediklerini biliyordum ama Miles'ın Weston'ın kaçtığı şeylere katlanmak için geride bırakıldığı hiç aklıma gelmemişti. Weston'ın aklına gelmiş miydi? Öyle görünmüyordu.

"Miles," diye homurdandı Weston. "Bu Pandora'nın Kutusu'nu sen açtın, burada kalıp benimle birlikte inceleyeceksin. Çantayı yere bırak."

Miles'ın ifadesi hoşnutsuzluktan umutlu bir köpek yavrusuna dönüştü. "Kalabilir miyim?"

"Göreceğiz." Weston elimi kendi elinin içine almak için bırakmadan önce beni sıktı. Hepimiz seksiyonel kanepeye oturduk, Miles bir tarafta, Weston ve ben diğer tarafta, aralarında uçurum vardı.

Miles konuşmaya başladı ve anne babasının yirmi yıllık dramını ortaya döktü. Arada sıkışıp kalmış, bir yandan annelerini savunurken bir yandan da zamanının çoğunu hile yaparak, içerek ve devasa vakıf fonlarını harcayarak geçiren babalarını sakatlamasını engellemiştir. Anneleri Miles'a bebek gibi bakıyor, onu lüks gezilere götürüyor, onun yanında olması için gün ortasında okuldan alıp maceralara atıyordu. Babaları tehdit etmekle Miles'ın varlığını tamamen unutmak arasında gidip geliyordu.

Miles, "Beni onlarla bıraktın," diye suçladı.

Weston alnının ortasını ovuşturdu. "Annem senin üzerine titrerdi. O *hala* yapar. Hiç düşünmemiştim-"

Miles omuz silkti. "Sen de çocuktun ve bencildin. Bunu anlıyorum."

Dudağım ölesiye çiğneniyordu ve elim Weston'ınkilerin arasında eziliyordu. Yine de en kötü ağrı göğsümdeydi. Elliot ve ben çok yakındık. Birbirimizin her dönüm noktasında yanında olmuştuk. Ne Miles'ta ne de Weston'da böyle bir şey vardı. Weston kaçarken Miles kalmıştı ve her geçen yıl daha da kırgınlaşıyordu.

"Ve bencil olduğum için bana kızgın olduğumu anlıyorum." Weston öne doğru eğildi, kaşlarının arasında bir yarık vardı. "Bu öfkeyi alıp Elise'e yönelttiğin için seni affedebileceğimi sanmıyorum. Bu benim içindi, onun için değil. O sana hiçbir şey yapmadı ve sen lanet olası-"

"Biliyorum." Miles'ın omuzları çöktü. "Bu gurur duyduğum bir şey değil, özellikle de artık birbirimizi tanıdığımız ve arkadaş olduğumuz için." Gözleri benimkilere kaydı. "Öyleyiz, değil mi?"

Başımı salladım. "Beni razı olmam için kızdırdın." Sırıttı. "Benim süper gücüm."

Weston bana döndü. "Senin evrim seviyeni asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Yaralı taraf sensin, yine de buradasın, gülüyorsun

hikayenizdeki kötü adam. Bu nasıl olabilir?"

Miles irkildi ve dürüst olmak gerekirse içten içe ben de irkildim. Kendime bunun Weston için yeni olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Benim olanları kabullenmek için yıllarım vardı ama Weston'ın yoktu.

"Sonsuza kadar kızgın kalamam, Weston. Hayatıma devam etmeyi ve her şeyi unutmayı seçiyorum. Miles'ın nereden geldiğini ve nelerle uğraştığını anladığım için bu artık çok kolay."

Weston elimi dudaklarına götürdü ve hafifçe dokundu. "Seninle benim aramdaki en büyük farklardan biri de bu, sonsuza kadar kızgın kalabilirim."

Yumuşak bir kıkırdama çıkardım. "Öfkeni asla senden almaya çalışmam. Umarım Miles'ın sana söylediklerini duyuyorsundur."

Dikkatini Miles'a çevirdi. "Duyuyorum. İhmalkâr, boktan bir kardeşim. Her şeyi berbat ettim ve şu anda bunu kabul ediyorum. Ama bu parmaklarımı şıklatıp onun sana yaptıklarını unutabileceğim anlamına gelmiyor. Benim için değerli olduğunu biliyordu ve sana zorbalık etmek için bilerek seni aradı. Bunu kabullenemediğim için *beni* affetmelisin."

"Kimse senden bunu beklemiyor," dedim ona. "Ama belki zamanla..."

"Belki." Weston'ın ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. Miles'a karşı yumuşayacağını hiç sanmıyordum.

Miles'ın ifadesi hafifledi, belli ki benden daha iyimserdi. "Belki de hayır değildir."

Weston hiç eğlenmedi. "Burada kalabilirsin ama bir haftadan fazla değil. Eğer Elise'i rahatsız eder ya da canını sıkarsan, derhal çıkarsın."

Miles ona göz kırptı. "Anladım. Gecekondu haklarının devreye gireceği kadar uzun süre kalmamı istemiyorsun. Bu mantıklı."

Weston ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. "Şaka, ha? Gitmek istediğin yolun bu olduğuna emin misin?"

Göğsüne bastırdım. "Şşşt. Bu kadar yeter. Hiçbir şey bir gecede çözülmek zorunda değil."

Miles kanepenin minderlerine yaslandı, yüz hatlarını acı çekiyordu. "Mizah uzun zamandır benim için bir yedekti. Özür dilerim."

Weston homurdandı. Belli ki işi bitmişti, ki beklediğimden çok daha sabırlı ve açık davrandığı için bu doğruydı. Miles'ı ilk görüşte dışarı atmamış olması onun için çok büyük bir şeydi.

"Misafir odasına yerleşmeye hazır mısınız?" diye sordum.

Miles başıyla onayladı. "Westie itiraf etmek istediğimden daha sık burada kalmama izin veriyor."

"İzin vermek' ben olsam böyle demezdim." Weston'ın parmakları kalçamda esnedi. "Bir hafta, Miles."

Asık suratla başını salladı. "Mesaj alındı."

Weston ve ben yatakta karşılıklı yatıyorduk, parmakları saçlarımin arasında uzun darbelerle kayıyordu. Göz kapaklarımin ağırlaşmıştı ama konuşmak isterse diye uyumamak için kendimi zor tutuyordum.

Ve yaptı da.

"Onu geride bırakmamalıydım," diye mırıldandı.

"Bilmiyordun ki."

Eli durdu, yanağımda düzleşti. "Ama yaptım. Şiddet konusunda değil, hayır, ama evimiz sıcak ya da sevgi dolu değildi. Bunu senin ailede buldum ve asla geri dönmek istemedim. Miles'ı da yanımda getirmeliydim."

"Sen çocuktun."

"Onu düşünmedim bile. Ham, çirkin gerçek bu." "Ve yine de, o hala burada. Hâlâ senin ailen olmak istiyor."

Ürperdi, başparmağı alt dudağının kıvrımını sıyırmak için yayıldı. "Şu anda bana saldırması gerekirken seni şamar oğlanı olarak kullandığı için onu öldürmek istemedi ona bakamıyorum bile."

"O zaman bana bak. Gör *beni*, West. Yaşıyorum ve iyiyim." "Seni görüyorum," diye fısıldadı. "Artık tek gördüğüm sensin."

Bu beni gülümsetti. Benim huysuz adamım inanılmaz derecede tatlı olabiliyordu.

"Seni seviyorum."

Alnı benimkinin üzerinde yuvarlandı ve düzensiz bir iç çekti. "Ben de seni seviyorum Elise. Keşke senin bana verdiklerini ben de sana verebilseydim. Sahip olduğum tek şey işlevsiz bir aile ve son on yıldır kanımı, terimi ve gözyaşlarımı akıttığım bir şirket. Bu yeterli değil."

"İyi ki senden başka bir şey istemiyorum." Tırnaklarını ensesinde gezdirdi. "Bana seni olduğun gibi vermeye devam et, ben de mutlu bir kız olayım."

"Tek istediğim bu. Mutlu olmanı."

Bunun anahtarının kendisinde olduğunu anlamıyordu. Elmas kolyeler ve yemek pişirme dersleri güzel ve özeldi, ama iş başa düştüğünde Weston'ın zamanı ve ilgisi ondan isteyebileceği tek şeydi.

Bölüm I rty-two

Weston

Bir hafta süren müzakerelerin ardından Andes, Brian Lewis ve çekilmez palavracı Dominic Peters ile bağlarını resmen kopardı. Marisol'un ekibi, sözleşmeyi imzalayabilmek için şartlarımıza uymaya fazlasıyla istekli üçüncü bir tedarikçi bulmuştu.

Miles hâlâ misafir odamdaydı ama beni normalde olduğu kadar rahatsız etmiyordu. Bu biraz da dikkat çekmemesinden kaynaklanıyordu. Çenesini kapalı tutuyor ve kirli çoraplarını odasında saklıyordu. Ama ona kızmamaya çalıştığım gerçeğini de göz ardı edemezdim. Ona hiçbir zaman beceriksiz küçük kardeşim dışında bir şey olma şansı vermemiştim.

Bu hafta sonu, onunla vakit geçirmek için biraz zaman bile ayırabilirim.

Renata kapıyı çaldığında bilgisayarımı kapatıyordum, aklım çoktan ofisten çıkmıştı.

"Evet?"

Kapıyı iterek açtı. "*Times*'tan bir muhabir birinci hatta sizi bekliyor."

Ona kaşlarımı çattım. Renata önceden planlanmamış ve incelenmemiş röportajlar vermediğimi biliyordu. "Neden? Onları halkla ilişkilere gönderin. Ben yapmam.

gazetecilerle konuşmak için zamanım var."

"Weston..." ellerini sıkma şekli beni ayağa kaldırdı, alarm zilleri çalıyordu, "Gerçekten onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum."

Telefona uzandım ama kendimi durdurdum. Acelecilik benim tarzım değildi. Plansız hareket etmek beni sadece felakete sürüklerdi.

"Bu neyle ilgili?"

Renata masama yaklaştı, yüzünde her zaman var olan kırıksıklıkları derinleştiren bir endişe vardı.

"Adının Ellis Frey olduğunu söyledi. Onu beklemeye aldığımda araştırdım. İki yıl önce araştırmacı gazetecilik dalında Pulitzer'e aday gösterilmiş bir çevre muhabiri." Renata derin bir nefes aldı. "*Times*'ın tedarikçilerimizin atıkları uygunsuz ve yasadışı şekilde bertaraf etmesiyle ilgili bir haber yapacağını söyledi. Sizden bir alıntı yapmak istiyor ama ne olursa olsun yayınlanacak."

Omurgam donarak bir buz sarkıtına dönüştü. "İmkânsız." "Bence onunla konuşmalısın."

"Söyleyeceğim. Ona bunun ne kadar saçma olduğunu anlatacağım." Elim telefona gitti. "Teşekkür ederim, Renata. Evine gidebilirsin."

Mantıklı topukları üzerinde döndü ve kapıyı a r k a s ı n d a n kapatarak dışarı çıktı.

Telefonu açtım.

Yatağıma girip Elise'e sarıldığımda saat sabahın ikisiydi. Eli yüzüme gitti.

"Sorun ne?" diye homurdandı.

Hem de çok. Ama ona söyleme düşüncesi beni neredeyse paniğe sürüklüyordu.

"Bu gece konuşmak istemiyorum,
bebeğim." "Tamam."

Ağzım karanlıkta onunkini buldu. Ona duyduğum ihtiyaç, son birkaç saattir beni yiyip bitiren öfke ve kafa karışıklığının önüne geçti. Onu tutmak, ona dokunmak beni dengede tutan tek şeydi.

Geceliğini yukarı itip çıkardıktan sonra yüzümü boğazına gömdüm ve göğüslerinin göğsümdeki ağırlığının hızla atan kalbimi yatıştırmasına izin verdim.

"Sana ihtiyacım var."

Parmakları saçlarımın arasından kaydı ve bacakları açıldı. "Buradayım West." Yumuşak ve çok sıcaktı. Onu uyandırmıştım ve hiç tereddüt etmeden, sorgulamadan yanıma gelmişti. Şu anda batmakta olan bir gemiydim ve o, yaklaşan felaket boyunca çalmaya devam eden müzik grubuydu - rahatlık ve

Kaçınılmaz, acı verici sondan önce dikkat dağıtma.

Başımı kaldırdığımda gözleri parlıyordu. "Külotunu çıkar. Seni hissetmeme izin ver."

Başını sallayarak aşağı uzandı ve onları çıkardı. Dizlerimin üzerine tırmanarak külotumu aşağı çektim ve sert, ağrıyan sikimi ortaya çıkardım. Parmaklarını etrafıma sarmak için dirseğinin üzerine çıktı. Beni pompalarken avuçları sıcak ve sıkıydı.

"Batı," diye mırıldandı. "Buraya gel."

Elise benim hedefimdi. Geceyi masamda çözümsüzlüğü çözmeye çalışarak geçirmek yerine ofisimden ayrılmamın nedeni oydu. Eğer bu ertelemeye sahip olabilirim, yaklaşımakta olan şeyle, inşa ettiğim her şeyin potansiyel yıkımıyla yüzleşebilecektim.

Kendimi kalçalarının arasına yerleştirdim ve üzerine düştüm. Sikim kaygan kıvrımlarının arasına sıkışmış, ileri geri kayıyor, her geçişte klitorisini sıyrıyordu.

Kolum boynunun altından geçti, parmaklarım saçlarını delerken yavaşça içine girdim. Gözlerimiz kilitlenmişti, nefesler aramızdan geçiyordu, ten tene, kalp kalbe çarpıyordu.

Sessizliğin içinde birbirimize bindik. Kulağa doğru gelecek hiçbir kelime yoktu ve boğazıma sıkıca yerleşmiş ihtiyaç düğümüyle hiçbirini oluşturamadım.

Yüzüme dokundu. Omuzlarının ve çenesinin tüylü derisini okşadım. Dudaklarımız sıkıca birleşti, ayrıldı, sonra tekrar birleşti. Gözlerinde binlerce soru vardı, ama benim içimdeki bir şey sormak yerine beni öpmesine neden olmuş olmalıydı.

Dizlerini yanlarıma bastırdı. Daha derine indim, daha uzağa daldım. İki insanın olabileceği kadar yakındık ama yine de ona karşı açgözlüydüm.

Bir iç çekiş ve iniltiyle boşaldı, vücudu benimkini derinden kavrıyordu. Dudaklarımı eğilmiş boğazına sürterek aldığı zevkin titreşimlerini emdim.

Sonsuza kadar böyle kalabilseydim, sadece ikimiz karanlıkta, dışarıdan hiçbir şeyin içeri sızamayacağı bir yerde, bunu yapardım. Her şeyin ötesinde, bunu seçerdim.

Devam etmek, sonla savaşmak için ne kadar çabalasam da bedenim Elise'in çağrısına cevap verdi. İçine akarken yüzünü tuttum, dudaklarına onu sevdiğimi fısıldadım. Beni kendine yakın tuttu, yanlarıma yuvarlanırken beni kalçalarının arasında tuttu.

Pozisyonlarımızı değiştirmiştik. Ona her zaman sarılan bendim, ama beni sıcaklığıyla kucaklamasına izin vermek nefes almak kadar kolaydı.

"Seni seviyorum West," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Hadi uyu."

Başını salladı, yanağı benimkinin üzerindeydi. "Sen de öyle."

Nefeslerinin düzene girmesi ve kollarının gevşemesi uzun sürmedi. Daha uzun süre uyanık kaldım, onu yakınımda tuttum ve başıma geleceklerden nasıl kurtulacağımı merak ettim.

Bölümİ rty-three

Elise

Haberi herkesle aynı anda öğrendim.

Andes, yakınlardaki su kaynaklarına zehirli kimyasallar attığı gerekçesiyle EPA tarafından soruşturma altındaydı. Bu, Brian Lewis'in fabrikasında yıllardır devam eden uygulamaları ifşa eden bir makalenin ardından geldi.

Weston ofisinde tecrit altındayken hafta sonunu yalnız geçirdikten sonra en kötüsünü bekliyordum. Beklemediğim şey ise bana neler olduğunu anlatmamasıydı. Gecenin bir yarısı beni sevişmek için uyandırdığından beri neredeyse hiç konuşmamıştık.

Tüm bunları kendime mal etmemek için ne kadar çabalasam da incinmemek mümkün değildi. *Times*'ı açıp kendi erkek arkadaşına neler olduğunu öğrenmek zorunda kalmak kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Sineye çektim, destekleyici pantolonumu giydim ve ona mesaj attım.

Ben: *Makaleyi okudum. Bana ihtiyacın olduğunda buradayım. Seni çok seviyorum Weston.*

Masama bir eşek oturdu. "Bu saçmalığı okudun mu?"

Sessiz telefonumu yüzüstü bıraktım ve Miles'a baktım. "Ben yaptım. Onun için kesinlikle hastayım."

"Bu tamamen saçmalık. Andes tedarikçilerinin her birini düzenli olarak kontrol eder. Böyle bir şeyin gözden kaçmasına imkan yok. Belli ki *Times*'ta birileri çok fazla sigara içiyor ve beyin hücreleri tekliyor. Weston'ın onlarla işi bittiğinde o gazetenin sahibi olacak." Miles kaşlarını salladı. "Aldrich Times kulağına nasıl geliyor? Miles Aldrich, baş editör. Bir gazetenin nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama o kadar da zor olamaz."

Midemde ağır bir kaya parçası olmasına rağmen güldüm. "Seni hayallerinin peşinden gitmen için cesaretlendiriyorum."

"Bu sadece son bir dakikadır hayalimdi, ama desteğiniz için minnettarım." Yüz ifadesi ciddileşti. "Bana onun nasıl olduğunu söyle. Onu evde görmedim."

Bir omzumu kaldırdım. "Ben de onu görmedim. Nasıl olduğunu bilmiyorum."

Kaşları endişeli bakışlarının üzerine düştü. "Ne? Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Andes'te acil bir durumla uğraştığını bildiren kısa bir mesajdan başka bir şey değildi. Cumartesi sabahıydı."

Miles'in eli bir top şeklinde kıvrıldı. "Bu hiç hoş değil."

Hoş değildi ama Weston'ı savunma ihtiyacı hissettim. Andes uzun zamandır onun hayatıydı, tehdit edilmesi ve saldırıya uğraması onu öldürüyor olmalıydı. Keşke onun yanında olmama izin verseydi. *Bu* beni öldürüyordu.

"Çok büyük bir şeyle uğraşıyor ve yüklerini paylaşmaya alışık değil."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni asılı bırakmak için bir bahane değil. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum ama ofisine gidip dikkatini çekmeye çalışmayacağım."

"Bunu talep etmek zorunda değilsiniz."

İçimi çektim. "Lütfen gider misin? Beni daha da üzüyorsun."

Haklı öfkesi uçup gitti. "Hayır, özür dilerim Lisie. Tanrım, ben bir aptalım."

"Kızgın değilsin. Benim adıma kızgın olmanı anlıyorum ama buna ihtiyacım yok." Masamın üzerinden atlayarak onu yuvarladı ve kolunu omuzlarıma attı.

"Bugün seni öğle yemeğine götüreyim. En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum."

Kolunu yana attım ve eğildim. "Havamda olursam sana haber veririm. Şu anda bunu düşünemeyecek kadar huysuzum."

İki elini havaya kaldırarak bir iki adım geri çekildi. "Tamam, tamam. Bazen kalın kafalı olabilirim ama ben bile alttan alta akanları okuyabiliyorum. Sadece söylemek istediğim, eğer arkadaş istersen ben buradayım."

"Teşekkürler, Miles."

Sonunda gitti ve ben de telefonumu çevirdim. Weston'dan cevap yok. Mesajım okunmamıştı bile.

Bir mesaj geldiğinde saat gece yarısıydı. Bir saattir dönüp duruyordum, görünürde uyku yoktu. Sanırım ondan haber almayı bekliyordum.

Weston: *Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Avukatlarla toplantıdaydım ve bütün gün telefonuma dokunmadım. Bu yakın zamanda bitmeyecek.*

Ben: *Üzgün olmana gerek yok. Evde misin?*

Weston: *Eve yeni geldim. Yatmak üzereyim.*

Ben: *Gelip seninle kalmamı ister misin?*

Weston: *Bunu istiyorum ama sen burada olursan ihtiyacım olan uykuyu alamayacağımı biliyorum. Ayrıca, daha fazla toplantı için şafakta kalkacağım.*

*Tamam. Anlıyorum. En azından beni neler olup bittiğinden haberdar
etmeye çalışabilir misin? Karanlıkta kalmayı sevmiyorum.*

Weston: *Denerim, ama bebeğim, şu anda önceliğim Andes. Aklım orada, eğer benden haber alamazsan, sebebi budur. Seni seviyorum. İyi geceler.*

Ben: *Ben de seni seviyorum. xoxo*

Telefonumu ağrıyan göğsüme bastırdım. Bütün gün Weston'dan haber almak için can atmıştım, peki şimdi neden daha kötü hissediyordum?

Asansörü sekizinci kata kadar dudağımı çiğneyerek çıktım. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Vücudumun verdiği tepkiyi tam olarak anlayamıyordum. Weston'ı görmek için uğramak sıradan bir şey haline gelmişti, peki bugün neden gergindim?

Muhtemelen yüz yüze gelmeyeli günler olduğu ve konuşmalarımız kısa ve seyrek olduğu için. Avukatlarla ve yönetim kuruluyla toplantılara gömülmüştü. Bunu biliyordum ve elimden geldiğince anlayışlı davranıyor, bunun benimle ilgili olmadığını kendime tekrar tekrar hatırlatıyordum.

Masasına yaklaştığımda Renata telefonla konuşuyordu. Hareketleri telaşlıydı. Karşı taraftaki kişinin söylediklerini başıyla onaylarken ağzı derin bir şekilde çatılmıştı.

Gözleri benimkilere kaydı. Weston'ın ofisini işaret ettim ve "Toplantıda mı?" diye sordum. Başını salladı, dikkati tekrar konuştuğu kişiye döndü.

Weston'ın kapısını hafifçe çaldım ve içeri girmeden önce bir süre bekledim. Onu görünce kalbim duracak gibi oldu. Masasının başındaydı, başı ellerinin arasındaydı. Ben odayı geçerken kafasını kaldırıp bakmadı.

Sadece

Elimi omzuna koyup adını söylediğimde tepki gösterdi.

Başını kaldırdı ve gözlerinin altındaki mor lekeler nefesimi kesti. Weston hiçbir zaman derli toplu görünmezdi.

kamp gezimiz sırasında vahŖi doğanın ortasında. Ŗu anda, harap olmuŖtu.

"Batı," diye iç geçirdim.

ŖaŖkınlıęını üzerinden atmadan önce bir an için bana doğru baktı. "Elise. Burada ne iŖin var?"

"Seni kontrol ediyorum." Masasının zerine koyduğum kâğıt torbayı iŖaret ettim. "Sana ğle yemeği getirdim. Yemek için durmayacağını dŖndm."

Yorgunluktan nefesi kesilmiŖti. "Eğer arasaydın, sana birkaç dakika içinde avukatlarımla bir alıŖma yemeği yiyeceğimi söylerdim. Buraya gelerek zamanınızı boŖa harcamazdınız."

"Oh." Ses tonu bana karŖı hiç olmadığı kadar sertti. Bu bana bir tuğla yükü gibi çarptı. "Eğer arasaydım, cevap verir miydin?"

KaŖları dŖt, burnunun tepesinde derin bir kırıŖıklık oluŖtu. "Bakın, ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Andes'i kurtarmaya alıŖmanın tam ortasındayım. Ŗapkadan tavŖan ıkaramazsam kaç iŖin tehlikeye gireceğini anlıyor musun? Eğer telefona cevap vermiyorsam, meŖgul olduğum içindir. Bu benim tek odak noktam, bunu sana dün gece de açıkladım. Ŗu anda telefonlarınıza cevap verme konusunda endiŖelenemem."

Elim haŖılanmıŖ gibi omzundan dŖt.

Aslında *azarlandığımı* tahmin ediyordum. Kendimi bu kadar küçük hissettiğim bir zamanı hatırlayamıyordum. Muhtemelen lisedeydim, öğle yemeğini tuvalette yiyordum, böylece "Fil Ellie" tezahüratları eŖlięinde yemeğimi boğmaya alıŖmak zorunda kalmıyordum.

"Tamam. Anladım. Ben gidiyorum." antayı aldım ve kıvrık parmaklarımla buruŖturdum. "Bir Ŗeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Elise." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana uzun uzun baktı. "Bu gece sana mesaj atacağım, tamam mı?"

"Elbette." İncinmiş duygularımı bastırdım. Bu benimle ilgili değildi. Kendime bunu söylemeye devam edersem, belki inanmaya başlayabilirdim. "Hoşça kal, Weston."

Weston'ın ofisinden çıktığımda Renata telefonu kapatmıştı ve en az onun kadar bitkin görünüyordu.

"Nasıl gitti?" diye sordu. Yüzündeki alaycı ifade nasıl gittiğini çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Derin bir nefes aldım ve ona gülümsedim. "Suşi sever misin?" Çantayı kaldırdım. "Fazladan var."

Onu benden kaptı. "O kadar açım ki fare bile yerim. Patronum beni rahat bırakmıyor."

Gülüşüm zorlamaydı ama deniyordum. "Yarın acıkırsan bana haber ver, yemeğe gittiğimde sana bir şeyler getiririm. Hiç sorun değil."

"Sen iyi birisin, Elise." Başını iki yana salladı. "Şu anda kendinde değil. EPA'da ve basında olanlar onun zihninde kişisel bir saldırı. Weston'ın tüm ahlak anlayışı sorgulanıyor. Sadece Andes'i savunmakla kalmıyor, kendini de savunuyor."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Meğer vermek zorunda değilmişim.

Renata'nın telefonunun hoparlöründen Weston'ın sesi geldi.

"Renata, sana ziyaretçi kabul etmediğimi söylemiştim." Sert havlaması omurgamı sarstı. Ben ziyaretçi miydim?

Renata telefonu hızla aldı, önce bana sonra da başka bir yere baktı. "Bunu anlıyorum, ama bir istisna olduğunu sanıyordum-"

Sözünü kesti ve ne dediğini duyamasam da yüzündeki çöküntü bana her şeyi anlattı. Bu telefon görüşmesi, ona ulaşmama izin vermesine doğrudan bir yanıttı.

Telefonu kapattı ve bakışlarımı kaçırdı. "Suşi için teşekkürler, tatlım."

"Ben bir istisna değilim, değil mi?"

Ağır bir i çekişle ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve sonunda gözlerimle buluştu. "Sana söyledim, o kendinde değil. Verdiği kararlar senin hakkında hissettiklerini yansıtıyor."

"Elbette. Ama hala onları yapıyor."

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Erkek arkadaşım az önce beni ofisinden kovmuştu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Gece yarısı mesajımı aldım. Ekranda onun adına baktım, başparmağım kararana kadar üzerinde gezindi. Mesaj gittiğinde rahatladım. Telefonumu yüzüstü komodinin üzerine koydum, başımı battaniyemle rttm ve gözlerimi kapattım.

Sabah, birkaç saatlik kesintili bir uykudan sonra, Weston'ın metinlerini okumak için kendime izin verdim.

Weston: *şimdi evde. Kaza yapmak üzereyim. Kötü bir gün.*

Weston: *Uyuyor musun?*

Weston: *İyi geceler, bebeğim.*

Bu sabah bana bir tane daha gönderdi.

Weston: *Bunu aldığında bana haber ver ki endişelenmeyeyim. Senin için endişelenmek için çok fazla şey oluyor, bebeğim.*

Yataktan kalkmadan önce ağlıyor olmam günün nasıl geçeceğine dair kötü bir işaretti. Gzlerimdeki yaşları sildim.

Bir yanım Weston'ın endişelenmesine izin vermek i s t i y o r d u , çünkü bu beni tüketmişti. Ama o kadar da önemsiz değildim.

Ben: *Ben iyiyim. Merak etme. Umarım bugün daha iyi olur.*

Duş alıp işe gitmek için giyinene kadar telefonumu bir daha kontrol etmedim. Okumuştu ama cevap vermemişti. Dehşet içime kurşun gibi oturmuştu. Olanlarla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu. Weston krizdeydi ve bana yaslanmak yerine beni kol mesafesinde tutuyordu.

Ya da belki de beni tamamen uzaklaştırıyordu. Öyle hissediyordum.

Ben içeri daldığımda Saoirse mutfaktaydı. Yüzümü görür görmez bir kupayı ağzına kadar kahveyle doldurdu ve tezgahın üzerinden bana doğru uzattı. Üzerinde bir opossum resmi ve "Çöp ye ve Şeytan'ı selamla" yazan kupanın ona çiftçi pazarından aldığı kupa olduğunu gördüğümde neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Bu onun en sevdiği kupaydı. Hiç paylaşmazdı.

"Benim için üzölüyorsun," diye suçladım.

Kalçasını eğdi. "Erkek arkadaşın bir pislik gibi davranıyor, yani bir nevi."

"O bir pislik değil. O sadece-" Sözümlü kestim. Tam olarak nasıl hissettiğıme karar verememiştim.

Saoirse kollarını açarak bana doğru geldi. Bana sarılmasına izin verdim ama ağlamayı kesinlikle reddettiler. Makyajım yapılmıştı ve yeniden yapacak zamanım yoktu. Burası duruşumu sergilediğim yerdii.

Ellerini omuzlarıma koyarak geri çekildi. "O bir pislik gibi davranıyor, tatlım. Bunu tartışmaya gerek yok. Yaşadığı şeyin çok büyük olduğunu anlıyorum ama sen burada tamamen karanlıktasın. Bu doğru değil. Hayat zorlaştığında seni bir kenara atamaz."

"Haklısınız ve bunu inkâr etmeye çalışmayacağım. Ama ne yapabilirim ki? Ofisine girip ilgi talep edemem. Bu benim tarzım değil. Öyle olsa bile-" Kendi kelimelerimde boğuldum. Boğazımı temizlemek için iki deneme yapmam gerekti, böylece onları çıkarabildim. "Zaten ofisine girmem yasak."

O an neredeyse buruşuyordum. Saoirse'nin sempatik ifadesi bende onun kollarına atılıp günümü orada geçirme isteği uyandırdı. Ben o kız değildim ama Weston, işini bana tercih ettiği için onu affettiğim son seferde bana sözler vermişti ve ben de bu sözleri tutacağına inanmıştım.

Yapmamıştı.

Gerçek bir Mack
kamyonuydu. "Lise-"

Başımı salladım. "Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. İşe gitmem gerekiyor. Eminim her şey yoluna girecek."

Hayatında gördüğü en üzücü şeymişim gibi iç geçirdi ve ben de öyle hissettim. Eğer Patrick günlerce benimle konuşmayı kesip asistanına ziyaret etmeme izin verilmediğini söyleseydi, altında yatan sebep ne olursa olsun ona siktir olup gitmesini söyledim.

Ama bu *Weston'dı*.

Her kuralın istisnası.

Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Gece yarısı mesajlarım gelmeye devam etti ama haftanın geri kalanında Weston'la tek yazışmam bu oldu. İşler yoğundu ve boş zamanlarımda Saoirse dikkatimi hızla kaybolan erkek arkadaşımdan uzaklaştırmak için neredeyse kafasının üzerinde dans ediyordu.

Haberleri okudum ve ofisteki dedikoduları dinledim. İnsanlar endişeliydi ama Weston'ın her şeyi düzelteceğinden emindiler. Bunu söylerken bir yandan da ellerini ovuşturuyor ve "her ihtimale karşı" özgeçmişlerini güncelliyorlardı.

Sempati beni Weston'a karşı yumuşattı. Mantosu ağırdı. Artık herkes ona bakıyordu ve bu, ayakta durması zor bir ağırlık olmalıydı.

altında.

Yine de sabrım sınırlı bir şeydi ve giderek tükeniyordu. Bir hafta boyunca ihmal edildim ve Andes için bir kenara atıldım ve incinmekten daha fazlasını yaşadım. Weston her geçen gün bizi daha da mahvediyordu.

Gece yarısı attığı mesajlar suratıma bir tokat gibiydi.

Çatı katına koşup "*Beni ofisinizden yasakladınız!*" diye bağırarak istedim. Ama ben çılgın atanlardan değildim. Ben katlayan türdendim. "Sessizce toparlan" türünden. "Kendimi bir durumdan uzaklaştırmak, beni yavaş yavaş düzleştirmek" türünden.

Hafta sonu tekrar geldiğinde, Saoirse ile çiftçi pazarına gittim, ama onun yüzdürücülüğü bile beni su üstünde tutamadı. Onun dikkati dağıldığında telefonumu çıkardım ve Weston'a mesaj attım, kendime ve ona atmayacağıma söz vermiş olmama rağmen.

Ben: *Salam... Meşgul olduğumu biliyorum ama belki birazcık da olsa seni görebilirim diye düşündüm. Ofiste misin?*

İliklerime kadar alamayacağımı bildiğim bir cevap beklemeden telefonumu çantama geri koydum, midem artık istemekten utanç duyuyordu.

Saoirse bana çarptı ve düşüncelerimi kalp ağrımdan uzaklaştırdı. "Bebeğim, bak sana ne getirdim." Üzerinde küçük bir arı olan arı kovanı şeklindeki cam bir kavanozu havaya kaldırdı.

"Ne oldu?"

"İçine bal koyuyorsunuz ve servis etmek için bu küçük girdaplı çubuğu kullanıyorsunuz. Çok sevimli değil mi? Bunu senin için aldım çünkü sen arıların dizlerinin üzerindesin."

Aniden bastıran gözyaşlarımı tutamamaya kabı ondan aldım. "Bu bana verilen en tatlı hediye."

Saoirse'den saklanmak mümkün değildi. İki eliyle yanaklarımı kavradı ve alnımdan öptü.

"Sakin pazarın ortasında ağlamaya kalkma, yoksa ben de ağlamaya başlarım ve bir daha asla geri gelip balcının telefon numarasını isteyemem."

"Neden şimdi numarasını istemiyorsun?"

Kaşlarını salladı. "Onu merakta bırakıyorum. Bu onunla flört ettiğim ikinci hafta sonu. Sanırım bir kez daha yaparsam koparmak için olgunlaşmış olacak."

Bu şekilde, gözyaşlarımı uzak tutmayı ve beni güldürmeyi başarmıştı.

Akşama kadar Weston'dan haber alamadım. Saoirse tarafından gözetlenmediğim nadir anlardan birinde anahtarlarımı aldım, gururumu bir kenara bıraktım ve asansöre binerek çatı katına çıktım.

Kendimi içeri attım ve beklediğim sessizlikle karşılaşmayınca kapının eşiğinde durdum.

"Alo?" Ben aradım.

Televizyon sessizliğe gömüldü.

"Lisie?" "Miles?"

Girişe doğru ilerledim ve Miles göründü, elleri kalçalarında, yüzünde mutlu bir sırıtiş vardı.

"Selam. Seni görmeyi beklemiyordum. Weston seni evini dağıtmadığımdan emin olman için mi gönderdi?"

Bu Weston'ın burada olup olmadığının cevabıydı. Hayal kırıklığına uğramıştım ama burada olsaydı, takılsaydı, mesajlarımı görmezden gelseydi daha da çok üzüldüm.

"Hayır, beni o göndermedi." Anahtarlarım kıvrılmış elime battı. "O mu -"Ofiste mi?"

Miles başını eğdi, alını şaşkınlıkla kırıştı. "Bekle, onun Kaliforniya'da olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu sabah ayrıldı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İçimdeki her şey ona evet demek istiyordu, elbette bunu biliyordum. Ama rol bile yapamayacak kadar şaşırmıştım. Yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Miles da benimle birlikte çökmüştü.

"Hayır," diye fısıldadı. "O yapmadı."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye onayladım.

"Kahretsin." Miles bana doğru geldi ve her zaman yaptığı gibi beni kollarının arasına aldı. "Özür dilerim, Lisie. Ne yaptığını bilmiyorum."

Titreyen bir nefes aldım ve alnımı onun omzuna koydum. İçten içe bunun olacağını biliyordum ama şimdi buradaydı ve buna inanamıyordum.

Bu benim limitimdi.

Weston'ı seviyordum. Bu yüzden ona zaman, alan ve anlayış gösterdim. Ama bu... bu çok fazlaydı. Bir uçağa binmiş, uzaklara uçmuştu ve ben bir faktör bile olmamıştım.

Bu, Patrick'in ihanetinin bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktüğü zamanki gibi değildi. Weston'ın yıkımı, ham sinirlerim, çatlamış kemiklerim ve buruşmuş güvenim kalana kadar beni yavaşça ve istikrarlı bir şekilde parçalayarak yapılmıştı.

Bir fısıltı bile konuşmadan bitirdik.

Miles'ın yanından tökezleyerek geri çekildim, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. "Ben gidiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Benimle kal."

"Hayır." Yanaklarımı temizledim. "Artık burada olamam."

Tıpkı kardeşinin yaptığı gibi Miles da beni bıraktı.

Bölüm ThI rty-four

Weston

Kendi kişisel kâbusumun içinde yaşıyordum. Brian Lewis'in fabrikasından gelen raporlar midemi bulandırıyor. Andes'in yasadışı bertarafından haberdar olmaması, bunu mazur göstermiyor ya da çevreye verilen uzun vadeli zararı telafi etmiyordu.

Bilmemiz gerekirdi.

Olanlar şirketimin kuruluş amacının tam zıttıydı. Mümkün olan en küçük ayak izine sahip olmak benim en büyük gurur kaynağımdı.

Ama eski atasözü kesinlikle doğrudur. Kibir gerçekten de düşüşten önce gelir.

Marisol bu sabah onunla arabaya bindiğimden beri durmadan konuşuyordu. Batı Yakası tedarik zincirinden sorumlu olduğu için Brian'ın yaptıklarını gözden kaçırmanın suçunun bir kısmını üstleniyordu ve benimle birlikte hasar kontrolü için aktif olarak çalışıyordu.

Araba Andes'in merkezinin önünde durdu. Önce ben indim, sonra Marisol'un elini tutarak inmesine yardım ettim. EPA yetkilileriyle bir dizi görüşme daha yapmak üzere ofise gidiyorduk.

Marisol'un elleri önümüzdeki birkaç gün içinde neler olacağını anlatırken havada uçuşuyordu. "Saha ilişkilerinden Mark -"

Dinlemiyordum. Elise binanın köşesini dönerek girişe doğru yöneldi. Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve gözlerimiz kilitlendi.

Yürümeyi bıraktı. Bir an sonra ona yetiştim. "Elise."

Dudakları düzleşti. "Weston."

Sıcak bir karşılama değildi. Hak ettiğimden değil.

Ama Tanrım, bir haftadan uzun süredir sefaletten başka bir şey yaşamadıktan sonra Elise'in sıcaklığının bir dakikasını bile arzuluyordum.

"Konuşmamız mümkün mü?" diye sordu.

Ona evet demek dilimin ucundaydı ama önce Marisol'e baktım. Bileğini kaldırıp saatine dokunduktan sonra sert bakışlarını Elise'e çevirdi.

"Üzgünüm, ama bir toplantım var-"

Elise başını salladı. "İşle ilgili ve sadece bir dakika sürecek."

Göğsüme bir rahatlama yerleşti. Bana evet demem için bir sebep vermişti. Yer açabileceğim bir iş. Diğer her şey beklemek zorundaydı. Sonunda beni bekleyen bir şey olup olmayacağını düşünmek için durmama bile izin veremezdim.

"Bunu size verebilirim. Bizi sekize kadar takip edin."

Elise asansörde benden olabildiğince uzak durdu. Marisol ise benim giderek artan kızgınlığıma rağmen tam tersini yaptı. Küçük alanda sessizlik savaş veriyordu. Sonunda sekizinci kata vardığımızda, yeterince hızlı çıkamadım.

Ofisimin kapısını açtım ve Elise'in içeri girmesine izin verdim. Marisol takip etmeye çalıştı.

Yoluna çıktığımda ağız bir karış açık kaldı. "Beni içeri almayacak mısın?"

"Hayır, git konferans odasında çalış," dedim. "Birkaç dakika içinde çıkacağım."

Mükemmel kaşları kalktı. "Andes hakkında konuşmak istiyorsa, nedenini anlamıyorum-"

"Hayır." Kapıyı kapattım ve kilidi çevirdim.

Elise masamın önündeki sandalyelerin yanında duruyordu. Onu içeri almam gerekenden daha uzun sürdü ama ona açtım. Aynı odada bulunmayalı ne kadar zaman olduğunu unutmuştum. Haftalar gibi gelmişti ama birkaç günden fazla olamazdı.

Elise söyleyeceklerine hiç giriş yapmadan başladı. "Görüştüğüm adamlardan birinin söylediği bir şeyi hatırladım. İşe yarayacağından emin değilim ama yararsa diye bilmen gerektiğini düşündüm. Cameron Gilles saha ekibinin eskiden sürekli geldiğini ama onları uzun zamandır görmediğini ve özlemediğini söyledi."

Bana söylediklerini algılayabilmek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Cameron Gilles? Kim o?"

"Brian Lewis'in fabrikasında çalışıyor. Beni kaya tırmanışına götüren adamlardan biri."

"Ve siz *Cameron* ile kaya tırmanışı yaparken, size saha ekibini uzun zamandır görmediğini mi söyledi?"

"Söyledi. Başka şeyler hakkında şakalaşırken üstü kapalı bir yorumdu ama emin olmak için notlarıma geri döndüm ve söylediği buydu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, öfkem kanımda kaynıyordu. "Ve bunu bana söylemek ilk kez mi aklına geldi?"

"Evet, öyle."

Ellerim yumruk haline geldi. "Tanrım, Elise, bunu bana bir ay önce söyleseydin, tüm bunları-"

"Özür dilerim Weston, ama bağlamdan kopuk olarak bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezdim. Şimdi daha iyi anlıyorum, bu yüzden ofisinizdeyim."

Söyledikleri tamamen mantıklı olsa da öfkemi dizginlemek için çaba sarf etmek zorunda kaldım. İşte oradaydı, güzel ve üzgün görünüyordu ve çok uzaktaydı. Eğer odanın karşısına geçebilseydim, onu sarsar, kucaklar ya da becerirdim. Belki üçünü de. Ama sonra ne olacaktı? Andes pamuk ipliğine bağlıydı. İstedğim şey devreye girmedi. Şimdi değil.

"Bu kadar mı?"

Gözlerini kırıştırdı, omuzları düştü. "Sanırım öyle."

Kapıya doğru yöneldi ve ben nefesimi tutarak kenara çekildim. Eğer kokusunu alırsam, pes etmekten ve yapmam gereken şeyi gözden kaçırmaktan korkuyordum.

Son anda dönüp bana baktı. "Renata'ya beni ofisine almamasını söylediğini duydum."

İtirafı karşısında irkildim. Bunu zalimlik olsun diye yapmamıştım. Zorunluluktan yapmıştım. "Bunu duyduğunuz için üzgünüm. Ama anlamak zorundasın-"

Elini kaldırdı ve tehlikeli bir şekilde bana dokunmak üzereydi. "Ve sonra, sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, Cumartesi sabahı kapını çaldım. Miles açtı ve bana Kaliforniya'ya gittiğini söyleyen de oydu. Eyaleti terk ettin ve bana söyleme zahmetine girmedin." Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"Şirketimi kurtarmaya çalışıyorum, Elise. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Hayır, Weston. Benimle ne işin var?" Nefes nefese kaldı. "Dikkate bile alınmıyorum, değil mi?"

Kapının diğer tarafında telefonlar çalıyordu. İşe gelen, şirketimin başına gelen felaketi düzeltmeye çalışan insanların sesleri. Tabağım doluydu ve ona eklenecek bir şey daha vardı.

Çatlıyordum, çok fazla yöne çekiliyordum, başım dönüyordu.

Ve sevdiğim kadın, söz verdiğim kadın karşımdaydı, haklı olarak incinmişti, bana ihtiyacı vardı.

Her zaman yaptığım gibi her şeyi berbat ediyordum ve yapacak bir şey yoktu. Bir felaketi diğeriyle takas edemezdim. Tam burada, şu anda, hangisiyle ilgileneceğimi seçmek zorundaydım.

"Bunu seninle yapamam. Bunun altından çıktığımda konuşuruz ama şimdi olmaz. İnsanlar beni bekliyor-"

Parmakları ceketimin kolunda gezindi. "Ben de seni bekliyordum."

Nazik sözlerinde bir kesinlik vardı. Geçmiş zaman. Bir sepet kedi yavrusu gibi teslim edilen bir ölüm çanı. İzin verseydim beni öldürecek ve ben bunu yapamazdım.

"Başlamadan önce sana bu işte iyi olmadığımı söylemiştim. Seni uyarmıştım, değil mi?" Öfkem yeniden ortaya çıktı ama nereye yöneldiğini ben bile bilmiyordum. Sadece... oradaydı. Yoğun ve boğucuydu.

"Sanırım yaptın. Dinlemediğim için özür dilerim." Kapıya çarpana kadar geri geri gitti, sonra da kapı tokmağıyla oynadı. "Ve bu iş bittikten sonra konuşmak konusunda endişelenme. Sanırım ihtiyacımız olan her şeyi söyledik. Umarım her şey yolunda gider. Andes iyi bir şirket."

Bir saniye sonra gitmişti ve yanlışlık hissi bana bir ton tuğla gibi çarptı. Neredeyse onu kovalayacaktım ama onu yakalarsam ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Telefonum cebimde titredi ve bildirimi kontrol etmek için çıkardım. Elise'in fotoğrafı kilit ekranımı aydınlattı.

Sikeyim.

Siyah görüşümü kapladı ve telefonu duvara fırlattım, yüksek sesli çatırtı lanet kulaklarıma müzik gibi geldi. Yumruklarımı alçıpana geçirme dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Vücudum ileri doğru atıldı, ellerim bir şeyi yok etmeye hazırды.

Neden bunu yapmak zorundaydı?

Neden ihtiyacım olan şeylerle ilgilenmem için bana zaman vermedi?

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Bunun için zaman yoktu. Andes çok büyüktü. Kişisel duygularımın işimi etkilemesine izin vermeyecek kadar büyük bir şey inşa etmiştim.

Bir dakika.

Kendimi toparlamak için kendime verdiğim şey buydu.

Bir dakika geçtikten sonra konferans odasına girdim ve avukatlar, yönetim kurulu üyeleri ve Marisol'dan oluşan ekibime göz attım.

Her zamanki gibi dikkatler üzerimdeydi.

"Sanırım Kaliforniya saha ekibimizi tartışmanın zamanı geldi."

Bölüm ThI rty-fl ve

Elise

"O en iyi ihtimalle yedi yaşında." Simon dudaklarını büzdü.

"Hepsi duman ve aynalar. O kırmızı ruj ve o saçlar olmasa dört numara olurdu." Rebecca dudaklarını Simon'a doğru büzdü, ikisi de son üç gündür Andes'te olan Güzel Marisol'u taklit ediyorlardı.

Dışarıda, ofisin önündeki meydanda oturuyorduk. Beni daha iyi hissettirmek için saçma sapan konuşuyorlardı. İşe yaramıyordu ama çabalarını takdir ettim.

"O umurumda değil."

"Tabii ki hayır." Rebecca'nın kolu omuzlarıma dolandı ve Simon dizimi sıktı.

Gerçek buydu. Kalbim Weston tarafından tek başına parçalanmıştı. Marisol'un bir etkisi olmamıştı ve olmayacaktı da. Eğer ona geri dönerse, onun için üzülürdüm. Sevdiğini söylediği kadını seçmekten aciz bir adamla isteyerek birlikte olmak, kendinden nefret etmenin bir biçimiydi.

O günlere geri dönmek için kendimden nefret ederek çok uzun yıllar geçirmiştım. "Bana Wyoming'den biraz daha bahset," diye ısrar etti Simon.

"Döndüğümde sana anlatırım," diye söz verdim.

Dün gece, gençliğimden beri yaşamadığım türden bir melankolinin içine düşüyordum. Uzuvarım ağır ve ağırlıydı ve Saoirse benimle konuşmaya çalıştığında sesi sanki suyu kesiyormuş gibi geliyordu.

İşte o zaman uzun bir hafta sonu için ailesinin Wyoming'deki çiftliğine gitmeye karar verdi. Manzara değişikliği, temiz hava ve kovboylar onun kalp kırıklığına verdiği cevaptı. Kabul ettim çünkü hafta sonu geldiğinde Elliot kaçınılmaz olarak peşime düşecekti. Uzun zamandır ondan kaçıyordum ama ona olanları açıklamak yapmak istediğim en son şeydi.

Weston bunu yapabiliirdi. Bu seçimi o yapmıştı. Kardeşime ne yaptığını söyleyebilirdi.

"Sadece sonsuza kadar uzak durma," diye yalvardı Rebecca. "Öğle yemeğinde sadece ben ve Simon'ın olduğu günlere geri dönebilir miyim bilmiyorum."

Ona bir parça ekmek fırlattı. "Sen tam bir aptalsın."

Göğsümdeki cam kırıklarının arasından bir kahkaha patladı. "Slunt mı? O da ne?"

Rebecca eliyle onun ağzını kapattı. "Sevgili Simon'ımız az önce bana sürtük amcık dedi. Ona defalarca sadece Sam'in bana böyle seslenebileceğini söyledim, o da *sadece* seksi zamanlarda."

Bir kahkaha daha. Göğüs kafesim çatlıyormuş gibi hissettim. "Bunlar sen ve Sam hakkında asla bilmemiz gerekmeyen şeyler."

Bana alaycı bir sırıtış fırlattı. "Sam pis bir adam. Umarım benim adıma mutlusundur."

Simon ona bir parça ekmek daha fırlattı. "Kapa çeneni, sürtük."

Parmağını ona doğru salladı. "Artık beni aramana izin var."

Onlar tartışırken Andes'in binasından çıkan üç kişi dikkatimi çekti. Ortada, bir tahta gibi dimdik yürüyen, çenesini dik tutmuş Marisol vardı. Etrafı iki adam tarafından sarılmıştı, güvenlik görevlileri. Dirseklerinden tutuyorlardı ve her iki adımda bir onlardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Simon. "Lanet olası binadan dışarı çıkarılıyor."

"Bu da ne...?" Rebecca sözünü kesti, belli ki önümüzde gelişen sahneden büyülenmişti.

"Neler olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

Onlar yaklaştıkça, Marisol'un itirazları plazanın dört bir yanına yayıldı. "Bana bir tür suçluymuşum gibi dokunmayı kes. Seni saldırıdan tutuklatacağım. Bu insanlık dışı."

Güvenlik görevlileri sessiz kaldı. Muhtemelen bütün bunları daha önce duymuşlardı.

"Weston Aldrich nerede? Bana bu şekilde davrandığınızı öğrendiğinde, zavallı kiralık polis işlerinizi kaybedeceksiniz."

"Hanımefendi, size daha önce de söylediğimiz gibi, emirlerimiz doğrudan Mr.

Aldrich," diye bilgi verdi içlerinden biri.

Simon neredeyse yanımda titriyordu ama bir fare kadar sessizdi, tek bir kelimeyi bile kaçırmıyordu.

"Bu kesinlikle gülünç ve söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmayı reddediyorum. Weston'la konuşmam gerek. Bunu talep ediyorum." Marisol dirseğini çekerek kurtuldu ve binaya doğru geri dönmeye çalıştı ama bir adım bile atamadan durduruldu.

"Hanımefendi, Andes'in mülkünü terk etmezseniz polis çağırmak zorunda kalacağız.

Bay Aldrich sizinle konuşmak isterse, eminim sizinle temasa geçecektir."

Tutuklanma tehdidi sonunda kavgayı bırakmasını sağladı. Bir araba kaldırıma yanaştı ve gardiyanlar onun arabaya binmesine yardım etti. Binanın içine çekilmeden önce arabanın uzaklaşmasını beklediler.

Rebecca derin bir nefes verdi. "Vay canına. Tüm bunların ne anlama geldiğini hemen öğrenmem gerekecek."

Midem kıvranan solucanlarla doluydu. Üzerine bastırdım ve sertçe yutkundum.

"Bunu haberlerde okuyacağız," dedim.

"Boş ver onu, ben içeri giriyorum. Birinin çayı olduğunu biliyorsun." Simon bana yandan sarıldı. "Öğrendiğimde sana mesaj atmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Bilmeme gerek yok."

İç çekti. "Pekâlâ. Wyoming'de iyi vakit geçir. Benim için bir kovboy öp, aşkım."

Weston'dan başkasını öpme düşüncesi içimde çılgılık atma isteği uyandırdı ama Simon'a gülümsedim ve döndüğümde ona seyahatimle ilgili her şeyi anlatacağıma söz verdim. Rebecca, Saoirse bizi havaalanına götürmek için gelene kadar benimle bekledi, sonra bana sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Buna bir an bile inanmadım ama en azından oradan çıkıyordum, acımın kaynağından çok ama çok uzağa kaçma içgüdüme boyun eğiyordum.

Weston Aldrich ile aramda yüzlerce mil var.

Sonsuza kadar değildi ama o anda kendime verebileceğim tek şey buydu.

Bölüm I rty-s xI

Weston

Perşembe sabahı ANDES'e girdiğimde sanki üzerimdeki puslu bir film silinmiş gibi hissettim.

Elise tarafından bana verilen bilgi, burnumun dibinde devam eden hain, yıkıcı komployu ortaya çıkarmanın başlangıcı olmuştu. Bu ilk ip çekildiğinde, her şey şaşırtıcı derecede hızlı ve eksiksiz bir tufanla çözülmeye başladı.

Son üç yıldır, Kaliforniya saha ekibimin lideri Brian Lewis'ten denetim raporlarında tahrifat yapması için rüşvet alıyordu. Aslında iki yıldan uzun bir süredir o fabrikaya adımını atmamıştı. Brian, gözetim olmaksızın, para kazanmak için işin kolayına kaçıyor ve atıkları yasadışı yollardan çevreye atıyordu.

Saha ekibim müzakerelerimiz sırasında Dominic Peters'ın fabrikasını denetlemeye gittiğinde, ona da aynı anlaşma teklif edilmişti: Dominic'in katı politikalarımızı görmezden gelmesine izin vererek, başka bir şekilde bakması için nakit para.

Şüphesiz kabul edecekti ama görüşmelerimiz ters gitti ve Andes üçüncü bir fabrika ile anlaştı.

Dominic Peters, onu ilk başta tahmin ettiğim gibi el altından iş çeviren, ikiyüzlü bir pislik olduğunu kanıtladı. İşimizi alamayınca, basına giderek öç almaya karar verdi.

Tüm bunlar olurken Marisol yanımdaydı, büyük olasılıkla destekleyici arkadaşı oynarken tir tir titriyordu. İşin aslı, Batı Yakası'ndaki saha ekiplerinden sorumluydu ve tüm bunların onun radarının altından geçtiğine inanmak imkansızdı.

Ekibim bilgisayarını taradı, ihmalinin kanıtlarını ortaya çıkardı ve binadan çıkarıldı, hem Andes'e hem de bana erişimi iptal edildi. Benden alacağı son onay fesih mektubundaki imzam olacaktı.

Pek çok insanın hayatı altüst olacaktı, bazıları mahvolacaktı ama rahatlama edemedim. Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bildiğimize göre, iyileşmek için bir yolumuz vardı.

Pus ortadan kalkınca ani ve keskin bir berraklık hissi üzerime çöktü.

Elise'e karşı büyük bir hata yapmışım. Yaptığının farkındaydım ama Andes'i kurtarmak için tek başıma bir görevdeydim. Yuvarlanmaya başladığım topu durduracak zihinsel boşluğa sahip değildim.

Yedinci katta indim. Şimdi ondan af dilemenin zamanı değildi ama en azından onu görmeden ofisimde bir gün daha geçiremezdim. Beni hedefim dışında her şeyden uzak tutan sisin yokluğunda, göğsümdeki baskı dayanılmaz hale geldi.

Elise olmadan doğru düzgün nefes alamazdım.

O benim temiz hava soluğumdu. Vücudum ona bağımlı hale gelmişti. Onu içime çekmeden nasıl iki hafta geçirebilirdim? Akıl almaz bir şeydi.

Büyük hayal kırıklığıma rağmen Elise'in masası boştu, bilgisayar ekranı kapkaraydı. Ofise geç gelmiştim. Çoğu insan zaten çalışıyordu. *O* da çalışıyor olmalıydı.

Katta dolaştım, mola alanını ve merdiven boşluğunu kontrol ettim ama onu bulamadım. Gözler üzerimdeydi, Elise'in arkadaşları Rebecca ve Simon da dahil olmak üzere, ortak çalışma masasının yanında bir araya toplanmışlardı. Onlara yaklaştığımda doğruldular, fısıltıyla konuşmaları aniden kesildi.

"Merhaba," diye selamladım.

Onlar da mırıldanarak selam verdiler ama alışkın olduğum samimiyetten eser yoktu. Ama sonra, onlar Elise'in arkadaşlarıydı. Onu ne kadar ihmal ettiğimi duyduklarına şüphe yoktu.

Sadede geliyorum.

"Elise'in nerede olduğunu bileniniz var mı?"

Bakıştılar. Rebecca bana göz kırptı. "Pardon, kim?"

Şaşkınlıkla başımı eğdim. Kaçırdığım her şeyi telafi etmek için yaklaşık otuz saat uyumam gerekiyordu. Yanlış ismi mi söylemişim?

"Elise Levy. Neden işte olmadığını biliyor musun?" Bastırdım.

Simon çenesini kaşıdı. "Keşke yardım edebilseydim ama kimden bahsettiğinizi gerçekten bilmiyorum."

Boş masasını işaret ettim. "Elise. Her gün o masada oturan kadın. Nerede o?"

Rebecca saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Ne dediğini gerçekten anlamıyorum." Simon'a döndü. "Sen anlıyor musun?"

Omuz silkti. "Tek bir ipucu bile yok."

Anlamaya başladım. Kanımda şiddet yükseldi. Patrick'e Elise'in arkadaşları tarafından yapılan muamelenin aynısını bana yapıyorlardı.

Chicago.

"Bu kadar yeter," diye ısırđım. "İkinizin de kimin için çalıştđınızı unutmamanızı istiyorum. Kendi şirketimde bana saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim."

Rebecca çenesini kaldırdı. "İş arkadaşlarıyla tartışmadıkları için çalışanlarınızı tehdit etmenin uygun olduğunu düşünmüyorum."

Simon onunla kollarını birleştirdi. "Katılıyorum. Başka bir şey yoksa meşgulüz." Başka bir şey söylemeden yanımdan uzaklaştılar. Ama sonra, söyleyecek bir şey kalmadı. Çalışanlarıma yalvaracak durumda olmamalıydım.

kız arkadaşımın nerede olduğunu söylemek için.

Ve yine de.

Hangi cehennemdeydi?

Ofisime döndüğümde Renata'dan Elise'in doğrudan patronu Salma'ya sormasını istedim. Elise'in iki gün izin aldığını ve Pazartesi günü döneceğini bildirdi. Bana nerede olduğunu söylemedi.

Günün geri kalanını *bocalayarak* geçirdim. Konsantrasyonum bozulmuştu ve saatler geçtikçe göğsümdeki baskı daha da artıyordu.

Yapacak bir şeyim yokmuş gibi değildi. Kendi hayatıma attığım bombayı artık tam olarak kavrayamadığım için umursamıyordum.

Günü atlatmak için her şeyi yaptım. Ne kadar halsiz olsam ve buradan çıkıp Elise'i avlamak için ne kadar can atsam da, tüm dikkatimi olmasa da varlığını gerektiren telefonlar ve toplantılar vardı.

O akşam daireme girdiğimde göğsümde bir fil sürüsü tepiniyormuş gibi hissediyordum. Ayakkabılarımı tekmeleyerek yere bıraktım ve kravatımı boğazımdan çekip çıkardım.

Miles yemek masamdaydı, birkaç paket servis kutusu etrafa saçılmıştı. Sandalyeye çöktüğümde ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

onun karşısında.

"Eve erken gelmişsin," diye mırıldandı bir ağız dolusu lo mein yerken. "Nerede o?"

Sertçe yutkundu ve ağzını kâğıt peçeteyle sildi. "Şimdi mi soruyorsun?"

Parmaklarım masanın üzerinde esnedi. O biliyordu. "Bana nerede olduğunu söyle." "Onu arama zahmetine girdin mi? Ona kendin sordun mu?"

Telefonumu uyandırdım ve masaya doğru kaydardım. Telefonu eline aldı, cevapsız mesajlar zincirine gözlerini kısarak baktı, sonra telefonu yüzüstü bıraktı ve geri kaydardı.

"O buralarda değil." Gözlerimi sert bir bakışla karşıladı. "Benden alacağın tek şey bu. Eğer nerede olduğunu bilmeni isteseydi, sana söylerdi. Sanırım ondan ayrıldığından beri-"

Masayı tokatladım, görüş alanımın köşelerini siyah bir örtü kapladı. "Ondan ayrılmadım. Lanet olsun, ondan asla ayrılamazdım. Ayrılamazdım. -"

"Onu neredeyse iki hafta boyunca görmezden geldin Weston. Bunun doğru olması için 'seni terk ediyorum' demene gerek yok. İlişkiden çekildin ve bir ilişkinin var olması için iki kişi gerektiğinden, seninkinin bittiğini söyleyebilirim."

Sandalyemden fırladım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Siktir, siktir, siktir. Bu değil-"

"Yapmak istediğin şeyin bu olmadığını söyleme. Sen bir seçim yaptın ve o da her şeyini şirketine vermektir. Buna sahip çık, Westie. Sen busun."

Neler olduğunu açıklamak için ağzımı açtım ama siktir et. Miles orada çalışıyordu. Çok iyi biliyor olmalı.

"Her şeyimi Andes'e vermek zorundaydım. Başka bir seçenek yoktu."

Omuz silkti. "Pekâlâ. Hayatında hiç ciddi bir ilişki yaşamamış biri olarak burada oturup tavsiye verecek değilim."

Alaycı bir kahkaha attım. "Bunun için teşekkürler."

Elini kaldırdı. "Ama meslekten olmayan birinin bakış açısına göre, sen tam bir pisliksin."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Belki." Peçetesini topladı ve tabağının üzerine fırlattı. "Ama bir süredir burada kaldığımı biliyorum ve seni her gece yatağa yalnız girerken gördüm. Tüm bunlar olmadan önce kaç geceyi yalnız geçirdin? Sanırım hiç. Tahminimce Elise'le birlikteydin, sonra birdenbire, bum, büyük bir şey oldu ve onunla hiçbir şey yapmayacaksın."

"Ona dikkatimi dağıtamayacağımı söyledim-"

Miles yüzünü buruşturdu. "Evet, tekrar söylüyorum, uzman değilim ama kız arkadaşına dikkat dağıtıcı demek doğru değil. Ve ne var biliyor musun? Etrafta olmamasına sevindim. Eğer yaklaşım planın bu olsaydı, fena halde başarısız olurdun. Seni terk etmek istiyorum ve biliyorsun, ben senin kız arkadaşın değilim."

"Neden buradasın?" Elimin topuğunu alnıma bastırdım. "Gitmen gereken başka bir yer yok mu? Bir hafta dedim. Bundan çok daha fazlası oldu."

"Fark etmediğini sanıyordum." Masadan kalktı, tabaklarını topladı. "Merak etme, yakında gideceğim. O zaman hayatının aşkıyla baş başa kalabilirsin, Andes."

İki haftalık hayal kırıklığı ve bastırdığım tüm öfke, kendimi patlamaktan alıkoyamayana kadar kabardı. Bir an yemek masasının arkasında volta atıyordum. Bir saniye sonra kardeşimi duvara yaslamıştım, yumruğum yüzüne çarpmak için geriye kalkmıştı.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve bana daha net bir hedef göstermek istercesine çenesini kaldırdı.

"Kapa çeneni," diye tısladım. "Neden hep konuşmak zorundasın? Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ne gördüğümü biliyorum. Her şeyi berbat ediyorsun, peki ne için? Ne için, Weston?"

Ona doğru eğildim ve duvara doğru sertçe bastırdım. "Ne yapmamı isterdin? Şirketimin batmasına ve babam gibi kendinden başka kimseyi umursamayan tembel bir ayyaş olmama mı? Bu daha mı iyi olurdu?"

"Tek seçeneğiniz bu mu? Bir uç ya da diğeri? Her iki durumda da yalnız kalırsın." Beni üzerinden itti ve ellerini savunmak için kaldırarak geri çekildi. "Pislik gibi davranıp bana ellerini sürdüğün için, bana yaptırdığın pisliği temizleyebilirsiniz. Ben odama gidiyorum."

Tabakları ve yiyecekleri yere saçılmıştı. Onlara boş gözlerle baktım, Miles'ın veda konuşması kafamda çınlıyordu.

Her şekilde yalnız kalırsın.

Her şekilde yalnız kalırsın.

Her şekilde yalnız kalırsın.

Erişte ve pirinci süpürmek için süpürgeyi çıkardım ve Miles'ın haklı olduğunu kabul ettim. Babam gibi olmama çabalarımla onun kadar yıkıcı biri haline gelmiştim.

Şimdi ne olacak?

Elise'in yanına gidip beni affetmesi için yalvarabilirdim ama ellerim boştu ve verdiğim sözlerin artık hiçbir anlamı yoktu çünkü asla vermeyeceğime yemin ettiklerimi çoktan bozmuştum.

Bunu düşünmek bile içimi parçalıyordu ama Elise'in hayatında ben olmadan daha iyi olup olmadığını nasıl merak etmezdim?

Onu her zaman seçebilecek birini hak ediyordu. Belki de benim yokluğum ona bir iyilikti.

Bu dűřüncelerin hiçbiri bana doęru gelmiyordu ama bu onları daha az doęru yapmıyordu.

Spor salonuna gitmeyeli uzun zaman olmuştu. Cuma sabahı nihayet vakit bulmuştum. İçeri girdiğimde Luca şaşkınlıkla irkildi. Ona başımı salladım ve Elliot'ın ağırlık kaldırdığı yere doğru ilerledim.

Aynadan yaklaşmamı izledi. İfadesi okunmuyordu, bir dambılı göğsüne doğru kıvrılırken kasları esniyordu.

"Merhaba," diye selamladım onu. "Nasılsın?"

Ağırlığı rafa bıraktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Başım öne düştü, utanç omuzlarımda ağırlaştı.

Kızgındı ve haklıydı da.

Küçük kız kardeşine zarar verirdim. Onun yerinde olsaydım, kendimi paralardım.

Luca yanıma sokuldu. Sırtını aynalı duvara yaslayarak, elime bir ağırlık almamı izledi.

Çenesini kaldırdı. "Kendini deliğinden mi çıkarıyorsun?"

"şimdilik." Gözlerim ona kaydı. "ok uzun zaman oldu."

"Gazete okumadığım için bilemem."

"Milyarlarca dolarlık bir şirketi devralmak için sıradasınız. En azından finans bölümünü okumalısınız."

Kollarını kavuşturdu ve neşeli bir ses çıkardı. "Doğru. İyi tavsiye. Ben senden tek kelime duymadığım gerçeğinden bahsediyordum. İki hafta boyunca telsiz sessizliği tam bir saçmalık."

Ağırlığı rafa geri bıraktım. "Duyguların incindiyse özür dilerim-"

"Duygularım incinmedi. Önceliklerinle ilgilenmek için yeryüzünden çekilmene alışkınım. Sana herhangi bir duygusal destek için bağımlı olmadığım için kendimi şanslı sayıyorum çünkü rüzgarda bir bayrak gibi dalgalanıyor olurdum. Asıl mesele şu ki, *ben* senin için orada olurdum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ensemi avuçladım ve bir iç çektim. "Teşekkür ederim. Bunu biliyorum. Olayın ortasında destek almayı düşünmüyordum. Şimdi diğer taraftan çıkmaya başladık-"

"Sonunda geri kalanımızı hatırladın mı?" Başını iki yana salladı. "Elliot senden kesinlikle hoşnut değil."

İkimiz de spor salonuna baktık. Elliot koşu bandının üzerinde tüm gücüyle koşuyordu. Yüzündeki sert ifade ve omuzlarındaki gerginlik büyük olasılıkla kendini ne kadar zorladığıyla ilgili değildi.

"O ne biliyor?"

"Elise'den ayrıldığını-"

"Ondan ben ayrılmadım." Miles'ın sözleri düşüncelerimin önüne geçti. Kendimi geri çekmiştim. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "İlişkimizi resmen bitirmedik. Ben bitirmek istemiyorum."

"Vay canına." Başını çevirdi, bakışları odaklanmamıştı. "Akıllı, başarılı bir adama göre gerçekten de beceriksiz bir aptalsın. Onu terk ettin ve lanet olası kalbini kırdın. Bununla hiç yüzleştin mi?"

Kalbim kaburgalarımın çarptı. Ama bu öfke değildi. Çaresizlikle karışık bir panik dalgası içime çarptı.

"Niyetim bu değildi. Düşünmedim-" "Hayır, ne düşündüğünü biliyorum."

Söylemedi ama ikimiz de düşüncelerimin nerede yattığını biliyorduk.

"Nasıl farklı olacağımı bilmiyorum." Kesin ve ham gerçek buydu. Uzun zamandır tüm kimliğim buydu, değişmek inanılmaz derecede ürkütücüydü.

Ama alternatifi, yani Elise'i sonsuza dek kaybetmek kabul edilemezdi. Ve bunu çoktan yapmış olabilirdim.

"O zaman bir yolunu bulmalısın. Bu noktada, sadece Elise'i kaybetmediniz.

O nereye giderse, Elliot da oraya gider."

Luca bu veda cümlesiyle birlikte koşu bantlarına doğru ilerledi.

Düşünmem gereken çok şey vardı. Elise'le işleri yoluna koymak için bir şansım olsun istiyorsam ciddi değişiklikler yapmalıydım. Ve Elliot'la, bu konuda.

Marisol'un evlilik fikrimi reddettiğinde bana söyledikleri o zaman gülünç gelmişti ama şimdi çok güçlü bir etki yarattı. Andes'le kurduğum ilişkiden gurur duyuyor ve onu seviyordum ama Elise'e olan aşkımla kıyaslandığında biri diğerinin yanına bile yaklaşamıyordu.

Elise'di. Her zaman Elise'di.

Hala onun için yeterince iyi olduğuma ikna olmamıştım ama hayatımdaki diğer her şeyi kaybedip sadece ona sahip olsaydım, kesinlikle her şeye sahip olacağıma emindim.

Yapacak çok işim vardı. Neyse ki iş, iyi olduğum tek şeydi.

BölümI kırk yedi

Elise

WYOMING'E GİTMEK DOĞRU KARARDI.

Hâlâ hayati bir parçam solmuş gibi hissediyordum ama oradayken bu kayba odaklanacak vaktim yoktu. Çiftlik sadece bir çiftlik değil, lüks bir tatil yeri idi. Saoirse ve ben atları fırçalamadığımız ve yeni doğan buzağları sevmediğimiz zamanlarda masaj ve spa uygulamaları yaptırıyorduk. Sonra kardeşi Lock ve eşi Elena'yı ziyaret ettik. Her yerde olan, eğlenceli ve şımarık iki çocukları vardı.

Dehşet ancak Denver'a indiğimizde geri döndü.

O yanım hâlâ solgundu. Kalbim o kadar çok ağrıyordu ki, göğsüme dokunmaya devam ettim, yumuşak olmasını bekliyordum, ama bu ağrı derinlerdeydi.

Kendime en azından en kötüsünün geride kaldığını söyledim. Tekrar reddedilemezdim. Bu zaten olmuştu.

Artık hayatıma devam etmek üzereydim.

Başka seçeneğim yoktu.

Resepsiyon masasının önünden geçerken Rebecca beni kendine özgü bir tavırla karşıladı. Ona çizmelerinden başka bir şey giymeyen ve şapkalarıyla aletlerini örten kovboyların olduğu bir kartpostal getirmişt看. Bana bunun devam ettiğini söyledi.

Sam'in yeni keşfettiği kovboy sapkınlığını anlayıp, ona bir kaç pantolon alması için.

Aptalca bir şekilde her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm ama masama oturduğumda yanıldığımı anladım.

Tek bir post-it.

Zehirli iğne yastığı tüyleri olan kabarık beyaz tırtıllar kadar zararsız.

Kalemimle ittim. O şeyi masamda istemiyordum.

Ama yerinden kıpırdamıyordu ve gözlerim sarı kâğıt karesi üzerinde keskin bir kabartmayla duran düzgünce yazılmış siyah yazıdan kaçmıyordu.

Bir araştırma, çiftlerin kalp atışlarının birlikte olduklarında senkronize olduğunu gösterdi.

Sensiz uyumsuz olmama şaşmamalı.

Seni seviyorum.

Bu da neydi böyle?

Gözlerimden yaşlar fışkırdı. Dökülmelerini engellemek için dişlerim alt dudağıma gömüldü.

Notu buruşturdum ve çöpe attım. Ama masamın altındaki küçük kutuda olması çok yakındı, bu yüzden hepsini aldım, dinlenme odasına taşıdım ve çöpümü oradaki kutuya attım. Sonra masama geri döndüm ve bilgisayarımı açtım.

Bu saçmalığa bir e-posta yanıtı yazarken ellerim titriyordu.

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Weston,

Lütfen Andes'le ilgili olmadığı sürece masama bir şey bırakmayın. Kişisel meseleleri ofise taşımak hiç profesyonelce değil. Tepkilerinizi saklayabileceğiniz bir ofis lüksünüz var. İş arkadaşlarımla ortasında oturmuş, beni fiilen öldüren patronumdan gelen bir *aşk notunu* okumak zorunda kalıyorum.

Bu adil değil ve böyle devam ederse Andes'te çalışmak benim için savunulamaz hale gelecek.

• Elise

Birkaç dakika boyunca e-postaya baktım, midem deli gibi çalkalanıyordu. Sonra derin bir nefes aldım ve hepsini sildim. Eğer aramızdaki iletişimi açarsam, bunu devam etmek için bir izin olarak algılayacaktı ve ben bunu istemiyordum.

Weston'ın şu anda ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benimle bir ilişki içinde olamayacağını açıkça belirtmişti. Gerçekten bunun her şeyin sonu olacağını düşünmüştüm. Ama ben Wyoming'deyken bana durmadan mesaj atıyordu. Saoirse sonunda telefonumu elimden almıştı.

Tüm bu düşünceler daha sonra, evde bir kadeh şarap ve Saoirse ile hayal kırıklıklarımızı evrene haykırmak için saklanacaktı. Derin bir nefes daha aldım ve her şeyi bir kenara bıraktım.

Öğlene kadar her şey yolunda gidiyordu. Midem gurulduyor, Simon ve Rebecca'yı öğle yemeğine götürme zamanının geldiğini haber veriyordu. Bilgisayarımı kapatmadan ya da herhangi bir hamle yapmadan, asansörün uzaktan gelen sesi beynimin *uçuş* vaktinin geldiğini söyleyen kısmına bir kurşun gibi saplandı.

Birkaç dakika sonra Weston Aldrich yaratıcı kata doğru adım attı. Uzun, zayıf bacakları onu bana doğru o kadar hızlı taşıyordu ki kendimi onun varlığına hazırlayamamıştım.

Masamın önünde durdu, parmak uçlarını masanın kenarına bastırdı. "Merhaba, Elise."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, omzunun üzerinden bir yere odaklanmıştım. "Merhaba." "Bugün öğle yemeğinde bana katılır mısın diye merak ediyordum."

O kadar şiddetli irkildim ki bana tokat atmış bile olabilirdi. "Ne?" Hırıldadım.

"Seninle öğle yemeği yemek istiyorum. Bana katılacak mısın? Rezervasyon yaptırdım.

."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. İlgilenmiyorum."

Kıpırdamadan durdu, parmaklarının uçları onlara yaslandığı için bembeyaz olmuştu.

"Lütfen."

Bunu yapan onun güçlü yalvarışıydı. Sonunda gözlerimi zorla onunkilere diktim. Bu bir hataydı. İstirabım bana geri yansıyor ve bu hiç mantıklı değildi. Bunu o seçmişti. Neden buradaydı ve bu durum benim için olduğu kadar onun için de işkenceymiş gibi davranıyordu?

Ona öğle yemeği götürmeye çalıştığımda bana söylediği şeyi ona geri fırlatabilirdim. Acımasız ve kaba davranabilir, buraya gelerek zamanını boşa harcadığını ve sadece araması gerektiğini söyleyebilirdim.

Ama acı çektiğim için kendime saldırmama asla izin vermezdim. Elaine acısını kirpi iğnesi gibi takmıştı. Annem olmak en kötü kabusumdu. Weston beni ona dönüştürmeyecekti.

"Kapanış mı istiyorsun? Sana bu konudaki fikrimi söyledim." A r a m ı z d a bir ileri bir geri hareket ettim. "Şu anda yaptığın şey sadece

devam etme sürecini uzatıyor. Birbirimizi görmemize gerek yok. Ben istemiyorum."

Avuçlarını masamın üzerine bastırdı ve öne doğru eğildi, sesi alçak ve acildi. "Kimse yoluna devam etmiyor, Elise."

Nefesim kesildi ama kendimi tuttum. "Bu çok uygunsuz."

"Benimle gel."

"Hayır."

Ürperdi. Omuzları titredi ve gözleri birkaç saniyeliğine kapandı. Bu hissi anlıyordum. Haftalardır bu duyguyu yaşıyordum.

"Bu gece o zaman."

Yalvarışları içimi en keskin bıçak gibi keserken bile kararlı durdum.

"Hayır, Weston."

Konuşmak için ağzını açtı, sanırım yalvarmak için, ama Simon ve Rebecca onun yanına doluştular ve Simon dirseğiyle Weston'ın yan tarafını dürttü.

"Gitmeye hazır mısın, Lise?" Rebecca cıvıladı. "Bugün öğle yemeği benden, aşkım," diye ekledi Simon.

Diğer her şeyi geride bırakarak telefonumu aldım ve sandalyemden fırladım. "Ben hazırım."

Weston'ı masamın yanında bıraktım ama onun kederli ifadesini yakalamadan önce değil.

O ne yapıyordu? Ve neden şimdi, her şeyden sonra?

Evde beni iki buket pembe çiçek bekliyordu. Önce onlara, sonra da Saoirse'ye kaşlarımı çattım. "İki mi? Gerçekten mi?"

"Aslında" -küçük buketten bir kart kopardı- "bu benim. Şöyle yazıyor: *'Saoirse'ye. Ben ilgilenmezken kızım ile ilgilendiğin için teşekkürler. Senin de çiçekleri sevdiğini duydum. Keyfini çıkar.'* Yani, evet. Weston beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor."

"Taraflar var mı?"

Omuz silkti. "Sanırım bu sana bağlı. Şimdi kendini düşmanın gibi mi hissediyor?"

"Sanki bir yabancıymış gibi hissediyorum." Gözlerimi kısarak atamayacağım kadar güzel olan çiçeklere baktım. "Kartı okumuyorum."

"Okumamı ister misin?"

"Hayır. Evet." Karta uzandı. Kolundan tutup onu durdurdum. "Hayır. Ondan artık 'seni seviyorum' istemiyorum. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

"Bir anlamı var."

Gözlerimi ona diktim. "Bir buket ve sen onun tarafında mısın?"

"Taraf diye bir şey yok sanıyordum."

Gülmek zorunda kaldım. "Şu anda ne olduğunu bile anlamıyorum. Neden bize çiçek gönderiyor?"

Bir omzunu kaldırdı. "Bunu öğrenmenin tek yolu onunla konuşmak. En azından onun hakkında ne düşündüğünü söylemek istemez misin?"

"Hayır, istemiyorum. Bu benim için yaraları deşmekten başka bir işe yaramaz. Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum."

Alt dudağım titremeye başladı ve içimi bir umutsuzluk dalgası kapladı. Buna alışmak için zamanım olmuştu ama yine de sonumuzu aklıma sığdıramadığım anlar oluyordu. Bu da o zamanlardan biriydi. Bunun korkunç bir rüya olduğunu ve Weston'ın yanında uyanacağımı umuyordum. Bana sarılır ve hiçbir şeyi bana tercih etmeyeceğine dair güvence verirdi.

Böyle bir şey olmayacaktı. Seçimi çoktan yapmıştı.

Bölüm Th rty-e ghtII

Elise

WESTON HER YERDEYDI.

Masama bir post-it daha bıraktı. Bu da aynı derecede iç burkucuydu.

Baader-Meinhof fenomeni, ilk kez fark ettiğiniz bir şeyin her yerde

"görünmeye" başladığı bir frekans yanılsamasıdır.

Senin hakkında hiçbir yanılsama içinde değilim. Düştüğüm andan itibaren, sen benim

Bak.

Bu yeterince kötü olurdu ama Weston kendini işine adanmış biriydi. Andes krizden çıkmaya başladığından beri beni takip etmek için zamanı olduğunu düşündüm ve masamın karşısında bulunan ortak çalışma masasına yerleşti.

İçeri girdiğimde beni selamlamış, notunu okumamı izlemiş ve notu yırtıp mola alanındaki çöp kutusuna attığımda irkilmişti.

Öğle yemeği saatinde masama yaklaştı ve alçak, özel bir ses tonuyla konuştu. "Bugün benimle öğle yemeği yer misin?"

Parmaklarım klavyemde duraksamadı. Monitörüm hiç bu kadar ilginç olmamıştı.

"Hayır."

"Lütfen."

"Cevap değişmeyecek."

"Konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır."

Etrafımın hiç bu kadar farkında olmamıştım. Weston ve ben ilişkimizi yüksek sesle dile getirmemiştik ama o da bunu bir sır olarak saklamamıştı. Çoğunlukla, iş arkadaşlarımla birlikte olduğumuza dair bir fikri vardı. şimdi, hepsi bu ilişkinin sonuçlarını izleyeceklerdi.

"Elise. Yapamazsın-"

"Yapabilirim." Sonunda gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarıyla karşılaşmadım ama ona uzun uzun baktım. Bir zamanlar ona en sevdiğim takım olduğunu söylediğim lacivert takım elbiseyi giyyordu. Bunun tesadüf olma ihtimali yoktu. Weston çok kasıtlıydı.

Çenesindeki kalın kılları ovuşturdu. "Bana hayaletlik yapıyorsun. şte bu yüzden. Bunu yapmayacağını söylemiştin."

Suçlaması karşısında keskin bir nefes aldım. Bunu bana söyleyemezdi. Burada haksızlığa uğrayan o değildi. Ben onun hareketlerine tepki göstermiştim.

"Önce sen beni hayal kırıklığına uğrattın, Weston."

Masamdan kalktım ve onun yanından geçtim. Burada kalmamın imkânı yoktu. Asansörle kafeteryaya inerken, Weston geri adım atmazsa Andes'te hiç kalamayabileceğimi düşündüm. Chicago'daki çıkmaz işimi *buna* tercih ederdim.

Ben yediye döndüğümde Weston gitmişti ama bana bir şey bırakmıştı: plastik ambalaj içinde dereotu turşusu mızrağı ve bir not

"Bu ögle yemeğimle birlikte geldi. Boşa gitmesine izin verme. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum."

Lanet turşuyu yedim.

Sonra ağlamak için banyoya saklanmak zorunda kaldım.

Ağladığım sadece bir turşu değildi. Geçmişimizi hatırlatan bir şeydi. Bana sonsuza dek turşularını vermişti. Weston o kadar uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı ki, onunla bağlarımı gerçekten koparma ihtimali beni üzüntüye boğdu.

O anlarda bocaladım. Onu dinlemek çok mu kötü olurdu? Belli ki üzgündü. Doğru kelimeleri söylerse, onu geri alabilirdim ve içimdeki bu sefil boşluk onunla dolabilirdi.

Ama bir dahaki sefere Andes'in ona ihtiyacı olduğunda ne olacaktı? Bunu tekrar nasıl yaşayabilirdim?

Cevap kolaydı. Yapamazdım.

Gözyaşlarımı kuruladım ve Weston Aldrich'i unutmak için çalışmaya devam etmeye yeni karar vermiş bir halde masama geri döndüm.

İşi kolaylaştırmıyordu. Weston sonraki birkaç günün en azından bir kısmında ortak çalışma masasında çalıştı, beni her gün ögle yemeğine davet etti ve bana sevgi notları bıraktı. Eve daha fazla çiçek geldi. Konuşmak için

yalvardı. Ona hayır dedim. Notlarını yırtıp attım, çiçeklerini Saoirse'nin odasına tıktım. Bana her gelişinde, kalbimin etrafındaki taş kalınlaştı. Bunu yapmak zorundaydım. Kendimi korumasaydım, beni ele geçirecekti. O

zaman

Weston'a geldiğimde güçlü değildim.

Perşembe günü masama döndüğümde beni bekleyen bir hediye çantası vardı. Kâğıt mendili kenara iterek içindekilere baktım ve kaşlarımı çattım.

Boş bir kavanoz.

Tamam. Kafa

kariştırıcı.

Yanında bıraktığı notu okumak için sandalyeme oturdum.

Kavanozları kalpleriyle birlikte sakladığım bir raf var. Her zaman kalpleri alırım. Onları çürümeye bırakmak nedense yanlış geliyor.

Benim ahlakım bana ait. Beni yargılama.

Daha önce, ona kendi kavanozunu vermiştim. Bana nedenini sordu. Ona rafa koymasını söyledim. Ne zaman isterse kalbimi göğsümden çıkarıp kavanozuna koyabilir. Ne de olsa kalbim onun.

Bu sözlerin nereden geldiğini yavaş yavaş anladım: Weston'la seyahatimizden eve dönerken okuduğum kitaptan.

İlk kez aşık olan bir seri katil hakkında karanlık bir romandı. Ona kalbinin kendisine ait olduğunu söylediğinde bayılmışım.

Ama Weston nereden biliyordu?

O konuşmadan bir süre önce kulağıma ılık bir nefes dokundu. "Eğer o çılgın insanlar mutlu sona ulaşıyorsa, biz de ulaşmalıyız."

Kulağıma fısıldadıktan sonra geri çekildi ve yanıma doğru ilerledi, yüz yüze gelmek için üzerime eğildi.

"Kitabımı okudun mu?"

Başını salladı. "Kafanın içinde olup biten her şeyi bilmek istiyorum. Bu karanlıktı, bebeğim."

"Ben-" Tatlı ve düşünceli olamazdı. Bunun için artık çok geçti. İşimiz bitmişken şimdi büyük silahları çekmek her açıdan haksızlıktı. "Şu anda kafamın içinde neler olup bittiğini bilmek istediğini sanmıyorum Weston."

Cinayet

. Ölüm.

Öldürün.

Kalp
kırıklığı.

"Ben istiyorum. Her kızgın, hırpalanmış düşünceyi istiyorum. Hangi kısımları hedef alacağımı bilmezsem nasıl düzeltebilirim?"

"Yapamazsın. Lütfen git. Bunu burada yapamam."

Eğer durmazsa, ağlardım ve işte bir ağlama krizi yıllarca yeterdi.

"Tamam." Parmakları saçlarımı okşadı. "Seni seviyorum, Elise." Ürperdim ama ağzımı kapalı tuttum.

Kavanozun kapağına vurdu. "Ne de olsa kalbim senin."

Sonra sanki bana kalbini koymam için bir kavanoz vermemiş gibi uzaklaştı. Sanki beni her gün mahvetmeye devam etmiyormuş gibi.

Haftayı atlattım. Zar zor. Cuma günü, Weston'ın işbirliği masasında göze çarpan yokluğuyla kuzu gibi geldi.

Bir not vardı tabii ki.

Ruh eşi kavramını Platon'un icat ettiğini söylerler.

Bence ailen benimkini icat etti.

Bir nedenden ötürü - üzerinde durmama izin vermediğim bir nedenden ötürü - bunu yırtıp atmayı kendime yediremedim. Çekmeceme tıktım. Ne yazık ki aklımdan da çıkaramadım.

Ruh eşim.

Onun ruh eşi olduğumu düşünüyordu.

Mutlu sonlar için aşk romanları okuyan, ruh eşleri ve sonsuza dek mutlu sonlar gibi şeylere inanan bir kız olduğumu biliyordu. Bana ruh eşi demesi acımasızcaydı. Kalbimi çevreleyen kalın duvara doğrudan bir darbe.

Miles en savunmasız olduğum anda yanıma uğradı. Masama tünemek yerine bir sandalye çekti ve tam yanıma oturdu.

"Nasıl gidiyor, Lisie?"

"Kardeşin bana işkence ediyor. Sen nasılsın?"

İçinden güldü. "Teselli olacaksa, bütün hafta duvarlara tırmandı."

"Bu beni teselli etmiyor. Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Evet, anlıyorum." Dirseğini masama yasladı. "Başka bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Monitöründen uzaklaştım. "Tabii. Bana nasıl olduğunu anlatır mısın? Evin taşınmaya hazır mı?"

"Evim tam bir para çukuru. Neden aldığımı bilmiyorum. Pek ev insanı sayılmam. Sadece namuslu bir yetişkinin yapacağı bir şey gibi geldi."

"O zaman sat."

Kaşları düştü. "Kulağa yargılayıcı bile gelmedi."

"Öyle değildi. Açıkçası emlak konusunda uzman değilim ama işler yolunda gitmediğinde zararın neresinden dönülürse kârdır."

Öfkelendi. "Bu senin tek kişilik kusurun."

"Ne?"

"Kes ve kaç. İşler kötüye gittiğinde savaşmak yerine barışyorsun. Bu çok komik çünkü eskiden tanıdığım herkesten daha cesur olduğunu düşünürdüm. Şimdi fark ediyorum ki sen de en az bizim kadar korkuyorsun."

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum. Bunca yıl sonra bile Miles gerçekten de en hassas yerlerime nişan alabiliyordu. Bu sefer beni incitmeye çalışmadığından oldukça emindim.

"Cesur olduğumu hiç söylemedim." Oh, harika. Sesim bile bana ihanet etti, kalın ve hışırtılı çıktı.

"Kahretsin." Elimi avucunun içine aldı. "Özür dilerim. Hâlâ harika olduğunu düşünüyorum Lisie.

Sadece hata yapabileceğinizi bilmenin rahatlatıcı olduğunu söylüyorum."

Elimi tutmasına izin verdim, bu da titrek duygusal durumum hakkında çok şey söylüyordu. "Weston'ı terk ederek her şeyi berbat ettiğimi düşünüyorsun.

beni ilk terk eden o olsa bile."

Başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. "Bunların hiçbirini söylemiyorum. Onunla konuşmamana şaşırdım. Bu bana korku gibi geliyor ama ben ne bilirim ki?"

Fısıldamak için ona yaklaştım. "Korkuyorum Miles. Onu affetmenin bir yolunu bulabilsem bile, bunu bana bir daha yapmayacağına nasıl güvenebilirim? Bazen korkuyla hareket etmek iyi bir şeydir. Doğa bize korkuyu kendimizi tehlikelerden korumamız için verdi."

"Doğru noktalara değiniyorsunuz. Korkularınızı yenmek için de söylenecek bir şey var. Birkaç mağara adamı canlı canlı yanma korkularını yenmeseydi ateşimiz olmazdı. Karanlıkta yaşamayı mı tercih ederdin, Lisie? Ben etmezdim."

Kendime biraz alan açarak geri çekildim. "Senin hakkında konuşacağımızı sanıyordum."

Bir omzunu kaldırdı. "Aklıma sürekli en sevdiğim çift geldiği için beni suçlayamazsın."

Gözlerimi devirdim. "Neden emlak sahibi olman ve yetişkin moduna uyman gerektiğini düşündüğün hakkında konuşalım. Bu da ne demek oluyor?"

Ağzının kenarları bir sırtışı dönuştü. "Şimdi de bana psikanaliz mi yapıyorsun?"

Omuz silkişini taklit ettim. "Adil olan adildir."

"Hayır, Lisie, tüm nevrozlarım için vaktin yok. Ezik bir baba ve aşırı başarılı bir erkek kardeşle büyümek beni tembel ama hırslı bir erkek karışımı haline getirdi."

E-posta bildirimimden gelen sessiz cıvıltıyla otomatik bir tepki olarak fareme uzandım ve mesajın acilen ilgilenmem gereken bir şey olup olmadığını kontrol etmek için Miles'tan gözümü ayırdım. Adres yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

"Oh, kahretsin. Bu senin eski sevgilin mi?" Miles bana doğru eğildi, göğsü omzuma baskı yapıyordu. "Ne istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

Konu satırında *açıklamam* yazıyordu. Görünüşe göre Patrick kendini açıklamak istiyordu ve onu her yerde engellediğim için iş e-postamı bulmuştu.

"Tıkla. Bakalım bu salak ne diyecek?" Ona dirsek attım. "Git başımdan."

Kolumdan çekiştirerek beni kendisine doğru döndürdü. "Hey, şaka yapıyorum."

Ekranımda Patrick'in adına baktım. Bu bir şaka olmalıydı. Bütün haftayı Weston'dan kaçarak geçirmiştım ve şimdi de diğer eski sevgilim alanımı işgal ediyordu. Ne zaman bitmişti?

"Biliyorum." Alnımı avuçladım. "Bunu neden gönderdiğini anlamıyorum." "Sanırım okuyana kadar bilemeyeceksin."

Gözlerimi ona kaydırdım. Beni ihtiyatla izliyordu. "Ya beni incitmesinin nedeni artık önemli değilse?"

"Öyle değil mi?"

Dudaklarım o kadar kurumuştı ki onları yalamak işe yaramadı.

"Bilmiyorum."

Sonunda Miles beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Patrick'in e-postası gelen kutumda bir mayın gibi duruyordu. Eğer tıklarsam, etkisiz hale gelebilirdi... ya da patlayabilirdi.

yüzümde.

Günün geri kalanında bu konuyu düşünmemek için kendimi zorladım. Ancak saat beş yaklaştığında, bu kez kararlılıkla gelen kutuma yeniden bakmaya başladım.

Gözlerimi sıkarak tıkladım.

Bölüm I rty-nI ne

Weston

Kime:

westonaldrich@andesinc.com

Kimden:

eliselevy@andesinc.com

Weston,

Vaktiniz varsa, konuşmak isterim. Bu akşam altıda çatıda buluşalım mı?

Eğer bu işe yaramazsa, lütfen ne zaman yarayacağını bana bildirin.

-Elise

Neredeyse kaçıırıyordum. O gün için toparlanma sürecindeydim ve içimden bir ses gelen kutumu son bir kez kontrol etmemi söyledi.

İşte oradaydı.

Elise bir hafta boyunca beni oyaladıktan sonra onunla konuşmam için bana bir fırsat verecekti. Bunu neden yaptığını anlamadığımdan değil. Kendini benden uzak tutmak için her türlü hakka sahipti. Ama bu onsuz tamamen yoksun kalmadığım anlamına gelmiyordu.

Binamızın çatı katına on beş dakika erken çıktım. Tam zamanında geldi ve ben de daha önce oturduğumuz masadaki sandalyemden kalktım.

doğum gününde. Bakışları omzumun etrafında bir yere indi. Benimkiler ona olan açgözlülüğümle her yerde dolaştı.

Chicago tişörtü giymişti ve bunun ince bir tehdit olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Daha önce bir kez ülkenin öbür ucuna taşınmıştı, bunu tekrar yapabiliirdi. Muhtemelen ilk tişörtü seçmişti ve ben de her şeyi fazla düşünüyordum, ama ben bu hale gelmiştim.

Onun için bir deli.

"Sana bira getirdim." Masanın üzerindeki terlemiş şişeyi işaret ettim. "Eğer istersen."

"Elbette. Teşekkürler." Masanın sonundaki sandalyesine kaydı. Ben de onun sağındaki sandalyemi geri aldım. İçeri girdiğimde dizlerimiz birbirine değdi. O da kendi dizlerini çekti.

Başparmağının tırnağı şişenin üzerindeki etikete battı. Benimkini iki elimin arasında tuttum, yavaş ve sıkı daireler çizerek döndürdüm.

İçimde dolaşan panik ve korku yüzünden nabzım düzensiz dalgalar halinde atıyordu.

"Nasılsın?" diye sordum.

Yumuşak bir şekilde ofladı. "Uzun bir hafta oldu." "Uzun birkaç hafta."

"Evet." Birasından başını kaldırıp baktı, hâlâ göz teması kurmuyordu. "Andes... iyi olacak mı?"

Gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Benimkilerin ikizleri. Güzel, hatta çarpıcı görünüyordu ama üzgündü. Çok üzgün. Bunu ona ben yapmıştım. İçindeki güneş ışığını emmiş, onu soğuk ve sönük bırakmıştım.

"Evet, perde arkasında hala pek çok şey oluyor ama EPA soruşturması düşürülüyor, bu da büyük bir rahatlama." Bundan çok daha fazlası vardı

Ama Elise ile Andes hakkında konuşarak bu zamanı boşa harcamak istemedim.

"Bu gerçekten çok iyi." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve nefes verdi. "Bugün Patrick'ten bir e-posta aldım."

Kıpırdamadan durdum. "Öyle mi? Ne söylemek zorunda kaldı?" "Bilmiyorum. Okumamaya karar verdim."

"Öyle mi?"

Burada ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk içgüdüm BT'yi aramak ve Patrick'i sunucularımızdan engellemelerini sağlamaktı. İkincisi ise gelen kutusuna girip o haki giyen orospu çocuğunun kız *arkadaşıma* göndermeye cüret ettiği şeyi okumaktı.

Sonunda sessiz olmaya ve onun konuşmasına izin vermeye karar verdim.

"Miles'ın doğum günümde bana neden zorbalık yaptığını sorduğunda söylediklerini düşünüyordum. İnsanların yaptıkları ve sonunda pişman oldukları kötü şeyler için bazen iyi bir neden olmadığını söylemişti. Patrick'in e-postasını okumayı düşünürken, bana Miles'ın yaptığından daha mantıklı gelecek bir açıklama yapamayacağını fark ettim. Onun açıklamasına *ihtiyacım* yok. Yaptığı şey hakkında hissettiklerimde bir fark yaratmayacak."

Onun şişesinin etiketi neredeyse koparılmıştı. Benimki neredeyse boştu, acılık dilimi kaplamıştı.

Elise'den önce kendimi hiç kıskanç bir adam olarak düşünmemiştim. Şimdi anlıyordum ki bunun nedeni, ona ait olduğum gibi ait olduğum bir kadınla hiç birlikte olmamış olmamdı. Ben onundum, bu da onun da benim olduğu anlamına geliyordu. Zihnim daha azını kabul etmiyordu. Bu yüzden Patrick ve hatta kardeşim hakkında duyduklarım kara tahtaya çakılmış çiviler gibiydi.

Bu düşünceler mantıksızdı ve bunlarla başa çıkmak bana düşerdi. Ona tanıştığı her erkeği hafızasından silip atmasını emredecek konumda değildim. Yine de, mükemmel bir dünyada, yapacağım şey buydu.

Kafamda dolaşan düşüncelerin hiçbiri, öyle olsam bile Elise'i bir şans daha verebileceği bir adam olduğuma ikna edemezdi. Yüzde yüz emin olduğum tek şey vardı: Her zaman Elise'i seçecektim.

Onun konuşma, benim de dinleme zamanım gelmişti. Söyleyecek daha çok şeyi vardı.

Öne doğru eğildim, aramıza koyduğu boşluğun birkaç santimini çaldım. Kesik kesik bir nefes çekti.

"Ama senden bir açıklama bekliyorum Weston. Beni nasıl kenara itebildiğini anlatmanı istiyorum. Ben ofise girdikten iki dakika sonra Renata'ya beni ofisinden atmasını emrettiğinde ne hissettin? Bana söylemeden Kaliforniya'ya uçarken ne düşünüyordun? Gecenin bir yarısı yatağıma girip beni becerdiğinde beni terk ettiğini biliyor muydun? Bana bunu açıklamayı istiyorum çünkü bunların hiçbirini nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

Yanaklarındaki öfkeli kızarıklık akşamın alçak ışığında görülebiliyordu.

Göğsüme öyle bir saplandı ki avuçlarımı masaya dayayarak öne doğru eğildim. Açıklamam için bana söz hakkı veriyordu ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Onu incittiğim onca şey için nasıl sebep gösterebilirdim ki? O şeyleri yaptığımı inkâr edemezdim ve onları güzelleştiremezdim.

"Seni asla terk etmek istemedim, Elise. Ne o gece sana geldiğimde, ne de hiçbir zaman."

Kaşlarının arasında bir çukur açıldı. "Ama sen yaptın."

Bu konuda onunla tartışmak istedim ama haklıydı. *Kasıtlı* ya da değil, ben onu terk etti.

"Ben yaptım. Senden geri çekildim. Bu yapmaya karar verdiğim bir şey değildi ama bu yaptığım gerçeğini değiştirmez. Senden önce hiç kimseye Andes'ten daha fazla öncelik vermedim, vermek de istemedim."

Vücudunu bir ürperti kapladı. "İnanın bana, biliyorum."

"Biliyorum bebeğim. Bunu bilmen beni öldürüyor." Düşüncelerimi toparlamak için kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdum. "Bana öğle yemeği getirdiğin o gün, seni gördüğüm anda tek yapmak istediğim içine düşmektir. Mesafemi koruyarak kendimi sabit tutuyordum ama sen karşımdayken başka bir şey düşünmem imkânsız."

"Yine de beni gönderdin."

"Kıt kanaat geçiniyordum, Elise. şirketim etrafımda parçalanıyordu ve sen ofisime girdiğinde senden başka hiçbir şey umurumda değildi. O zamanlar bu benim için bir seçenek olamazdı. Umurumda olmalıydı. Bu yüzden Renata'dan ziyaretçi istemedim. Seni görmek istemediğimden değil. Tek istediğim seni görmektir."

Elindeki şişeyi masaya çarptı. "O zaman bunu söylemeliydin. Bana ne hissettiğini söylemeliydin. 'Elise, seni o kadar çok seviyorum ki sen yanımdayken dikkatim dağılıyor, bu yüzden bu krizle başa çıkarken senden uzak durmam gerekiyor' deseydin, sabırlı olurdum. Eğer *bir şey* söyleseydin, seni desteklerdim. Bir ilişkide bunu yaparsın. Ama sen öyle yapmadın. Senin yaptığın bu değildi. Tek bir uyarı bile yapmadan dünyamdan çekip gittin. *Onunla* Kaliforniya'ya uçtun.

."

"O benim için hiçbir şey. Bunu anlamayı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, içimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım.

Damarlar.

"Şehri terk ettiğimi öğrendiğinde ne hissettin? Patrick'e olan hislerimin çoktan bittiğini sana defalarca söylememe rağmen ona gidip gitmediğimi merak ettin mi?"

Elim ağır bir şekilde yanıma düştü. Gözleri sonunda benimkilerin üzerindeydi, parlıyordu ama sabitti. Meydan okuma çok açıktı. Beni yakalamıştı.

"Parçalanıyormuşum gibi hissettim. Kimse bana nerede olduğunu söylemedi. Hâlâ da bilmiyorum."

Ona gidip gitmediğini sormak dilimin *ucundaydı* ama bu isteğimi geri çektim. Ona gitmemişti. Bunu biliyordum. Ama Elise söz konusu olduğunda, mantık ve akıl pencereden uçup gidiyordu.

"O zaman kapını çaldığımda Miles bana tek kelime etmeden ülkeyi terk ettiğini söylediğinde neler hissettiğimi anlayabilirsin. Bana acıdı Weston. Bana bu kadar kötü davrandığın için kardeşin benim için üzüldü."

Bir yumruk daha. Her birini hak etmişim. Bu çatıya çıkmadan önce her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ama güzel kızımı bu halde, haklı öfkesi içinde perişan görmek bana bunun kabul ettiğimden çok daha kötü olduğunu gösterdi.

"Özür
dilerim."

"Artık çok
geç."

"Seni seviyorum, Elise. Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum. Seni Andes'in etrafına sığdırmaya çalıştım ama Andes'i senin etrafına sığdırmalıydim."

Açık sözlülüğüm karşısında şaşkınlıkla başını geriye doğru salladı.

"Yaptığın tam olarak buydu. Şirketiniz hayatınızın aşkı. Bununla asla rekabet edemezdin ve etmemeliydin."

"Bu kesinlikle doğru değil. Sen benim hayatımın aşkıydın."

Arkasını döndü, başını sallayarak bana inanmadığını söyledi.

Bana inanması için hiçbir şey yapmamıştım, yani bu mantıklı.

"Ben on bir yaşındayken babam etrafta dolanıp durmaktan sıkıldı ve Denver merkezli bir kamp malzemeleri şirketini satın aldı. Çok büyük bir iş değildi, Andes ölçeğinde de değildi ama birkaç yüz kişiyi istihdam ediyorlardı. Bir yıl içinde" -parmaklarımı şıklattım- "babam sorumluluk sahibi olmaktan ve sorumluluk almaktan sıkıldı. Şirketi parçalara ayırdı ve aslında hurdaya sattı. Tüm o insanlar işlerini kaybetti ve iyi bir iş neredeyse bir gecede yok oldu. Çocukken tüm bunları izledim ve kendime bunu telafi edeceğime söz verdim. Burada bir şeyler inşa edecek ve asla babam gibi olmayacaktım."

Ağzı sert bir çizgi halinde düzleşmişti. Sonunda bana tekrar baktığında, koyu renk gözleri taştan yapılmıştı.

"Artık Andes hakkında bir şey duymak istemiyorum." "Elise-"

"Sana annemin beni hayal kırıklığına uğrattığı zamanları anlatmalı mıyım? Ölmüş babamdan mı bahsetmeliyim? Terk edilme korkumdan mı? Babanla ilgili hikâyen şirketine olan saplantını açıklıyor, ama *benimki* neden ikinci seçilmeme asla izin veremeyeceğimi açıklıyor."

"Bir daha asla ikinci seçilmeyeceksin." Ellerine uzandım ama onları geri çekti, göğsüne bastırarak kendini korudu.

Benden.

"Seni seviyorum, Elise. Seni Andes'ten daha çok seviyorum. Seni kesilmiş bir uzuv gibi özledim. Sensiz bunların hiçbir anlamı yok."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık Weston. Galadan sonra bana verdiğin sözleri kolayca çiğnedin. Bir şeylerin değiştiğine neden inanayım ki?"

değişti mi?"

Bunu hissettim. Onun üzerindeki geçici hakimiyetim elimden kayıp gidiyordu. Bu tek konuşmaya bağladığım tüm umutlar alaycı bir şekilde paramparça oluyordu. Ama bir konuşmanın haftalardır süren ihmali ve yerine getirilmeyen sözleri düzelteceğini düşünmekle aptallık etmiştim.

"Çünkü seni kaybettim." Sendeleyerek ayağa kalktım ve nereye gittiğimi bilmeden masadan uzaklaştım. Bir saniye daha hareketsiz oturursam patlayacaktım. "Seni kaybettim ve *nefes* alamıyorum. Sonunu hiç umursamadım. Bir kere bile. Ama seni dünyanın öbür ucuna kadar takip edeceğimi biliyorum. Benim için başka kimse yok."

Tek tepkisi bana bakmak, yavaşça gözlerini kırpıştırmak ve dolu bira şişesinin üzerindeki son etiket parçalarını karıştırmak oldu. Çenesini eğdiğinde, asılı duran parıldayan ışıklar yüzünde parıldıyordu. Ağzının kenarlarından süzülen keder ve gözlerini çevreleyen kızarıklık beni paramparça etti. Kendime, eylemlerime yönelik öfke, omurgamın tabanında tutuştu. Ben daha attığımı fark etmeden şişem yerde patladı.

Elise sıçradı, korkudan inliyordu. Sonra ayağa kalktı ve benden uzaklaşmak için geriye doğru sendeledi.

"Beni sevmekten vazgeçtiğini söyle," diye yalvardım, adım adım onu takip ederek.

Başını iki yana salladı. "Yapma."

"Beni sevdiğini biliyorum. Sevmeseydin seninle buluşmamı istemezdin."

"Bunun bir önemi yok. Seni sevemem.

"Önemi var. Önemli olan tek şey bu."

Aramızdaki mesafeyi bir saniyede kapatmış, kollarımı bir nefeste ona dolamıştım. Başını avucumun içine alıp burnumu içine gömdüm.

ve haftalardır ilk kez nefes aldı. Miyavladı ama beni itmedi. Kollarımda gevşekti, onu tutmama izin veriyordu ama beni tutmak için hiçbir hareket yapmıyordu.

Yine kaybediyordum ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Seni seviyorum." İpeksi saçlarını öptüm. "En çok seni seviyorum."

"Kes şunu," diye fısıldadı.

"Artık Andes hakkında konuşmamı istemediğini biliyorum"-bunu söylediğimde sertleşti. Tanrım, her şeyi nasıl da berbat etmiştim-"ama bir daha böyle bir şeyin yaşanmaması için bu hafta attığım adımlar var. Somut, ölçülebilir değişiklikler. Eğer bunları şimdi duymak istemiyorsan, yaptıklarımı sana e-posta ile göndereceğim ve hazır olduğunda okuyabilirsin."

"Hiçbir zaman hazır olacağımı sanmıyorum."

"O zaman sonsuza dek bekleyeceğim." Dudaklarım şakağında oyalandı. "Seni seviyorum bebeğim. Sen benim hedefimsin. Bu yüzden gecenin bir yarısı sana geldim ve bu yüzden beni itsen bile geri gelmeye devam edeceğim."

Sonunda kolları hareket etti. Gömleğimi kavradı, bana sarılırken tırnakları sırtımı tırmalıyordu. Ona daha sıkı sarıldım, yumuşak vücudu içime batıyordu.

"Sana inanabilir miyim bilmiyorum, Weston."

Saçlarına doğru başımı salladım. "Biliyorum. Ama sen gelene kadar gelmeye devam edeceğim."

"Beni bırakmalısın."

"Bırakamam."

Titrerken ona sarılmama izin verdi. Bunu son kez yapıyor olma ihtimalim vardı. İkimiz de bunu biliyorduk ama ikimiz de konuşmuyorduk.

"O geceye geri dönebilseydim sana her şeyi anlatırdım," diye

mırıldandım. "Seni içeri alırdım."

"Keşke yapsaydın."

Kollarımdan ayrılıp tek başına asansöre bindiğinde güneş neredeyse ufkun ötesine geçmişti. Turuncu ve pembe lekelerin siyaha dönüşmesini izlemek için çatıda kaldım.

Sonra çatı katına ve ofisime geri döndüm. Yazmam gereken bir e-posta ve bir şans daha vermeye değer olduğuma ikna etmem gereken hayatımın aşkı vardı.

Kırkıncı Bölüm

Elise

Brunch için geldiğimde LUCA VE ELLIOT çoktan masaya oturmuşlardı. Luca yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu ve Elliot bana her zamankinden daha sıkı sarıldı.

Onunla arama mesafe koymuştum ama bu hiç kolay olmamıştı. Beni en karanlık anımda görseydi, kendini kaybederdi. Elliot pek fazla insanı umursamazdı ve ben her zaman onun bir numarası olduğumu biliyordum. Tek bir soru bile sormadan beni Patrick'ten uzaklaştırmak için elinden geleni yapmıştı. Weston'ın beni reddettiği ve incittiği tüm yolları bilseydi ne yapacağından korkuyordum, bu yüzden ona sadece iş taahhütleri nedeniyle ayrıldığımızı söylemeyi seçtim.

Elliot uzaklaşıp yüzümü avuçladığında, araştıran gözlerinde belirgin bir gerginlik vardı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

Gerçeği söylemek gerekirse, ona kalbimin hiç bu kadar kırılmadığını ve önümüzdeki on yıl boyunca uyumak istediğimi söyleseydim... kızardı. Kızmazdı.

Bana değil, umutsuzluğunun kaynağına. İstediğim son Şey, kardeşim ve Weston'ın arasını daha da ağmaktı.

Masadaki boş dördüncü sandalye, işlerin ne kadar değiştiğinin yeterince kanıtıydı.

"Sana bir kahve söyledim, *güzelim*." Luca önümdeki dumanı tüten fincana başıyla işaret etti.

"Tanrı seni korusun." İki elimle aldım, yumuşak ama sert içkiyi yudumladım.

"Oda arkadaşını getireceğini sanıyordum," diye ekledi Luca.

Fincanımı yere bıraktım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Onu tespit etmek imkânsız. Bugün, çömlekçilik dersinde tanıştığı bir arkadaşının yeni iş yerinin duvarlarını boyamasına yardım ediyor."

Elliot homurdandı. "Kaç tane arkadaşı var?"

Güldüm. Elliot Saoirse'yi hiç anlamamıştı. "Tanıştığı herkes yeni bir arkadaş. Yine de onun tek en iyi arkadaşı benim."

Eğer ona bugün burada olmasını istediğimi açıkça söyleseydim, yeni çömlek arkadaşını anında ekerdi. En iyi arkadaş unvanımın anlamından hiç şüphe etmedim.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve konu Elliot'ın en son Singapur seyahatine geldi. Bana üzerinde altın bir orkide asılı olan kement tarzı bir kolye almıştı. Her zamanki hediyelerinin bir üst modeliydi ama sanırım benim için üzölmüştü ve bu onun beni neşelendirme yoluydu. Kolye çok güzeldi ve hemen taktım ama göğsümdeki boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadı.

Luca ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Elliot ve ben bu sabah Weston'dan bir e-posta aldık."

Elliot sarsıldı. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Ne yazıyordu?" Ben sordum.

Elliot kolumu okşadı. "Önemli değil."

"Önemli. Ne yazdığını bilmek istiyorum."

Çünkü gelen kutumda Weston'dan gelen okunmamış bir e-posta da vardı. Dün gece, ben çatıdan ayrıldıktan birkaç saat sonra gelmişti. Okumaya bir türlü cesaret edememiştim.

Luca'nın bakışları Elliot'tan bana kaydı. "Andes'in üst yönetiminde yapacağı değişiklikleri anlattı. Oldukça kapsamlı. Weston'a değil, COO'ya rapor verecek yeni bir gözetim birimi ekliyorlar."

Elliot kollarını kavuşturdu. "Zamanı gelmişti. Şirketi en başından beri aynı şekilde yönetiyor, sadece o ve Renata varken. Sanki CEO o değilmiş gibi ufak tefek işlerle uğraşıyor."

"Bunu size neden gönderdi?" Aralarında göz gezdirdim.

"Planı hakkında fikrimizi almak istedi," diye yanıtladı Elliot.

Luca'nın ağzı düğümlendi. "Bunun yeterli olacağını düşünüp düşünmediğimizi sordu." Kaşlarım kalktı. "Yeterli mi?"

Luca'nın yarım gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "Bu sefer aynı olmayacağına seni ikna etmek için."

"Yeterli mi?"

Önce Luca cevap verdi. "Bu iyi bir şey. Weston'ın Andes üzerindeki kontrolünden vazgeçmeye razı olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Elliot kahvesini aldı. "Düşünürseniz mantıklı geliyor. Weston ayrıntılara boğulduğu için büyük resmi göremiyordu. Kaçırmaması gereken şeyleri kaçırdı. Onu buraya getiren de bu oldu. Şirketini tehlikeye attı, ki bunu tekrarlamak istemeyecektir."

Luca onun kolunu tokatladı. "Aynı şeyi yapmaya devam edecekti. Neden yeniden yapılanmaya gittiğini biliyorsun. Bilmiyormuş gibi davranma."

Elliot fincanını ağızına götürdü. "Gördüğüm zaman inanacağım."

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Hayır ve yapmayacağım." Fincanını yere bıraktı ve kolundaki tüyleri temizledi. "Yapmayacak mısın?"

Elliot bana sabit ve keskin bir bakış fırlattı. "Hayır. Kız kardeşimle birlikte olmayı seçtiğinde, eğer bu ilişki bozulursa benim bir taraf seçeceğimi ve bu tarafın onunki olmayacağını biliyordu. Bir tartışma hiçbir şeyi çözmez. Tartışmayı beklerse şaşırırım."

Elliot asla yumruk atmazdı ve bunu bana attığı diğer yumruklardan daha fazla hissettim. Weston ve ben çok dikkatsiz davranmış, aşık olmuş ve sonuçlarına katlanmıştık. Ve şimdi, işte buradaydım, sonuçlara gözümün içine bakıyordum.

Bir ömür boyu süren dostluk çöpe atılabilirdi.

"Peki ya onu affedersem?" Bastırdım.

"Eğer sana affedilmeye değer olduğunu kanıtlayacak bir şey yaparsa, haklı olacağız." Aniden öne doğru eğildi. "Dişlilerinin döndüğünü görüyorum. Benim hatırım için onunla bir ilişki içinde olamazsın. Bu asla yürümez."

"Belli ki. Sadece kafanın nerede olduğunu bilmek istedim."

Luca kıkırdadı. "Elliot bunu asla kabul etmez ama geçen hafta biraz dengesizdi. Spor salonunun soyunma odasından işe giderken giydiği siyah takım elbise ve kahverengi ayakkabılarla çıktı."

Yüzümü buruşturdum. "Elliot asla yapmaz." Luca başını salladı. "Yaptı."

Elliot döndü, çenesinin menteşesi zıpladı ve karıncalandı. "Mevcut koşullardan memnun olduğumu hiç söylemedim."

Luca, "Tuhaf" diye mırıldandı.

Benim dişlilerim dönmeye devam ederken konu daha güvenli otlaklara taşındı. Doğrusu, çatıdan beri hiç durmadılar. Bana bakışı, yaptığı her yanlışı kabul edişi, bir saniye daha ayrı kalmaya dayanamayacakmış gibi bana sarılışı, gelen kutumda bekleyen e-posta...

Gerçi sadece dün gece değildi. Bütün hafta boyunca durmaksızın orada olmuştu, ki olan biten her şeyi düşününce bunun onun için kolay olmadığına emindim.

Garsonumuz yemeğimizi bıraktı. Kahvaltıyı atlamış ve tavuklu salatalı sandviç sipariş etmiştim. Önce turşu istedim ve Luca kıkırdadı.

Kaşlarımı kaldırdım.

Göz kırptı ve eğlenerek beni izledi.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen ve turşuların."

Elliot neredeyse gülümsüyordu. "Küçüklüğünden beri turşu manyağıdır. Babamız ne zaman bir yere gitsek ve tabağında bir tane olsa turşularını Elise'e feda ederdi."

Luca çenesine vurdu. "Geçen ay öğle yemeğinde Weston'ı neden sana turşusunu uzatırken yakaladığımı merak ediyordum."

Omuz silktim. "Her zaman öyleydi. Onlardan hoşlanmıyor."

Luca keyiflendi ve Elliot masanın öbür ucundan gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ne?"

"El." Elliot başını salladı. "Babamı bunu yaparken izledi ve babam gittiğinde Weston onun yerini aldı. Bu yüzden sana her zaman turşusunu veriyor."

"I-" Aralarında bir ileri bir geri baktım. Elliot sanki üzerime devasa bir bomba bırakmamış gibi yemeye başlamıştı. Luca hâlâ beni izliyordu, yüz hatlarında yumuşak ve sempatik bir ifade vardı. "Bilmiyordum."

Luca uzanıp kolumu sıktı. "Senin bilmeni istemezdi."

Çünkü beni hep sevmiştı.

Şimdi olduğu gibi değil ama Weston'ın bana olan sevgisi kendimi bildim bileli hayatımdaydı. Benim taş gibi kaltak dönemim ve onun Chicago'da yaşarkenki bolluğu boyunca. Şimdi bile beni hala sevdiğinden şüphe duymuyordum.

Brunch bitmek bilmeyecek kadar uzun sürdü. Elliot ve Luca'yla birlikte olmayı dört gözle bekliyordum ama şimdi tek istediğim gitmekti, böylece az önce öğrendiklerimi zihnimde evirip çevirebilecektim.

Ve e-postayı oku.

Sonunda Uber'imın arkasında eve doğru yola çıktığımda, telefonumu çıkarıp Weston'ın Andes'le ilgili planlarını gözden geçirdim. Üstünkörü, eğitimsiz bakışıma göre Weston dalga geçmiyordu.

Altına da kitabımdan bir alıntı daha yazmıştı.

"Bir kan gölünün içinde yatarken -bu kez kendi kanım- gördüğüm onun yüzü. Gerçekten burada olduğu için o kadar şanslı değilim. Benim gibi bir adamın isteyebileceği tek şey bir halüsinasyon. Ona uzandım. Geçici olmasını beklediğim parmakları sağladı.

"Sen gerçek misin?"

Parmaklarımızı birbirine dokuyor. "Senin kadar gerçek." "Ben ölüyorum."

"Sen ölüyorsan, ben de ölüyorum. Gitmene izin vermeyi reddediyorum." "Kalmamın tek sebebi sensin."

"Çoktan ölmüş olmalıydım ama ben onun emrinde bir hizmetkârdan başka bir şey değilim. Kalmamı söylerse kalırım. Benden daha iyi bir adam olmamı isterse, bunu yapmak için içimi dışıma çıkarırım. Ona vermek için dünyayı ve kendimi parçalamayacağım hiçbir şey yok. Tek yapması gereken istemek."

Bunlar Weston'ın sözleri değildi, ama onları kastettiğine inanmak istedim.

Uber binamın önünde durur durmaz asansöre doğru koşmaya başladım. Ne söyleyeceğimden tam olarak emin olmasam da onu görmeliydim.

Kapısına geldiğimde, anahtarımı kilide sokup sokmamam gerektiğini düşünmeden soktum. Ayrılmadan önce, kapıyı çalmadan kendimi içeri atardım.

"Weston?" Ben seslendim.

Yemek masasının üzerinde tabaklar vardı. Yemek artıkları karşısında burnumu kırıştırdım. Weston'ın masasını dağınık bırakması pek hoş değildi ama son zamanlarda ben de kendimde değildim.

Oturma odasında değildi. Yatak odalarının olduğu koridora doğru ilerledim ve sesler duydum. Televizyon mu? Öyle bir ses gelmedi.

Koridorda iki adım daha atınca ne duyduğumu anladım. Hayvani inlemeler.

Guttural homurdanma.

"Daha sert. Lütfen, daha fazla." "Evet, bebeğim. Bu doğru."

Yüzümden kan çekildi. Umutlarım ayaklarımın altında birikti.

Aman Tanrım. Hayatına devam etmişti. Sonsuza dek beklemekle ilgili söylediği onca şeyden sonra, yirmi dört saat bile beklememişti.

Geriye doğru tökezledim, bir şekilde kendimi kapıya doğru yönlendirmeyi başardım.

İşimiz bitmişti.

Gerçekten, gerçekten bitti.

Bölüm Kırkbir

Elise

Yanaklarımdan ağır şelaleler halinde dökülen gözyaşlarım yüzünden neredeyse kör olmuştum, kapıyı yırtıp açtım... ve diğer tarafta duran, anahtarı elinde duran adama çarptım.

"Elise?" Weston kollarımdan tutup beni sabit tuttu. "Ne yapıyorsun burada? Ağlıyor musun?"

Ne gördüğümü tam olarak anlayamadığım için nefesimi içime çektim. "Buraya nasıl geldin?"

"Ofisten eve geliyorum." Avuç içleri kollarımdan yukarı kayarak yüzümü kavradı. "Neden ağlıyorsun bebeğim? Neyin var?"

Açıklamaya çalıştım. "Duydum... Düşündüm..." Sertçe yutkundum. Midemde panikle karışık bir rahatlama vardı. "Başka biriyle birlikte olduğunu sanıyordum."

Başı sarsıldı. Sanki bu öneri mantıksızmış gibi yüz hatlarını şaşkınlık kapladı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Duydum..." Kolumu yatak odalarına doğru salladım. "Sikiştiğinizi duydum."

Weston'ın bakışları işaret ettiğim yöne kaydı. "Miles," diye tısladı. "Burada kal."

Koridorda gözden kayboldu. Weston'ın Miles'in adını haykırmasının ardından yüksek sesle bir çarpma sesi duyuldu. Sonra çarşafı yakmakla ilgili bir şeyler bağırdı.

Yüzü kızarmış ve aceleyle bana döndü. "Gel hadi. Kapısını kapattım, böylece az önce yaptığım dehşeti görmek zorunda kalmayacaksın."

Elini elime doladı ve beni yatak odasına çekti, içeri girdiğimizde kapıyı kapattı.

"Üç saattir yoktum." Kapıya bastırdı. Başını öne eğildi. "Üç saat ve sikecek birini buldu. Tanrım. Onu kovabilir miyim?"

İçimden küçük bir homurtu kaçtı. Elimde değildi. Weston o kadar iğrenmiş görünüyordu ki Miles'in solgun kışını pompalarken gördüğünü hayal edebiliyordum.

Başını kaldırdı. "Bu sana komik mi geliyor? Onun burada olması senin suçun."

Bir kahkaha daha attım ve Weston'ın omuzları düştü, içindeki gerginlik uçup gitti. Ağzının köşesi kasıldı.

Aramızdaki boşluğu kapattı ve beni belimden yakalayarak kendine doğru çekti. "Buradasın."

Ellerim göğsünde düzleşti. "Ben buradayım." Sonra içimi bir çılgınlık dalgası kapladı ve onu ittim. İnatçı bir tuğla duvar gibi yerinden kıpırdamadı. "Neden bana turşu sevdiğini hiç söylemedin? Sevdiğin halde nasıl olur da bütün turşularını bana verirsin? Bunu neden yaptın?"

Bir dakika önce gülüyordum ama şimdi yine ağlıyordum. Weston benim bu çılgınca çıkışım karşısında şaşırmış olmalıydı, ama beni hiç sorgulamadan kollarına aldı ve bana sarıldı.

"Bebeğim." Dudakları şakağımdaydı, parmakları saçlarımı ve sırtımı okşuyordu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Luca. Elliot da babam öldüğünde turşularını bana vermeye başladığını söyledi."

Nefesini verirken ılık nefesi tenimde gezindi. "Bu doğru. Sana her şeyi verirdim, biliyorsun. Turşu önemli bir şey değil."

"Bu büyük bir mesele. Bir şeyi sevdiğin zaman neden onsuz kalasın ki? Sevdiğin bir şeyi asla bilerek senden almam. Asla."

Geri çekildi ve bana bakışı yıkıcıydı. "Seni benden aldın ve ben seni sevmekten çok daha fazlasını yaptım."

"Gitmek istemedim."

Başını salladı, yavaş ve ağır. "Biliyorum bebeğim. Ama artık buradasın." "Bunu yapan turşulardı."

Başını eğdi. "Yönetici ekibimi yeniden yapılandırmak için harcadığım saatler ve saatler süren planlama değil mi?"

Dudaklarım seğirdi. "Bu birazcıktı."

"Sen...?" Yüzümü tuttu, başparmaklarıyla çenemi ve alt dudağımı okşadı. "Geri dönecek misin?"

Başparmağını öptüm ve hareketsiz kaldı. "Beni yakıyorsun Weston."

Kaşları çatıldı. "Bunun iyi bir şey olmasını istiyorum ama öyle olduğundan emin değilim."

"Beni korkutuyorsun. Gerçek bu. Ama kardeşin dün bana birkaç şey söyledi ve onları düşünmeden edemiyorum."

"Miles'ın söyleyeceklerini duymak istediğimden emin değilim." "Şey, burada olma nedenimin bir parçası da bu, yani..."

"Ah, kahretsin." Kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Bundan sonra ona teşekkür etmem gerekecek mi?"

Her şeye rağmen Weston'ın doğuştan gelen huysuzluğu beni hâlâ güldürüyordu. "Bilmiyorum. Belki de."

"Buraya gel." Beni yatağına doğru çekti, yatağın ucuna oturdu ve beni yanına çekti. "Söyle bana, bebeğim."

Weston'ın gözleri kısık ve yorgundu ama arkalarında bir umut belirliyordu. Çenesindeki kırışıklıklar her zamankinden daha kalındı ve saçları bütün gün çekiştirmiş gibi dağınıktı.

Kalp tellerim sertçe koparılıyordu ve bu konuşmayı atlayıp ona doğru eğilme ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme dürtüsü neredeyse ezici geliyordu. Ama konuşmamak bizi buraya getirmişti ve ben bir daha asla burada olmak istemiyordum.

"Miles, birkaç cesur mağara adamı diri diri yanma korkularını yenmemiş olsaydı, hâlâ karanlıkta olacağımızı söyledi. Karanlıkta olmak istemiyorum Weston. Bu yüzden beni ateşe vermenden korkmayı aşmalıyım, çünkü ışığı ve seni istiyorum." Konuşmak için ağzını açtı ama iki parmağımı dudaklarına bastırdım. "Ama işte bu, biliyor musun? Bu olmak zorunda. Eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getiremezsen beni geri alma."

"Bunu yerine getireceğim," diye yemin etti ve elimi avuçlarının içine almadan önce parmak uçlarımı öptü. "Planlar harekete geçti. Değişim bir gecede olmaz, Andes büyüklüğünde bir şirket için olmaz, ama oluyor. Uzun zaman önce olmalıydı ama benim hiç nedenim olmadı. İş benim hayatımdı."

"Rekabet etmek imkansız."

"Rekabet yok, Elise. Hayatım artık senin ve birlikte inşa edeceğimiz şeyin etrafında dönüyor. Bir süreliğine hedefimi gözden kaçırdım. Uzun zaman önce, babam gibi olmayacağıma yemin etmiştim. Ondan daha iyi olmaya. Bu beni Andes'i inşa etmeye ve gelişmesini izlemeye itti. Ama ben sadece işimde daha iyi olmak istemiyorum. Ondan daha iyi bir adam olmak, aileme bakmak ve onları ilk sıraya koymak istiyorum. Benim ailem sizsiniz. Her zaman önce sen geleceksin."

"Weston-" Bu adam beni nasıl seveceğini çok iyi biliyordu.

Çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru eğdi.
"Son birkaç haftayı tekrar yaşamak istemiyorum."

"Yapmak zorunda kalırsam bu beni öldürür," dedim ona.

Bana bakışı söz ve kararlılık doluydu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Benim olmadığın bir saniye daha yaşamak istemiyorum."

"Ben seninim." Şu ya da bu şekilde hiç onun olmamış mıydım?

"Biz birbirimize aitiz ve gelişmemizi izlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ben de yapacağım."

Nefes verışı, dudaklarına değmeden birkaç dakika önce dudaklarıma çarptı. Yumuşak ve emin bir şekilde, sanki on yıllardır geliyormuş gibi hissettiren bir öpücükle birleştik. Parmakları saçlarımdaydı ve ben de gömleğini kavradım. Öpüşmekten ve öpüşmekten başka bir şey yapmadık, aramızdan çok fazla rahatlama akıyordu. Ayrı olmak suyun altında nefes almak kadar doğal değildi.

Bu doğruydı.

Weston yakındı, beni sonsuza dek sevecekmiş gibi seviyordu, ben de onu seviyordum. Alnı benimkine yaslandı. Dudaklarımız bir nefesle ayrıldı. "Seni seviyorum," dedim ona.

"Bundan bir kez bile şüphe etmedim bebeğim. En çok seni seviyorum, biliyorsun." Bunun doğru olduğunu kabul ederek gözlerimi kapattım.

Tekrar öpüştüğümüzde kıvılcımlar uçtu, bizi ateşledi ama ben bu ateşten korkmuyordum.

Artık değilim. Olmak zorunda
değildim. Ne de olsa bu
Weston'dı.

EpIlogue

Weston

Bir Yıl Sonra

"YENİ BİR KAVANOZA İHTİYACIN VAR. Bu dolmaya başladı."

Elise arkamdan geldi, evindeki ofisinde raflara ustalıkla yerleştirdiği ıvır zıvırları inceliyordum. Kollarını ortama doladı ve yanağını sırtıma bastırdı.

"Bana bir sürü not yazıyorsun. Dolması kaçınılmazdı." Elimi onunkine sürttüm. "Bu bir şikâyet mi?" "Asla değil. Eğer bana not yazmayı bırakırsan, şikâyet ederim."

Kollarını gevşeterek ona doğru döndüm. "Bunun olacağını tahmin etmiyorum."

"Olmasa iyi olur."

Başını geriye doğru eğerek bana ağzını verdi. Benimkini onunkine bastırdım, gür dudaklarının hissiyle inledim. Bir yılı aşkın süredir onu öpüyor, aylardır birlikte yaşıyor ve birbirimizi her gün görüyorduk ama ona sahip olmaya alışamamıştım.

Zaman daralıyordu. Bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu. "Toplandın mı?" Daha da sokuldu, yanağını omzuma dayadı. "Mmm...evet. Sen?"

Burnumu onun ipeksi saçlarında gezdirdim. "Ben hazırım. Kardeşimin hazır olma ihtimali nedir?"

Elise bir kahkaha attı. "Yok denecek kadar az."

Benimle geçirdiği bir yıla rağmen benden bıkmamıştı. Bu gerçekten hayret vericiydi. Ortağım olmanın getirdiği yükler vardı. Büyük iş, huysuzluk eğilimi, asi kardeş.

Oturma odasından bir çarpma sesi geldi ve ardından Miles iyi olduğunu bağırdı.

Beni ve asi kardeşimi sikeyim. Aylar önce taşınmıştı, ama her zaman geri dönmek için bir bahane bulmayı başardı ve ona izin verdiğim için aklımı kaybetmiş olmalıyım.

"Gidip onu kontrol edeyim mi?" Elise sordu.

Kolum sıkıştı. "Hayır. Kal. Hafta sonunu onunla geçireceğiz. Bu kadar yeter."

Gülümsediğini hissettim. "Onu sen davet ettin. Bu senin fikrindi."

"Evet," diye nefes verdim. "Bazen hatalar yapıyorum, bu da onlardan biri. Beni zayıf bir anımda yakaladı. Çocukluğumuzun kamp gezilerine özlem duymama neden oldu."

"Neyse ki bu kamp gezisi alkol ve yenilebilir yiyeceklerle donatılmış olarak geliyor." Kaşını kanatlandırdı. Ben de öptüm.

"Çok tatlısın ama ikna olmadım. Sana Miles'ın LSD'ye yakalandığı zamanı anlatmış mıydım-"

"Ve onu arabaya kadar taşımak zorunda kaldınız? Evet, bir ya da iki kez." "Bütün hikayelerimi biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "O zaman sanırım yenilerini yapmaya devam etmemiz gerekecek."

Benden ayrılarak çekmecelerinden birini karıştırmak için şifonyerine doğru ilerledi. Ben de izlemek için yatağımızın köşesine oturdum.

Miles, Luca, Saoirse ve Elliot ile iki gecelik bir kamp gezisine çıkmaya hazırlanıyorduk. Bu Elise ve Saoirse'nin fikriydi. Son birkaç haftayı bizim için etkinlikler planlayarak geçirmişlerdi.

Benim de kendime göre bir planım vardı.

Yarın gün doğumunda gerçekleşmesi gerekiyordu. Elise ve ben kalkıp kamp alanımızın yakınındaki dereye doğru yürüyecektik. Yalnız olacaktık. Belki hava serin olacaktı ve bana sarılacaktı. Dizlerimin üzerine çökecek ve ona karım olmasını teklif edecektim.

Yüzüğü sırt çantamın ön cebinde bir delik açıyordu. Elise elinde bir çift tüylü çorap ve e-okuyucusuyla döndü. "Bunu neredeyse unutuyordum. Kendimi tekmeleyecektim."

Ona gülümsedim, benim küçük okuyucuma. "Bütün hafta sonu kitap okumayı ve benimle hiç ilgilenmemeyi mi planlıyorsun?"

Bana doğru yürüdü, eşyalarını yatağın üzerine fırlattı ve omuzlarıma yaslandı. Mıknatıslanmış gibi ellerim kışına gitti ve arka ceplerine sokuldu.

Beni öpmek için eğildi. "Sanki seni görmezden gelebilirmişim gibi." "Buraya gel. İhtiyacım var," diye hırladım ağzına karşı.

"Weston... gitmeliyiz." İtiraz etse de dizlerinin üzerine çökerek kucağıma oturdu. "Ben buradayım."

"Evet, öylesin." Parmaklarımı bileğine dolayarak alt tarafını dudaklarıma götürdüm ve birkaç ay önce yaptırdığı dövmeyle öptüm. İlk bakışta bir kalp gibi görünen dağ aslanı başının ince çizgilerle çizilmiş hali benim için sürpriz olmuştu. Bu Elise'in *bizim* başlangıcımızı anma dövmesiydi. Ona bir anlığına göz atmak bana yerçekiminden kaçmışım gibi hissettirmeyi asla başaramadı.

Bileğini tekrar öptüm, sonra başımla e-okuyucusunu işaret ettim. "Kitapta neler oluyor?"

Dişlerini alt dudağına geçirdi. "Kadın kahraman kötü adama aşık oluyor. O korkunç biri."

Birlikte geçirdiğimiz bir yılın ardından, onun kitapları hakkında her şeyi biliyordum. O ilk seferden beri hiçbirinin tamamını okumamıştım, ama Elise'in motorunu neyin çalıştırdığını görmek için içlerine göz atıyordum.

"Onu kaçırdı mı?"

Homurdandı. "Evet. Ve onun erkek arkadaşını öldürdü."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Ah, romantik."

"Değil mi? Erkek arkadaşı kahramanın tüm ailesini öldürdü, yani bunu hak etmişti."

"Evet, bu mantıklı."

Bana vurdu. "Dalga geçme."

"Asla yapmam bebeğim." Kıçını yoğurdum ve dudaklarımı boğazına dokundurdum. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

"Seni sevdiğimin yarısı kadar."

Başımı eğdim. "Yanılıyorsunuz Bayan Levy. En çok seni seviyorum. Bazen beni deli ediyorsunuz. Sizi takip etmek, size bakan herkesi öldürmek, sizi kendime zincirlemek istiyorum."

Gülümsemesi yavaş ve sinsiydi. "Yani karanlık bir aşk kahramanı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin olduğumu söylüyorum. Sonsuza kadar benim olur musun?"

Kirpikleri dalgalanarak yanaklarını okşadı. "Mmmhmm."

Başımı onunkinden geri çektim ve bunu nasıl yapacağıma dair yaptığım planlar uçup gitti. Bir saniye daha beklemek istemedim.

"Elise."

"Evet?"

"Benimle evlenir misin?"

Göz kapakları ardına kadar açıldı. "Ne?"

"Bir yüzüğüm var. Sırt çantamda. Benimle evleneceğini söylediğinde onu sana vereceğim."

Ağzı açık kaldı. "Ne dedin?"

"Bunu sen söyledin."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

"Neden bu kadar şaşırdın? Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Karım olmanı istiyorum." Kaşlarım düştü. "Henüz evet demedin."

"Çok şaşırdım Weston. Kampa gidiyoruz!"

İstediğim cevabı alamamaktan bıkmış bir halde onu üzerimden fırlatıp sırt üstü yatırdım ve kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırdım. Bana gülümsedi.

"Evet de," diye emrettim.

İçinden keyifli bir kahkaha patladı. "Evet. Kesinlikle evet! Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum West. Seni çok seviyorum."

Gözlerimi kapatarak alnımı onunkine yaklaştırdım. "Tanrıya şükür. Bir an için beni endişelendirdin. Böyle yapmak istememiştim. Bir gün doğumu olacaktı, bir yürüyüş-"

"Bu mükemmeldi." Kollarını omuzlarıma doladı. "Bekleyememene bayıldım."

"Sen benim karım olacaksın." "Sen

benim kocam olacaksın."

"Yakında."

"Yakında," diye kabul etti.

Gözlerimi açtığımda onunkileri benimkilere kilitlenmiş buldum. "Mutlu musun bebeğim?" "Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Kardeşim oturma odasında aylak aylak dolaşırken ve Elise'in kardeşi yan çadırda uyurken iki gün boyunca hiç yalnız kalmayacakken bile hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Arkadaşlarım, ailem, başarımla ve en önemlisi hayallerimin kızına sahiptim.

Belki de mutlu sonlar o kadar da inanılmaz değildi.

NSFW

Weston'ın ofisindeki gece 2 sahnesini görmek ister misiniz? Elise'i masasına yatırdığı sahneyi.

Haber bültenime abone olun ve Weston ile Elise'in masasını her zaman kullanılması gerektiği gibi kullandığı **çok baharatlı** bir çizim kazanın.

<https://www.subscribepage.com/deargrumpyboss>

Playl st

"HER ŞEY BEDAVA" FLOCK of Dimes

"Better Now" Post Malone

"Baggage" Rare Americans

"Worst of You" Maisie Peters

"Cold Cold Man" Saint Motel

"Kill The Director" The Wombats

"Something in the Orange" Zach Bryan

"Very Few Friends" Saint Levant

"No Right To Love You" Rhys Lewis

"Ivy" Frank Ocean

"Daha İyi G nler" Dermot Kennedy

"İşte aşık olmak b yle bir şey" JVKE "Blossom"

Dermot Kennedy

"Please Notice" Christian Leave

"Glue Myself Shut" Noah Kahan

"Love of My Life" Harry Styles

"Tuz İçinde Yaŝamalıyım" The National

"Homeward" Dermot Kennedy

"I'm With You" Vance Joy

[https://open.spotify.com/playlist/0y5WVhWBI7Mt5U6BW3GeCA?
si=c042a5f94cd34c43](https://open.spotify.com/playlist/0y5WVhWBI7Mt5U6BW3GeCA?si=c042a5f94cd34c43)

StayIn Touch

Okurlarımla kitaplar hakkında sohbet etmek ve kitaplarımla ilgili haberleri
ilk siz öğrenmek için OKUR GRUBUMA KATILIN!

<https://www.facebook.com/groups/JuliaWolfReaders>

Teşekkür ederim.

Yıllardır bir ofis romantizmi yazmak için yanıp tutuşuyorum ama bir itirafta bulunmalıyım: Hiç bir ofiste çalışmadım. Bir kere bile. İlk kariyerim kuaförlüktü, sonra evde oturan bir anne oldum ve şimdi burada sizin için kitap yazıyorum. Neyse ki kocam 2020'den beri evden çalışıyor, böylece bir ofis işini canlı ve şahsen gözlemleyebildim.

Bir sürü toplantı var. *Çok fazla*, çocuklar.

Bir ofisin iç işleyişi hakkında benimle konuştuğu ve bu kitabın iş tarafını planlamama yardımcı olduğu için eşime teşekkür etmeliyim.

Alley Ciz, Laura Lee ve CoraLee June'a sohbet etmek, içimi dökmek ve kapak fotoğraflarını seçmeme yardımcı olmak için her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim. Aynı şey kolye sohbet kızlarım için de geçerli.

Beta okuma için teşekkürler, Jenn!

Editörüm Monica ve düzeltmenim Rosa'ya, siz olmadan bunu yapamazdım.

Kate, benim tatlı Kate'im, bana her zaman en sevdiğim kapağı yapıyorsun ve bu sefer yine yaptın.

Okuyucularıma, benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim. Rock yıldızlarından kabadayılara ve şimdi de milyarderlere kadar, sizler bunun için buradasınız ve ben de sizin için buradayım.

Jul hakkında al

JULIA WOLF çok satan bir çağdaş aşk romanı yazarıdır. Büyük kalpleri olan kötü çocuklar ve güçlü, bağımsız kadın kahramanlar yazıyor. Julia romantizmi yazmayı sevdiği kadar okumayı da seviyor. İster okurken ister yazarken, duyguların yükselmesini ve sıcaklığın kavurucu olmasını seviyor.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve her seferinde bir kitap okuyarak yavaş yavaş romantik bir okuyucuya dönüştürdüğü sabırlı kocasıyla birlikte yaşıyor.

Web sitemi ziyaret edin:

<http://www.juliawolfwrites.com>

TemmuzI a'nın Kitapları

Mevsimler Değişiyor

[Tersine Düşüyor Taş](#)

[Gibi Soğuk Notalar](#)

[Çiçek Açarken](#)

[Soluyor](#)

[Dalgaların Kırıldığı Yer](#)

Savage U

[Gök Gürültüsü Gibi](#)

[Yumuşak Gece](#)

[Yarısı Gibi Parlak](#)

[Zehir Gibi Tatlı](#)

[Hayaller Gibi Gerçek](#)

The Savage Crew

[Start a Fire](#)

Küllerin Arasında

Burn it Down

Standalones

Built to Fall

Rocked

Karşılıksız Serisi

Karşılıksız Yanılgısı

Uyumsuzluk

Mavi Renktir

Böyle Zamanlar

Köprü Altında

Böyle Büyük

Yükseklikleri

Çözüşümü İzle

Asla Mavi Düet Bir

Daha Asla

Sürmeyecek

Yüce Bir Gün

Adam En Kötü

Onu Düzeltmeni

İstiyorum _

Sekiz Rahat Gece

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.